

ИЗДАНИЕ ГИТЕД КИТАЯ

TIỂU ĐOÀN TRÚNG GIỚI

TIỂU ĐOÀN TRÚNG GIỚI

Thư viện

TIỂU ĐOÀN TRỪNG GIỚI

Tác giả: **Heinz Günter Konsalik**

Nguyên tác: **Straf-battalion 999**

Dịch thuật: **Tâm Vũ**

Nhà xuất bản: **Thùy Dương 1973**

Nguồn text: **Giangtvx - Huytop**

Trình bày lại ebook: **Cuibap**

Chương 1

Sáng hôm đó, Julia Deutschmann trông rất dễ chấp thuận sự giúp đỡ nếu người khẩn cầu là một phụ nữ xinh đẹp. Nàng cũng chẳng phải cố gắng nhiều lắm vì nàng đã đẹp sẵn dù cặp mắt có bị quầng đen vì thức đêm và đôi môi hơi nhợt nhạt. Một chút son, một chút phấn, vài nhát bàn chải trên mái tóc đen, cuộn thành lọn, buông lơ. Nàng mặc bộ quần áo thật giản dị, rất vừa vặn và chợt nhớ ra là Ernst đã chọn vải này. Một thoáng mơ mộng về kỷ niệm, nàng xỏ chân vào đôi giày gót cao, màu sắc cân xứng, liếc mắt kiểm điểm lần chót trong gương rồi đi ra.

Tới cổng tòa nhà đồ sộ, nơi đặt Bộ Tư Lệnh Tối Cao Quân Đội Quốc Xã Đức (Wehrmacht) nàng đưa tờ giấy cho anh lính gác. Anh ta đọc thật lâu và thật cẩn thận mặc dầu tờ giấy rất ngắn : vồn vẹn có 3 giòng mời nàng tới trình diện Tướng Von Frankenstein.

Trong căn phòng phía trước, một Thiếu-úy trẻ đập gót chân chào nàng và nhanh nhẩu xin dẫn nàng lên lầu hai. Anh ta ngừng ở đầu hành lang trước một chiếc cửa lớn bằng gỗ sồi, chiếc cửa có vẻ như mở sang một thế giới khác, thế giới mà số phận Ernst sẽ được định đoạt, một thế giới xa lạ thù nghịch, và bí ẩn. Một tấm bảng bên cạnh cửa ghi : Bodo v. Frankenstein.

Viên Thiếu-úy nói.

- Đại-Tướng chắc sẽ tiếp bà ngay. Tôi sẽ xin báo cho bà biết. Thưa bà, bà vui lòng đưa cho tôi tờ giấy mời.

Julia đưa cho anh ta. Một lát sau, anh trở lại, rõ ràng là có vẻ cứng cõi hơn, dè dặt hơn.

- Chờ một phút. Người ta sẽ gọi tên bà.

Chẳng còn "Thưa bà", chẳng còn chào hỏi. Anh ta bỏ đi thật nhanh. Đôi bốt nện ròn trên hành lang. Julia tự nghĩ với nỗi chua chát: "*Vậy đó, chỉ*

riêng cái tên Deutschmann cũng đủ làm hẳn ta thay đổi lạnh lùng như băng đá !"

Nàng ngồi trên chiếc ghế gỗ tồi tàn ở hành lang. Nửa giờ sau chiếc cửa nặng nề mới mở. Đầu người Thư ký trẻ hiện ra ;

"Bà Deutschmann ?"

"Dạ tôi đây".

"Đại-Tướng mời bà vào".

Tướng von Frankenstein tiến lên ba bước trước mặt nàng khi nàng bước vào phòng thứ hai, rồi ông đột nhiên đứng sững lại như một thứ đồ chơi bằng máy mà bị đứt lò so. Ông ta khẽ nghiêng mình :

"Thưa có phải bà Deutschmann ?"

"Dạ đúng, Thưa Đại-Tướng".

"Bà có nộp một lá đơn xin ân xá cho chồng bà ?"

"Dạ đúng như vậy."

"Tại sao" ?

Julia nghĩ rằng, tiếng nói của ông này cũng rặng rặc như đôi bốt của anh Thiếu úy. Nàng ấp úng :

"Vì.... vì nhà tôi bị bắt lầm và bị tuyên xử phục vụ trong một Tiểu-đoàn Trưng Giới.... Tôi không biết bây giờ nhà tôi ở đâu"...

"Chẳng có chuyện sai lầm nào cả."

"Nhưng...."

Viên Tướng nghiêng mình một lần nữa và nói :

"Xin lỗi ngắt lời bà".

Hiển nhiên, đây là một Sĩ-quan thuộc lớp cũ mà chỉ gần đây người ta dạy cho Sĩ-quan trong mọi trường hợp phải tỏ ra lịch sự với các bà. Julia rõ ràng là một bà hẳn hoi, dù là một bà có chồng mang tên Bác sĩ Ernst Deutschmann. Điều đó ai chẳng thấy ngay.

Nhưng rồi ông Tướng cũng mỉm cười và tiếp :

"Thưa bà, chính bà cũng là một bác sĩ và tôi khỏi cần phải giải-thích để bà rõ. Không có chuyện sai lầm. Đó không phải là ý kiến riêng của tôi khi tôi nói như vậy, mà là kết quả của một điều tra do các nhà chuyên môn nổi tiếng thực hiện. Chúng tôi không hành động nông nổi bao giờ. Quân

đội Đức không có tính cách như vậy. Trường hợp của chồng bà đã được xem xét một cách khoa học và kết thúc minh bạch : tự hủy hoại thân thể bằng cách chích vi khuẩn Sta... Sta....."

"Staphylocoques"

"Đúng thế".

Giọng nói thực đồng dục. Viên Tướng trở lại chiếc bàn giấy uy nghi. Một vệt nắng chiếu qua bức màn làm sáng rực những nếp đỏ trên quần ông. Tới đằng sau chiếc bàn ông ngừng lại tay nắm để trước mặt, đầu hơi cúi. Ánh mắt Julia từ từ ngược nhìn lần lượt đôi bàn tay nổi gân của ông ta dọc theo chiếc áo màu xám, nhấp nhánh, ngưng lại một chút trên chiếc Bội tinh anh dũng hạng nhất của thế chiến I, màu đỏ với nhành lá sồi vàng. Ánh mắt của Julia tiếp tục nhìn sang chiếc huy chương khác, rồi đến chiếc cà-vạt Phần-Lan, chiếc cổ xếp nếp, bộ mặt xương xương, lạnh lùng, cho tới cặp mắt xanh lơ, mi đỏ dưới chiếc trán

nhăn và bộ tóc cắt ngắn dựng đứng. Julia nhìn thẳng vào cặp mắt:

"Chính vì tôi là một bác sĩ và tôi đã giúp đỡ công việc cho nhà tôi nên tôi mới càng chắc chắn về sự lầm lẫn của Đại-Tướng. Chưa có ai đã dám làm như nhà tôi. Để có thể cứu giúp cho nhiều người khác, nhà tôi đã thực hiện một cuộc thí nghiệm ngay trên thân thể mình. Đó sự thật là thế. Nhưng người ta đã bắt giữ anh ấy như một tội nhân và xử phạt. Vì vậy tôi đã nộp đơn xin ân xá cho nhà tôi, "

Vị Tướng trả lời với vẻ bồn chồn :

- "Sự việc còn có thể trở nên tai hại hơn cho ông ấy. Thưa bà, bà nghe tôi đây : Chồng bà là một nhà bác học nổi tiếng. Vì vậy, đầu tiên chúng tôi đã miễn nghĩa vụ quân sự cho ông ấy. Nhưng có thể chúng tôi phải gọi ông ấy. Thế là ông ấy tự chích cho mình cái... cái bệnh đó. Như vậy là một hành động hủy hoại, khỏi cần bàn cãi gì nữa. Và ông ấy bị xử phạt phải phục vụ tại Tiểu đoàn Trừng Giới, một đơn vị của quân đội Đức cũng như những đơn vị khác. Cho tới khi nào mà ông ấy chứng tỏ được lòng dũng cảm, ông ấy sẽ được chuyển. Như vậy người ta có thể chắc chắn ông ấy sẽ thoát khỏi nơi đó tới chỗ tốt đẹp hơn."

Julia hỏi lại, biết rằng những lời nói của mình với con người này sẽ nảy ngược lại như những viên đạn gặp bức tường :

- *"Tôi nghe nói... nghe nói rằng Tiểu đoàn Trưng Giỏi 999..."*

- *" Bà nghe nói như thế nào ? "*

- *" Những người ở Tiểu đoàn này bị ngược đãi hết sức, coi như những tội nhân..."*

Vị tướng giơ tay một cách oai vệ và nói bằng giọng lạnh lùng :

- *" Ông ấy là một quân nhân. Bà đừng có nghe những lời đồn như vậy. Trong quân đội người ta phải chiến đấu. Hàng triệu người khác từng chiến đấu từ nhiều năm nay. Đó, tôi chỉ có thể nói với bà tất cả như vậy "*

Julia nói yếu ớt :

- *" Dạ..."*

- *"Bà thấy không, việc bà tới đây thực hoàn toàn vô ích. Tiểu đoàn 999 cũng là một đơn vị như những đơn vị khác. Tôi xin nhắc lại điều đó. Ông bà phục vụ ở đó hoặc ở nơi nào khác..."*

- *" Dạ "*

- *" Vậy thì chẳng có gì cần phải nói nữa "*

Vị Tướng gập hồ sơ lại, ngược mắt lên và lại mỉm cười.....

Julia đã ra qua khỏi chiếc cửa lớn bằng gỗ sồi...

Julia đứng tựa vào chiếc cửa sổ bên cạnh. Nàng nghĩ : *"Anh ấy phục vụ ở Tiểu đoàn 999 hay nơi nào khác.. Anh ấy là quân nhân như hàng triệu người khác. Anh ấy phải chứng tỏ được lòng dũng cảm, rồi thì... Ernst ! Ernst yêu dấu..."*

Tất cả diễn lại trong đầu óc nàng : những tuần lễ phấn đấu tuyệt vọng và vô ích dài lê thê, những đêm thức trắng, rồi hồ sơ, phán quyết, rồi toan tính xin tái thẩm, cuộc tranh đấu dài với những người đã kết tội anh ấy, người nào cũng ngoan cố như viên Tướng vừa rồi, những nỗi lo ngại hoảng hốt, sự từ chối ít hay nhiều phũ phàng và tới hôm nay là sự tiêu tan của mỗi hy vọng chót ! Nàng cảm thấy như bị cuốn trôi trong cơn tuyết đổ. Mắt trừng trừng nhìn vào quăng không, nàng không hiểu gì nữa, tâm thức nhạt nhòa dần dần....

Viên Thiếu-úy, trẻ tuổi với đôi mắt kêu lách cách huyết sáo tiến lên thang lầu. Bước tới bậc chót, anh thốt nhiên ngừng lại, ngừng huyết sáo, môi mấp máy, kinh hãi nhìn hình thù nằm sổng sượt trước cửa phòng vị Tướng. Thế rồi, anh ta chạy, mới đầu còn ngập ngừng sau phóng thẳng.

Julia nằm yên, bất động. Những mẫu khăn mùi soa rách còn lắt lay trên cặp môi hé mở.

Trại Fridrichlust, căn cứ chính của Tiểu đoàn 999 ở ngay đầu tỉnh Posen, trên đường đi Kostzyn. Không biết ai đã đặt tên đó cho những căn trại bằng đá, đồ sộ, buồn nẫu này. Một cái tên nhắc nhớ đến những khu rừng trong sáng, những tiếng kèn săn, những tiếng sủa của bầy chó săn và những kỵ sĩ lãng mạn. Tên đó được ghi trên một tấm bảng đã hư mòn vì thời tiết, đặt cạnh điểm gác và chiếc rào cản di động ngăn cách quân trại với thế giới bên ngoài.

Đang mùa thu. Mưa bụi bay dưới nền trời xám nặng.

Cùng lúc này khi mà ở Bá-Linh, cách xa bao nhiêu cây số, viên Thiếu-úy đang cúi xuống hình thù bất động của Julia, thì ở đây, Thượng Sĩ Nhất Kruil, thuộc đại-đội 2, Tiểu đoàn 999, đứng ngay trước cổng ra vào, chờ đợi những tên lính mới tới để dành cho họ một sự đãi ngộ mà ông gọi là "*cuộc tiếp đón xứng đáng*".

Trước hết, ông đáp lại những người quân cảnh bằng một cái chào hồ hững như muốn bảo họ: "*Các anh đừng ngại gì cả. Kể từ giờ, tôi sẽ liệu cho bọn nó, những thằng cha này sẽ được đối xử xứng đáng với chúng*".

Bốn người được lệnh xếp hàng theo thứ tự lớn nhỏ cạnh đội lính gác. Ông Thượng-Sĩ lông mày nhíu lại dưới chiếc mũ kết hơi lật về phía sau, khoan thai ngắm nghía họ từ trái sang phải, từ người lớn nhất đến người nhỏ nhất, từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên. Ông ta có vẻ bức bối, bộ mặt tròn, núng nính, lộ vẻ khinh thị.

Ông gục gặc đầu như đã tìm thấy một sự khẳng định nào đó, ông quay sang hỏi người cao lớn nhất ở bên trái ;

- Tên ?

- *Gottfried von Bartlitz.*

Người vừa trả lời có mái tóc hoa râm, cặp mắt lõm hằn trong lòng mắt, hai nếp nhăn hằn sâu hai bên cánh mũi bao quanh chiếc miệng nhỏ với cặp môi lợt lạt. Nước mưa chảy xối xả trên mặt anh ta. Chiếc áo khoác ngắn thành quá rộng so với anh, đã ướt sũng nước mưa.

Thượng sĩ Krull cất tiếng :

- *Chà ! Họ von ! Tướng lĩnh hả ?*

- *Dạ ! Binh sĩ.*

- *Còn tao, tao cũng là binh sĩ, hả ?*

- *Không. Ông là Thượng-sĩ nhất*

- *Rất đúng. Tao là Thượng-sĩ nhất. Và tao vừa trở thành má mày đó !*

Nào, bây giờ mày là ai ? Tên mày là gì ?

Ông Thượng-sĩ rống lên, tay chống nạnh. Người vừa bị la, trả lời mặt tỉnh khô :

- *Binh nhì Gottfried Von Barllitz, trình diện Thượng sĩ.*

Krull ra lệnh như muốn khạc ra tiếng nói :

- *Nằm xuống !*

Ông ta im lặng đi vòng quanh anh lính, lấy chân đẩy anh ta vào vũng nước, ngấm một lúc rồi trở lại đứng thẳng trước mặt mấy người khác. Ông hỏi người thứ hai ;

- *"Còn mày ?"*

- *"Binh nhì Ernst Deutschmann, trình diện Thượng-sĩ,"*

- *"Nghề nghiệp ?"*

Deutschmann ngập ngừng

- *"Y-sĩ, thưa Thượng-sĩ."*

- *"Bác-sĩ hả ?"*

- *"Dạ đúng, thưa Thượng-sĩ."*

Thượng-sĩ Krull ngăm ngía con người gầy ốm trán rất cao, mặt vàng vọt xanh xao, cặp mắt đầy lo sợ. Ông ta nhún vai, nhổ bãi nước bọt sang bên cạnh và lại thét :

- *"Bác-sĩ với chẳng Bác-sĩ, mày là thằng lính, Nghề nghiệp của mày đó ! Nằm xuống!"*

Binh nhì Ernst Deutschmann, Y-khoa bác sĩ, nhà sinh hóa học, giáo sư diễn giảng tại Đại- học Bá-Linh, nhà bác-học nổi tiếng, tác-giả nhiều bài khảo luận được chú ý trong tập san y-học, theo lệnh nằm xuống và khép hai gót chân lại.

Viên Thượng sĩ gật gù nói thêm : "Ông binh nhì bác sĩ !" rồi quay hỏi người thứ ba.

- "*Binh nhì Erich Wiedeck, trình diện Thượng sĩ*".

Viên Thượng sĩ vẫn tiếp tục la hét, nhưng Deutschmann không hiểu ông ta nói gì. Anh nằm yên, mặt gục trên cánh tay, mưa xối xả trên gáy anh, gõ nhịp trên lưng anh. Anh đang nóng lạnh. Ngay trước mắt anh một con kiến lạch lững đang trèo lên viên đá cuội ẩm ướt. Anh nghĩ : "*Phải còn lâu mình mới khỏi hẳn được*", rồi anh nghe thấy tiếng người thứ ba đến nằm bên cạnh.

Thượng sĩ Krull đang đứng trước người thứ tư. Anh này người tầm thước nhưng cũng vạm vỡ như ông Thượng sĩ. Tuy nhiên, Thượng sĩ thì béo mỡ, còn anh ta thì bắp thịt dầy và nổi phồng, tràn trề sinh lực trong mỗi cử động dưới chiếc áo khoác ngấn chặt chội. Chiếc ngực nở nang căng phồng trên chiếc bụng dẹp. Trông anh ta như một khối đá được đẽ gọt thô sơ và khuôn mặt giống như chiếc mặt nạ bằng đất sét vừa được nắn sơ qua : chiếc trán thấp dưới mái tóc đen cắt ngắn, cái mũi tẹt và chiếc cằm bạnh của những tay anh chị quen giết chóc. Hẳn mỉm cười bằng cặp môi, riêng đôi mắt hình như vẫn u tối, không hồn, giống như hai hòn bi ve.

Viên Thượng sĩ nói ;

- "*Được lắm... Mà có bộ mặt cô hồn đó*".

- "*Thế mà, tôi đã đoạt giải thi sắc đẹp... chỉ thua có Thượng-sĩ. Tên tôi là Karl Schwaneeke. Còn ông, ông là thứ Thượng sĩ đồ bỏ, thôi bây giờ tôi đi nằm.*" Hẳn phát ra một cử chỉ như muốn đến nằm cạnh mấy người kia, nhưng Krull sừng sờ, chết điếng, bảo hẳn đứng thẳng. Karl Schwaneeke nghe theo, đứng ngay ngắn, mỉm cười nhìn viên Thượng sĩ trong khi ông ta không nói không rằng một lúc lâu.

Có trời biết ông ta đang nghĩ gì. Có lẽ ông chẳng nghĩ gì, vì đầu óc ông như bị tê liệt. Suốt cả đời, chưa bao giờ ông ta nghe thấy những lời như

vậy, Tuy rằng chẳng thiếu những tên "lì" trong cái Tiểu đoàn khốn kiếp này, gồm cả những người thuộc thành phần trí thức ưu tú lẫn những tội nhân thường phạm mà người ta muốn trừ khử đi bằng cách đưa đến đây, nhưng chưa hề ai dám nói với ông, Thượng sĩ nhất Krull, một cách như thế. Ông ta chưa biết phải làm thế nào. Thế là ông văng tục. Đó là giải pháp tốt nhất và chỉ cần văng tục một hồi là sẽ nảy ra ý kiến hay. Mục lục về các câu chửi thề của ông rất phong phú. Trong cuộc đời binh nghiệp, ông đã được nghe rất nhiều câu chửi và ông lại có trí nhớ xuất sắc. Và lại, với vấn đề này ông có một thứ tưởng tượng sáng tạo và một giọng nói chát chúa lăm lăm tăng thêm mãnh lực cho những câu chửi thề mà ông tìm ra. Đức tính đó kèm theo với sự tận tụy, sự khắc nghiệt khó lay chuyển của ông làm cho ông nổi tiếng, và nhờ đó ông như bắt rết vào Tiểu đoàn trừng- giới này. Một người như ông, hơn ai hết, phải thành công đối với những phần tử kẻ thù của dân tộc và những bọn ác ôn côn đồ đủ loại như vậy. Ông đã đáp ứng một cách thiết thực tất cả những hy vọng đặt ở nơi ông.

Tuy nhiên, trong lúc này, trí tưởng tượng của ông lại bị kẹt mà ông thì chẳng mấy khi tập điều hành khối óc. Chiến cuộc đã đến lúc toàn diện mới phải để cho những loại người như Schwanecke mặc quân phục. Trước kia, người ta nhốt bọn này vào ngục tối hay đem thủ tiêu đi tùy theo trường hợp. Thượng sĩ Krull tuy rằng không thiếu kinh nghiệm vẫn cảm thấy vô phương và ông ta đành che đậy bằng những tiếng la hét vô nghĩa, miệng mở lớn, mặt đỏ gay, mắt nhắm lưng chừng. Tiếng nói chát chúa vang dậy khắp chiếc sân rộng làm im lặng cả một dãy nhà xám của doanh trại. Duy chỉ có Karl Schwanecke vẫn giữ nụ cười. Cuối cùng rồi Thượng sĩ Krull cũng ngưng và lẫn với tiếng nước xối của ống máng, có tiếng hát của đoàn quân di hành.

Đây là dịp thoát nạn cho Krull. Với khả năng đặc biệt của những người lính già biết thích ứng với mọi trường hợp, ông ta ngưng hẳn những tràng tiếng văng tục, chửi thề, nhìn đồng hồ tay so với đồng hồ ngoài điểm canh, hất đầu về phía Schwanecke vẫn đang mỉm cười, cho phép anh ta nằm xuống và ông lại gần chỗ hàng rào.

Bốn anh lính mới nằm sóng soài trong bùn và dưới mưa.

Đó là buổi đầu của Bác sĩ Ernst Deutschmann tới Tiểu đoàn trường giới 999. Mắt theo dõi con kiến lạc lõng, thân thể run lên bần bật, anh cố chống lại cơn buồn nôn và lắng nghe tiếng hát quân hành đang tiến gần tới....

Chương 2

Họ vừa đi dưới mưa, vừa hát. Dẫn đầu là Trung sĩ Hefe, có hỏn danh là "Ông Quạ" ướt sũng, bắn thiu, giận dữ, cũng bắt buộc phải bước qua những vũng nước, vũng bùn như những binh sĩ đi theo sau.

Con đường kéo dài, vô tận giữa cánh đồng lúa mì đã gặt, trước những hàng cây buồn thảm, sầu muộn. Phía xa, con sông tuôn dòng nước xám giữa hai bờ cát. Đám binh sĩ mệt mỏi chẳng muốn hát chút nào. Nhưng họ vẫn hát vì "Ông Quạ" ra lệnh. Đoàn quân rầu rĩ bước theo nhịp chân, giữa phong cảnh ảm đạm, dưới bầu trời ủ ê, những khuôn mặt chan hòa nước mưa, những chiếc miệng đen sì tuôn ra những bài ca nói về hoa thơm cỏ lạ, về những đoàn chiến xa gầm thét, về những năm xương tàn trở về cát bụi. Và mưa vẫn cứ rơi, làm chìm ngập tất cả trong nỗi buồn thảm càng sâu đậm hơn. Tất cả gồm năm mươi ba người.

Peter Hefe hô :

- "Đại đội đứng lại... đứng !"

Tách ra phía bên trái, Hefe nhìn đám binh sĩ suy nhược, ướt sũng và bắn thiu, Họ cũng nhìn lại anh, không biểu lộ gì qua sắc mặt, chỉ sung sướng là không còn phải hát nữa. Số phận họ thực buồn thảm.

Anh nói léo nhéo :

- "Nghe tao đây, bọn ngu ngốc. Tụi bây hát như những cô gái si tình trong đêm trăng. Nếu tao còn nghe thấy sai điệu hay mất nhịp vì ngủ gục, tao sẽ cho tụi bay chạy lại suốt con đường vừa đi qua. Nghe chưa ?"

Đã đành đó là câu đe dọa hão. Chẳng có cái gì trên thế gian này có thể đem anh ta trở lại con đường dài dằng dặc ở phía sau. Và lại cũng đã khá muộn rồi nên anh cũng tạm bằng lòng khi chỉ độ hai chục binh sĩ đáp : "Dạ, nghe rõ, thưa Trung sĩ". Anh nói tiếp :

- "Tốt. Trong mười lăm phút nữa, chúng ta sẽ tới trại. Lúc đó thì phải đứng hàng nghe. Tiểu đoàn trưởng sẽ quan sát đó. Tụi bay đừng có để phiền gì cho tao. Nghe chưa ?"

- "Dạ, nghe, thưa Trung sĩ".

- "Được... bây giờ cần một bài hát. Bài: "Đẹp làm sao đời lính". Tụi bay phải hát cho có tình cảm, có tâm hồn."

Đám người lại bước đều trong tiếng hát, giữa hai hàng cây. Họ đi như vậy vào doanh trại, nơi có Thượng sĩ nhất Krull đang đứng chờ.

Vào giữa lúc xế chiều này, Krull khám phá ra một điều mà sau này ông gọi là "nghệ thuật để cho tràn ứa". Ông ta đang giận dữ, nghĩa là tình trạng nóng giận của ông đã vượt qua một cao điểm mới, nguyên do là vì Karl Schwanecke và sự chậm trễ của Đại đội. Lẽ ra Đại đội phải về tới đây từ bảy phút trước rồi. Và giờ này chắc chắn là ông Tiểu đoàn trưởng đang đứng bên cửa sổ, nhìn đồng hồ và mỉm cười theo lối thâm hiểm của ông ta. Krull suy nghĩ : "Rồi ông sẽ thấy. Chính tôi đây nè, tôi sẽ cho ông hay..." nhưng không nghĩ xa hơn nữa. Riêng ngón tay út của ông, nơi tập trung tất cả sự hiểu biết của một viên Thượng sĩ, đang ngo ngoạy không ngừng.

Chiếc rào cản được nâng lên, Đại đội đi ngoẹo về phía trái : Trung sĩ Peter Hefe cất tiếng hô mạnh mẽ hơn trong chiếc sân rộng, trước mặt Thượng sĩ đang nhìn anh, chân đứng dặng, nắm tay chống nạnh, trong lúc ấy, thẳng phía trước đoàn quân, bốn anh binh sĩ mới tới, nắm sập bất động, mặt hơi nghiêng nhìn những đôi boots tiến lại gần.

Một lát sau, Peter Hefe mới nhận ra họ, nhưng anh hô ngay khẩu lệnh cho đổi hướng về bên phải để tránh. Đoàn quân hơi ngập ngừng.

Krull lại hét lên :

- "Tiếp tục đi thẳng !"

Sự ngập ngừng tăng thêm. Peter Hefe nhận thấy tình hình, hiểu rõ Thượng sĩ muốn gì và tuân theo lập tức. Anh cất tiếng hô khẩu lệnh thích ứng. Năm mươi ba người xếp hàng ba, chia thành bốn trung đội, vừa hát vừa tiến lên phía những người bạn đang nắm soài. Krull biết rằng chẳng có gì đáng ngại. Khoảng cách giữa bốn người lính đang nắm kia không xa quá mà vừa đủ. Chỉ cần chú ý, người ta có thể đặt chân vào giữa. Hơn nữa ông

ta biết rằng đoàn người sẽ không bước lên những người nằm dài kia, cũng như một con ngựa biết cách tránh trong trường hợp tương tự... Ý kiến này thật mới mẻ và thích ứng để cho những anh lính mới tới được ném trước, những gì còn chờ đợi họ, một thứ cảnh cáo bổ ích. Sau này, ông phải hoàn hảo phương pháp đó mới được.

Nhưng những người đang bước tới đã mệt lử và dừng dưng. Một số lớn chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra. Nhiều người đến nỗi nhắc chân khỏi mặt đất không quá 10 phân và đa số khi nhìn thấy những người nằm quá chậm. Vì thế trong cái cảnh đón tiếp do Thượng sĩ nhất bày đặt ra đó, mấy người nằm bị bầm tím cùng khắp thân thể và binh nhì Coltíried Von Bartlitz bị dập ngón tay vì anh ta không kịp dấu bàn tay dưới thân mình.

Đại úy Bart, chỉ huy trưởng Tiểu đoàn, đứng bên cửa sổ của văn phòng hành chính, nhìn cảnh diễn biến. Khi hàng người sau chót diễn hành qua và bốn hình thù nằm dài lại hiện ra, Đại-úy lại hỏi vị Trung úy đứng phía sau :

- *"Đại đội của cậu phải không Obermeier ?"*

- *"Dạ phải, thưa Đại-Úy. Bọn họ đi làm tạp dịch trở về. Chắc chẳng có thú vị gì với trời đất bản thủ này !"*

"Một thằng cha kỳ cục, tên Krull đó !", không thấy viên Trung-úy trả lời, ông nói tiếp : *"Đúng là loại người đang cần cho chúng ta."*

Bấy giờ viên Trung úy mới nói :

- *"Thưa Đại-úy, tôi không biết"*

Đại đội đứng ở giữa sân. Peter trình diện Thượng sĩ Krull. Ông ta lắng nghe và khẽ hất đầu về phía 53 binh sĩ. Rồi thọc ngón tay cái vào giữa nút thứ ba và thứ tư của chiếc áo, ông bắt đầu bài hiểu thị hàng ngày, ông nói về cuộc đi chơi ngoài trời, về những hòn đá cuội mà binh sĩ đã ném thia lia trên giòng sông Warthe, về sự chậm trễ của họ, về truyện này, truyện nọ... một bài diễn từ mà bản chất chẳng có gì khác với những bài, vào giờ này tại các doanh trại hầu khắp Âu châu, những ông Thượng sĩ khác cũng đang nói với những binh sĩ, những tân binh. Nếu có khác chút nào chẳng là những binh sĩ ở đây thuộc một Tiểu đoàn trừng giới và đa số họ chẳng nghe gì cả.

Thoạt nhìn thì sự khác biệt không có gì rõ rệt lắm. Một Tiểu-đoàn trường giới gồm những người mà cái chết năm chắc từ 95 tới 98 phần trăm, nhưng vào thời kỳ này, gần như mọi người mặc quân phục đều năm chắc phần chết, tuy rằng ở những đơn vị khác thường tỷ lệ tử vong không cao đến mức đó. Vì vậy trước hết, sự khác biệt chỉ nhận rõ trong cách đối xử với quân phạm, trong những sự sỉ nhục mà người ta trút xuống đầu họ, trong những cảnh gian khổ về tinh thần và thể xác họ phải chịu, trong nỗi tuyệt vọng mà người ta dồn họ tới.

Bài diễn từ chấm dứt, Krull bắt đám binh sĩ đã kiệt quệ chạy hai vòng sân, bắt họ nằm xuống rồi sau mới cho tan hàng. Bốn anh lính mới tới vẫn còn năm dài.

Viên Trung-úy nhận xét:

- *"Bây giờ tụi nó sẽ đánh lộn nhau quanh vòi nước cho mà xem".*

Đại úy hỏi:

- *"Sao vậy? Bên ngoài mưa khá lớn mà."*

- *"Tôi đã thấy rồi. Làm việc suốt 6 tiếng đồng hồ không được uống nước rồi trở về còn phải hát nữa. Với tôi thì thôi, xin chào thua !"* Đại-úy rút điều thuốc lá, đẩy gói thuốc trên bàn về phía viên Trung Úy và nói với vẻ riều cợt:

- *"Nè, Obermeier, tôi mong được gặp lại cậu ở đây như một người bạn vui tính của câu lạc bộ sĩ quan khi trước. Thế mà bây giờ cậu lại bi thảm như một cây dù ướt, Khi còn ở Vitebsk cậu đâu có như thế."*

- *"Đúng vậy, thưa Đại-úy. Ngoài mặt trận, tôi thấy đúng chỗ.... nhưng còn ở đây ? Tôi là một sĩ quan chứ không phải anh cai ngục."* Ông lấy điều thuốc, châm hút, tay hơi run, Đại-úy Bart nhìn ông với vẻ tò mò:

- *"Cậu thương hại mấy thằng cha đó hả ?*

- *"Còn Đại-úy thì không hay sao ?"*

- *"Tại sao lại thương ? Trong bọn nó, có đứa nào là không bị kết tội một cách xứng đáng đâu ?"*

Obermeier dập điều thuốc lá vừa châm vào đĩa đựng tàn :

- *"Đại-Úy vừa nhìn thấy Đại đội của tôi đó, năm mươi ba cái xác chết đi vạt vờ. Thượng sĩ Krull lại vừa hành hạ thêm vì họ về chậm mất bảy*

phút. Như vậy là kết tội một cách xứng đáng sao ? Thí dụ như cái thằng nhỏ bé, gầy ốm ở hàng thứ nhất, Trung úy Remberg đã được thưởng anh dũng bội tinh, là một trong những chiến sĩ đầu tiên tiến vào Mạc-Tư-Khoa đó. Thế rồi trong một cuộc hội thảo tình hình, anh ấy tuyên bố rằng, quân đội sẽ bị tiêu hao suy mòn tại miền đất mệnh mông của nước Nga, rằng cần phải ngưng lại cho kịp thời nếu không chúng ta sẽ đi tới thảm họa. Người ta tổng cổ anh đến đây. Anh ấy nói ; "Tôi không phải là anh đồ tể, tôi không thể tham dự vào vụ đó được". Bây giờ thì anh ấy đào đất.

- "Để khỏi thành anh đồ tể, hẳn trở thành thợ đào đất. Như vậy hẳn không khoái hơn là chết sao ?"

Viên Trung úy không nói tiếp truyện đó nữa.

- "Đại-Úy có nhìn thấy người tiều tụy, sói trán, mang kính đang đi ngoài sân kia không ?"

- "Hắn ta làm sao ?"

- "Giáo sư Ewald Puttkamer, Thiếu-Tá trừ bị đó. Ông ấy dám nói rằng sơ-mi màu nâu (áo của đảng là y phục mới của bọn phu đào huyệt".

Đại Úy mỉm cười:

- "Khá lắm".

- "Những người như vậy ở đây rất nhiều. Nhưng Đại-úy cũng biết rồi mà"

- "Có cả những tội nhân nữa phải không ?"

- "Vâng, cũng có".

- "Kết luận ?"

- "Tôi không tin rằng một sĩ quan Đức lại thích hợp trong vai trò cai ngục",

Đại Úy Bart, mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng, thả khói thuốc lên trần nhà. Từ ngoài sân vọng vào, qua cửa sổ, tiếng la hét của Thượng sĩ Krulll, ông ta đang đi đến nơi phát cơm.

Obermeier nói :

- "Thực ghê tởm !"

Bart nói nhẹ nhàng:

- "Ô hay ! Chiến tranh là ghê tởm. Và hòa nhĩ còn ghê tởm hơn nữa vì lính tráng như mình thành vô dụng. Hãy nhận xét sự việc một cách bình tĩnh hơn, từ tốn hơn nhiều nữa, bồ ơi ! Có thể thì may ra cậu mới sống sót được. Đừng có bất bình khi nhìn thấy một Trung Tá, một sĩ quan anh dũng bội tình hay một giáo sư siêu việt phải chạy vòng quanh sân dưới quyền xài xể của thượng sĩ Krull, giống như...cậu nói giống như khi... à phải, giống như những xác chết đi vật vã. Đúng vậy không?"

Vị Trung-úy đồng ý.

Bart uể oải đứng dậy, ngáp, vươn vai và sửa lại chiếc đai da. Rồi ông nhìn chiếc đồng hồ nhỏ trên cổ tay, ngáp thêm lần nữa, chẳng che miệng. Giây đeo đồng hồ làm bằng vải. Người ta nói rằng, mỗi ngày Bart thay một dây để lúc nào giây cũng trắng tinh. Có thể là mặc dầu việc đó hình như không thích hợp tính tình của con người to khỏe đó, mà lại rất thích hợp với Đại-Đội trưởng Đại đội 1, cục cưng của các bà, Trung úy Wernher.

Khi Đại Úy Bart ngược mắt lên thì thấy Trung úy Obermeier đứng nghiêm trước mặt ông.

- "Thưa Đại-úy, xin Đại-úy vui lòng chấp thuận đơn của tôi xin chuyển đi một đơn vị tiền tuyến".

Đại Úy nói với vẻ nhạo báng :

- "Này, này ! Một vị anh hùng ! Nếu cậu có thể đợi thêm một phút nữa, cậu đã có thể để dành lại cái hình thức biểu lộ anh dũng đó."

Ông thò tay vào túi lấy ra một tờ gấp đặt thêm vào đồng giấy tờ phủ kín một phần chiếc bàn.

- "Đại đội của cậu, Đại-đội 2 của Tiểu đoàn 999 sẽ sang Nga một ngày rất gần đây."

- "Sang Nga ?"

- "Rất đúng, Các Đại đội khác sẽ đi tiếp theo sau 2 ngày. Tôi đi với Đại-đội sau chót, nghĩa là Đại-đội 1. Thỏa mãn không ?"

- "Không thưa Đại-úy".

- "Vẫn chưa? Mẹ kiếp ! Vậy thì cậu muốn gì ?"

- "Một đơn vị bình thường. Tôi sẽ làm được gì ở Nga với những kẻ dờ sống, dờ chết này ? Chúng ta sẽ thắng trận sao được với những thân xác

vờ?"

- "Thằng trận ? Obermeier, Cậu thật còn trẻ. Rút cục thì chúng ta cũng đã nhận được một nhiệm vụ rất cao đẹp. Cậu sẽ có thể phô trương tất cả chí khí anh hùng của cậu. Một nhiệm vụ với một mục tiêu phải đạt được nếu không sẽ phải đưa ra tòa-án binh. Không còn phải làm những tạp dịch chán ngắt : gỡ mìn, tháo bom, tát cạn giao thông hào, chuyển đạn, làm đường, chôn xác..."

- "Thế nhiệm vụ rất cao đẹp đó là gì ?"

- "Cậu sẽ được biết vào đúng lúc".

Bart đến gần cửa sổ. Ngoài sân, Krull đang la hét đuổi theo một binh sĩ như đuổi theo một con thỏ rừng.

- "Tên nào đó ? Cậu có vẽ am hiểu tất cả binh sĩ của cậu mà."

Obermeier đáp ;

- "Trung-Úy Stubnitz"

Đại-úy sửa lại :

- "Binh nhì Stubnitz. Hấn phạm tội gì vậy ?"

- Khi ở Dortmund, hấn ném ly rượu vào hình lãnh tụ và la lên : xin mừng anh khỏe mạnh, anh hề !"

- "Thằng ngu vậy !"

- "Hấn say rượu."

- "Nếu thế nó là thằng ngu say ! Tại sao cậu không can thiệp đi. Tại sao cậu không làm một phúc trình tố cáo Krull đã hành hạ binh sĩ trực thuộc ?"

- "Việc đó đưa tôi đi đến đâu ? Chắc sẽ đi tới một cuộc điều tra nhanh chóng như thế này : Hỏi : Đơn vị nao ? Đáp : Tiểu đoàn trừng giới 999".

- Thượng sĩ, ông đã làm gì ? - Tôi nhắc lại bốn phạm cho một binh sĩ cứng đầu trong khuôn khổ kỷ luật - Tốt lắm, Thượng sĩ, ông cứ tiếp tục! Và cuối cùng là chính tôi sẽ bị khiển phạt".

- "Đúng vậy. Cậu không "bết" lắm đâu. Nhưng vì chúng ta sẽ sang Nga,

chẳng bao lâu rồi cậu sẽ đẹp được những ưu tư và những hoài nghi triết lý của cậu".

- "Tại sao thế ?"

Đại-úy Bart nói rành rẽ từng tiếng :

- "Bởi vì chỉ trong vòng vài tuần là cậu sẽ không còn Đại-đội nữa."

Im lặng.

Rồi chắc hẳn Đại-úy muốn làm dịu ấn tượng gây ra bởi lời nói của ông ta và để xua đuổi hình ảnh ma quái đẫm máu mà lời nói đã gợi lên, ông nói :

- "Bốn người nằm trong bùn kia thuộc Đại-đội của cậu. Thành phần tăng cường cho cậu đó. Tóm lại, đó là những tên rất đáng chú ý, sẽ không làm mất vẻ đẹp bộ sưu tập của tụi mình đâu. Tên thứ nhất là... ông tìm trong hồ sơ - Gottfried von Bartlitz, cựu Đại tá, được ân thưởng huy chương anh dũng kèm theo nhành lá sồi, nguyên Tư lệnh Sư đoàn, bây giờ là binh nhì. Sau trận Stalingrad hẳn ta đã nói quá nhiều.... Hình như hẳn cũng không muốn trở thành đồ tể. Tên thứ hai tên là Erich Wiedeck, cựu hạ sĩ, nông dân miền Poméranie. Hẳn đã tự ý kéo dài thêm ngày nghỉ phép vì hẳn muốn gặt lúa cho kịp, đó là hẳn tin như vậy. Tên thứ ba, Karl Schwanecke, là một thợ thuộc kim nhưng trước hết là một tội nhân tái phạm nhiều lần, một thứ "phi nhân". Còn tên thứ tư, bác sĩ Ernst Deutschmann, bị buộc tội tự ý hủy hoại thân thể một cách rất khôn khéo nhưng cũng không thoát. Nhưng mà cậu làm sao vậy, Obermeier ?"

- "Người thứ nhất.... tên là gì ?"

- "Sao ? Cậu biết hẳn à ?"

- "Tên hẳn là gì ?"

- "Gottfried von Bartlitz. Cậu biết hẳn ?"

- "Dạ. Tiểu đoàn trưởng cũ của tôi"

- "Vậy hả ! Thú vị đấy chứ !"

Đại-úy Bart trở lại bên cửa sổ coi như cảnh Kull la lối không làm cho ông khó chịu. Không nhìn vị Trung-úy, ông khẽ nói :

- "Truyện đời nó như vậy đó, cậu thấy không? Hôm qua còn ở tít trên cao, hôm nay xuống thấp và ngày mai, còn xuống thấp nữa... dưới lớp đất đen. Phải ở trên cao, Obermeier ạ, đó là điều quan trọng. Cậu hãy cố gắng trèo lên nữa, nhưng đừng cố quá cao. Hãy quên đi mấy thằng cha đó trước

đây là cái gì. Hãy quên điều đó đi để khỏi xây dựng cho cậu những truyện tương tự như họ. Họ không còn dĩ-vãng nữa. Ở đây họ chỉ còn là những binh sĩ trong một Tiểu-đoàn trừng-giới. Những người binh sĩ không vũ khí. Họ đã bị truất mất danh dự mang vũ khí. Đối với họ, chỉ còn có danh dự được chết. Những binh sĩ của Tiểu-đoàn-trừng-giới 999.

Ông thọc hai tay vào túi, nhún vai nói tiếp:

- "Phải sống, phải ở trên cao, đừng có xuống động. Có gì uống không cậu?"

- "Đại-úy uống Hennessy?"

- "Thứ đó được quá".

Hy vọng giống như những món đồ chơi có gắn chì ở đáy, đặt thế nào rồi cũng dựng đứng dậy. Tưởng rằng đã hoàn toàn tiêu tan, ấy thế mà nó giống như một cái mầm nhỏ xíu phát hiện, trước còn rụt rè nhưng rồi lớn mạnh thực mau như tia sáng mặt trời. Tất nhiên nó thường hay đánh lừa chúng ta. Nó phát sinh từ những ước muốn của chúng ta hơn là từ lý trí, nhưng mà cần chi, hãy biết nó giúp cho chúng ta thoát khỏi sự an phận và đôi khi cũng giúp chúng ta tìm thấy hay nhận ra một con đường thoát nạn.

Julia Deutschmann cũng ở vào tình trạng như vậy.

Sau khi gặp Tướng von Frankenstein, cái tia hy vọng le lói mà nàng dự liệu mang một danh tính: Bác sĩ Albert Kukill.

Điều đó hơi lạ lùng vì chính Bác sĩ Kukill đã là nhà chuyên môn được mời ra làm chứng trong hồ sơ buộc tội Ernst. Với đầu óc lạnh lùng, ông đã tuyên bố những ý kiến được coi như không thể sai lầm. Nếu không có Bác sĩ Kukill, có lẽ Ernst đã không bị kết tội. Ông Tướng chẳng nói rằng: ý kiến của nhà chuyên môn là yếu tố quyết định, Julia nghĩ rằng chỉ còn một con đường duy nhất: chứng minh cho nhà chuyên môn đó thấy rằng, ông ta đã lầm. Một sự thú nhận của ông ta sẽ đưa đến việc tái xét hồ sơ và Ernst sẽ thoát khỏi Tiểu đoàn trừng giới 999.

Nàng biết rằng chuyện đó sẽ không dễ dàng. Nàng quả hiểu các bạn đồng nghiệp, những vị bác sĩ: chỉ một rất nhỏ dám nhận một sự lầm lẫn và

Bác sĩ Kukill thì hình như không thuộc vào nhóm ít ỏi đó. Tuy nhiên, nếu nàng đủ tài khéo léo, nếu nàng có thể tìm được những câu thích hợp, nếu...Dù sao mặc lòng, nàng cũng chẳng còn khả năng nào khác để cứu Ernst.

Thế nên ngay buổi tối, sau khi gặp vị Tướng, nàng đến biệt thự của Bác sĩ Kukill và lấy hết can đảm, nàng nhấn chuông. Nàng không muốn thông báo trước vì chắc chắn người quản gia hay cô thư ký khi nghe tên nàng sẽ trả lời ngay là bác sĩ không có nhà. Nàng đến bất thành hình, gặp ông ta bất ngờ, buộc ông ta phải nói, đặt ông ta đối diện với ác tâm của ông.

Bác sĩ Kukill mặc bộ đồ lịch sự có nút cài chéo, bộ tóc hoa râm chải sát ngược về phía sau. Khuôn mặt ông hẹp làm liên tưởng đến mặt loài chim ăn thịt đang rình mồi và cặp mắt xám, dữ tợn, thích hợp với vóc dáng đó.

Ông không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Julia và nếu ông có cảm thấy phần tội lỗi nào đó đối với nàng, hay đúng hơn đối với chồng nàng thì ông ta cũng tuyệt đối không để lộ ra. Nhưng mà một con người trầm tĩnh như thế, từ tốn như thế, có thể nào cảm thấy phạm tội được ?

Chính Julia cảm thấy bối rối.

Ông đưa tay bắt tay nàng như đối với người quen biết từ lâu và mỉm cười. Thoắt cái, bộ mặt ông mất vẻ cứng cõi, hiểm hóc. Khi ông nói, với phong thái của người thành Vienne, bằng tiếng nói mà ông biết xử dụng một cách tuyệt hảo cho thêm âm vang, để khẳng định với giọng lãnh đạm hoặc để biện hộ với niềm tự tin dễ lây sang người khác.

- "*Chắc ông biết tại sao tôi tới đây ?*" Julia nói và mừng thầm căn phòng tranh tối tranh sáng đã che dấu bàn tay run rẩy và nét mặt đỏ của nàng.

- "*Tôi tự đoán được điều đó, thưa bà, hay đúng hơn thưa nữ đồng nghiệp vì cả hai chúng ta đều là y-sĩ, phải không thưa bà? Mà ta không nên đứng đây. Dù bà có chuyện gì cần nói với tôi, chúng ta cũng nên vào ngồi trong này tốt hơn.*"

Ông ta mở chiếc cửa và mời Julia vào trong một phòng khách, đồ đạc bày biện sang trọng, quay ra vườn. Một chiếc cửa sổ rộng nhìn xuống khu vườn trồng nhiều cây lớn nom như một công viên, nơi hoàng hôn đang phủ xuống. Những bồn hoa các loại che khuất nửa chiếc hồ tắm.

Bác sĩ Kukill bật đèn và kéo chiếc màn cửa. Rồi ông chỉ chiếc ghế bành lớn bọc nệm màu trái chanh:

- *"Xin mời bà ngồi"*

Nàng nghe theo. Làm thế nào mà con người này có thể mỉm cười và bình thản khi ông ta thừa biết rõ lý do cuộc tới thăm của nàng?

Nàng nói:

- *"Tôi muốn được nói chuyện thêm với ông về tất cả vụ đó"*.

Nàng lấy lại được thái độ tự chủ. Đối phương trước mặt nàng chỉ có thể bị khuất phục hay dồn vào thế bí bằng sức mạnh của lý trí.

Ông ta đáp:

- *"Tôi không được hiểu rõ rằng điều bà yêu cầu có thể có ích lợi gì không ? Nhưng mà bà dùng gì? Cô nhắc? Ác-ma-nhắc 1913? Tôi để dành riêng tiếp đãi bạn bè."*

Ông ta nói không một chút riêu cợt nào.

- *"Dạ cảm ơn ông, ông cho gì cũng được"*.

Bác sĩ Kukill đốt ngọn nến, hơ ly cho nóng và rót chất rượu màu hổ phách, mỗi ly chừng một ngón tay.

Ông nói :

- *"Có một số người chê trách tôi về tất cả những thứ này : về nhà cửa phong lưu hoặc về rượu Ác-ma-nhắc 1913. Theo họ, những thứ đó coi chướng mắt trong lúc này. Nhưng thử hỏi lúc nào thì nó không chướng mắt ? Các công ty bảo hiểm ước lượng đời sống trung bình một người Âu-Châu bây giờ là 66 tuổi, và chiến tranh lại làm con số đó xuống thấp rõ ràng. Ngày mai có thể là quá xa xôi... và cũng có khi chẳng bao giờ tới với người nào đó. Vậy tội gì không cố đem lại chút hương vị có thể được cho cuộc sống ? Bà nghĩ về vấn đề đó ra sao ?"*

- *"Tôi chẳng bao giờ nghĩ tới điều đó."*

Ông mỉm cười nói :

- "Dù sao mặc lòng, nên làm cho cuộc sống bớt sầu thảm !"

Ông giơ ly rượu nhìn qua chất nước trong vắt :

- "Xin mời bà"

- "Tôi tự hỏi không hiểu ông là con người như thế nào. Có lẽ ông chỉ bận trí về những thứ này (nàng phác một cử chỉ bao quanh phòng khách vờn tước, chai rượu Cô-nhắc và không chú ý đến truyện gì xảy ra quanh ông."

Kukill vẫn mỉm cười, đáp :

- "Có phần nào,"

- "VẬY mà những truyện đó đang xảy ra. Mới hôm qua, một vụ ném bom làm nhiều người chết, chắc chắn hôm nay cũng sẽ cố. Rồi còn bao nhiêu người đang chết tại mặt trận Nga, mặt trận Ý. Lại còn có những sự bề ngoài coi không đáng gì cả mà có tầm quan hệ, hơn nữa, mang trọn vẹn ý nghĩa cho cuộc sống của một con người."

Ông ta nói một cách lạnh lùng ;

- "Có lẽ bà muốn ngụ ý nói về ông nhà."

Julia nhìn thẳng ông ta và nói :

- "Dạ phải. Anh ấy là cuộc sống của tôi. Xin ông hiểu cho, tôi không còn biết kiếm ai ngoài ông ra. Câu chuyện gồm toàn hoàn cảnh thảm khốc liên tục."

- "Một luật gia có thể nói như bà. Nhưng chúng ta hãy nói một cách rõ ràng hơn : bà muốn nói là đã có sự lầm lẫn ?"

- "Thế còn ông ? Ông nghĩ sao ?"

Bác sĩ Kukill trề môi dưới, ngắm nghía bàn tay bé nhỏ trắng trẻo của ông:

- "Và nếu đích thực là một sự lầm lẫn?..."

Julia vuột dậy :

- "Ông...ông nói thế đó! Bản giám định của ông đã làm Ernst thân bại danh liệt. Chính ông đã làm cho anh ấy bị tù tội. Và bây giờ lương tâm ông yên ổn khi tuyên bố rằng, có thể có lầm lẫn trong chuyện đó hay sao ?"

- "Xin bà bình tĩnh. Bà ngồi xuống đi. Bản giám định của tôi mang tính chất hoàn toàn khoa học. Trong tình trạng khoa học hiện nay, bản đó

đã được thiết lập hoàn toàn đúng. Với tư cách một chuyên viên đứng trước tòa án không thể nói lắt léo với những điều dự tưởng, những giả thuyết."

- "Thế nhưng tôi và nhà tôi đã đạt được nhiều kết quả mỹ mãn trong cuộc thí nghiệm...?"

- "Ông đã thực hiện bao nhiêu loạt thí nghiệm?"

- "Chừng ba chục."

- "Như vậy chưa có thể nói là đạt được kết quả mỹ mãn, bà thừa hiểu điều đó. Nhưng hãy xếp vấn đề đó lại. Bà thấy nội vụ như thế nào, hay nói cho đúng hơn, nội vụ diễn tiến ra sao?"

Ông chấp tay nhìn Julia, mơ màng, ông không quan tâm mấy đến câu chuyện vừa vô ích, vừa chán ngắt. Chẳng ai có thể cứu Ernst Deutschmann được nữa. Có lúc ông tự nhủ, người đàn bà này làm ông mất thì giờ. Nhưng... bà ta xinh xắn, lịch sự, dám can đảm. Tóm lại là đẹp. Một vẻ quyến rũ đặc biệt của trí thông minh, nghị lực và niềm tuyệt vọng, ông thấy hơi ghen với Ernst Deutschmann và tự hỏi :

"Đối với một người đàn ông thì còn đòi hỏi gì hơn nữa ?. Nếu chồng bà chết ở Tiểu Đoàn trường giới thì bà ta sẽ ra sao?".

Vừa tìm kiếm những câu để thuyết phục cho nàng thấy nỗ lực của nàng vô ích, ông nghĩ rằng nàng sẽ là một góa phụ xinh đẹp. Có điều chắc không phải là góa phụ tươi vui như người ta thường nói.

Ông bắt đầu nói:

- "Thưa bà, cần phải đặt mình vào quan điểm của chúng tôi. Chồng bà nhận được lệnh gọi nhập ngũ hôm trước thì hôm sau lâm bệnh ngay. Sau đó, người ta khám thấy ông ấy đã tự chích mủ một người bệnh sắp chết vào mình, lấy cớ là để thử xem hiệu quả một chất trị độc do ông ấy tìm ra. Một vết thương làm độc do vi khuẩn Staphy-Lochoque vàng gây ra như loại đó, đòi hỏi phải nghỉ dưỡng sức vào khoảng một năm và lẽ dĩ nhiên, bất lực về quân dịch".

Ông ta nói thông thả, dần từng tiếng. Julia không nói gì. Ông tiếp tục :

- "Ông ấy biết mà chúng tôi cũng biết rằng: sự làm độc như vậy thường là chết và đã có hàng ngàn người chết vì nó trong cuộc chiến tranh này. Tuy nhiên tôi không muốn buộc cho ông ấy là có ý định tự tử. Rất có

thể ông ấy tin rằng mình đã tìm ra...thí dụ một thứ huyết thanh nào đó...và rồi giống như mấy người...hà...hà...cuồng tín hay anh hùng khoa học, ông ấy muốn thí nghiệm ngay trên bản thân. Đó, vì sao mà tôi lại nói có thể có sự lầm lẫn...lầm lẫn ở điểm ông ấy tự hủy không phải vì muốn tránh quân dịch, mà vì sự ngộ nhận đáng tiếc. Tuy nhiên, tại tòa án quân sự họ đâu có cứu xét đến những điều như vậy, Người ta chỉ chú ý đến việc ông ấy tự làm cho bất lực với nhiệm vụ quân dịch. Và chỉ có điều đó là quyết định.

- "Nhưng... tôi tin chắc về công việc của anh ấy, tôi thường xuyên có mặt và tôi biết anh ấy đang đi đúng phương pháp. Chứng tôi có rất ít thời gian, cần phải làm gấp..."

- "Cá nhân tôi, tôi nhìn nhận điều đó có thể thành tựu. Nhưng một vị quan tòa thì khác. Tôi đã từng nói với bà : hiện nay không có một thứ thuốc nào thật hiệu lực chống lại sự làm độc đó. Và tôi xin được phép nghi ngờ rằng, chồng bà, dù tài ba mấy đi nữa, khó có thể một mình tìm ra được thứ mà bao nhiêu nhà khảo cứu cố gắng tìm tòi vô ích trong bao nhiêu năm nay. Đó là điều tôi tuyên bố trước tòa. Tôi đã tin tưởng chắc chắn như vậy và hiện tôi vẫn duy trì niềm tin đó. Tôi đâu có thể làm gì hơn được. À mà bà đã tìm cách xin tái thẩm chưa ?"

- "Dạ, đã"

- "Thế sao ?"

- "Người ta nói với tôi... một nhân viên trong đội phòng vệ SS đã nói với tôi rằng (nàng ngập ngừng nửa như sợ những câu sắp nói, nửa như nhớ lại người đã nói câu đó nếu có vụ tái thẩm hồ sơ của Deutschmann thì kết cục sẽ là cái án tử hình."

Hai người cùng im lặng. Bác sĩ Kukill đốt điếu thuốc lá và hỏi :

- "Loại nhân viên phòng vệ SS nào đó?"

Julia nhún vai không trả lời.

- "Bây giờ bà tính sao ?"

Nàng nhìn ông ta bằng cặp mắt đen lo ngại, rồi hỏi lại bằng giọng run run :

- "Vậy không còn cách nào nữa sao ?"

Nàng đứng dậy, vòng quanh bàn, nắm lấy cánh tay ông bác sĩ. Ông ta ngồi yên, e ngại, và dù sao mặc lòng, ông cũng thấy cảm động về nỗi đau khổ và tuyệt vọng của nàng..

Julia khẩn khoản :

- *"Ông có thể làm được chút gì... Chắc chắn ông có thể làm được... Tôi van ông. Tất cả đều trông cậy ở ông, tôi biết... ông có thể bảo là có truyện lắm lắm... thế là anh ấy được trở về với tôi... Lạy trời... Tôi xin khẩn cầu ông, ông hãy giúp tôi..."*

Ông ta cố gắng trấn tĩnh nàng, nhưng biết rằng nàng không nghe ông, mà nàng cũng không tin rằng đối với Ernst thế là hết, nàng chẳng có thể làm được gì cho chồng, một khi hàng ngũ Tiểu Đoàn trừng-giới đã nuốt gọn anh ta. Ông cho nàng biết, chính ông cũng không thể làm gì hơn và nhìn nàng yên lặng. Ông tự nhủ nàng có một sắc đẹp khiến người ta phải tôn thờ. Nỗi đau đớn và tuyệt vọng không ảnh hưởng gì mà chỉ làm cho mặt mà thêm. Rồi chợt một ý định thoáng qua trong đầu sẽ không để Deutschmann trở về với nàng nữa.

Julia đột nhiên cất tiếng, không để ý tới người đàn ông trước mặt đã bị xúc động, đứng lên và nghiêng mình xuống nhìn nàng :

- *"Còn, vẫn còn một điều có thể làm được. Tôi đã tham dự trong mọi cuộc thí nghiệm của anh ấy. Tôi còn giữ tất cả những điều anh ấy ghi chú. Tôi sẽ theo đuổi công trình của anh ấy. Tôi sẽ tiếp tục các cuộc thí nghiệm đó, nếu cần, tôi sẽ thí nghiệm ngay trên mình tôi "*

Bác sĩ Kukill thốt lên :

- *"Trời đất !"*

- *"Tôi sẽ chứng minh rằng anh ấy có lý. Và người ta sẽ cho anh ấy trở lại để tiếp tục làm việc. Và..."*

- *"Thưa bà, tôi xin bà. Đừng làm thế, chắc chắn bà sẽ chết"...*

Chương 3

Vào đúng buổi tối mà Julia Deutschmann trở về nhà, ném chiếc áo khoác lên ghế, chạy vào phòng thí nghiệm của chồng, mặc chiếc áo choàng trắng và bắt đầu sắp xếp lại những bản ghi chú của chồng thì ở Posen, tại căn cứ chính của Tiểu Đoàn trừng-giới 999, cảnh tượng như sau:

Trung Úy Wsraser, Đại đội trưởng đại đội I, cưỡi ngựa băng qua sân trại đến nhà bà nghiệp chủ người Ba Lan lai Đức. Bà là một góa phụ còn trẻ, chồng chết tại mặt trận Ba lan.

Đại úy Bart, Tiểu đoàn trưởng, ngồi trong phòng, dưới cây đèn đọc cuốn "*Những cuộc mạo hiểm của Tom Sawyers*". Chân đi tất gác lên thành ghế, ông mỉm cười luôn. Khuôn mặt ông lúc đó mang một vẻ thiếu niên, thoải mái.

Thượng sĩ nhất Krull, đội nón sắt, bước ròn rã trong sân. Thỉnh thoảng ông dẫm phải một vũng nước. Có lúc ông ngừng lại nhìn trời. Có lẽ ông định đi tới các phòng ngủ để kiểm soát như thường lệ. Trung úy Obermeier chăm chú theo dõi viên Thượng sĩ một lúc rồi quay vào, kéo chiếc màn, đóng cửa sổ lại, lần mò tìm chiếc nút bật đèn và nhắm mắt lại vì quá sáng, ông rót nửa ly rượu Cô-nhắc, ực một hơi cạn. Ông quyết định uống cho say.

Trong các phòng ngủ, người ta lo ngại tự hỏi không biết Thượng sĩ Krull sẽ chọn phòng nào để thi hành công tác thường nhật của ông, nhưng ai cũng có thể đoán được rằng chắc hẳn Thượng sĩ sẽ đến phòng có bốn anh lính mới tới. Trước hết, dưới gầm chiếu giường cuối, Thượng sĩ Krull khám phá ra được hạt sỏi lớn hơn hạt cát. Ông nhặt lấy, cầm giữa ngón tay cái và tay trỏ rồi buông cho hạt sỏi rơi xuống, ông không nói một tiếng. Tiếp theo, ông lại gần chiếc ghế đầu đặt trước tủ, lấy ngón tay sờ và không thấy chút bụi nào. Nhưng đến chiếc giường sắt và khung cửa sổ thì thấy bụi. Gọi anh binh sĩ trực phòng, cựu Trung úy Stubnitz, người mà ông đã bắt chạy suốt

buổi tối ở sân, ông quệt bụi lên má, lên trán, lên mũi, ngang dọc thành những ô vuông. Lần này ông cũng chẳng nói gì.

Cả phòng im lặng nặng nề, chỉ có tiếng bước chân của Thượng sĩ vang lên rõ rệt. Không một ai động đậy : hai mươi hai người nằm ngửa, chiếc chăn ấm kéo lên tận cằm, tay duỗi thẳng dán sát vào người, gót chân chụm lại, một kiểu "*đứng nghiêm trong thế nằm*", ai cũng chờ đợi truyện không thể tránh được sắp xảy ra. Trong một góc phòng có tiếng thở hổn hển của binh nhì Reiner nguyên luật sư ở Munich, bị giam ở trại Dachau từ năm 1939, rồi được chuyển về Tiểu đoàn 999 từ mùa xuân năm 1943. Anh ta mắc bệnh suyễn.

Khi Thượng sĩ Krull ước chừng đã bôi đủ bụi lên mặt Binh nhì Stubnitz, ông đi khám các tù. Ông ném quần áo trong chiếc tủ thứ nhất ra ngoài, đến chiếc thứ nhì thì ông lôi ra hết mọi đồ đạc. Ông bỏ qua chiếc tủ thứ ba, thứ tư, ném quần áo chiếc tủ thứ năm, vét sạch chiếc thứ sáu, vẫn không nói một tiếng.

Chiếc tủ thứ bảy là của Karl Schwnecke Krull mở tủ và lập tức lùi lại một bước. Một tai họa thực sự ! Vật duy nhất được xếp có thứ tự, theo thứ tự của nhà binh, đó là những hình đàn bà khóa thân được gắn phía sau cửa tủ.

Krull cố nén tính tò mò, thâm tâm quyết định phải đến xem kỹ những hình này một cách thỏa thích, và cho lệnh lôi mọi người dậy. Ông chờ dịp khám chân binh sĩ trước khi đuổi họ ra sân tập thể dục ban đêm ; nhưng rồi ông bỏ ý định đó và cho lệnh họ xếp hàng diễn hành trước tủ của Schwanecke với "*động tác nhìn trái !*"

Rồi ông cho xuống sân. Hình phạt kéo dài trong nửa giờ. Quang cảnh thực kỳ quặc với những người mặc sơ mi, chân đi guốc gỗ, thao diễn như những bóng ma trong chiếc sân tối tăm. Thượng sĩ bắt họ thi hành : *đi chân ngỗng, nhảy cóc v.v...*

Khi chấm dứt thì ba binh sĩ gằn lên cơn đau tim : nguyên luật sư bị bệnh suyễn, Deutschmann và Barlitz. Những người khác thì ngất ngư chân đi lảo đảo, người xanh lét, đấm mồ hôi và bắn thiu. Ai cũng mệt lử, chỉ trừ Schwanecke. Hắn vừa cười vừa nguyền rủa Thượng sĩ. Vì vậy hắn phải

chạy thêm mấy vòng sân. Nhưng hắn vẫn không để tắt nụ cười, chẳng bao giờ hắn không cười. Mọi người phải mất trọn một giờ để tắm rửa, lau chùi căn phòng. Mãi đến 11 giờ rưỡi họ mới được đi nằm với hy vọng được ngủ yên cho tới sáng mà không bị đánh thức dậy. Ernst Deutschmann nằm ngửa, cổ thở thật dài và thật đều. Tim anh đập mạnh. Rồi dần dần, tình trạng khá hơn, cơn chóng mặt biến mất, anh chỉ còn thấy như bị liệt bại đau đớn khiến thân thể nặng nề như một khối chì.

Người nằm cạnh là anh nông dân Wiedeck mà anh quen từ ngày ở quân lao Francfort-Suroder. Hắn là một người bạn tù thật ít nói Họ mới chỉ trao đổi với nhau một vài lời mặc dầu luôn luôn họ ở chung,- cả khi làm công việc đóng đinh để giầy của quân đội. Tình bạn đã nảy nở vào một hôm có viên Thượng sĩ vốn không ưa bộ mặt Deutschmann đem đồ luôn mấy thùng đinh giữa buổi nghỉ trưa và cho lệnh ông cựu bác sĩ phải nhặt lên. Vẫn giữ im lặng, Wiedeck đã giúp anh trong công việc đó.

Deutschmann nghe tiếng anh bạn nông dân nằm cạnh hỏi :

- "Thế nào, đỡ rồi chứ ?"

- "Khá hơn."

Hai người cùng im lặng.

Một lát sau, Wiedck thì thầm :

- "Thằng khốn nạn thật.

- "Thắc mắc với nó làm gì."

Lại im lặng. Wiedeck lại hỏi :

- "Mày nghĩ gì ?"

- "Nghĩ tới vợ tao, Julia".

- "Tao cũng vậy, Tao nghĩ tới Erna. Mày có con chưa ?"

- "Chưa."

- "Tao, hai rồi... Nhưng không, bây giờ là ba"

Có tiếng la :

- "Tụi bây cầm mồm lại."

Erich Wiedeck bắt đầu kể chuyện bằng giọng thật khẽ, thỉnh thoảng ngừng lại thật lâu để lựa lời. Tuy vậy, qua truyện của hắn, Deutschmann thấy hiện lên trước mặt cả một thế giới xa lạ với anh. Anh không còn nghe

thấy hơi thở rộn ràng của anh lính suyễn, cũng không nghe thấy tiếng ngáy của Schvvanecke. Bóng tối dày đặc của căn phòng dường như mở rộng giống như cánh đồng miền Porémanie.

Và đây là câu chuyện tại sao cựu hạ sĩ Erich Wiedeck, từng được ân thưởng huy chương anh dũng đệ nhất hạng, từng mang huy hiệu bạc của đoàn bộ binh xung phong và huy hiệu chiến thương đã phải về Tiểu-đoàn Trùng-giới 999 trước khi sắp thăng cấp Trung sĩ : Ngày đó là một buổi trưa trên cánh đồng Melchow. Một vài chiếc máy kéo kéo kều lách cách trên có những người đàn ông tóc cắt ngắn, mặc rách rưới, theo sau là những đàn bà và thiếu nữ, tóc phủ khăn quàng nhiều màu. Đó là những thợ nông nghiệp người Nga, những nông dân miền Ukraine, Caucase, miền Nga trắng, vùng lân cận Minsk hoặc miền đồng hoang Saporojié, bị bắt như những con vật săn, trong ban đêm, tại giường ngủ của họ, được chất lên những toa tàu chở súc vật và gửi sang Đức để hoàn thành mùa màng bảo đảm cho chiến thắng,

Wiedeck lấy ngón tay vuốt những bông lúa mạch của anh. Bông nào cũng đầy, phồng lên, chín kỹ, đẹp hơn những năm trước. Hai mươi mẫu ruộng đã được cày cấy đủ thử hoa màu : lúa mạch, lúa mì, khoai tây, củ cải đường.

Anh nhìn những chiếc máy kéo và những người Nga trở lại thôn xóm, tươi cười. Hôm nay thứ bảy, trước ngày nghỉ. Trời đẹp. Mặt trời còn rực rỡ chừng vài ngày nữa thôi. Anh nghĩ :

- "Họ sẽ không kịp, họ không thể nào kịp. Một vài người Nga, mấy người đàn bà, một hai chiếc máy kéo. Mùa màng sẽ chín rục dưới chân nếu không gặt hái cho nhanh. Rồi anh chợt nhớ tới vợ anh, Erna, đang có mang, sẽ sinh nở trong ba tuần nữa, chị ấy không thể cúi xuống được và sẽ đau ốm nếu làm việc dưới nắng.

Anh nhìn cánh đồng như một mặt biển gợn sóng lúa, tính nhẩm xem phải mất mấy ngày mới gặt xong trước đầu mùa mưa. Khi anh trở về vào lúc xế trưa, Erna đứng đợi anh ở khung cửa.

Chị lo ngại hỏi anh :

- "*Anh ở đâu về đó ? Chuyển tàu anh đi khởi hành lúc 2 giờ trưa đó*".

Anh trả lời vắn tắt:

- *"Anh ra đồng xem qua một chút".*

Chị cởi chiếc áo vải làm bếp choàng ngang người rồi nói :

- *"Lúa thật đẹp. Anh vào ăn một miếng, Em làm cho anh chiếc bánh để anh mang đi."*

- *"Ai lo vụ đó ?"*

- *"Vụ gì ?"*

- *"Gặt lúa."*

- *"Em..."*

- *"Em lo?"*

- *"Hắn rồi. Với ba người Nga nữa. Khi họ xong việc bên bác Pilchow, họ sẽ đến đây cùng chiếc máy bó lúa kiểu lớn."*

- *"Như vậy quá chậm."*

Anh ngừng lên nhìn bầu trời. Chắc không nắng lâu quá một tuần nữa, và khi mưa bắt đầu thì mùa màng càng chóng thối rữa.

Erna kéo chồng vào nhà :

- *"Vào đây... Chả có cách nào khác. Mình cố gắng thu hoạch được gì hay nấy. Còn lại đành... Ngày nào đó sẽ hết chiến tranh, lúc đó anh sẽ chăm nom chu đáo."*

- *"Để cho mùa màng thối rục thực là điều xấu hổ."*

Anh ngồi trong nhà bếp, gần cửa sổ, nhìn ra ngoài, rồi anh quay lại Erna đang rót cà phê cạnh bếp, hơi thơm ngát căn nhà. Trên bàn, có chiếc bánh ngọt trộn lẫn nho khô. Bên cạnh là bó hoa... hoa lấy trên đồng cỏ của anh. Anh quay lại nhìn cảnh đồng quê. Anh nói :

- *"Anh ở lại."*

Erna sững sờ hỏi:

- *"Sao ? Anh nói gì ?"*

- *"Anh không đi."...*

Erich Wiedeck kể tiếp, trời tối nên không ai thấy mắt anh ướm dầm :

- *"Thế là tao ở lại. Tao bảo Erna là tao được gia hạn phép, tao được ở nhà cho tới khi mùa màng xong xuôi. Thực ra tao đâu có ở lại chỉ vì vụ đó,*

mày hiểu không ? Bác sĩ bảo vợ tao phải giữ gìn trước khi sanh, nhưng nó giữ gìn thế nào được nếu tao phải đi và nó phải tự làm lấy mọi việc. Mà nếu không làm thì lấy gì ăn, lấy gì nuôi lũ trẻ. Mùa màng đâu có được là mấy và tụi nó chịu chết đói sao ? Mà hiểu tại sao tao không thể bỏ đi được."

Deutschmann đáp :

- "Ừ"

- "Thế là tao lo việc gặt hái, làm việc như một con vật. Từ sớm đến tối tao ở ngoài đồng, rồi lại còn phải làm thêm công việc ở nhà nữa chứ. Nhưng rồi tao cũng đem được thóc lúa vào vựa. Đem hết ! Tao chỉ ngại công an đến bắt tao đi, nhưng họ không thấy tới. Tao chỉ tiếc có một điều..."

Anh ta ngừng lại Deutschmann hỏi :

- "Điều gì vậy ?"

- "Tao tiếc là không được ở nhà lâu hơn cho tới khi Erna sinh nở. Chắc nó sinh con trai. Mà nghĩ sao ?"

- "Chắc thế."

- "Có lẽ tao nên ở lại mới phải. Nhưng sau đó, khi mùa màng xong, tao sợ quá. Thế nên tao ra đi. Hai đứa con gái nhỏ của tao tiễn tao ra ga vì Erna không đi nổi. Đứa lớn lên năm tên là Dorte, đứa nhỏ lên ba tên Elke. Tao bảo chúng nó phải ngoan ngoãn vì má chúng sắp đau, dặn chúng không được nghịch ngợm. Chúng hứa với tao như vậy và tao tin chúng vì chúng ngoan lắm... Tao chỉ mong được biết Erna ra sao... Mà tin rằng có chuyện gì chứ ?"

Deutschmann trả lời chắc chắn :

- "Hẳn thế rồi."

- "Tao có thể ở thêm hai hay ba ngày nữa. Và như thế, bây giờ tao có lẽ đã biết được. Nhưng..."

Deutschmann suy nghĩ... "Phải, bao giờ cũng có một tiếng "nhưng" : nếu ta làm như thế thì mọi việc sẽ khác, nhưng... Bây giờ mình đã hiểu. Mình còn sống được đã là một phép lạ. Với tình trạng hiện tại cho thấy chất huyết thanh không hiệu nghiệm. Mình đã mắc phải một điều sai lầm. Có lẽ

mình chẳng nên hấp tấp quá như vậy. Chính ra mình nên suy nghĩ lâu hơn, tính toán kỹ hơn. Nhưng..."

Deulschmann nói từ tốn :

- "*Thôi ngủ đi*".

Wiedeck đáp : "ừ" và hẳn không nói thêm tiếng nào vì hẳn đang khóc...

o o o o o o o

Ngày hôm sau, khi xong công việc trở về, cả Tiểu-đoàn được phép viết thư. Những tay cáo già hiểu ngay là sắp có chuyện gì ; có lẽ họ sắp đưa đơn vị này sang Nga.

Deutschmann viết cho vợ ;

"Em Julia yêu dấu,

"Anh vẫn khỏe, ăn uống đầy đủ. Anh chẳng có gì, trừ em, đôi mắt nai của anh. Em không thể biết anh thiếu em đến mức nào. Anh thèm được nhìn lại em... nhưng, vào lúc này thì đó chỉ là một ước vọng thực vô tích sự. Đừng lo ngại gì cho anh cả, nhưng em cần cẩn thận, nhất là lúc này với những cuộc ném bom đó. Anh van em, hãy giữ gìn cẩn thận, đôi mắt nai của anh. Anh muốn rằng khi trở về, anh thấy em đẹp và mạnh khỏe".

"Hôn anh của em đi".....

....."Em Erna"

"Anh vẫn không rõ em sinh nở ra sao? Con trai hay con gái ? Nếu là con trai, đặt tên nó là Wilhelm, như tên ông nội, nếu là con gái em phải rõ phải đặt tên nó là Erna, như tên em. Ở đây anh khỏe mạnh, anh chỉ lo cho em và các con. Nhưng phải tin ở Trời để ngài chóng đưa anh về với em và các con. Anh hôn em và các con."

Chồng em

Erich.....

Hai bức thư hơi dài hơn luật lệ ấn định, nhưng biết rằng họ sắp phải đi xa nên người ta cũng bỏ qua.

Dù là một anh mù đi chẳng nữa cũng có thể đoán biết một chuyện gì đang chuẩn bị. Hơn nữa Đại úy Bart lại mới có thêm viên Tiểu-đoàn- phó.

Mới đầu Đại-úy không hiểu rõ tinh thần bức văn thư mà ông vừa nhận được từ Bộ Chỉ-huy các đơn-vị trường-giới.

Ông nói với Obermeier và Wernher :

- *"Mình có thêm ông bạn mới, các bố ời. Một Trung úy tên là Fritz Bevern, theo lý lịch thì là một tay khá đây: Trưởng đoàn thanh niên Hít le, con một công chức cao cấp, tốt nghiệp sĩ quan ưu hạng, chuyên môn về giáo dục. Huy chương hạng nhất chiến công, anh dũng bội tinh hạng nhì, Hôm nay cậu ta tới đây."*

Wernher bàn:

- *"Thật đúng như mình cần. Mình xin đã lâu rồi phải không Đại-úy ?"*

Bart trả lời :

- *"Anh chàng này chắc khá lắm. Chờ xem. Dù sao, tôi cũng có một ông phó. Tuyệt chứ, hả ? Vừa nhẹ bớt được công việc chỉ huy lại là người trung gian với binh sĩ. Tôi chỉ sợ ông ta sớm trở thành dư."*

- *"Đại-úy khó hiểu quá."*

Bart mỉm cười :

- *"Độ ba hay bốn tuần sau khi mình tới đất Nga thì liệu còn ai nữa không để ông ta làm trung gian liên lạc nhỉ ?"*

Wernher nói:

- *"Đại úy lại bi quan nữa. Xin phép Đại úy cho tôi đi chút."*

Bart hỏi, vẻ chế riễu :

- *"Ngựa đã đóng yên chưa ?"*

- *"Dạ, từ một tiếng đồng hồ rồi."*

- *"Được, chúc cậu vui nhiều. Còn Obermeier, cậu ở lại với tôi chứ ?"*

Trung úy Bevern tới đơn vị bằng chiếc xe Horch lộng lẫy, chắc khi trước là của một đại nghiệp chủ nào.

Khi ông xuống xe là đi những bước mềm dẻo vào văn phòng Tiểu-Đoàn, có nhiều tiếng xuýt xoa từ các cửa sổ doanh trại. Bốt bóng loáng, quân phục vừa khít, mũ kết ngay ngắn, găng tay bằng da heo rừng màu xám nhạt, súng lục trong chiếc bao da nâu thật đẹp : đúng là mẫu Sĩ Quan, một hình nộm từ trong tủ kính các nhà may quân phục.

Đại Úy Bart đốt điều thuốc, tự nhủ với vẻ ngán ngẩm : *"Mình làm gì được với con khi ăn mặc chỉnh tề như thế này ? Có lẽ phải đem theo một thợ sửa bàn tay cho hăn khi Tiểu Đoàn lặn lội trong bùn lầy đất Nga !"*

Nhưng ông đã lầm. Khi trình diện xong, ba Sĩ Quan tìm hiểu nhau thêm quanh chai rượu chát, Fritz Bevern đã đứng vào tư thế tấn công ngay, ông nói :

- *"Khi vừa tới, tôi nhận thấy ở ngoài cổng trại có một thằng ba bị tay cầm chiếc chổi. Mới đầu tôi lại tưởng rằng đó là một tên Nga. Nhưng mà, thưa quý vị, đó là một binh sĩ Đức. Tôi đoán chắc như vậy ! Tôi gọi lại nhìn tận mặt, nhưng thằng cha mất gốc đó cũng không thèm chào tôi. Hăn làm cho tôi có cảm tưởng hăn không phải là người. Và lúc đó, hăn cho tay ngoáy mũi. Thực là xấu hổ. Tôi hỏi tên hăn. Quý vị biết hăn trả lời sao không ?"*

Bart hỏi, vẻ chú ý !

- *"Sao ?"*

- *"Ha..."*

- *"Thế là thế nào ?"*

- *"Hăn chỉ nói : Ha... Thực là kỳ quái !"*

Đến lượt Obermeier hỏi :

- *"Tên hăn là gì ?"*

Bevern lấy từ trong túi áo khoác ra một tấm giấy, đóng nắp túi rồi đọc:

- *"Karl Schwanecke, Đại Đội 2. Biết được điều này không phải dễ. Thằng cha ấy điếc như vẹt !"*

Bart không nín được cười, hỏi :

- *"Anh nói sao ?"*

- *"Nó điếc như vẹt."*

Đại Úy Bart nói với vẻ thú vị:

- *"Thằng cha kỳ quặc đó nó nghe rõ còn hơn anh hay tôi."*

Obermeier cũng mỉm cười.

Bevern chưng hửng, nhắc lại :

- *"Nó nghe rõ hơn..."*

Đại Úy Bart gật đầu :

- "Hơn nữa, hẳn là một chuyên viên trộm đạo, ăn cướp có vũ khí, và hiếp dâm gái vị thành niên. Trước kia hẳn là binh nhất, gan dạ một cách điên cuồng."

Bevern mặt đỏ tía, nói :

- "Mai tôi sẽ gọi nó. Hồn thật !"

Bart thở làn khói xanh bay lên trần nhà, đáp :

- "Mong anh sẽ làm được đến nơi đến chốn!"

- "Tại sao tôi lại không làm đến nơi đến chốn được ?"

- "Anh đã từng phục vụ trong một... một đơn vị này chưa ?"

Bevern ưỡn ngực trả lời :

- "Thưa Đại úy, cho tới nay, tôi đã hoàn thành nhiều nhiệm vụ khác rồi."

- "Vậy thì bây giờ nên thay đổi ý kiến đi một chút, anh bạn thân."

- "Thay đổi vì quan hệ cho chính anh. Đơn vị này không giống các đơn vị khác, Đây là một Tiểu-Đoàn trưng-giới (Đại úy nói rành mạch từng vần từng chữ theo thói quen mỗi khi nói say sưa . Anh sẽ thấy ở đây những người như Schwanecke, họ không biết tới một uy quyền nào cả và nếu uy quyền đó lại là cấp bậc thì họ càng ít biết tới nữa. Điều duy nhất mà bọn họ chịu khuất phục, đó là những tư tưởng của họ, nó đối nghịch lại với tư tưởng của các anh... ấy.., tôi muốn nói là tư tưởng của chúng ta: thí dụ như trường hợp Schwanecke đó là những bản năng phạm tội. Đừng mong dọa nạt hẳn cũng như dọa nạt những tên như hẳn. Còn có một bọn khác nữa : đó là những người họ không hiểu tại sao họ lại bị đưa đến đây... chắc chắn là bọn này đông nhất. Trong bọn họ, người ta quan sát thấy đủ thứ khác biệt: có cả những tên không chút khí lực nào, giống như những con chó vừa bị đánh đập, sợ hãi tìm hiểu ý muốn trong mắt chủ, cho tới những tên sẵn sàng húc đầu vào tường dù biết rằng sẽ vỡ óc."

Bevern bực tức hỏi:

- "Vậy thì chịu thua họ sao?"

Đại úy Bart trả lời cương quyết :

- "Không, chỉ cần thích ứng. Xem như Trung Úy Obermeier, ngồi trước mặt anh đó. Thân phụ anh ấy là Sĩ-Quan. Ông nội anh ấy cũng là Sĩ

Quan, Cụ tổ anh ấy là cận vệ cao cấp của nhà vua. Còn riêng anh ấy thì là một chiến sĩ tiên tuyến với đủ loại huy chương: anh dũng bội tinh đệ nhất hạng, bội tinh vàng Đức Quốc v...v... còn được bộ Tổng Tư Lệnh tuyên dương một lần. Khi tới đây, anh ấy tin tuyệt đối rằng chẳng còn gì phải học thêm nữa. Chỉ trong vòng một tuần, anh ấy đã cảm thấy quá nhỏ bé. Bây giờ thì anh ta đã bắt đầu trưởng thành".

- "Dù sao tôi cũng nhất định cho gọi tên Schwaneike đó và tôi sẽ nói khiến hẳn ta phải mềm nhũn đầu óc. Cũng là một cách thị uy với hẳn."

Obermeier lễ độ bàn:

- "Anh cần phải có tài hùng biện ghê gớm lắm."

Đại úy Bart kêu: "Cha chả !" với vẻ luôn luôn tươi tắn.

Bevern im lặng, bực bội. Ông nghĩ: "Bọn chi lạ ! Chịu đầu hàng trước những tên hôi thối được thoát án tử hình vì lòng nhân đạo! Thích ứng là cái gì? Thực lỗ bịch!"

Ông nhìn qua cửa sổ. Đại đội 2 đang tập. Những con người mắt sâu, mặt méo mó, quân phục đầy cộm vì bẩn thỉu. Ông quay vội đi, kính tởm, tự nghĩ: "Nên đem bắn bỏ hết, đó là giải pháp hay nhất."

Buổi tối, trong khi Obermeier đi coi chiếu bóng, Wernher cùng với bà nhân tình tính toán ăn thêm nữa hay đi ngủ ngay, Đại úy Bart nghe nhạc Beethoven thì Trung úy Bevern đi quanh doanh trại để tự giới thiệu với tiểu đoàn theo phong cách của ông.

Trước hết, ông gặp Thượng Sĩ Nhất Krult. Ông này vừa đi kiểm soát trở về. Ông vừa bắt Deutschman lau cầu tiêu thêm một lần nữa vì thấy chưa được sạch theo ý ông. Thượng sĩ đã chấp tay sau lưng đứng ngẫm một lúc lâu : nhà bác học đánh vật với chậu nước và nùi giẻ.

Ông nói:

- "Trong nửa giờ nữa, tao sẽ trở lại. Nếu không sạch được như một phòng giải phẫu, tao sẽ bắt mày liếm suốt cái sàn nhà này bằng cái lưỡi trí thức của mày. Hiểu chưa? "

Chạm trán với vị Trung úy mới, Thượng sĩ đứng nghiêm trong tư thế thật toàn hảo. Trung úy Bevern hỏi một cách lơ đãng ;

- "Tên anh là gì Thượng sĩ ?"

- "*Thưa Trung úy, Thượng sĩ Nhất Krull.*"
- "*A!... Thế ra anh là Thượng sĩ Nhất Krull đó !*"

Krull tươi tỉnh trả lời ;

- "*Dạ, thưa Trung úy.*"

À, Thì ra như vậy đó. Ngay người mới tới cũng biết đến tiếng ông. Nhưng ông sẽ bớt khoan khoái nếu ông biết Bevern quyết định lấy ông để trả thù sự vô lễ của Obermeier :

- "*Thượng sĩ cân nặng bao nhiêu ?*"

Krull ngược mắt nhìn trời tự nghĩ :

- "*Thằng cha này điên chắc !*"
- "*Thưa Trung Úy, tôi không rõ.*"
- "*Anh nặng 95 kí lô đó, Thượng sĩ !*"
- "*Tôi... không đến thế,.. Tôi tưởng...*"
- "*Anh nặng bao nhiêu, Thượng sĩ ?*"
- "*Thưa Trung Úy, 95 kí lô,*"
- "*Rõ ràng là nặng quá đó, Thượng sĩ. Anh không tin như thế sao ?*"
- "*Dạ, có, thưa Trung Úy.*"
- "*Ít ra cũng thừa đến 20 kí lô.*"
- "*Dạ, thưa Trung Úy.*"
- "*Phải cho tiêu bớt chỗ đó đi, Thượng sĩ.*"
- "*Dạ phải, thưa Trung úy.*"

Krull sững sờ, tưởng rằng cuộc thăm vấn ngỡ ngàng đó đã chấm dứt. Nhưng viên Trung úy mới không tỏ vẻ gì muốn cho Thượng sĩ được đi. Trái lại, Krull ngờ rằng có lẽ ông Trung úy này đang sử dụng đúng những phương pháp như chính Thượng sĩ đã từng làm.

- "*Mình bắt đầu ngay, Thượng sĩ... Đẳng sau, quay!... Chạy đều... Đẳng trước, bước!*"

Krull chạy đủ bốn phía, mặt đỏ bừng, mồm há hốc. Đã từ 5 năm nay, lần đầu ông ta phải chạy. Chiếc áo sơ mi dính sát vào thân ướt đẫm mồ hôi. Bao nhiêu định kiến của ông bay biến hết. Cho tới nay, ông vẫn tin là mình đứng ở phía bên này hàng rào ngăn cách, cùng phía với các sĩ quan, Nay

cái anh chàng bánh bao này đột nhiên làm ông bắn sang phía bên kia. Ông thở hốt hển.

Giọng nói chua cay của Bevern như búa bổ đầu ông:

- *"Nhanh hơn, Thượng sĩ. Kìa, nhanh hơn lên chứ. Chạy như thế sẽ làm thân mềm dẻo và thoải mái. Lại rất tốt cho bộ phổi. Nhanh nữa lên."*

Cuối cùng, Krull thất thần, gần như bất tỉnh rồi cũng được trở về phòng.

Đối với Bevern, đây mới chỉ là khởi sự thôi. Răng nghiến chặt, ông tự nhủ: *"Rồi tụi bay sẽ biết tay tao. cả bọn chúng bay. Binh sĩ ! Hạ sĩ quan ! Và cả mấy Sĩ Quan thích lợi dụng cả tên Obermeier và Bart nữa."*

Trong phòng ngủ Đại đội 2, Trung úy Bevern khám phá ra một điều mà mới đầu làm ông sửng người : đó là tập sưu tầm hình ảnh của Schwanecke. Hắn ta đang bận bịu trang hoàng đầu giường và hai bên cạnh bằng những hình đàn bà khỏa thân. Trung úy rón rén tiến lại gần và nói :

- *"A! Bây giờ mới tìm thấy anh,"*

Schwanecke quay lại mỉm cười :

- *"Làm thế không ai sợ đâu, Trung Úy. Hình thật tuyệt, hả ?"*

Bevern bắt đầu : *"Anh..,"* nhưng Schwanecke không hề lúng túng nói tiếp : - *"Trung Úy khoái những hình này không ? Trung úy ? Cô tóc vàng này... hả ? Trung úy nghĩ sao ?... Cô nàng ở Bá Linh đó... Đâu có phải thường. Nếu Trung úy khoái (hắn nghiêng người về phía Viên Sĩ Quan như muốn tâm sự một chuyện bí mật , tôi sẽ cho Trung úy địa chỉ của nàng, đó dịp Trung úy về Bá Linh... một búp bê cỡ như thế này, đáng tìm hiểu lắm, bất cứ ai!"*

Bevern rùng mình, cảm thấy tức thở.

Ông đưa một ngón tay vào cổ áo.

Schwanecke hỏi với vẻ ân cần :

- *"Trung úy khó chịu trong người hả ?"*

Bevern ra lệnh cho hắn quay đằng sau và chạy vòng quanh sân trong nửa giờ. Rồi chính ông thấy mệt, còn Schwanecke vẫn cứ cười. Chỉ thấy hắn đỏ mồ hôi một chút.

Karl tới trước mặt Bevern hắn nói :

- "Trung úy cũng giỏi gần bằng huấn luyện viên của tôi khi tôi mới nhập ngũ, À, vấn đề địa chỉ cô gái..."

- "Câm miệng !"

Schwanecke còn phải làm thêm năm mươi cử động đứng lên ngồi xuống. Đầu gối hần run run, nhưng hần giữ nụ cười. Hần nghĩ : "Không phải mày ! Không phải mày ! Chính tao rồi sẽ thắng mày..."

Deutschmann đã kiệt lực.

o o o o o o o

Cho tới nay, một thứ tinh thần hoạt kê đã hỗ trợ cho anh. Nhưng bây giờ thì hết, anh đã quá mệt mỏi, quá thất vọng để còn có thể coi những lời la hét, chửi mắng của Krull và các Hạ sĩ quan khác như là một thói khoa trương kiêu hãnh về thể chất, anh đã bị kiệt quệ vì căn bệnh lâu dài và trầm trọng, vì nhà tù, vì vụ án, bị vùi dập vì những tủi nhục liên tiếp, anh cần tất cả nghị lực còn lại để tự đứng vững được trong cái khung cảnh tiêu tụy này. Anh hết còn thấy giận giữ hay đấng cay mà chỉ còn cảm thấy yếu đuối và mệt mỏi.

Sau khi đã cất dọn chiếc chậu, búi giẻ, chiếc chổi và tắm rửa xong, anh lê bước về phòng, chỉ náo nức về một thềm muốn duy nhất : hút thuốc và ngủ, ngủ suốt một ngày, không động đậy. Cánh tay trái của anh đau không chịu nổi. Cánh tay này là nơi anh đã chích thí nghiệm và bây giờ chẳng chịt những sẹo, gầy đét tới xương, chắc không bao giờ có thể lành hẳn.

Ngọn đèn điện trần trụ chiếu ánh sáng lờ mờ. Một vài binh sĩ còn chơi bài tại chiếc bàn lớn giữa phòng, nhưng đa số đã nằm dài trên giường. Ngồi ở đầu bàn là ông cựu đại tá cao lớn đang ngắm nghía bàn tay quần băng. Một cựu thiếu tá, nguyên thuộc bộ tham mưu lộ quân, sử dụng uế oải chiếc chổi: hôm nay là phiên ông ta trực phòng.

Deutschmann lại tú lấy chiếc hộp thuốc lá bằng da nhận bạc có chữ tắt tên anh ở góc dưới : một món quà tặng của Julia.

Anh ra bàn ngồi và mở hộp thuốc để trước mặt. Một người đang chơi bài, người gày ốm, mặt chuột hỏi:

- "Thằng cha Krull hành mày hả ?"

Hắn cười để lộ những chiếc răng xin. Nguyên là một thử cò mồi ở Bá Linh, hắn không thể nào ngừng việc ăn cắp vặt nên bị đưa đến tiểu-Đoàn trừng-giới.

Deutschmann gật đầu, quá mệt chẳng muốn trả lời, quá mệt đến nỗi không buồn đưa tay lấy một trong hai điếu thuốc lá anh đã dành dụm cho buổi tối.

Đúng lúc đó, Schwanecke bước vào với nụ cười nở rạng. Hắn đóng cửa lại và nói :

- *"Tụi bay ! thằng khốn nạn đó tưởng rằng thắng được tao. Nó tự hại nó một cách thảm thương !"*

Một người chơi bài hỏi :

- *"Bây giờ nó đâu rồi ?"*

- *"Nó ngán quá và đi năm rồi. Cỡ như nó là cái thá gì ? Thằng cha thắng nỗi Karl Schwanecke chưa hề sinh ra trên đời này mà !"*

Tên mặt chuột hỏi :

- *"Mày chơi không?"*

- *"Có ngay"* - chợt Schwanecke nhận thấy Deutschmann ngồi gục xuống, hắn hỏi ;

- *"Mày làm sao vậy ?"*

Deutschmann không đáp. Schwanecke lại ngồi bên cạnh anh :

- *"Có đứa nào chơi ác với mày hả, giáo sư ?"*

Deutschmann chợt thấy bàn tay to lớn đầy lông, móng tay cẩu ghét, lần về phía hộp thuốc lá và cầm lấy. Anh ngừng đầu nhìn hắn.

Schwanecke xoay qua, xoay lại chiếc hộp ngắm nghía kỹ, gật đầu hai ba lần, đưa chiếc hộp lên mũi, hít một hơi dài, lấy một điếu thuốc châm hút.

Deutschmann nói yếu ớt:

- *"Trả tao chiếc hộp đó."*

- *"Chiếc hộp tuyệt quá. Mày muốn đổi lấy gì nào ?"*

- *"Trả tao chiếc hộp."*

- *"Này, tao cho mày hai tấm ảnh. Tùy mày chọn lấy."*

Deutschmann cố gắng đứng dậy và giơ tay lấy lại chiếc hộp Schwanecke lúi lúi một bước và bỏ chiếc hộp vào túi ngực.

Hắn nói :

- *"Tao giữ chiếc hộp này cho tới khi mà quyết định đổi bằng cái gì. Ba chiếc hình? Đồng ý không ?"*

Đối với hắn, công chuyện thế là giải quyết xong. Hắn trở lại với đám người đánh bài. Deutschmann dựa vào mép bàn, nhắm mắt, đứng lên và kêu tuyệt vọng :

- *"Chiếc hộp... Trả tao chiếc hộp !"*

Ông cự đại tá cao lớn ngừng lên nhìn, Schwanecke hỏi :

- *"Đến lượt thằng nào đi bài đây ?"*

Tên mặt chuột đáp :

- *"Đến lượt thằng Werner... mà xuống đây."*

Schwanecke lấy chân khều chiếc ghế đầu và sắp ngồi xuống thì thấy có người nắm vai và hắn quay lại. Erich Wiedeck, mặt đỏ bừng, đứng thẳng trước mặt hắn. Anh nói :

- *"Trả nó chiếc hộp, thằng hèn!"*

Schwanecke cười nhẹ:

- *"Ê mà ! từ từ. Bỏ tay xuống !"*

Deutschmann đẩy vào chiếc bàn, cố tiến lên hai bước và nắm cánh tay Schwanecke. Hắn đẩy nhẹ như đuổi ruồi. Deutschmann bị gạt ra, ngã ra, ngã trên chiếc ghế đầu, đầu đập vào chiếc tủ, nằm lăn ra bàn, bất tỉnh.

Wiedeck nắm lấy áo Schwanecke găm lên :

- *"Thằng khốn nạn."*

Nhưng không, một cú đâm móc nhanh như chớp vào bụng và Wiedeck kêu rên lên, gập người làm đôi. Một cú thứ hai, đánh trúng cằm với sức mạnh phi thường làm anh la dựng người lên và bắn về phía sau. Gáy anh đập vào cánh tủ kêu rầm rầm và Wiedeck mắt lờ đờ, từ từ rũ xuống. Schwanecke vẫn cười để lộ hàm răng trắng ở.

Hắn cũng chưa kịp lấy điều thuốc gắn trên mép.

Hắn hỏi :

- *"Đến lượt thằng nào đây ?"*

Hắn đứng thẳng, hơi cúi, mi mắt lim dim vì khói thuốc, thân thể đầy bắp thịt tỏa ra một sinh lực được tập trung, một sự mềm dẻo của loại thú

rừng, một sức mạnh khó chế ngự. Hãn nhoén cười rộng hơn, nhắc lại :

- *"Đến lượt thắng nào ?"*

Một tên chơi bài hỏi :

- *"Thôi, mình chơi tiếp chứ ?"*

Tên mặt chuột nói:

- *"Bọn chết nhất... Ngồi xuống đi Karl."*

Viên cựu Đại Tá cao lớn tiến đến không nói một câu và ngừng lại trước Schwanecke cách hai bước. Wiedeck lật người nằm sấp xuống, cố gắng đứng dậy, nhưng lại ngã xuống, miệng rên rĩ.

Schwanecke hỏi cựu Đại-Tá :

- *"Mày muốn gì ?"*

- *"Yêu cầu trả lại chiếc hộp đó ngay"*

Tên mặt chuột kêu lên một tiếng đúng như ngựa hí. Một tên chơi bài từ từ đứng dậy, chống tay lên bàn, chờ xem..

Schwanecke nói :

- *"A ! gì nữa đây ? Hãy nghe kỹ tao đây, cái loại Đại-Tá cao kều đã bị lột lon, hãy nghe kỹ tao đây : Mày đừng có làm mặt chì ở đây, mày nghe rõ không? Mày tưởng mày vẫn còn là một ông lớn nào đó chẳng ? Mày đừng mong đánh lừa tao. Ở đây, mày cũng chỉ là cục cứt như tao vậy. Cút ngay nếu không ông đấm vỡ mặt."*

Viên cựu đại tá nghe với một vẻ thản nhiên. Khi Schwanecke quay đi, ông nói bằng giọng lớn hơn, oai nghiêm hơn :

- *"Yêu cầu trả lại chiếc hộp ngay và lại xin lỗi Bác sĩ Deutschmann cùng Wiedeck. Anh nghe rõ tôi chứ ?"*

Schwanecke quay mặt trở lại, giận dữ, giựt điều thuốc lá khỏi môi và vất xuống nền nhà. Hãn thét lên :

- *"Câm đi ! Câm đi ! Thắng cục cứt ! Tao không thể chịu được những thắng như loại mày nữa. Chúng mày làm tao buồn nôn. Thưa các ông lúc nào cũng thưa các ông ! Rồi còn gì nữa ? Nghe đây, thưa ông... (tiếng hãn thấp xuống, rít lên với một giọng hãn học chết chóc, biểu lộ sự thù hận mù quáng của những kẻ trọng tội đối với mọi người khác. Hãn ghé sát mặt vào viên cựu Đại tá ... nghe đây! Tao luôn luôn bị những người như loại mày*

quấy nhiễu, tao luôn luôn phải hạ mình, trả lời: "Dạ, đúng như vậy, thưa ông... nào đó. Tao có thể nghiền nát mày bằng một bàn tay thôi, đại-tá của đít tao ! Và tao sẽ làm, tao nói cho mày biết (Hắn nắm áo ngoài của cựu Đại-tá, kéo ông lại gần, giơ bàn tay trái toan đánh. Lần này trên môi hắn không còn nụ cười . Tao sẽ đánh nếu mày không nói ngay: Dạ đúng thưa ông Schwanecke ! Mày đã hiểu tao nói: Dạ đúng, thưa ông Schwanecke !..."

Đại tá nói giọng khàn khàn :

- "*Buông tao ra!*"

- "*Dạ đúng, thưa ông Schwanecke !... Nếu mày không nói tao giết mày.*"

Gian phòng im phăng phắc. Không một ai nghi ngờ gì nữa : Schwanecke đã nói thực, không còn sức mạnh nào trên thế gian này này có thể bắt nó ngưng. Vị cựu Đại-tá và nguyên Tư-Lệnh sư- đoàn, có huy chương anh dũng với nhành lá sồi, nay là binh nhì Gottfried von Barlitz thuộc Tiểu - đoàn rừng - giới 999, tượng trưng cho tất cả sức mạnh mà hắn ghét, vì suốt cuộc đời hắn phải cúi đầu trước sức mạnh đó, phải trốn chạy như con chó ghê, phải trú ẩn trong những căn lều hôi tanh, phải nguyên rủa cuộc đời và nguyên rủa cả mẹ hắn đã sinh ra hắn. Tuy nhiên bản năng sinh tồn rất mạnh trong người hắn đã luôn luôn ngăn không cho hắn hạ một thám tử hay một cảnh binh đang truy lùng hắn. Nếu giết một người cỡ như vậy, chắc chắn thoát không khỏi tử hình, hắn biết thế. Cũng cái bản năng đó đã cấm hắn nghiền nát khối mỡ mang tên là Thượng sĩ Krull cho đến thành một đồng thịt máu, cấm hắn bẻ gãy xương tên Trung úy giống như khi, Bevern. Những người đó hắn không dám động chạm đến, bởi vì đằng sau họ là cả một quyền hành có thể điều động được lưỡi gươm của đao phủ. Nhưng còn đối với lão cựu đại tá này thì không giống như thế. Thằng cha này, mới trước đây còn là thuộc phe của bọn kia, nhưng bây giờ thì cũng ở bên này hàng rào ngăn cách cùng với hắn. Hắn có thể bóp nát lão ta bằng bàn tay mạnh mẽ của hắn, làm nát ngấu bộ mặt kiêu ngạo đó và để tỏ cho đồng bọn của hắn trong căn trại khốn nạn này biết bây giờ ai làm chúa. Chắc chẳng còn ai mà nghĩ tới đại tá von Barlitz ?

- *"Tao đếm đến ba. Một..."*

Bỗng một giọng nói bình tĩnh cất lên :

- *"Thôi như thế đủ rồi, nhỏ!"*

Một binh sĩ còn trẻ, mặt lùn, tóc vàng hoe, không có gì ghê gớm cả, lững thững lại gần chiếc bàn, chân đi đất.

- *"Hai... và..."*

Người lính trẻ nói lớn hơn.

- *"Quay lại đây, mày !"*

Schwanecke hình như lần đầu nghe thấy tiếng anh lính. Hắn khẽ quay đầu lại, nhìn thoáng qua để đánh giá trị địch thủ mới, rồi quay lại nhìn viên đại tá. Bàn tay hắn đã nắm lại.

Anh lính trẻ hét lên : *"Nhìn đây"* rồi như một giáo sư thể dục dày công luyện tập, anh nhảy thót qua bàn, giựt Schwanecke ra khỏi ông đại-tá khiến hắn ta phải ngạc nhiên.

Tên mặt chuột vừa la vừa nhảy nhót :

- *"Thịt nó đi, Schwanecke!"*

Những tên đánh bài cũng toan can thiệp nhưng đều không kịp nữa. Chuyện xảy ra lúc ấy diễn biến quá nhanh đến nỗi không ai dám nói chắc làm thế nào mà anh lính trẻ bề ngoài quả yếu ớt bên cạnh địch thủ to lớn lại thành công. Hai chiếc đầu cuốn xoáy vào nhau, chiếc bàn lật đổ, rồi người ta chỉ nghe tiếng gầm gừ giận dữ của Schwanecke, hơi thở hỗn hển của hắn, rồi bất thần một tiếng kêu chói lói, man rợ..

Người lính trẻ khéo léo thoát ra khỏi thân hình to lớn nằm bất động. Anh cúi người một lúc rồi đứng thẳng dậy, tay vuốt bộ tóc ngắn và nói:

- *"Thấy chưa !"*

Schwanecke mắt lờ đờ, đầu đón nhìn trần nhà Nước mắt chảy trên gò má hắn. Hắn há miệng vừa phát ra tiếng kêu ghê gớm lúc trước rồi lại ngậm miệng, Mọi người chỉ nghe thấy tiếng nghiến ghê rợn của hàm răng đã mòn. Sau hết hắn ấp úng:

- *"Cái gì ?... cái gì vậy"*

Viên cựu đại tá hỏi :

- *"Trời đất! anh làm gì nó vậy ?"*

Anh lính trẻ đáp :

- *"Không có sao đâu. Nó chỉ đau chốc lát thôi. Chút xiu xiu mà. Trong nửa giờ nữa nó sẽ như thường. Thôi dậy đi mày!"*

Schwanecke trước còn nhìn anh ta, không hiểu rồi dần dần sức sống sự hiểu biết và... sự sợ hãi hiện lên trong mắt hắn. Vừa rên rỉ, hắn nhóm dậy, quỳ gối chống hai tay một lúc, ngắc ngư cái đầu và sau cùng vịn vào chiếc ghế đầu, hắn đứng dậy.

Anh lính trẻ nói bình thản :

- *"Bây giờ trả lại chiếc hộp đi."*

Với dáng nặng nề như phải mang quá nặng trên vai, Schwanecke thất thế lê qua căn phòng và đưa chiếc hộp cho Deutschmann.

- *"Cả thuốc lá nữa !"*

Schwanecke rút điều thuốc trong túi và đưa ra. Deutschmann ngần ngừ.

Anh lính nói:

- *"Cầm lấy đi."* Khi Deutschmann đã nhận anh nói thêm với Schwanecke :

- *"Thôi bây giờ mày xin lỗi đi."*

- *"Được rồi ! Tao rất lấy làm tiếc !"*

Viên cựu đại tá nói chen : *"Cám ơn chú !"*

Người lính quay lại nhìn ông khinh bỉ và nói bằng giọng ung dung như thường lệ, nhưng lần này hơi run run:

- *"Ông không phải cám ơn tôi. Tôi làm thế đâu phải vì ông. Nếu một mình ông liên hệ đến việc này, tôi đã chẳng thèm động ngón tay. Nếu ông phải có mặt tại đây là lỗi của ông. Và nếu những thằng cha như thế (anh hất đầu về phía Schwanecke, ngồi rũ trên chiếc ghế đầu nó tặng ông trận đòn cũng là tại ông. Chính ông đã từng giúp nâng cao bọn người đưa ông đến đây mà chẳng hề quyết định làm gì chống lại họ khi còn đủ thời gian. Lạ hơn nữa, ông còn giúp họ..., chính các ông, những sĩ quan (tiếng anh ta thêm lạnh lùng khinh bỉ. Anh bước nhanh về phía viên đại tá đang bối rối, nghiêng mình nói tiếp ông có biết tại sao tôi phải ở đây không? Bởi vì tôi đã sửa trị một thằng sĩ quan ngu xuẩn đúng - như thằng cha kia. Và, lạ*

trời, hẳn xứng đáng bị trừng trị một cách khác hơn. Nên tôi đã khóa mõm thằng Schwanecke là bởi vì tôi chẳng muốn đổi sự tàn ác của bọn thượng sĩ, bọn sĩ quan bằng sự tàn ác của những quân vô lại. Với bọn này thì phải chệt cổ chúng theo lối đó, còn đối với những người như các ông thì không. Các ông chỉ hết tàn ác khi nào các ông đã bị chôn chặt."

Làm như kinh tởm, anh đi qua mặt viên cựu đại tá lúc đó xanh rờn, tiến lại chỗ Schwanecke và hỏi dịu dàng bằng giọng thân hữu :

- "Sao khỏe rồi chứ?"

Schwanecke ngược nhìn anh ta bằng ánh mắt gần như chịu khuất phục, trả lời;

- "Ờ, khá rồi, bồ. Cậu chơi tôi miếng gì gì thế? Cậu phải dậy tôi miếng đó mới được. Cho tới nay, chưa thằng nào đánh ngã được tôi đó."

Anh lính trẻ mỉm cười nói:

- "Tôi phải giữ miếng cho tôi chứ! Thôi bây giờ giúp bọn này xếp đặt lại cho gọn gàng đi. Thằng cha khùng có thể trở lại bất cứ lúc nào đó"....

Chương 4

Julia Deutschmann viết cho chồng :

"Anh Ernst yêu dấu,

"Em biết rằng chẳng bao giờ anh nhận được thư này. Tuy vậy, em vẫn viết cho anh vì em cần được nói chuyện với anh, được kể cho anh nghe em đang sống ra sao, em đang nghĩ gì và cảm thấy gì. Thế nhưng đó chỉ là một phương pháp, trước mặt em chỉ có tờ giấy trắng, em không nhìn thấy anh thực sự muốn được thấy anh, em phải nhắm mắt lại. Lúc đó thì anh hiện ra : cao lớn, dong dỏng, với hai tay dài bỏ thông, một chiếc trán đẹp rất cao, và cặp mắt xám như mắt đũa trẻ ngơ ngác. Nhưng ngay khi mà em tưởng giữ được anh thì anh lại biến đi, anh tự xóa mờ dần dần, bất tuyệt...

"Đã từ mấy ngày nay, em bắt đầu lại công việc của chúng ta. Em muốn làm lại càng sớm càng hay tất cả những gì mà chúng ta đã thực hiện được trong suốt hai năm qua, trước khi người ta đến bắt anh của em đi. Thường thường có lúc em chuyên chú hết cả vào công việc đó, như vậy em quên được nỗi lo sợ dầy vò sự bất lực của em đã không giúp đỡ gì được anh, do sự tin chắc một cách thất vọng mọi rằng cái từ nay trở thành vô ích - và rồi đột nhiên, em nhìn thấy công trình của chúng ta dựng đứng trước mặt em như một tòa lâu đài tư tưởng mới của chúng ta, gần hoàn tất.

"Chúng ta đã được sung sướng biết mấy trong hai năm đó, mặc dầu là trong thời chiến tranh ! Nhưng mà, anh thấy không, chúng ta không hiểu được điều đó ! Hay nói đúng hơn, chúng ta không nhận ra được điều đó, chúng ta bị chìm ngập trong cuộc sống đều đặn hàng ngày, trong sự lo lắng về thẻ tiếp tế này, về vé tiếp tế khác, trong khí sắc buồn rầu vì những mối chán nản, thất bại, lầm lẫn của chúng ta. Em đã tỏ ra nóng nảy, em biết thế, có lẽ còn cáu kỉnh nữa ; luôn luôn em vấp vấp phải những chuyện vặt vãnh. Nhưng khi ấy em đâu có biết rằng, tất cả những cái đó chẳng có gì là

quan trọng. Ngày nay, em không biết đối thứ gì để còn được đi tìm chiếc áo của anh khắp nhà khi anh bất ngờ nổi hứng thay áo, để được lại nhìn thấy anh nuốt vội bữa cơm như muốn chạy đua với đồng hồ ! Em sẽ sung sướng biết bao để lại được cùng anh ở trong phòng chúng mình dù nếu anh chỉ trả lời em bằng tiếng ừ ào lơ đãng. Thế mà tất cả những chuyện nhỏ nhặt đó trước đây đã làm em tức tối. Em đã trách anh quên kỷ niệm ngày cưới...mà truyện đó đối với anh rất thường ! Và em đã giận đối làm sao khi nghĩ rằng anh đánh giá không đúng mức công việc của em mà em vẫn suy luận là không kém tầm quan trọng so với công việc của anh.

"Ernst yêu của em ! Tất cả những cái đó thật trẻ con và lỗ bịch. Từ nay thì em đã hiểu. Một vấn đề duy nhất đáng kể : anh là người như thế nào ? Anh đã làm được gì ? Một chuyện quan trọng duy nhất : tình chúng ta. Điều cần thiết là tự tìm hiểu em là người thế nào, em đã làm được gì, địa vị em và công việc mà em phải hoàn tất.

"Chắc chắn em không phải là một Marie Curie thứ hai. Nhưng em quyết làm tròn phận sự của em. Ngày nay em mới hiểu rằng không phải em lao vào công việc như một cuộc đua tranh với anh mà chính là để giúp đỡ anh. Và bây giờ, việc của em trước hết không phải là giữ riêng anh cho em, mà còn phải dành cho người khác, cho công việc của anh, cho ước vọng của anh, cho những gì anh đã làm, cho tất cả những gì anh sẽ còn làm được nữa.

"Em đã nhận ra được con đường của em đi. Công việc của em làm là nguy hiểm, không phải em không biết, nhưng em phải làm. Miễn sao em có đủ thời gian ! Miễn sao em biết được rằng anh còn sống và anh hiện ở đâu !

"Khi nghĩ tới anh, Ernst yêu dấu, em lại trở thành một thiếu nữ si tình nhìn trời sao và mơ mộng tới người muốn trao thân gửi phận. Em đã thuộc về anh hoàn toàn. Anh hiện sống trong em. Chúng mình đã gần nhau một thời gian khá dài thế mà lại gần gũi ghê gớm..., tuy nhiên, em vẫn muốn chọn một ngôi sao thực bé nhỏ dành riêng cho hai đứa mình, để ít ra chúng ta có thể ngắm chung ngôi sao đó, ngôi sao phải thật nhỏ, nhỏ đến gần như

không thể nhìn thấy để nó chỉ thuộc về riêng cho chúng ta, để chỉ có ánh mắt chúng ta gặp nhau nơi đó.

Nhưng đã khuya rồi. Ngủ cho yên, Ernst thương mến. Em cũng nhắm mắt lại đây, em nghĩ thật nhiều đến anh và có lẽ..., có lẽ... biết đâu em không cảm thấy nụ hôn buổi tối của anh trên miệng, trên mặt... và rồi trên đầu mũi..."

Julia đặt cây viết xuống bàn, ngã người vào chiếc ghế dựa, khép mắt và mỉm cười.

Những giọt nước mắt âm thầm lăn trên má nàng.

o o

Hôm mới tới là thứ tư, Schwaneeke đã làm Thượng sĩ Krult kinh ngạc nhưng đến thứ bảy, hẳn lại làm thượng sĩ sững sờ không nói nên lời. Đó là điều mà chưa một thuộc cấp nào làm nổi kể từ khi Thượng sĩ gia nhập vào hàng ngũ hạ sĩ quan. Thực là một kiệt tác.

Đằng sau dãy nhà số 2 của doanh trại, nơi trú ngụ của Trung-đội 1 và Trung đội 2 của Đại đội 2; có một cái thùng và trong thùng có một con thỏ.

Đầu tiên Thượng sĩ nhất đi qua và không để ý chút nào, mặc dầu cái thùng để ở chỗ này thực vô tích sự. Thượng sĩ đang bận tâm về vụ Trung-úy Bevern và toa thuốc chữa bệnh mậ mà Trung Úy đã cho ông. Tuy vậy, ông cũng dừng lại, đột nhiên nhận thức ra cái thùng khác thường và vội vã quay trở lại.

Không còn ngờ gì nữa : đứng là một cái thùng, bên trong có con thỏ còn sống và được nuôi béo tốt hẳn hoi. Ông phát khùng, la lên :

- "Con vật này của ai đây?"

Ông đưa mắt giận dữ về phía các binh sĩ vừa lau chùi xong bệnh xá và còn nấn ná hưởng chút tia nắng cuối của mặt trời mùa thu.

- "Deutschmann, con vật này của ai?".

Deutschmann rần sức la thật lớn:

- "Thưa Thượng sĩ, tôi không biết."

Anh đã học được trong lễ lối nhà binh càng nói lớn càng tốt, anh nào nói càng lớn càng được đánh giá cao.

Thượng sĩ Krull hít một hơi dài đầy lồng ngực đến nỗi như muốn nổ tung, rồi thét lớn:

- "*Chạy vòng sân ! Chạy nhanh ! Nhanh hơn nữa.*"

Schwanecke vừa chạy vừa cười.

- "*Một vòng sân nữa.*"

Schwanecke chạy thêm một vòng rồi ngừng, thở hổn hển một chút và đứng lại trước mặt Thượng sĩ nhất.

- "*Đúng mà đã ăn cắp con thỏ?*"

- "*Dạ thưa Thượng sĩ. Thượng sĩ coi tôi như thế nào ? Nó chạy tới mà !*"

Vào lúc đó, Thượng sĩ Krull cảm thấy có một cái gì rạn nứt trong thâm tâm. Ông quay gót bỏ đi không nói năng gì và suýt nữa xô vào Trung-úy Bevern. Ông này đã lén tới từ trước và đã quan sát sự việc xảy ra, Krull toan báo cáo nhưng Bevern ra dấu ngăn lại. Tay cầm chiếc que nhỏ đập đập vào bột, ông đến gần chỗ Schwanecke và hỏi hẩn bằng giọng thân thiện :

- "*Anh còn là chuyên viên về thỏ sao?*"

- "*Dạ, chỉ chuyên về thỏ đực thôi.*"

Deutschmann tránh xa ra, không nghe rõ câu đối thoại.

Anh nghĩ : "*Thằng cha đáng thương dám bị xử bắn quá.*"

Bevern nhú lông mày, hỏi:

- "*Tại sao thế? Tại sao lại chỉ những con thỏ đực ?*"

- "*Dạ thưa Trung úy, tôi dùng thỏ đực để nghiên cứu. Một hôm có con nhỏ bảo tôi là tôi có nhiều cái giống con thỏ đực. Từ đó, tôi ngắm kỹ những con vật này, nhưng tôi vẫn chưa hiểu con nhỏ muốn nói gì.*"

- "*À... thế còn con thỏ này đến đây sao? Anh thấy nó ngay trước mắt sao?*"

- "*Dạ đúng như thế, Nó còn ngồi xồm để ngắm vuốt nữa. Nhờ thế mà tôi nhận ra được là con thỏ đực.*"

- "*Ừa ! Tại sao vậy?*"

Schwanecke tiến lên hai bước, nói ;

- "*Của tôi...*"

- "*À!*"

- "Dạ, tôi quý súc vật lắm, thưa Thượng sĩ. Tôi không thể nào thiếu một con vật để thương yêu."

Thượng-sĩ Krull cúi xuống cái thùng và ngắm con thỏ. Con vật nhỏ sợ hãi, bỏ củ cà-rốt đang gặm nhấm, chạy trốn vào một góc. Ba câu hỏi đang làm bận tâm viên Thượng-sĩ nhất : *Con thỏ ở đâu ra ? Cái thùng ở đâu ra ? Củ cà-rốt ở đâu ra ?*

Sehwanecke nói :

- "Con thỏ này không biết ở đâu chạy tới đây."

Thượng-sĩ nhất bỏ đi không nói gì. Đến trước cửa văn phòng, ông gặp Trung-úy Obermeier đang sắp sửa đi ra và ông báo cáo chuyện lạ lùng vừa qua. Nhưng Trung-úy không rảnh rang để động lòng trước những nỗi đau khổ của Thượng-sĩ.

Ông vỗ vai Thượng-sĩ và nói:

- "Anh hãy lợi dụng sống cho thoải mái cuộc đời trong doanh trại. Khi nào mình sang đất Nga rồi thì không còn được, như thế nữa đâu."

Krull đứng lại một mình, suy ngẫm về câu nói chót đó. Tiếng "đất Nga" gợi cho ông tất cả nỗi sợ hãi. Nhưng ông vốn có tài gạt ngay những ý nghĩ khó chịu và ông lại không có một chút khả năng nào giải quyết những chuyện khó hiểu, nên ông bỏ rơi lập tức sự suy nghĩ đó để trở lại vấn đề trước mắt, xác thực: đó là truyện anh lính Schwanecke và con thỏ.

Ông bước nhanh trở lại chỗ cũ, nói một cách khẳng định để giải quyết vấn đề :

- "Mày ăn cắp con thỏ này"

- "Không, nó ở đâu chạy đến."

- "Thế còn cái thùng, cũng ở đâu chạy đến chẳng? Và còn củ cà-rốt ? Tất cả những thứ đó từ trên trời rơi xuống...xẹt...một cái như thế phải không?"

- "Dạ rất đúng, thưa Thượng-sĩ."

- "Dạ thưa Trung-úy, nếu là con thỏ cái, thì nó đã phải trang điểm chứ."

Thế là lập tức trong sân diễn ra một việc mà cả đến Đại-úy Barth cũng ngán. Schwanecke phải nằm sấp và bò như con giun, mặt dán xuống đất,

băng qua đám bụi bẩn, băng qua đồng rác rưởi của nhà bếp, băng qua những vũng nước, những cầu tiêu bị tắc nghẽn và tràn ứ của Đại-đội 1.

Bevern ra nhịp băng hiệu còi. Schwanecke đã bò tới 3 vòng sân thì Đại-úy Barth từ trong cửa sổ hô lớn : "Ngưng lại."

Bevern bỏ mặc người lính bị phạt trong tình trạng bán thiu và lững thững đi về phía phòng sĩ quan.

Đại-úy Barth hỏi với giọng nghiêm khắc :

- "*Thế là nghĩa lý gì, hả Trung-úy ?*"

- "*Tôi muốn chứng minh cho tên Schwanecke thấy rằng người ta là giòng dõi của loài cóc*".

- "*Ngu xuẩn !*"

Bevern đứng cứng ngắc. Barth vừa nói vừa phác một cử chỉ:

- "*Và anh tin rằng thắng trận được bằng cách đó sao?*"

Cử chỉ của Barth như muốn bảo. "*Anh cút đi, anh cút đi, đồ khốn nạn !*"

Bevern hiểu và đi ra, nhưng chưa đến cửa anh còn nghe thấy Đại- úy nói:

- "*Vào địa vị anh, tôi sẽ không gây thù oán làm gì với một thằng cha như vậy. Chúng ta sắp phải sang đất Nga... Thôi bây giờ anh ra đi.*"

Về phần Schwanecke, hấn loạng choạng đứng dậy, mặt mũi nhóp nhúa kinh tởm, ghê gớm, không còn ra hồn người. Thở không ra hơi, hấn dựa lưng vào bức tường của doanh trại.

Deutschmann chạy đi lấy một gà men nước, rồi cởi cúc áo sơ-mi của Schwanecke. Hấn nhìn anh với cặp mắt lơ đãng, không tinh thần. Hấn nốc một hơi nửa gà men nước và dội phân nửa còn lại lên đầu.

Hấn lẩm bẩm bằng một giọng hẩn học và khó nghe rõ :

- "Trung-úy Bevern."

Deutschmann rùng mình, tự nghĩ :

"*Điệu này, mình chẳng muốn là anh chàng Bevern chút nào.*"

Anh hỏi:

- "*Mày muốn uống nước nữa không ?*"

- "*Thôi, Cám ơn bồ. Đủ rồi. Còn mày, hút thuốc không ?*"

Chính vào giây phút đó, Bác sĩ nổi danh Deutschmann đã im lặng thán phục tên tội phạm bất lương Karl Schwanecke. Và cả hai, tuy rằng quá khác biệt, từ đó cùng nhận thấy thương mến lẫn nhau. Tình cảm đó càng thêm mãnh liệt vì họ hiểu rằng, cũng như tất cả những người khác ở đây, họ chỉ có một kẻ thù.

Câu chuyện con thỏ lan truyền khắp quân trại nhanh như một mũi thuốc súng. Khi đến tai Trung úy Obermeier thì ông lập tức mời ngay Trung-úy Bevern tới và nói :

- *"Liệu tôi có cần phải lưu ý ông rằng chính tôi là Đại-đội-trưởng Đại-đội 2 chứ không phải ông. Với cương vị Tiểu-đoàn-phó, ông không có quyền lực gì đối với binh sĩ, ông chỉ nên hạn định trong việc trung gian liên lạc mà thôi."*

Bevern bắt đầu trình bày :

- *"Cái thằng cha không ra người đó"*

Obermeier cắt ngang :

- *"Chưa kể tới việc hấn thuộc Đại đội của tôi, trong câu chuyện đó, ông đã quá lỗ khi chơi hấn một trò hết sức là tồi tệ."*

- *"Ông muốn dạy tôi về bốn phận của tôi và cách thi hành bốn phận đó hay*

sao ? Đại đội của ông là một cái chuồng heo, ông bạn thân ạ!"

Obermeier đáp bằng giọng lạnh lùng :

- *"Ông sẽ phải phúc trình trước mặt Chỉ-huy- trưởng về những lời lẽ ông vừa nói. Hơn nữa, tôi yên cầu ông miễn việc gán cho tôi danh nghĩa "bạn" đó. Nếu chúng ta không phải đang thời chiến, có lẽ ông đã nhận được bàn tay tôi in trên mặt !"*

Bevern, xanh rờn, nói: *"Trung-úy !"*. Rồi giơ tay gạt nhanh Obermeier sang một bên, ông đi vội ra ngoài.

Trở về phòng, ông rút trong ngăn kéo ra một bản danh sách và đánh dấu chữ thập vào chỗ ghi tên Obermeier. Ông nghĩ: *"Tao sẽ cho mày biết tay. Tao sẽ cho mày biết tay. Dám nói như vậy với tao, hả ?"*

Trung-úy Bevern được bổ nhiệm về tiểu- đoàn Trưng giớ 999 không phải là không có mục đích. Ông ta được ủy nhiệm báo cáo tất cả sự việc

xảy ra ở đơn vị này, và đặc biệt là thái độ chính trị của sĩ quan và hạ sĩ quan.

Ngày hôm sau, trong giờ điếm danh, binh sĩ được biết rằng trong hai ngày nữa Tiểu đoàn sẽ lên đường. Thượng sĩ nhất Krull thì đã biết từ tối hôm trước và vì thế mà ông ta say lúy túy. Muốn uống, dù uống nhanh mấy đi nữa, một người bình thường cũng phải uống từng hớp lớn hay nhỏ. Krull thì khác hẳn, bất cứ là *la-de*, rượu mạnh hay rượu chát, ông ta chỉ đặt miệng chai vào môi và để mặc cho chảy xuống mà cuống họng không hề có động đậy chút nào.

Trung sĩ Hete vừa nguờng mộ, vừa ước ao được như vậy, một hôm đã phải tuyên bố : *Đúng như một cái ống. Thằng cha biết cách đổ vào thùng chứ không uống. Điều lạ là làm sao nó không chảy tuột ngay vào đầu kia!*

Dĩ nhiên là trong quân đội Đức cũng có điều quân kỷ cấm uống rượu quá độ. Nhưng nếu Thượng sĩ Krull áp dụng chặt chẽ luật lệ đối với người khác thì riêng đối với mình; ông lại chẳng lưu tâm chút nào về điều đó. Khi đã giận dữ lên, ông ta sẵn sàng quên điều cấm kỵ, uống thả giàn theo lối uống như súc vật của ông, để rồi nhức đầu suốt cả ngày.

Và, tối hôm đó, ông đang giận dữ... và lo sợ nữa, ông giận dữ với Schwanecke, với Trung-úy Bevern, với Trung úy Obermeier, với tất cả binh sĩ trong Đại đội, với tất cả mọi người trên trái đất, với luôn cả trái đất, với cuộc đời chó má ! Ông lo sợ vì Nước Nga, vì cái tên giản dị đó, vì tất cả những gì có thể xảy ra nơi đó. Không những chỉ riêng một việc là tụi Nga nó bắn và dám trúng ông quá, mà còn truyện Tiểu-đoàn khi tới đó có thể sẽ được lãnh võ khí, và lúc bây giờ, ai cấm được những thằng cha như Schwanecke nhắm súng vào thượng sĩ nhất Krull thay vì nhắm vào một tên Nga? Cứ nghĩ thế mà ngao ngán thay !

Một lũ khốn nạn ! Đáng lý ra phải xếp hàng chúng trước một bức tường và Pan.... Pan.s... Pan... Chỉ có cách duy nhất đó thì mới được yên thân...

Bởi thế nên ông mới uống rượu và nhìn qua cửa sổ bằng cặp mắt lơ đãng, rồi nói lớn :

- "*Cục cứt ! Đất Nga ! Thế là phèo !*"

Ông không có bạn, chẳng có bồ, chỉ riêng mình với giận dữ, nỗi lo sợ, với tiếng nói của mình, với quyền hành của mình... và một đám binh sĩ thù ghét ông. Krull cảm thấy quá thiếu thốn cho một người. Và ông uống, uống mãi cho tới khi lăn kên ra đất.

Cũng khi đó, trong phòng ngủ của đại đội 2, Schwanecke bảo :

- *"Này, tụi bây. Trong vài ngày nữa, bọn mình sẽ chuẩn khỏi nơi này."*

Deutschmann hỏi. *"Sao vậy ?"*

Tên mặt chuột nhận xét: *"Truyện đó người thấy rõ mà."*

- *"Mà đi về đâu ?"*

- *"Về nhà với má !"*

Schwanecke mắng tên mặt chuột: *"Câm mồm mày lại!"* làm tên này im ngay. Hắn nói tiếp: *"Chuyện này quan trọng đây. Tao cũng cảm thấy chuyện mình sắp chuẩn đi nơi khác, Chắc chắn là sang Nga."*

Wiedeck nằm trên giường hỏi vọng lại : *"Sang đó làm cái cóc khô gì ?"*

Schwanecke cười đáp : *"Đếch có đoán được".*

Deutschmann khẽ nói: *"Nước Nga..."*

Tên mặt chuột tiếp theo : *"Một xứ sở khốn kiếp."*

Schwanecke nghiêng người khẽ dấm dấm vào mạng sườn của Deutschmann và nói: *"Đừng có lo, giáo sư. Sẽ chẳng có gì ghê gớm đâu. Và tao sẽ cho mày biết một chuyện hay (hắn thấp giọng tới nơi đó, sẽ có trăm ngàn phương cách. Chính tao đây nói cho mày biết vậy đó."*

Viên cựu Đại-tá hỏi : *"Anh nói vậy là nghĩa sao?"*

Schwanecke làm như không nghe thấy. Hắn nhắm mắt, tiếp tục nói với Deutschmann:

-*"Rồi mày sẽ thấy, giáo sư ạ. Tao là cáo già ngoài mặt trận mà. Tao đây này, tao biết rõ. Tao đã bảo là có vô số cách thức mà. Mày sẽ phải kinh ngạc, nếu không tao đếch phải là Karl Schwanecke nữa. Mày tưởng tao còn khoái chết vinh quang ngoài chiến địa, chết vì lãnh tụ, vì dân tộc, vì tổ-quốc lắm hay sao?"*

Chương 5

Julia làm việc nhanh, với nhiệt tâm, nhưng không quả gấp gáp. Nàng tự buộc mình chỉ nghĩ tới công việc và chính đó là phương thức duy nhất để tái tục công trình của chồng nàng trong thời hạn ngắn nhất. Có thể nói nàng sống giống như một tên đào ngũ ở hậu tuyến : tinh thần căng thẳng, bị thời gian đuổi bắt, thời gian trôi quá mau cùng khi đó lại chậm chạp quá mức, áy náy về nỗi nguy hiểm đe dọa không ngừng, chờ đợi với sự lo ngại điều không thể tránh thoát và đồng thời lại hy vọng nó sẽ không xảy đến. Nàng làm việc khuya ban đêm, ngủ ban ngày để rồi rút cục đối với nàng không còn phân biệt đêm, ngày gì nữa. Nàng làm việc cho tới lúc tư tưởng rối loạn và gục đầu xuống bàn. Nàng ăn vội vàng khi nào cơn đói đến mức không chịu đựng được nữa và cũng chẳng bận tâm về món ăn đang nhai nuốt. Một buổi tối, khi nàng ngồi quét bụi vào khoanh bánh khô, giữa một thế giới run sợ và kinh hãi, trong một thành phố tối đen, tuyệt vọng, nàng mới hiểu được thế nào là hiện minh với sự khiêm tốn và lòng tôn kính cho một công trình lớn lao mà bề ngoài coi như không thể nào thực hiện nổi.

Trong khi nàng nhai miếng bánh có phủ thứ bơ hạng tồi đến buồn nôn và uống chút trà pha bạc hà, nàng cảm thấy hoàn toàn thanh thản. Lúc nàng đang rửa bát đĩa thì còi báo động hú. Nàng một mình đi xuống hầm rượu giữa tiếng nổ vang rền của bom, của súng phòng không, giữa những bức tường rung rinh, trong bầu không khí đầy bụi làm nàng phát ho. Tuy nhiên, nàng vẫn bình tĩnh một cách kỳ lạ làm như nàng có được sự bảo đảm không sợ bom đạn. Nàng im lặng cầu nguyện, môi chỉ hơi mấp máy, tay bó gối.

Một vài ngôi nhà bên cạnh bị hủy hoại. Khi nàng trở lại căn phòng thì ánh sáng của mấy đám cháy gần đó chiếu đỏ rực cả phòng. Một số cửa kính bị bể. Nàng kéo tấm màn che bớt ánh sáng, Trong lúc dọn dẹp những miếng kính bể thì có tiếng chuông điện thoại. Nàng đứng dậy, có vẻ như không

hiểu tiếng chuông đó là gì, Rồi nàng nhắc ống nghe. Bác sĩ Kukill ở đầu giày, ông ta nói với giọng hơi hỗn hển, và thiếu bình tĩnh :

- *"Tôi chỉ muốn hỏi thăm bà có việc gì không?"*

- *"Điều đó có liên quan gì đến ông đâu?"*

Julia ngạc nhiên cảm thấy tiếng nói đó khiến nàng dễ chịu khi được nghe tiếng người giữa sự im lặng ma quái và trước ánh lửa đỏ rực của đám cháy, chẳng cần biết người nói đó là ai, dù người đó là kẻ đã phá hoại hạnh phúc của nàng. Tình trạng y như trong đêm vĩnh cửu, không có một chút hy vọng mong manh ngày nào đó được thấy ánh sáng xé bức màn đen tối.

Bác sĩ Kukill lấy lại giọng nói nhẹ nhàng mà điều ngạc nhiên là ông có thể cư xử như đối với người bạn gái đặc biệt yêu mến :

- *"Sau trận ném bom....tôi vui mừng thấy bà không việc gì, bà đồng nghiệp ạ. Căn nhà bà cũng không hư hại gì chứ?"*

- *"Chỉ có một vài cửa kính bị bể thôi."*

- *"Cái đó không hề gì. Ngày mai, tôi sẽ cho người đến thay cho. Tuy nhiên tôi nghĩ rằng trong lúc báo động, bà nên xuống một hầm trú ẩn chắc chắn hơn."*

- *"Tôi sẽ chẳng có việc gì đâu"*

- *"Ngày mai tôi có thể đến thăm bà được không ?"*

- *"Tôi thấy không cần thiết."*

- *"Tôi có thể đến được không?"*

- *"Tôi rất bận."*

- *"Bà bận gì vậy? Hay là cái việc..."*

Im lặng.

- *"Đúng là chuyện đó rồi. Tôi đã khẩn khoản yêu cầu bà đừng có đại dột, đừng có làm điều đó. Không biết phải làm sao để có thể ngăn cản bà đừng làm việc đó bây giờ ?"*

- *"Chẳng ai có thể ngăn cản tôi làm việc đó."*

Julia mỉm cười. Cuộc đối thoại có vẻ gì hư ảo, mơ hồ và hơi lỗ bịch. Con người mà nàng chỉ có thể nghĩ tới với lòng thù hận, vì hấn mà Ernst bị kết án, lại khẩn cầu nàng phải biết điều, phải từ bỏ công việc của nàng, và như thế để... Xét kỹ ra là tại sao? Phải chăng là...?

Nàng đặt ống nói xuống không lưu ý tới tiếng nói xúc động phát ra từ ống nghe, rồi đi vào phòng thí nghiệm. May mắn, cửa kính ở đây còn nguyên. Nàng thắp một ngọn nến và ngồi vào bàn làm việc. Chắc chắn nàng sẽ có một đêm dài bình yên sau cuộc ném bom vừa qua. Trong những khu phố khác của Bá Linh, các đám cháy đang hoành hành dữ dội...

Deutschmann té ngã trong lúc đang lững thững băng qua sân trại về phía nhà bếp, nơi anh giữ công việc nhặt rau. Tình trạng suy nhược xảy ra thực bất ngờ, không có triệu chứng gì báo trước : khởi đầu là những chấm, những vòng tròn nhảy múa trước mắt anh, một sự mệt mỏi tê liệt từ phía chân đi lên, lan tràn khắp thân thể. Anh ngạc nhiên tự hỏi không hiểu ra sao rồi ngã sấp xuống.

Anh bất tỉnh có lẽ không lâu lắm.

Anh tỉnh dần khi nhận thấy trong bóng tối đen đặc bao quanh có những chấm, những vòng tròn lại bắt đầu nhảy múa, càng ngày càng rõ hơn, rồi anh mở mắt, ngạc nhiên thấy một vũng nước ngay bên cạnh và cảm thấy mặt giá ngắt. Anh tự hỏi xem mình ở đâu và sao lại tới đây, tại sao không trở dậy được ? Anh cố gắng co chân nhưng thân thể run rẩy. Rồi anh nghe thấy những bước chân tiến lại gần.

Một lát sau, Wiedeck cúi xuống nhìn anh, kêu lên sợ hãi :

- "*Ernst ! Mà sao thế ?*"

Wiedeck lật ngược thân hình bất động và cởi nút áo ngoài. Deutschmann nhìn anh bằng cặp mắt lơ đãng, há miệng muốn nói nhưng chỉ thấy tiếng khò khè qua làn môi.

Wiedeck không suy nghĩ gì thêm, vác người bạn lên vai, ngạc nhiên thấy hẵn quá nhẹ dù thân xác cao lớn. Anh đưa bạn tới bệnh xá tại một góc xa của doanh trại.

Không có gì quan ngại lắm và đến trưa thì Deutschmann trở dậy được. Dù còn yếu, chân đi loạng choạng, anh lần đi về phía phòng rửa mặt trong hành lang hẹp của bệnh xá: Đúng lúc đó anh thấy cửa ngoài mở ra. Hai người lính khiêng chiếc cáng đi vào, theo sau là viên y tá Kronenberg.

Deutschmann nép vào bên vách cho họ đi qua. Trên chiếc cáng, có một binh sĩ nằm bất động, mặt tím ngắt. Miệng anh ta há rộng, hớp không khí dồn dập, hai bàn tay xoa ngực không ngừng, thỉnh thoảng thân thể lại co quắp lại như muốn vượt dậy và chạy trốn.

Kronenberg than van:

- *"Sếp không có đây !... Tao biết làm sao bây giờ?"*

Một anh khiêng cáng nói :

- *"Mày phải biết chớ vì mày là y tá mà."*

Deutschmann theo chân họ vào phòng điều trị.

Kronenberg xưa nay vẫn như con chó giữ nhà, canh chừng không cho một người nào vô phận sự vào khu vực của anh ta, nay cũng không lưu ý. Anh ta thất vọng vì không biết xoay sở ra sao. Cũng chẳng ai trách anh được vì anh mới chỉ được theo học một lớp cấp tốc dạy cách thức *"săn sóc sơ khởi"*. Còn người bệnh mà hai binh sĩ đặt nằm thận trọng trên chiếc ghế dài đó, rõ ràng là đang bị ngạt thở hay bị cái gì đó, có thánh mà biết được. Hẳn ta chắc sắp chết quá.

Một binh sĩ hỏi:

- *"Ông sếp đâu ?"*

Kronenberg đáp:

- *"Ông ấy đi đâu, tao không rõ nữa."*

- *"Đi kiếm ông ta đi"*

- *"Kiếm ở đâu ?"*

Deutschmann cúi nhìn người bệnh và hỏi:

- *"Hắn sao vậy?"*

Kronenberg hỏi vội như nắm được nguồn hy vọng mới:

- *"Mày biết được chút gì về bệnh này sao?"*

- *"Chút chút... Nó sao thế?"*

Một binh sĩ nói:

- *"Dù sao thì mày cũng là y tá."*

Anh binh sĩ khác nói:

- *"Vả lúc này mày đã chích cho nó một mũi thuốc mà."*

Deutschmann hỏi:

- "Mũi thuốc gì ?"

- "Cái đó không có ăn nhằm gì. Tao chích cho nó một mũi thuốc chống phong đòn gánh. Nó bị vết thương do giầy thép rí gây ra."

Deutschmann nói như ra lệnh :

- "Đem cho tôi Adrenaline và một ống chích. Mau lên, nó sắp chết thực đó."

Đột nhiên, anh thấy trở lại đúng lãnh vực của mình, trong căn phòng sặc mùi thuốc, mùi chất sát trùng, bên cạnh một người đang chiến đấu với cái chết. Thoắt cái, tình trạng yếu đuối mệt mỏi và thiếu tự tin của anh biến mất. Anh thấy được trở lại bệnh viện Bá-Linh, nơi đó, khi còn là một y sĩ trẻ tuổi, anh đã phụ trách giải phẫu cũng như đã quen biết và yêu Julia.

Kronenberg nhìn anh ngạc nhiên nhưng vẫn mang đến những thứ anh cần : một ống thuốc Adrenatine và một ống chích lấy ra từ chiếc hộp khử trùng mạ bạc. Deutschmann vén tay áo người bệnh và bắt mạch : mạch rất yếu, không đều và hình như đôi lúc ngừng tại một cách nguy hiểm.

Deutschmann bảo :

- "Lấy benzine !"

Hai anh binh sĩ đứng nhìn anh với vẻ kinh ngạc, tò mò, thán phục như tất cả những người thường khi nhìn y sĩ làm việc.

Deutschmann lấy giầy buộc tay người bệnh để làm nổi gân máu phía trong khuỷu tay, lấy miếng bông thấm benzine lau sạch khoảng da và cắm kim vào.

Anh nói:

- "Hắn bị kích xúc thần kinh."

Kronenberg hỏi:

- "Sao? Kích xúc à ?"

Deutschmann vừa thận trọng bơm thuốc vừa bình thản ngắt lời anh y tá :

- "Không phải ai cũng chịu đựng nổi khi chích trừ phong đòn gánh."

Một anh lính hỏi :

- "Mày sẽ cứu nó thoát chứ ?"

- "Tao tin thế."

Sau những giây phút dài, đầy lo ngại, Deutschmann cố gắng làm mọi cách, mặt bệnh nhân bớt tím, hãn bắt đầu thở, mạch đều trở lại mặc dầu còn yếu.

Deutschmann nói :

- "*Khá rồi, Nó không còn nguy nữa*".

Kronenberg hỏi, vẻ ngạc nhiên và biết ơn :

- "*Nhưng tại sao mà biết tất cả những điều đó ?*"

Hãn phải biết ơn Deutschmann vì hãn đã hiểu con bệnh suýt chết do lầm lẫn của hãn. Hãn đã chích gấp đôi liều thuốc chống phong đòn gánh cho con bệnh vì hãn cho rằng "*nhiều còn hơn là ít*."

Deutschmann mỉm cười đáp:

- "*Tao có thể biết rõ cái đó. Tao là y sĩ.*"

- "*Y sĩ?*"

Kronenberg xuýt soa. Hiển nhiên, hãn đang nghĩ đến một chuyện nào đó, nhưng hãn không nói gì cả. Hãn không bao giờ nói gì trước khi hãn đã cân nhắc kỹ càng.

Buổi tối, khi Deutschmann đã đi nằm Kronenberg tới tìm anh và dẫn anh tới căn phòng nhỏ cạnh phòng điều trị. Khi Deutschmann đã ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, hãn nói :

- "*Nghe đây, tao có ý kiến này. Nhưng trước hết hãy uống chút rượu mạnh đã, mà uống được chứ?*"

Deutschmann gật đầu. Kronenberg mở lấy chai rượu. Deutschmann không tin ở mắt mình nữa: rõ ràng là rượu cô-nhắc của Pháp !

Kronenberg mỉm cười giải thích:

- "*Mày biết không? Cái này của ông già, ông y sĩ trưởng đó, ông thật tốt. Tao muốn làm gì thì làm!*"

Hai người cùng uống. Chẳng mấy chốc, Deutschmann cảm thấy cuộc đời có thể chịu đựng được gần như dễ chịu là khác. Anh quên Thượng sĩ, các trung sĩ, quên bệnh tật, sự yếu đuối, nỗi thất vọng của anh. Anh quên cả chính anh và tất cả mọi người khác, anh và Julia. anh và Kronenberg... Anh ngồi thoải mái trên chiếc ghế, đợi xem anh y tá nói gì.

Hãn bắt đầu :

- "Nghe kỹ tao đây. Tao biết ở trong đó không may mắn gì cho lắm. (Hắn lấy ngón tay cái chỉ về phía cửa sổ đen ngòm . Mà y hiểu chứ?".

Deutschmann gật đầu.

- "Tao có điều này đề nghị với mày. Tao cần một người phụ tá, mà y hiểu chứ? Như vậy mày sẽ thoát được bọn anh em, thoát được Krull và đại đội. Bọn họ khỏi có làm gì được mày nữa, Tụi mình sẽ có cuộc đời lên hương."

Deutschmann hơi ngập ngừng.

- "Nhưng mày làm thế nào được như vậy?"

Ý kiến đối với anh có vẻ mơ hồ, khó tin. Anh, bác sĩ Ernst Deutschmann, giáo sư diễn giảng... bây giờ là y tá phụ. Nói cách khác nghĩa là ở nấc cuối cùng của hàng ngũ nhân viên y tế ! Nếu không bị đưa về Tiểu-đoàn Trường-giới thì chỉ trong vòng một năm, ít nhất anh cũng là y sĩ Thiếu-Tá ! Còn trái lại... thì tại sao lại không được ? Trong đời nhà binh, khi cần di-chuyển một chiếc đàn dương cầm, ông Thượng sĩ sẽ tìm một anh lính nhạc sĩ, nếu các Trung sĩ muốn lau rửa đồn trại, họ sẽ đòi những anh bơi giỏi vì bọn nay không sợ nước. Nay Kronenberg cần một y tá phụ thì tại sao anh ta lại không lấy y sĩ Ernst Deutschmann ?

Kronenberg phát một cử chỉ đẩy về đại lượng và nói:

- "Mày cứ mặc tao. Tao đã nói với mày rồi đó... ông xếp với tao... mày nghe chưa?"

- "Thế... thế tao sẽ phải làm gì ?"

- "Ồ, trong lúc này, thì đại khái đổ các "bô" trong phòng, nhét chiếc hàn thử biểu vào đít bệnh nhân, vân vân. Mày biết làm các việc đó mà. Còn sau này, khi sang Nga... ai mà biết được có thể sẽ ra sao? Đồng ý không ?"

- "Đổ... đổ bô các phòng sao?"

- "Mày thấy công việc đó không được hách lắm, hả? Thế thì thôi, mày cứ đi. Mày thích hợp với quân vụ lắm. Thượng sĩ Krull đang chờ mày đó !"

- "Cho tao chút cô-nhắc nữa được không?"

Đổ bô các phòng nhét chiếc hàn thử biểu vào đít... vân vân. Nhưng anh đã quyết định, uống xong, anh nói:

- "Thôi được. Tao đồng ý."

Ngay hôm sau, anh giúp Kronenberg lấy nhiệt độ các bệnh nhân, rồi anh ôm một đồng hồ đi ra cầu tiêu để rửa. Trong ngày anh chú ý nhận thấy Kronenberg thích nói nhiều hơn là làm việc. Mặc khác, hẳn dễ thương, tử tế, vui vẻ...., Dù sao như vậy cũng còn hơn là quay trở ngược xuôi ngoài sà với những tiếng la lối của Thượng sĩ Krull. Công việc có lợi cả đôi bên. Deutschmann cảm thấy sự bình yên của bệnh xá, trong đám bệnh nhân, với y tá Kronenberg và những cô đối với anh như là ân huệ bao nhiêu ngày sống dưới sự hà khắc của Thượng sĩ Krull. Còn Kronenberg, hẳn ta, anh thợ tầm thường ở Westphalie, lại được một y sĩ có tài làm phụ tá, một người giúp hẳn làm mọi tạp dịch và khi cần, lại có thể rất có ích nhờ sự hiểu biết của anh ta. Nói cách khác, đó là điều lý tưởng.

Ngay tối đó, Kronenberg nói chuyện đó với vị y sĩ trưởng, bác sĩ Bergen. Trước hết hẳn xếp đặt các luận cứ như một bản trận liệt và nghiên cứu tình hình chung.

- *"Thưa bác sĩ, tình trạng bệnh nhân đau tim ở phòng số 3 trầm trọng hơn phải không ạ?"*

Bác sĩ Bergen đang thiết lập bản báo cáo thường lệ mỗi tối mà chẳng ai đọc bao giờ. Ông ngừng lên bỏi:

- *"Tại sao ? Hẳn có lên cơn không ? Cho hẳn uống myocadon."*

- *"Đạ được... Em có chuyện khác muốn trình Bác sĩ."*

- *"Chuyện gì thế?"*

- *"Binh sĩ Ernst Deutschmann rất có khả năng mà mình thì đang cần thêm một người ở bệnh xá, coi như một thứ phụ việc. Vì công việc tạp dịch, chúng ta có quá nhiều bệnh nhân, như Bác sĩ đã biết, một mình em không làm nổi. (Hẳn nói tiếp Nghĩ là em cũng có thể làm được nhưng quá lâu nếu có những trường hợp bệnh khẩn cấp. Nhất là bây giờ mình lại sắp sang Nga..."*

Hẳn im lặng, biết rõ không nên nói Deutschmann là y sĩ.

- *"Để tôi sẽ nói với Tiểu đoàn trưởng. Hẳn ở Đại đội nào?"*

- *"Thưa bác sĩ, đại đội 2."*

- *"Được rồi. Thôi bây giờ để tôi làm việc, Kronenberg."*

Bác sĩ Bergen lại cúi xuống bản báo cáo của ông. Kronenberg thỏa mãn, đập gót giày chào và quay đàng sau theo đúng nguyên tắc, nhưng không quên để ý thấy vị y sĩ đã ghi:

"Xin binh sĩ Ernst Deutschmann, đại đội 2 làm y tá phụ."

Kronenberg nói với Deutschmann :

- *"Phải biết cách sử dụng người. Tao nói với ông ấy rằng : Bác sĩ xin Deutschmann về đây, nếu không tôi phải xin đổi đi (Hắn nhìn người bạn xem anh này có ghi nhận kỹ lời hắn nói không . Và tự nhiên là ông ấy phải trả lời thuận ngay."*

Ngày hôm sau, Đại đội 1 và 2 chuẩn bị khởi hành. Lệnh ban đầu đã thay đổi: hai đại đội trên lên đường trước. Còn lại đại đội 3 và 4, ban Tham-mưu Tiểu đoàn, bệnh xá mà bây giờ được gọi là ban cứu thương, sẽ lên đường sau 5 ngày. Ernst Deutschmann được tặng phái cho đại đội 2 coi như phụ y tá.

Thượng sĩ Krull bảo :

- *"Hè, thằng nhỏ, mày mà cũng biết tìm chỗ trốn hả? Nhưng mà mày vẫn còn có chuyện với tao."*

- *"Thưa Thượng sĩ, xin phép lưu ý Thượng sĩ là kể từ nay tôi sẽ trực thuộc Y sĩ trưởng và Tiểu đoàn trưởng."*

Krull hét lớn : *"Câm mồm mày lại."*

Nhưng rồi ông ta cũng không thực hiện việc trả thù, trước hết là vì Deutschmann nói có lý, sau nữa là Tiểu đoàn sắp đi Nga. Ai biết đâu được rằng cái thằng cha trí thức bần thiêu đó lại sẽ không là kẻ phụ trách săn sóc sơ khởi lúc bị thương và sẽ chích mũi thuốc trừ phong đòn gánh? *"Nếu không thì ông đã chẳng phải thận trọng !"*

Trong phòng ngủ, việc Deutschmann được *"thăng cấp"* đưa tới nhiều phản ứng khác nhau. Nhiều người ước ao được như vậy, nhiều người khác chúc

mừng anh. Sckwanecke bảo :

- *"Mày gặp số may rồi. Mày xoay sở khá lắm. Nhờ đó, bọn mình sẽ có thêm nhiều cơ hội, tao phải nói cho mày biết như vậy đó,"*

Deutschmann ngạc nhiên hỏi :

- "*Mày muốn nói sao?*"

Nhưng Schwanecke không đáp, chỉ mỉm cười và nháy mắt.

Bác sĩ Bergen điện thoại liên liên cho Bộ Chỉ huy Quân y khẩn cầu. Y sĩ Đại-Tá, xin được nói chuyện với Y sĩ Thiếu-Tướng.

Ông la lớn :

- "*Tôi cần một vị phụ tá. Một mình tôi, khi sang Nga, thì làm ăn ra sao ? Cho tới nay, tôi chỉ có một bệnh xá, nhưng ngoài mặt trận, nếu thương binh dồn dập tới? Tôi không thể bảo đảm gì cả nếu không giúp đỡ chút gì cho tôi.*". Ở Posen, người ta đem thảo luận vấn đề đó và người ta hứa sẽ cho ông một y sĩ dưới quyền. Nhưng Bác sĩ Bergen biết trước rằng lời hứa đó thường thường là chẳng bao giờ được giữ đúng.

Trong thời gian đó, văn phòng đại đội 2 thu xếp tất cả những tài liệu quan trọng nhất đóng vào những rương lớn bằng thiếc. Những vật liệu mang theo được đều cho vào thùng các tông và thùng gỗ có chằng giây lớn và giây thép. Rồi người ta viết sơn lên kiện hàng chữ số : 2/99 ! Trung úy Obermeier bước vào văn phòng và hỏi :

- "*Vẫn không có gì mới hả, Krull ?*"

- "*Dạ không, thưa Trung-úy. Việc đóng thùng vật liệu diễn tiến đúng như dự trù. Đại đội sẽ sẵn sàng lên đường lúc 20 giờ*"

- "*Đến 19 giờ, ông cho lãnh khẩu phần dự trữ. Tất cả hạ sĩ quan được lãnh súng lục và đạn, mỗi Trung đội lãnh hai Tiểu liên. Chúng ta sẽ đi 3 ngày qua một vùng có nhiều du kích. Nhưng mà sao ông có vẻ tái ngắt vậy, Thượng-sĩ ? Ông đau chằng ?*"

- "*Không, không, thưa Trung-úy. Không sao cả*"

Mấy hạ sĩ quan tiếp liệu cười riêu cợt. Trung sĩ Kintrop xoa xoa mũi nhưng Krull không nhìn thấy họ. Ông ta cảm thấy như sống trong sương mù. Phụ y tá Ernst Deutschmann, biệt phái cho đại đội 2, cầm chiếc túi cứu thương. Kroncoberg cố vấn kỹ thuật cho anh trong việc xếp đầy túi và sau hết, lẹ tay nhét một chai rượu cô-nhắc lẫn trong đám thuốc men. Hắn nói :

- "*Phần mày đó. Để dành cho trường hợp thấy người khó chịu hoặc thấy đau cào dầy thì dùng. Nhưng nếu thẳng cha Krull mà bị như vậy, nó thường*

bị sau cơn say, mày hãy cho nó uống một thìa lớn supergastronomia."

- "Supergastronomia ? Đó là cái gì vậy?"

- "Đó là dầu thầu dầu, nói theo tiếng Đức đúng điệu. Chính tao đặt ra lên đó. Thăng cha Krull nể thứ đó nhất. Uống vào bị đi tiêu, hăn cứ cho là tại loại rượu hạng tồi."

Mỉm cười, Deutschmann sắp xếp những gói băng vào trong chiếc túi da lớn, đếm những cuộn vải keo, kéo và kẹp. Gật gù chiếc đầu, anh nghĩ tới những dụng cụ tối tân anh sử dụng tại Bá Linh, tự hỏi trong trường hợp nguy cấp, liệu anh sẽ làm được gì với những đồ dùng cổ lỗ sĩ này...

Bác sĩ Bergen vào phòng, ông hỏi:

- "Anh có đủ cả chưa?"

- "Rồi, thưa bác sĩ."

- "Khi anh biết được nơi đồn trú của ban cứu thương, anh hãy tìm một căn nhà hăn hỏi."

- "Dạ, nếu Thượng sĩ nhất Krull cho phép tôi."

- "Thượng sĩ nhất? Tôi cho lệnh anh tìm một vị trí hăn hỏi cho ban cứu-thương. Anh chỉ tặng phái cho Đại đội 2 với tính cách hành chánh và anh chỉ nhận lệnh tôi mà thôi ! À thế anh là ai. Trước đây anh làm nghề gì ?"

- "Dạ, y sĩ".

- "Sao ? Y sĩ ? Thế... Tại sao ?"

Bác sĩ Bergen hỏi, có vẻ bối rối.

Deutschmann đáp cụt ngủn:

- "Bây giờ, tôi ở đây."

- "Ờ... bây giờ anh ở đây... bây giờ, anh ở đây."

Bác sĩ Bergen làm như lắc đầu xua đuổi các ý nghĩ và ông trở lại như thường lệ: lạnh lùng, bình tĩnh, xa cách.

- "Vậy thì anh làm như tôi đã nói."

- "Tuân lệnh, bác sĩ !"

Deutschmann thực hành tài năng của anh trước hết tại phòng ngủ, nơi anh gặp Wiedeck và Schwanecke. Anh lôi chai rượu cô-nhắc ra chuyễn tay

uống. Và như lần nào cũng vậy, đúng lúc gay cần là thượng sĩ Krull xuất hiện.

Ông ta la lớn:

- "*Bình nhì Deutschmann, anh có cái gì đó?*"

- "*Thưa Thượng sĩ, rượu cô-nhắc,*"

- "*Rượu cô...*"

Krull bước vội hai ba bước để nhìn rõ thêm cái chai. Rượu cô-nhắc chính hiệu! Mà lại dành cho ba thằng vô lại này ! Rượu cô nhắc chính hiệu dành cho binh sĩ Tiểu đoàn 999!

- "*Chúng mày lấy chai này ở đâu? Chắc lại thằng Schwanecke ăn cắp hả ? Lại phải báo cáo bọn mày về chuyện này...*"

Ông toan cầm chai rượu đã vơi một nửa, nhưng Schwanecke nhanh hơn, chụp lấy, mỉm cười đưa cho Deutschmann cất biến trong túi cứu thương Deutschmann giải thích :

- "*Chai rượu này là đồ của bệnh xá, thưa Thượng sĩ. Tôi vừa được gọi tới đây vì... ờ...ờ...vì bình nhì Schwanecke thấy bị mệt. Trong trường hợp như vậy, cô-nhắc là thứ thuốc hay nhất.*"

Krull tái xanh :

- "*Đồ mất dày thật ! À...thế còn mày...và cả thằng Wiedeck cũng đau hả ?*"

- "*Nó bị cồn cào bao tử. Tôi cũng cho nó thuốc bằng một hộp cô-nhắc.*"

- "*Đưa ngay chai đó cho tao.*"

Nhưng Deutschmann nhìn ông cương quyết :

- "*Thưa Thượng sĩ, tôi xin được phép nhắc Thượng sĩ lần nữa là tôi chỉ được tặng phái cho đại đội và tôi chỉ nhận lệnh của Y sĩ trưởng. Và tôi đã nhận được những chỉ thị rất rõ ràng*".

Tiếng anh hơi run. Chính anh cũng hơi sợ, tự hỏi anh lấy được can đảm ở đâu mà dám nói với Krull như vậy. Anh đã toan ngưng giữa câu nói, lấy chai rượu ra và đưa cho Thượng sĩ đang giận dữ. Nhưng anh tiếp tục nói, dường như có một kẻ nào mà anh không có quyền ngăn cản đang phát ngôn qua miệng anh.

Schwanecke nhìn anh với vẻ thán phục như muốn nói : *"Bồ ơi, tao không thể ngờ mày có thể làm được như vậy. Chào thua."*

Còn Krull ? ông ta chỉ còn như một quả bóng đá. Ông có thể la hét, hành hạ thuộc cấp như bất cứ một người nào khác, nhưng ông chẳng còn chút quyền lực nào. Chắc chắn là ông sẽ đuổi họ ra sân để bắt họ quay cuồng nếu ông không bị ám ảnh luôn luôn trước mắt một tiếng đay đọa : Nga !

Ông bỏ đi, mặc họ với chai rượu cô nhắc.

Đến 19 giờ, các hạ sĩ quan nhận lãnh mỗi người một khẩu súng lục và một

súng trường, mỗi Trung đội lãnh hai Tiểu liên. Đạn được được đếm đi đếm lại ba lượt. Ngoài ra, mỗi Tiểu đội còn được một thùng 12 trái lựu đạn chày. Viên hạ sĩ quan vũ khí và vật liệu gục gặc đầu, đẩy tất cả các thứ đó và thu nhận giấy biên lai.

Anh ta nói:

- *"Cứ làm như các cậu ngăn nổi bọn du kích với mấy thứ này nếu họ tấn công thực sự !"*

Anh ta đã bị thương bốn lần, mang hai huy chương anh dũng và phải ở lại Posen để trông coi vũ khí, vật liệu của Tiểu đoàn. Trung sĩ Peter Hefe đã từng ở những miền tươi đẹp của đất Pháp nhìn vũ khí với vẻ lo lắng. Thứ nào cũng có vẻ nhẹ nhàng bơi dẫu kỹ giữ gìn thực chu đáo.

- *"Sao không cho trung liên ?"*

- *"Mỗi Đại đội được hai, nhưng được khóa giữ kỹ. Chỉ phát ra khi trường hợp cần thiết tuyệt đối. Nhưng mà các cậu cần gì đến trung liên, bởi vì các cậu ra mặt trận chỉ để thu dọn những đồ bẩn thỉu chất đống mênh mông ngoài đó"*

- *"Như vậy tại này được phục vụ như đơn vị lao công sao ?"*

- *"Công việc chờ các cậu đó, bồ ơi, là thứ công việc mà một đơn vị chính cống không chịu nổi vì bẩn thỉu gớm ghiếc"*.

Peter Hefe và mấy người im lặng, ảm ức. Viên hạ sĩ quan vũ khí vật liệu là người duy nhất trong đám đã có kinh nghiệm về đất Nga. Lúc đó, Thượng sĩ Krull đi vào và nghe thấy câu cuối.

Ông hỏi :

- *"Còn tao tao lãnh cái gì đây?"*

Một khẩu súng lục 08 và 50 viên đạn"

- *"Chỉ có 50 viên thôi sao ? Thật ngu xuẩn. Có 50 viên thì tao làm được cái gì ?"*

Viên hạ sĩ quan vũ khí đẩy qua bàn 1 khẩu súng lục, 1 bao súng, hai băng đạn, một gói đạn và nói :

- *"Này Thượng sĩ. Trong trường hợp nguy kịch thì trước khi ông kịp bắn 50 viên đạn này, ông đã bay tung lên từ lâu như vị thiên thần nhỏ trên mấy tầng mây..."*

Trung úy Obermeier nghiên cứu lệnh di chuyển với Wernher, Đại đội trưởng đại đội.

Ông nói, ngón tay chỉ con đường trên bản đồ :

- *"Trước hết đến Varsovie. Rồi mình tiếp tục đến Bialvstok và Baranovitchi. Ngừng ở đây hai ngày và chuyển tàu. Tiếp theo, đi Minsk và Borrisov."*

- *"Borrisov, trên dòng sông Berésina-Wernher nói - Nã Phá Luân đã vượt sông Berésina ngày 26 tháng 11 năm 1912. Tôi khá về lịch sử lắm."*

- *"Tiểu đoàn 999 sẽ vượt sông này ngày 10 tháng 11 năm 1943. Sau này trong tập hồi ký của cậu, cậu có thể coi ngày đó như một chỗ queo của cuộc đời cậu. Theo vết chân Nã Phá Luân"*

Wernher thở dài:

- *"Tụi mình hy vọng sẽ không chịu một số phận như vậy."*

Wernher lại cúi xuống tấm bản đồ:

- *"Từ Borrisov, chúng ta sẽ đi Orcha, đến đây mình mới thực sự đổ bộ."*

- *"Với điều kiện là mình đến được nơi đó."*

- *"Điều đó thì chắc chắn. Quân đội Bảo-Gia-Lợi giữ an ninh suốt lộ trình. Chỉ từ Orcha trở đi mới có chuyện. Quân Nga thường xâm nhập qua phòng tuyến của ta để tăng cường cho bọn du kích. Trong những khu rừng gần Gorki chắc phải có một Tiểu đoàn nguyên vẹn với tất cả các loại vũ*

khí. À mà cậu có nghi ngờ gì về nhiệm vụ bí mật đang chờ đợi bọn mình không?"

- "Chẳng biết gì cả. Barth cứ cầm như hến. Tôi cũng tự hỏi không hiểu chính ông ấy có biết gì không?" (Wernher đứng dậy, kéo lại chiếc áo khoác đẹp để cho mất các nếp nhăn, ông diễn hình cho người kỹ sĩ tuyệt hảo trong các truyện tranh. Ông nói tiếp: "Càng chậm biết tin tức ghê gớm đó càng hay. Bao giờ mình khởi hành?"

- "Theo lệnh sau chót thì sáng mai. 7 giờ. (Obermeier mỉm cười Tôi biết không thừa khi khuyên cậu nên phóng ngựa lại ngay nhà bà góa phụ của cậu. Trừ phi cậu đã từ biệt rồi."

Wernher bĩu môi:

- "Mới từ biệt có một nửa thôi. Đó là người đàn bà sau chót mà rồi đây còn lâu nữa tôi mới được gặp."

Tuy thế, ông vẫn ở lại và tham dự buổi điểm danh của Đại đội 1. Binh sĩ đã nhìn thấy ở sự việc đó một bằng chứng cuối cùng chứng tỏ chuyến đi thực quả quan trọng.

Đúng 0 giờ, Thượng sĩ nhất Krull báo cáo Đại đội 2 đã tập hợp xong. Ông đã đeo khẩu súng lục 08 đội mũ sắt trên chiếc đầu to lớn và mặc chiếc quần kỵ mã ông bỏ trong đôi bốt cao bóng loáng, bộ điệu đặc về chiều binh.

Binh sĩ mặt đỏ tác chiến, túi đeo lưng với chẵn và lều vải cuộn tròn. Võ khí

duy nhất của mỗi người: một cái xẻng. Không có cầu vai, cũng chẳng có huy hiệu trên cổ áo. Một đám người đen xì xếp thành ba hàng. Thượng sĩ Krull báo cáo với giọng vang như sấm :

- "Đại đội 2. Hai mươi bốn hạ sĩ quan, một trăm năm mươi bảy binh sĩ. Sáu người nằm bệnh xá, ba biệt phái."

Obermeier cho lệnh nghỉ và đi quan sát Đại đội.

Hàng đầu là cựu Đại tá Von Barlitz, mặt xanh xao nhưng trầm lặng và thản nhiên như thường lệ. Đằng sau ông ta là cựu Thiếu tá, không rõ tên là gì nữa, một người can trường, đã được ân thưởng huy chương anh dũng và khi xưa đã làm mọi người ngạc nhiên vì thăng cấp nhanh ; Wiedeck và

Scbwanecke đều giữ bộ mặt lạnh lùng như hầu hết những người khác, và hầu hết đều là những chiến binh già. Họ biết họ sẽ đi đâu và nuôi ảo tưởng nào... nhưng trong thâm tâm mỗi người, còn sống là họ còn duy trì một hy vọng bất diệt : *"Có thể... có thể mình sẽ thoát."*

Ở cuối hàng, có thể như đứng đèn đỏ, là Ernst Deutschmann, người hơi cúi, với chiếc băng chữ thập đỏ và túi cứu thương. Trung Úy Obermeier suy nghĩ . *"Một y sĩ làm y tá phụ ! Tất cả truyện đó vì lý do gì không biết. Ở đây có những sĩ quan tài ba, nghĩa là họ đầy đủ khả năng để chỉ huy quân đội và thắng trận hơn là những "người mới" Người ta đã ngu xuẩn gửi ra mặt trận để chịu chết một cách vô ích nào là những nhà chuyên môn trong khi nơi nào cũng phàn nàn là thiếu người, nào là những tên tội hình phạm đáng lý ra không có một chỗ đứng trong một quân đội nào trên thế giới và một y sĩ được dùng như một y tá phụ trong khi người ta đang cần đến nỗi phải tranh dành nhau y sĩ. Nhưng mà điều phi lý liệu như thế đã hết chưa ?"*

Obermeier lắc đầu. Ông nói lớn :

- *" Binh sĩ ! Chúng ta sẽ sang Nga, các anh đã biết. Tôi không cần nói gì thêm với các anh nữa. Chúng ta sẽ làm bốn phận luôn luôn và bất cứ nơi nào người ta đưa chúng ta tới.*

Ngày mai sẽ khởi hành lúc 7 giờ. Trung đội 3 sẽ đi trước hết để ra sửa soạn các toa tàu tại nhà ga hàng hóa. Tôi cần 2 người làm bếp. Barlitz và Vetlerling ra khỏi hàng."

Đại úy Barth quan sát buổi điểm danh tại cửa sổ văn phòng xong đã đi sang phía khác để nghe bài diễn từ bắt buộc của Trung úy Wernher nói cùng lúc đó trước Đại đội 1. Trung úy Wernher trong bộ quân phục lịch sự, nói lớn hơn và giọng có nhiều uy quyền hơn. Đại úy Barth nghĩ: *"Thằng cha này được đào tạo vững hơn. Obermeier hay suy nghĩ nhiều quá. Tại sao hẳn lại làm cái chuyện ngu xuẩn là đặc ân với cựu đại tá Rarlitz và cựu giáo sư Vetlerling. Làm bếp ! Cứ tưởng như làm vậy là hẳn có thể cứu họ thoát chết ! Khùng thật ! Những chiếc xe vận tải đầu tiên, chất đầy dụng cụ, đã lăn bánh trên đường ra ga...."*

Chương 6

Micha ngồi trên tuyết, bắt rận trong chiếc áo khoác bằng lông. Tia sáng mặt trời chiếu trên tuyết lóng lánh, mặt trận yên tĩnh trong một ngày đẹp trời. Chung quanh là cảnh tích mịch của khu rừng đất Nga. Ngay cả đến những con chó sói cũng bị tiếng đại bác nổ đuổi dồn đi, phải rút về miền Đông, tại các xứ Oural, Mông cổ, để lại sào huyệt của chúng ở phía sau gồm những rừng dầy, cây cối mọc chen chúc, nơi bão táp tàn phá và lạnh như cắt da. Có nhiều người đã đến thay chúng ở khu này, họ cũng đói khát như chúng nhưng lại nguy hiểm hơn chúng nhiều.

Thình thoảng có tiếng rì rào vọng trong khu rừng, từ sào huyệt này sang sào huyệt khác, từ túp lều đào sâu dưới đất này sang túp lều khác. Đêm xuống, có những bóng giống như những con kiến khổng lồ, lằm lũi đi dưới các vòm cây thấp, lằm mò ra phía bìa rừng, ra con đường đi ra Babinitchi, ra con sông Gorodnia. Có những ánh chớp lóe lên trong bóng tối, reo rắc sự chết chóc, có những tiếng kêu đau đớn, những tiếng hô khẩu lệnh xé tan cảnh yên lặng. Có những ánh đèn rọi vụt sáng, rồi vụt tắt vì đạn bắn trúng. Và những bóng người lại tan biến đi như chưa hề xuất hiện bao giờ. Rồi tuyết vẫn rơi xóa nhòa mọi dấu vết. Sáng hôm sau, mặt trời chiếu xuống một vài đống tuyết nhỏ, bên trong lòi ra một bàn tay, một khuôn mặt lợt lạt, hay một cái chân còn mang chiếc boots tuyết đã đóng cứng. Cũng có đôi khi, ánh sáng soi tỏ một hình người bò trên thảm tuyết trắng, đang kêu gọi cầu cứu....

Micha vừa giữ chiếc áo khoác vừa nói:

- *"Anna nè, có một Tiểu đoàn mới của địch đã tới. Không biết Trung úy Thủ trưởng đã biết chưa ?"*

Anna bò từ trong hầm chui ra và lấy nắm tuyết bỏ vào chiếc chảo méo mó. Nàng có vóc dáng mảnh mai của những người đàn bà nhà quê miền

Trung Nga và bộ tóc đen dài bỏ thông của những người đầu bà Mông cổ.

Nàng đáp:

- *"Trung úy Thủ trưởng Sergei đã ở Orcha rồi."*

- *"Cầu cho ma quỷ bắt hết bọn Đức đi ! Bọn chúng dám tóm được Sergei lắm!"*

Micha đứng dậy, mặc chiếc áo khoác. Hăn cao lớn, khỏe mạnh như một con gấu với đôi mắt hơi xếch, bộ ria mép rậm rạp và cặp giò vững chắc cắm xuống tuyết như những chiếc cột.

Anna vừa cười vừa nói:

- *"Thủ trưởng Sergei hiện ở nhà cô bồ là Tania"*

Micha nhìn Anna treo chiếc chảo trên lửa nói:

- *"Bọn địch mới tới không có mang số hiệu gì cả..."*

Tuyết sắp tan trong chảo. Anna bỏ vào miếng thịt, đôi cánh và chiếc ngực của con quạ. Micha nói tiếp:

- *"Cầu Thượng Đế phù hộ cho Sergei. Bọn địch mới tới nom hết sức là gớm ghiếc."*

Anna bật cười vì Micha đã nhắc đến Thượng-Đế, và điều đó đối với hăn là dấu hiệu lo ngại nặng nề. Nàng nguấy tuyết trong chảo và tự hỏi: *"Anh chàng Micha to khỏe như vậy mà làm sao lai tỏ vẻ sợ hãi ? Bọn Đức không vào trong rừng Gorki đâu. Họ đã bao vây hai lần rồi. Nơi nào chó sói ở là nơi an toàn nhất cho loài người."*

Có người bước vào khu rừng thưa. Hăn có cặp chân cong queo, mặc chiếc áo khoác cũ bằng da cừu, đội mũ lót lông có tua phủ xuống. Nhận ra Micha và Anna, hăn giơ tay ra hiệu và tiếp tục tiến bước lại.

Micha cười nói:

- *"Chú Tartoukine! Thế nào ? Nông trường bình thường chứ ? Hay là bọn Đức chiếm mất rồi ?"*

Tartoukine hấp háy cặp mắt tinh ranh. Hăn có dáng dấp một người Mông Cổ hoàn toàn. Nước da vàng xếp nếp như da thuộc trên bộ mặt tròn với chiếc mũi trông giống như chiếc mụn nhọt thủng hai lỗ. Đôi tay quá lớn, bông thông dọc theo chiếc thân dài, có vẻ như không phải của hăn và cặp vai rộng quá mức, xứng với đôi tay.

Hắn cầm chiếc chảo của Anna lật ngược lên và lấy chân gạt tuyết, dẫm lên chiếc bếp. Ánh lửa bị dập tắt kêu xèo xèo.

Hắn nói:

- *"Bọn Đức lảng vảng khắp quanh đây. Họ sẽ trông thấy lửa bếp của chị."*

"Hãy ăn đồ nguội đi."

Anna liệng chiếc chảo vào trong hầm và nói:

- *"Tụi nó không dám vào trong rừng đâu. Tụi nó đông không?"*

- *"Không đông nhưng nhìn thấy khói bếp của chị, tụi nó sẽ khám phá ra nơi ẩn náu của bọn mình. Trung Úy Thủ trưởng cho báo tin sẽ có cuộc tập họp tối nay."*

Micha nghĩ tới món ăn vừa bị hủy bỏ, kêu lớn:

- *"Trời đất ! tối nay sao?"*

- *"Cần phải bắt một tên trong bọn địch mới tới đó. Tụi nó không có số hiệu, cũng chẳng có cầu vai. Có lẽ đó là tụi biệt kích có nhiệm vụ đặc biệt lùng bắt bọn mình"*

- *"Rõ ngớ ngẩn! Ai mà tìm bắt bọn mình?"*

- *"Tụi nó từ Đức đến thẳng đây, gồm cả già lẫn trẻ. Trung úy thủ trưởng Sergei bảo rằng tụi nó là một bộ đội rất đặc biệt. Tụi nó võ trang chẳng có gì mấy".*

- *"Thế mà tụi nó lại đòi đi lùng bắt bọn mình?"*

- *"Đồ ngu ! Tụi nó chắc phải có vũ khí bí mật chứ. Sergei bảo thế nào anh cũng phải tới."*

Tartoukine thối vào đôi bàn tay và kéo dựng cổ chiếc áo khoác, hỏi tiếp:

- *"Còn những người kia đâu?"*

- *"Còn ở đâu nữa? dĩ nhiên là ở trong rừng. Chú vào đó sẽ gặp họ."*

Tartoukine vừa đi vừa chỉ thề, băng qua đám tuyết và khuất sau lùm cây. Một lúc sau, người ta còn nghe thấy tuyết từ trên cành cây rơi xuống khi anh ta đi qua, rồi tiếng đó cũng im nốt.

Micha khẽ nói như sợ làm náo động cảnh vắng lặng:

- *"Anna nè, chỉ cần may mắn một chút là đêm nay bọn mình sẽ kiếm được ít đồ hộp và bánh bích qui" ..*

Tại Greha, Trung úy Thủ trưởng Sergei ngồi cạnh lò sưởi, lần mở những giấy tờ do Tania đã trao lại cho anh. Người tầm thước, mảnh dẻ, da bánh mật, như dân miền Caucase, anh mặc bộ đồ sờn rách của người dân nông trường. Bên cạnh anh, Tania trông giống như bức hình đức bà của Nga với bộ tóc đen óng ả, chải sát đầu, cặp gò má hơi cao làm cho khuôn mặt thanh tú của nàng mang tất cả vẻ quyến rũ và bí mật của Đông phương bao la. Nàng mặc chiếc áo len khít khao với bộ ngực và chiếc quần dày lấm chấm, ống quần bỏ trong đôi

bốt bằng da mềm của Nga.

Trung úy Sergei ngắm nàng một lúc rồi nói:

- *"Tania, em đẹp quá"*

- *"Đọc giấy tờ đi, Seigei"*

Nàng cúi thối than hồng trong lò, nghe nước sôi trong nồi rồi ngược mắt lên, khuôn mặt đỏ vì ánh lửa.

Nàng hỏi :

- *"Em pha trà đặc cho anh. Bao giờ anh lại phải đi ?"*

- *"Chừng hai tiếng nữa. Em lấy những giấy tờ này ở đâu ra ?"*

- *"Tại Bộ chỉ huy quân Đức. Em giả đến xin làm thuê. Một tên Thượng sĩ muốn đưa em vào phòng hầm. Hầm đi kiểm rượu và vắng một lúc lâu. Thế là em chép những giấy tờ này và cất dấu vào đây (nàng mỉm cười, uốn ngực). Rồi em bỏ đi trước khi hầm trở lại. Những giấy tờ đó có quan trọng không ?"*

- *"Anh chưa được rõ. Bộ đội mới này có tên là 999 nhưng tại sao binh sĩ lại không đeo số hiệu đó trên cầu vai như những binh sĩ đơn vị khác. Mà họ lại cũng chẳng có cả cầu vai nữa. Thực kỳ cục, (anh đứng dậy, lại gần Tania). Nàng cô bé, phải cố tìm hiểu vụ đó mới được. Nhưng mà cấm không được gặp tên Thượng sĩ."*

- *"Tôi nay anh có ở đây không Sergei?"*

- *"Không thể được. Họ đợi anh trong rừng."*

Chừng một giờ nữa, anh ta sẽ phải đi qua các đơn vị tiếp vận Đức, trá hình thành một nông dân nghèo khô trên đường băng qua vùng tuyết trắng tới căn lều xa xôi. Chiếc cầu gỗ trên sông Dniepr mà anh bắt buộc phải đi qua, thế nào tên lính canh cũng sẽ ngăn anh lại và nói :

- "*Đứng lại ! Mà đi đâu vậy, chó ghẻ?*"

Anh sẽ phải trả lời một cách khúm núm :

- "*Dạ, dạ, tôi về nhà.*"

Tên lính canh sẽ cho anh đi qua như mọi lần. Một chiếc xe trượt tuyết với Fédia và hai con ngựa sẽ chờ anh ở sau Orcha. Họ sẽ phóng nhanh đi như gió vượt Babinitchi, vòng quanh Gorki. Vùng này rộng bát ngát... Quân Đức không thể nào hiện diện được khắp nơi. Rồi là tới rừng, bức thành đen sì, dựng đứng từ chân trời này tới chân trời khác. Nông dân vùng Gorki và Bolchié gọi nơi đó là "*xứ chó sói*". Nơi đó vẫn còn sói, những con sói của Staline, hay là Đại đội 2 du kích dưới quyền chỉ huy của Trung úy Sergei.

Tiếng động của Tania làm Sergei dứt suy tư.

Nàng nói dụi dàng :

- "*Trà của anh đây.*"

Nàng rót đầy một bình và ngồi cạnh Sergei ngắm anh ta uống từng hớp nhỏ trà xanh nóng. Nàng nói :

- "*Bọn họ muốn mượn em làm thông dịch viên vì em biết chút ít tiếng Đức. Có nên nhận không, Sergei ?*"

- "*Dĩ nhiên nên nhận lời rồi ! Em sẽ biết được nhiều chuyện hơn.*"

- "*Anh sẽ trở lại luôn luôn chứ ?*"

- "*Có thể... (Anh ta nhìn cặp mắt đen lớn chìm trong ánh sáng mờ của căn phòng)... Em đẹp, em biết điều đó. Vì vậy em phải luôn luôn đề phòng bọn họ.*"

- "*Em thù ghét họ, Sergei!*"

- "*Nhưng bọn họ lại không thù ghét em...*"

- "*Họ sẽ không bao giờ được gì đâu, không bao giờ!*"

Mắt nàng hướng về phía bếp lò. Sergei nhìn theo. Đằng sau ống khói chỗ tường xây gồ lên có khẩu súng lục của quân đội Nga, lấp đạn sẵn, chốt

an toàn đã hạ xuống.

Sergei nói bằng giọng âm vang :

- *"Trong tháng sáu, chúng ta sẽ giải phóng Viebsk và Orcha. Khi đó chúng ta có thể làm lễ cưới, Tania ạ. Còn sáu tháng nữa... Chúng ta sẽ gìn giữ cho tới ngày đó !"*

Nàng can đảm gạt đầu, lau cặp mắt lớn và mỉm cười.

- *"Bây giờ anh đi hả ?"*

- *"Ừ."*

Sergei ôm hôn Tania và cảm thấy cặp môi nàng giá lạnh.

Nàng thì thầm :

- *"Cầu Thượng đế phù hộ cho anh !"*

Sergei vội vã ra đi và biến sâu vào bóng tối của chiếc sân. Anh tự nghĩ : *"Cầu Thượng đế, cái gì đã làm cho cô ta nhắc đến Thượng đế ?"*. Anh ta thì sẽ quên ngay câu đó. Một người Cộng sản chính tông như anh không biết Thượng đế là gì và cũng không muốn biết đến nữa. Hay nói cho đúng hơn, Thượng đế của anh là Đảng, là nước Nga, là mối căm thù vô tận đối với bọn xâm lăng Đức. Thượng đế đó cũng có quyền lực chẳng khác gì Thượng đế của những người già nua.

Đại úy Barth tới trình diện vị Quân-Trấn-trưởng tỉnh Orcha, một Thiếu-Tá trừ bị giờ đang trong tình trạng lạ nước lạ non giữa cảnh quanh hiu của xứ Nga.

Ông Thiếu-Tá xem xét giấy tờ do Đại-úy Barth xuất trình, rồi ngược mắt nhìn qua cặp kính :

- *"Tiểu đoàn 999 ? Thuộc Trung-Đoàn nào ? Sư đoàn nào ?"*

- *"Thưa Thiếu tá, Tiểu-đoàn Trùng-giới 999 là một đơn vị biệt lập."*

- *"Một Tiểu-đoàn Trùng-giới à ?"*

- *"Đạ đúng, thưa Thiếu-Tá."*

- *"He... hèm..."*

Thiếu-Tá đưa mắt ngắm nghía Barth từ đầu đến chân, vẻ nghi ngờ.

Banh tự nghĩ : *"Ông này chắc thuộc kỵ binh, vì người kỵ binh khi ngắm ngựa què cũng như vậy. Mình cũng chẳng có thể trách ông ta. Ông*

ấy coi mình như một thứ cai ngục thôi."

- "Anh chỉ huy đơn vị này hả ?"

- "Vâng. Đơn vị của tôi đến Orcha để phục hồi danh dự ngoài chiến tuyến."

- "Để phục hồi danh dự ngoài chiến tuyến ? Dĩ nhiên rồi. (Thiếu Tá lại nhìn Barth bằng tia mắt dò xét). Anh có nhận được lệnh nào đặc biệt không ?"

Đại-úy Barth trả lời bằng giọng khô khan:

- "Dạ có chứ. Đơn vị tôi được đặt trong khuôn khổ các tổ chức hậu cứ, trước hết là để thi hành những nhiệm vụ đặc biệt không thuộc phần hành động của những đơn vị khác."

- "Tôi hiểu."

Viên Thiếu Tá già cố gắng che dấu sự khó chịu, ông nhìn đầy huy chương trên ngực Barth và mím môi:

- "Anh đã phục vụ ngoài tiền tuyến rồi hả?"

- "Dạ, ngay từ đầu cuộc chiến. Tại Ba-Lan, Pháp rồi Nga cho tới năm 1943. Tôi đã thuộc đoàn thiết kỵ tiền phong nhìn thấy các gác chuông nhà thờ của Mạc-Tư-Khoa."

- "Vậy mà bây giờ anh lại ở Tiểu đoàn 999 ?"

- "Dạ, thưa Thiếu-Tá, tôi về Tiểu đoàn này với tính cách tình nguyện."

- "Tình nguyện à?"

Vị Quân-trấn-trưởng tỉnh Orcha trịnh trọng đặt giấy tờ vào trong chiếc cặp như muốn cất dấu sự ngạc nhiên và bối rối của ông :

- "Tôi sẽ rất sung sướng được nói chuyện với Đại-úy một buổi tối nào đó, bên cạnh ly rượu ngon. Tôi sẽ gửi lệnh của Tiểu đoàn đến cho Đại úy sau."

- "Thành thực cảm ơn Thiếu-Tá."

Barth khẽ mỉm cười, ông già mặc mồi rồi, hay nói theo ngôn ngữ của những kỵ sĩ là con ngựa phì phò bực bội nhưng cương đã kìm chắc, nó sẽ chạy ngon lành. Như vậy được chừng bao lâu thì chẳng ai có thể biết được.

Cùng lúc đó, Deutschmann viết cho Julia trong căn nhà nhỏ miền quê, đã bị tàn phá mất một nửa. Hai ngọn đèn cầy chiếu sáng căn nhà và cứ mỗi

lần cửa mở, ngọn lửa chập chờn muốn tắt. Bóng tối nhảy múa trên tường ám khói và lướt trên mặt tờ giấy có những hàng chữ phủ dần :

"Cưng của anh, Julia bé nhỏ mến thương của anh !

"Đã lâu em không nhận được thư của anh, có phải không đôi mắt nai dễ thương? Dù sao thì đối với riêng anh, một thời gian vô tận hình như đã kéo dài kể từ ngày anh viết cho em từ nơi đồn trú cũ của anh. Bây giờ thì bọn anh đang ở Nga. Trước đây bọn anh ở Âu-Châu. Anh biết rằng địa điểm mà bọn anh đang ở hiện tại cũng có trên bản đồ Âu-Châu, nhưng lại là một thế giới hoàn toàn khác biệt. Tất cả đều quá mới mẻ và xa lạ một cách ghê gớm đến nỗi thỉnh thoảng anh tự hỏi tất cả những cái đó có phải đúng là sự thực hay không, có phải anh đang mộng mê hay không ? Có thể nói, đối với anh, không còn dĩ vãng nữa. Mỗi khi anh muốn nghĩ tới quá khứ, những hình ảnh hiện ra trong ký ức của anh đã mất cả hình thể, đường nét..... Chỉ riêng có em là giữ nguyên được hình ảnh rõ rệt như cũ trước mặt anh. Hơn thế nữa: em còn trở thành sống động đến mức đôi khi anh tưởng như nghe tiếng em, cảm thấy hơi thở của em trên má anh..."

Deutschmann ngừng viết, bực bội nhìn cánh cửa mở kêu rảng rác. Trung sĩ Peer Hefe, hồn danh "Ông Quaqu", nhào vào phòng:

- *"Wiedeck, Schwanecke, Bá tước Hugo, man lên đường sửa chữa đường*

giây điện thoại."

Schwanecke nói :

- *"Hai mươi mốt"*.

Hắn đang chơi bài với Wiedeck và bá tước Hugo von Siembsburg Wellhausen mà mọi người gọi vẫn tắt là Hugo. Sau đó, hắn mới để ý đến sự xuất hiện của viên Trung sĩ:

- *"Lại có chuyện gì nữa thế? Bây giờ làm gì đây?"*

Trung sĩ Hefe đáp:

- *"Đường giây điện thoại bị đứt."*

Schwanecke ngáp, vờn vai, nói :

- *"Cứ vậy hoài à ! Tôi muốn biết xem ở cái xứ khốn kiếp này có khi nào đường dây được nguyên vẹn bao giờ không ?"*

Đường giây điện thoại liên lạc với Đại đội đóng tại Babinitchi đã bị gián đoạn. Chính Thượng sĩ nhất Krull nhận ra điều đó.

Thượng sĩ la lớn:

- *"Những thằng ngốc nào đã đặt đường giây đó? (ông ta ngồi trong phòng nhỏ căn nhỏ miền quê, được giữ gìn tươm tất, nơi các hạ sĩ quan tiếp tế đặt văn phòng. Bên nọ không sao làm được việc gì ra hồn ! (Một luồng gió lạnh ngắt thổi vào gáy làm ông ta thét lên). "Đóng cửa lại, đồ ngu !"*

Nhưng ông ta vội đứng vọt dậy vì thấy "đồ ngu" lại chính là Trung-úp Obermeier.

Ông Thượng sĩ báo cáo :

- *"Thưa Trung úy, liên lạc với Đại-đội 1 bị đứt. Bắt đầu có chuyện rồi !"*

Obermeier đích thân thử điện thoại, quay máy và nghe. Không thấy gì cả :

- *"Thượng sĩ liên lạc được với Tiểu đoàn không ?"*

- *"Dạ, cũng không, thưa Trung-úy".*

- *"Thực ra, có liên lạc cũng vô ích. Phải cử một toán đi sửa chữa."*

Thượng sĩ Krull thở phào. Một toán sửa chữa... Như vậy việc chỉ huy chỉ cần một Trung sĩ.

Thế là Trung sĩ Hefe và sáu người khởi hành trên con đường phủ tuyết từ Gorki đi Babinitchi.

Schwanecke to lớn nhất, mang cuộn giây điện thoại trên lưng. Wiedeck

giữ chiếc máy điện thoại kiểm soát. Binh nhì Lingmann, cựu Thượng sĩ trước đây có tội uống nhiều và trong cơn say chửi tuốt luốt hết, kể cả thượng cấp của anh ta và tập đoàn lãnh đạo nước Đức, bây giờ mang hai túi nặng các dụng cụ. Sau chót là Hugo tức bá tước Von Siemsbure-Wellhausen, một người bạn lạng lẽ, luôn luôn sẵn sàng giúp đỡ mọi người và chịu đựng số phận một cách bình thản. Hồ sơ của Tiểu-đoàn 909 ghi rằng ông ta đã bị kết án vì tội phản bội và xúi giục phá hoại vật liệu của quân đội Đức. Sự thực thì vào đầu năm 1943 trong cuộc hy sinh vô nghĩa

của Lộ quân thứ 6 tại Stalingrad một nhóm sĩ quan đã kết hợp với ông ta để tổ chức chống lại những nhà lãnh đạo nước Đức và nếu có thể, để chấm dứt chiến tranh trong lúc còn đủ thời giờ. Ông còn sống sót được là nhờ có người em sống ở I-pha-nho và làm việc cho cơ quan tình báo quân đội Đức. Ông này có nhiều liên lạc mật thiết với Nữ-Ước và nếu Hugo mà mất tích là ông ta có thể kể ra nhiều điều phiền phức...

Đi đầu là Trung sĩ Peter Hefe, khẩu tiêu liên cầm trên tay. Đêm lạnh buốt và tối đen. Hai người có nhiệm vụ đi dò đường giây thỉnh thoảng lại ngừng lại, nhảy lên vài cái để làm cho nóng đôi chân sắp bị tê cứng mặc dầu đi boots có lót lông. Nhiều chỗ bị tuyết phủ che kín hết con đường. Chỉ còn nhận ra được phương hướng nhờ những cột giây điện thoại cách nhau rất xa.

Micha và Tartoukine. anh du kích Mông Cổ, ngồi sau đám bụi cây. Họ dựng chỗ ẩn núp che tuyết bằng những nhánh cây theo lối của người Toungouneco. Vừa nhai hạt quì, họ vừa rình mò trong đêm tối.

Tautoukine hỏi khẽ :

- "*Cậu chắc đã cắt giây rồi chứ? Tụi nó lẽ ra phải tới đây từ lâu rồi. Một Đại đội Đức không có liên lạc điện thoại chẳng khác nào đứa trẻ sơ sinh xa mẹ.*"

- "*Im đi ! Cậu có nghe thấy gì không?*"

Họ giỏng tai lên. Gió rít nhẹ qua các bụi cây và trên đồng hoang trống trải.

Micha nhổ hạt quì đang nhai và đứng dậy. Có tiếng động khác thường vọng tới, đó là tiếng cuộn giây điện thoại đập trên lưng Schwanecke, trước còn văng vẳng, sau rõ dần.

Micha đưa bàn tay về phía sau nắm lấy khẩu tiêu liên Nga.

- "*Bọn nó ở phía nào tới? Gorki hay Babinitchi ?*"

- "*Tôi chưa trông thấy.*"

- "*Cậu có nghe thấy bọn nó không ?*"

- "*Có. Thôi im đi!*"

Tartoukine lết trong tuyết và nằm dài như bó giẻ. Micha đưa cho hắn khẩu tiểu liên thứ hai.

Tatoukine thì thầm:

- "*Bọn nó kia kìa, từ phía Gorki tới.*"

- "*Bao nhiêu đứa ?*"

- "*Tôi chưa nhận ra.*"

Tartoukine nói rất khê dường như nói riêng cho mình nghe, dường như quên cả Micha, quên cả lạnh, gió, tuyết, quên cả bầu trời thấp và tối, dường như trên cả thế gian này chỉ còn có hắn và những người mà hắn thù ghét như chưa bao giờ thù ghét ai đến thế. Hắn nằm đó, một mình với khẩu tiểu liên, với mỗi hận thù và sự khao khát mãnh liệt được giết chóc một cách tàn nhẫn.

Phút chốc họ nghe thấy tiếng nói, Trung sĩ Hefe quay lại đằng sau hỏi :

- "*Tốt cả chứ ?*"

Hugo đi sau chót đáp :

- "*Tốt cả.*"

Trên bộ mặt lạnh giá của Tartoukine thoáng hiện một nụ cười rồi ngưng lại thành một nét nhăn nhó.

Đám binh sĩ Đức đã gần đến chỗ đường giây bị cắt. Micha thận trọng đẩy khẩu tiểu liên lên đồng tuyết được đắp sẵn nâng báng súng lên vai và nhắm nhóm người ít ỏi và ngưng lại.

- "*Chỗ đứt đây rồi !*"

Một binh sĩ đi dò trước giơ tay lên. Schwanecke hạ cuộn giây xuống và lau mặt vì hắn đổ mồ hôi mặc dù trời lạnh.

- "*Giây bị cắt hay sao ?*"

- "*Hình như vậy.*"

Lingnann đưa túi dụng cụ ra. Wiedeck quỳ xuống để nối chiếc máy điện thoại kiểm soát. Hugo nói :

- "*Làm mau đi mày ! Lạnh chết mất !*"

Wiedeck đáp :

- "*Ngón tay tao cóng lại rồi, ông nội.*"

Trung sĩ Peter Hefe lên tiếng:

- *"Thôi mày, làm mau đi."*

Schwanecke hít thở như con bò mộng, có cái gì làm hấn bứt rứt. Sự việc có vẻ đáng nghi quá. Hấn hỏi :

- *"Sợi giây ra sao ?"*

Wiedeck đáp :

- *"Bị nghiền đứt."*

Anh ta đã nối xong chiếc máy kiểm soát, quay chiếc tay quay và nghe, rồi tỏ vẻ hài lòng. Có tiếng giận dữ của Thượng sĩ Krull ở đầu giây :

- *"Thế nào, tụi bay đã tìm thấy rồi hả ? Tụi bay làm lâu quá, bọn ngu ! Tại sao vậy ?"*

Wiedeck đáp:

- *"Giây bị nghiền đứt."*

Trung sĩ Hefé đưa tay cầm chiếc ống nói.

Tarioukine và Micha phóng mắt nhìn thoáng qua, Tartoukine nói :

- *"Cậu quạt từ trái sang mặt, tôi từ mặt sang trái... không thể để hụt thẳng nào... Nhắm vào giữa, chỗ bụng đó..."*

Karl Schwanecke quỳ xuống cạnh Wiedeck, giơ tay nâng sợi giây lên ngang tầm mắt và lần lần giữa các ngón tay. Đột nhiên, hấn quay lại, giơ tay lên, nhảy vọt vào một hố tuyết và thét lên :

- *"Năm tất cả xuống !"*

Mấy người kia nhào hết cả xuống như dưới mãnh lực của một tiếng hô thần diệu. Ngay lúc đó hai khẩu tiểu liên nổ ròn. Vừa năm xuống đất thì Hugo thấy thân thể bị chấn động mạnh và có cảm tưởng như vai trái mất cảm giác.

Ngạc nhiên, anh tự hỏi có việc gì xảy ra. Rồi khi nhận thấy một chất lỏng, ấm chày sau lưng, anh mới rõ mình vừa bị thương.

Anh rên rĩ, vẫn với giọng ngạc nhiên trong tiếng nói :

- *"Trời ơi ! Tôi bị rồi."*

Wiedeck nằm sâu trong tuyết cạnh anh, lên tiếng :

- *"Bị ở chỗ nào ?"*

- *"Vai!"*

Wiedeck nhận định với giọng tuyệt vọng :

- *"Không biết tại mình phải làm sao đây? Tại mình không thể phản công lại được."*

Chỉ một mình Trung sĩ Hefé có khẩu tiểu liên và anh ta bắn về phía dự đoán có đạn bay tới. Nhưng Tarloukine và Micha nằm dán xuống, đằng sau những đồng tuyết. Tròng đạn bay qua đầu họ không có hiệu lực gì. Họ lại nổ súng lần nữa.

Schwanecke bò rất chậm tới chỗ Trung sĩ Peter Hefe. Hắn nói:

- *"Đường giây bị cắt bằng kéo lớn."*

- *"Không có mìn thì cả bọn tịch hết."*

Hefe hơi ngừng đầu nhưng vội cúi xuống ngay dưới lằn đạn rít lên. Anh nhấn cò khẩu tiểu liên nhả một tràng đạn dài về hướng tổng quát các bụi rậm. Schwanecke nói:

- *"Đưa súng cho tôi, bắn như thế không ăn nhằm gì."*

Hắn đã sang Nga 3 lần và hắn biết rõ địch thủ.

Trung sĩ Hefe đưa ngay khẩu súng cho hắn làm như sung sướng gạt bỏ được vũ khí. Ngay khi cảm thấy chất thép lạnh dưới ngón tay, Schwanecke chợt thấy một sự biến đổi trong người. Hắn và khẩu tiểu liên như hợp lại làm một. Có thể nói hắn sinh trưởng ra cùng với khẩu súng. Trong khi những người khác tập hợp lại dần dần, Wiedeck kéo Hugo về phía sau mình, Schwanecke chùn người lại trong hố tuyết như con chim đa đa trắng khi cảm thấy nguy hiểm. Nhắm qua một chút, hắn tước đạn vào bụi rậm, thay băng đạn, rồi bắn tiếp. Hắn thấy mình ở đúng lãnh vực sở trường cũng như Tartoukine và Micha ở phía kia. Giác quan của hắn hoạt động theo lối giác quan của loài thú, với sự nhanh nhẹn chớp nhoáng và sự chắc chắn nguy hiểm chết người. Hắn không nghĩ tới hiểm nguy. Bản thân hắn cũng đang thềm được giết chóc.

Hắn ngừng bắn, không nhận ra được mục tiêu nào. Con đường phủ tuyết vẫn chạy dài băng qua cánh đồng bát ngát như không hề có chuyện gì vừa xảy ra. Cánh rừng ngăn chân trời như bức tường thành bí hiểm và đầy đe dọa.

Tartoukine và Micba cũng đang chờ đợi, gần như ngưng thở. Tartoukine quay đầu lại phía người bạn. Tròng đạn địch vừa bắn đã chính xác hơn rất nhiều. Hiển nhiên là địch đã thay xạ thủ. Anh ta nhận ra sự nguy hiểm bằng bản năng của con người sống gần tạo vật.

Anh nói :

- *"Thằng cha vừa bắn chắc đã đã từng chiến đấu chống bọn mình. Tụi nó sắp có viện binh. Mình rút thôi."*

Trong cảnh yên lặng của ban đêm, tiếng chuông điện thoại reo vang như muốn phá tan trạng thái căng thẳng gần như trở nên hết chịu nổi. Tartoukine ngưng đầu, tìm phương hướng tiếng động.

Wiedeck nằm bên cạnh máy, nhắc chiếc ống nghe. Có tiếng giận dữ của Thượng sĩ Krull vọng tới :

- *"Sao ? Bọn ngu ngốc? Đến bao giờ mới liên lạc được với Đại đội 1 ?"*

- *"Chúng tôi đang bị du kích bắn. Hugo bị thương..."*

Tartoukine nổ súng. Wiedeck đặt vội ống nghe xuống tuyệt và cố gắng thu mình cho thật nhỏ.

Đầu giây đằng kia, Thượng sĩ nhất Krull, ngồi trên một chiếc thùng, không làm sao hiểu được chuyện gì xảy ra. Rồi, từ từ, rất từ từ, ông nhận thức ra rằng ông đang sống tại xứ sở khốn kiếp này, xứ sở mà ông sợ hơn là địa ngục; một sự nhận thức mà ông đã cố tình gạt đi cho tới ngày nay để khỏi trở thành một mảnh hình hài run rẩy vì sợ hãi.

Ông ấp úng :

- *"Tụi nó bắn"*.

Trong ống nghe, ông thấy rõ tiếng súng. Rồi có tiếng rắc trong máy và sự liên lạc bị đứt quãng :

- *"Trúng rồi !"*

Ông ném vội chiếc ống nghe, làm như viên đạn có thể theo đường giây chui vào tai ông. Ông sợ tái người và không còn nhận ra là ông đang run:

- *"Du kích bắn vào bọn chúng nó... Hugo bị thương."*

Obermeier nói :

- *"Chiến tranh mà, thượng sĩ."*

Rồi ông ra hiệu cho Trung sĩ Kentrop :

- *"Lấy mười hai binh sĩ đi gấp, Kentrop. Phải cẩn thận. Đừng để tổn thất vô ích. Dem theo lựu đạn. Và dẫn cả y tá Deutschmann đi theo."*

Trong khi đó, Schwanecke chửi thề :

- *"Thằng khốn kiếp ! Thằng khốn kiếp !"*

Quỳ trong hố tuyết, hấn nhả đạn vào hai bóng người mờ ảo xuất hiện từng lúc trong khoảnh khắc một giây đồng hồ, giữa các bụi cây.

Micha thở hỗn hèn đằng sau Tartoukine nhanh nhẹn. Tiếng nổ của khẩu tiểu liên Đức làm anh ta lo sợ. Anh nhảy vọt băng qua bụi gai góc, mặt xước da vì những nhánh cây đọng tuyết, thở gấp, miệng lẩm bẩm:

- *"Lạy Đức Bà Đồng trinh Kazan, đúng nó là quỷ hiện hình!"*

Anh Mông Cổ nhỏ bé không nói không rằng. Lấy răng mở gói băng, anh ta bọc bàn tay trái. Micha nhìn anh ta kinh ngạc:

- *"Nó bắn trúng cậu à ?"*

Lần này, Tartoukine vẫn không đáp. Sự thù hận ngút cháy trong đôi mắt xé rách. Sự thù hận đó đã làm cho hấn không còn cảm thấy sự đau đớn đang xâm chiếm trọn vẹn cánh tay hấn.

Rồi hấn rít lên:

- *"Tôi sẽ giết nó. Cho tới nay nó là thằng duy nhất đã bắn trúng tôi...tôi... sẽ không có chuyện ngưng chiến trước khi một trong hai thằng phải chết! Hoặc nó, hoặc tôi !"*

Chương 7

Bác sĩ Kukill hỏi :

- *"Tôi có cảm tưởng đã từ lâu bà không đi ra ngoài. Hay là tôi lầm."*

Julia đáp:

- *"Không".*

- *"Ồ!... Chắc bà cũng nhận thấy buổi tối nay thật đẹp... Bà có biết tiệm "Cayeau bosniaque" không?"*

- *"Không".*

Bác sĩ Kukill vừa lái xe trên đường ít xe cộ vừa giảng giải:

- *"Tiệm đó không lớn lắm, nhưng rất dễ chịu. Tôi đã đặt sẵn một bàn vì tôi nghĩ rằng có lẽ bà không thích đi ăn tại một tiệm lớn đầy rẫy quân nhân. Có đúng không ạ?"*

Julia đồng ý.

- *"Tôi quen với người chủ. Có thể chúng tôi là bạn. Hình như ông ta có nhiều mối liên lạc rất tốt.... Ông ấy là dân Balkan. Tại tiệm của ông ấy có những món mà ngay tại các nhà hàng dành cho nhân vật cao cấp cũng không tìm ra. Dĩ nhiên là ông ta để cho bè bạn thôi. Bà sẽ thấy, ông là một người đặc biệt."*

Bác sĩ Kukill nói vừa đủ nghe qua tiếng máy xe hơi. Thình thoảng ông ta quay lại Julia và cười với nàng. Ánh sáng xanh lơ của những ngọn đèn công cộng hiếm hoi phản chiếu trên đôi mắt kính của ông.

Julia ngồi thụt trong góc xe, nghe một cách lơ đãng. Những tiếng nói không đi vào tâm thức của nàng mà chỉ văng ở bên tai giống như tiếng thì thầm của dòng suối khi người ta ngồi cạnh đó đã lâu. Trong những ngày qua, Bác sĩ Kukill gọi điện thoại cho nàng luôn luôn, thường là hai lần trong ngày và cứ mỗi lần, nàng lại hối hả cầm máy. Không phải vì Kukill mà vì thúc đẩy bởi hy vọng là Ernst Deutschmann hay một người nào đó

nói đến tên chàng. Nàng biết mỗi hy vọng đó thực vô ích nhưng tâm hồn con người như vậy, cứ mãi mãi nuôi mỗi hy vọng ngay cả trong những hoàn cảnh phi lý nhất, tuyệt vọng nhất.

Nàng sống trong sự chờ đợi bất tuyệt. Thế nào cũng có chuyện gì xảy ra đến, không lẽ cứ kéo dài mãi vô tận như thế này ; biết đâu không có một tiếng nói với nàng để làm dịu tình trạng căng thẳng không còn chịu đựng nổi.

Nhưng chẳng thấy ai ngoài bác sĩ Kukill gọi điện thoại. Người ta làm như chưa hề có ai tới nhà vợ chồng nàng trước khi Ernst bị kết án, làm như vợ chồng nàng chưa có bạn bè. Bạn bè....Cứ mỗi lần nghĩ tới tiếng đó là một lần nàng mỉm cười chua chát.... Phải, sự thực là như vậy : một người bị tai họa hay tệ hơn nữa, đột nhiên bị ghi tên trong danh sách những kẻ thù của chế độ toàn thịnh, không có bạn bè nữa. Cho tới nay, nàng vẫn không chịu tin ở thái độ đó, có lẽ bởi vì nàng và Ernst chắc chắn sẽ giữ lòng trung tín với họ nếu họ bị trường hợp tương tự. Nhưng những người "bạn bè" đó lại nghĩ khác phải nhận rõ điều đó và nàng cảm thấy nhiều chua cay, buồn tủi.

Bác sĩ Kukill đã bao nhiêu lần năn nỉ mời nàng đi chơi, ông ta nhắc đi nhắc lại trong điện thoại :

- *"Thưa bà, bà bắt buộc phải thay đổi tư tưởng đi. Bà không thể nào giam mình mãi giữa bốn bức tường...cứ suy nghĩ mãi về những việc mà bà chẳng thay đổi được gì. Như vậy bà sẽ bị suy mòn về tinh thần và sức khỏe, xin bà cứ tin tôi đi."*

Sau rốt rồi nàng nhận lời. Chắc chắn bác sĩ Kukill là người cuối cùng mà nàng chiều lòng "đi ra khỏi bốn bức tường". Nhưng nàng tự nhủ phải vượt qua mỗi ác cảm, mỗi hận thù đối với ông ta vì, rốt cuộc, ông ta là người duy nhất có thẩm quyền xin tái xét và phục hồi danh dự cho Ernst. Vì vậy nàng không nên cự tuyệt ông ta một cách thái quá. Nhưng rồi để đi đến đâu? Mới đầu, sự hiện diện của ông làm nàng thấy khó chịu, gây cho nàng mệt mỏi. Tuy nhiên, nàng thấy hơi lạ lùng khi nhận ra gần đây nàng như có ý chờ đợi ông ta gọi điện thoại. Không phải là vì thái độ của nàng đối với ông ta đã thay đổi. Trái lại, ngoài sự hiềm kỵ này nàng còn thấy sợ

hãi vì nàng hiểu rõ ông ta hành động chẳng phải vì cảm tình hoàn toàn vô tư. Ông ta thèm muốn nàng, điều đó nàng là đàn bà nên không thể không nhận ra. Sẽ tới lúc mà chính ông ta nói ra điều đó...

Bác sĩ Kukill đậu xe vào một phố ngang căn nhà bề ngoài không có vẻ gì đồ sộ. Trên hè phố, người đi lại vội vã, mặc áo ấm sờn rách, vẻ rầu rĩ. Đó là cảnh Bá Linh sau 4 năm chiến tranh. Cái thành phố vui tươi, sôi nổi, tràn ngập ánh sáng của ngày nào hình như chưa bao giờ có thực.

Người đàn bà giữ mũ áo có vẻ quen biết bác sĩ Kukill. Bà ta tỏ ra sốt sắng, tươi tỉnh, những đức tính mà càng ngày càng thấy hiếm hoi. Quản lý nhà hàng cũng niềm nở đón tiếp hai người trong căn phòng thứ nhất hơi tối tăm rồi dẫn họ qua một hành lang dài tới căn phòng khác rõ ràng là chỉ dành cho bạn bè của chủ tiệm. Căn phòng cũng không lớn lắm. Những khăn trắng muốt phủ trên bàn, đa số là hai chỗ ngồi. Lại có cả khăn ăn nữa.

Bác sĩ Kukill vừa ra hiệu cho anh bồi vừa nói:

- "Mình uống chút khai vị đã."

Kukill nâng ly lên mũi và giải thích :

- "*Thưa bà, đây không phải là rượu, hoặc ít ra thì cũng không phải là rượu thường. Những người nông dân miền Balkan sản xuất ra thứ rượu này hình như đã tìm ra bí quyết gói trọn cả vào vào đây màu sắc mặt trời, mùi đất nong, mùi cỏ và mùi trái mận. Bà thấy thế nào ?*"

Bộ mặt ông ta đã mất vẻ tàn nhẫn thường lệ, Ông ta có vẻ thoải mái sung sướng. Cho tới lúc này, ông ta không nói một tiếng nào về Ernst, về công việc của Julia, về quyết định của nàng theo đuổi công trình của chồng nàng và việc thực hiện một thí nghiệm trên chính thân thể nàng, điều mà ông vẫn coi như một cuộc tự sát. Nhưng nàng biết rằng ông ta sẽ làm mọi điều thuộc khả năng của ông ta để ngăn cản nàng thực hiện điều đó. Nàng cũng tự nhủ rằng con người này, đang ngồi trước mặt nàng, sẽ không từ bất cứ điều gì để đạt được điều mà ông ta mong muốn. Có cái gì mà ông ta không làm được ? Vậy nàng phải gấp hơn...thế mà nàng lại ngồi gần ông ta, nghe ông ta ca tụng về đặc tính của rượu Slinovitch, về khả năng của người dân Bosnie biết giam giữ cả mặt trời vào rượu đó !

Nàng đem hết cố gắng để che đậy sự sốt ruột nhưng ông ta nhận ra điều đó và cười thầm trong bụng : "Đó bây giờ nàng uống rượu với mình. Nàng đã không còn coi mình là con quái vật như cách đây chỉ có vài ngày. Mình sẽ đưa nàng đi xa hơn nữa. Cuối cùng rồi sẽ gạt khỏi đầu óc nàng hình ảnh của thằng cha Deutschmann. Nàng thật là đẹp dù nàng có hơi gầy ốm hoặc có lẽ nàng đẹp vì gầy ốm, vì sự sâu muện trong nét mặt và trong nụ cười. "

Ông ta nói :

- " Bà hãy cố quên đi, ít ra là trong chốc lát. Và xin bà đừng nghĩ rằng tôi muốn bà xóa bỏ những gì bà đã ghi trong đầu óc... "

- "Ấy thế mà ông vẫn luôn luôn cố làm như vậy đó... "

- " Bây giờ thì không thế nữa. Tôi chỉ muốn nói với bà một cách giản dị rằng khi bà quên được những mối lo nghĩ trong một vài giờ, bà sẽ làm việc có hiệu quả hơn. Trong vài giờ đó, bà sẽ tìm thêm được sức lực mới."

- " Có thể ông có lý. Thực tế có lẽ tôi sẽ phải thử xem sao ? "

- "Hoan hô ! Xin bà uống, chắc chắn rượu này sẽ làm bà vừa lòng. Sau đó, mình sẽ dùng bữa. Chúng ta sẽ ăn món gì tùy thích khỏi phải có thể, có vé hay một thứ lăm cẩm nào như vậy. Rồi thì... bà sẽ vui lòng khiêu vũ chứ ?"

- "Khiêu vũ ? Sao ? Khiêu vũ à ? Tôi tưởng rằng... "

- "Vâng, chính thức thì cấm đó, nhưng người ta vẫn còn khiêu vũ được. Bà có ưa khiêu vũ không ?"

- "Không, tôi không thích "

- "Vậy xin mời bà uống ! Có thể rồi bà sẽ suy tính lại.."

Binh nhì Hugo được gửi về bệnh viện dã chiến tại Orcha, coi như thương binh đầu tiên của Tiểu đoàn 999. Viên đạn đã làm gãy xương bả vai trái. Kể từ nay Hugo sẽ lệch một bên vai, anh không còn khả năng mang một thứ gì nữa...

Thượng sĩ nhất Krull nhận định :

- "Vừa đúng để được hồi hương. Hắn vừa mới thò mũi ra và... bùm !... thế là bây giờ hắn lại được trở lại nước Đức !"

Trung sĩ Hefe nói với về riều cột :

- *"Lần sau thì ông cứ theo bọn tôi. Tôi sẽ tạo cho ông một vết thương tương tự như vậy bất cứ lúc nào."*

Trên đất Nga, kỷ luật khắc nghiệt, phi nhân của Tiểu-đoàn hình như có phần nào được nới lỏng. Điều đó không phải chỉ thấy riêng ở đơn vị 999 mà xảy ra tại khắp đơn vị quân đội. Kỷ luật đã nhường chỗ cho một tình cảm sâu xa về sự cộng đồng, đoàn kết mà chỉ có sự đe dọa thường xuyên của tử thần mới làm nảy nở ra được. Nhưng cũng đôi khi, tình cảm đó bị át đi bởi tinh thần bất phục tùng, vị kỷ khi người nào cũng nghĩ tới mọi cách để sống sót một mình trong giai đoạn khủng khiếp này.

Deutschmann hành nghề lần đầu khi Hugo bị thương. Thượng sĩ nhất Krull nghi ngờ nhìn anh cố gắng băng bó vết thương của Hugo lúc đó chỉ được săn sóc sơ qua trên con đường đầy tuyết. Rất khéo léo, anh quấn vết thương bằng 4 cuộn băng và giữ chặt bằng một chiếc kẹp.

Kurll bĩu môi :

- *"Bốn băng cơ à ? Như thế có phải là phí phạm không ?"*

- *"Thưa Thượng sĩ, nếu Thượng sĩ bị thương như thế này tôi chỉ dùng 2 băng thôi"*

Thượng sĩ Krull lăm bậm bỏ đi.

Đại đội 2 đã qua hai ngày đầu nhàn rồi ngay phía sau chiến tuyến. Đại đội đồn trú ngoài bìa rừng Gorki, chẳng hiểu họ đến đây để làm gì. Mặt trận chính thức ở về hướng tây cách 7 cây số, phía trước khu rừng, lúc yên lặng làm như cái lạnh đã làm khô cứng mọi người và khô cứng luôn cả cuộc chiến. Vị chỉ huy tiểu đoàn Bộ binh tại chiến tuyến đã đến thăm Ohermeier và tỏ ra hết sức thân hữu cho mãi tới khi mà ông ta biết đó là một đơn vị tròng giời.

Lập tức ông ta thay đổi ngay thái độ và cáo từ gấp.

Trung sĩ Keutrop phê bình :

- *"Cứ làm như bọn mình mắc bệnh ghẻ không băng!"*

Cái tin có một Tiền đoàn kỳ lạ tới khu chiến được loan truyền mau chóng. Càng ngày càng đông người, sĩ quan, cán bộ, thượng sĩ, cả đến Đại-Tá, Tư lệnh Sư đoàn 26 bộ binh, đến xem có gì lạ trong nội bộ *"đám tử tù"*

đó không ? Họ bị thất vọng ngay. Đại đội 2, cũng như Đại đội 1 ở Babinitchi, nơi Trung-úy Wember đang rầu rĩ nhớ tới bà góa phụ Mourovans, đã thi hành một công tác thường lệ như lo sạch sẽ doanh trại, hoặc dùng xẻng gạt tuyết lấy lối ra vào và thì giờ còn lại ngủ lơ mơ. Đại đội đang chờ lệnh. Lẽ dĩ nhiên là họ chẳng cử đại đội đến bờ sông Dniepr để nằm ườn ra đó. Có cái gì đang được sửa soạn. Hơn ai hết, Schwaneeke cảm thấy điều đó.

Một lần hắn nói với Deutschmann :

"Sự yên lặng này là điềm xấu. Chắc họ đang ngấm ngầm dành cho mình một chuyện không hay ho gì. Và nếu như vậy thì sẽ tệ hại lắm, tao nói cho mày biết như vậy đó. Đã đến lúc bọn mình phải làm một cái gì..."

Binh nhì Hugo được chở đi Orcha bằng xe trượt tuyết. Deutschmann có nhiệm vụ đi theo và khi trở về sẽ đem những giấy tờ quan trọng do Đại úy Barth trao cho. Việc mang công văn chính phải do Trung sĩ Peter Hefe phụ trách nhưng được biết có Deutschmann tới, Đại úy Barth tuyên bố trong điện thoại :

"Tại sao một anh y tá lại không làm được công việc của anh văn thư?"

Thượng sĩ Krull bảo Deutschmann :

"Cút đi mau. Nếu có thể nào ở dọc đường thì ráng mang cái sọ mày về, như vậy hay cho mày và cho cả tao nữa !"

Cuộc di chuyển bằng xe trượt tuyết có máy bình thường không có gì xảy ra. Đây đó xuất hiện những người nông dân Nga, quần áo tả tơi.

Người Trung sĩ lái xe nói:

- "Mấy người khốn nạn này cố gắng vớt vát đồng trại của họ... họ cứ tưởng như còn lại chút gì để mà vớt vát. Trước kia mọi người bị kiểm soát hết. Bây giờ họ sung sướng không còn phải phục vụ tại nông trường của họ nữa. Nhiều người là Hiwis, nghĩa là làm việc cho ta và họ lo việc tiếp tế. Bọn du kích không có những bộ mặt như vậy đâu !"

Khi họ vào tới Babinitchi, có một người mặc rách rưới đứng cạnh đường, vẫy tay chào thân thiện.

Viên Trung sĩ lên tiếng :

- " Chào ông già ! "

Trung Úy Thủ trưởng Sergei hóa trang ngoác miệng cười, giơ tay lần nữa và đáp:

- " Chào chú ! "

Nói xong, anh tiếp tục bước đi, băng qua bộ chỉ huy của Trung úy Wember, tiến về phía cánh đồng, nơi chân trời có khu rừng sừng sững nổi bật.

Tại Orcha, Đại úy Barth trao một hồ sơ khá dày cho Deutschmann và nói :

- " *Lệnh hành quân đó. Giữ gìn cho cẩn thận.* "

Deutschmann chào và đi ra. Anh được biết mãi đến gần tối mới có chuyến xe sau. Vì vậy anh dư thì giờ. Trước hết anh đến bệnh viện dã chiến, đặt tại một trong số những nhà cửa còn nguyên vẹn, một ngôi trường cũ, để thăm bá tước Hugo. Anh này sẽ phải đi Borrisov bằng chuyến xe lửa tới. Tại Orcha, không có dụng cụ chiếu điện cho anh.

Hugo mỉm cười nói :

- " *Nếu tôi may mắn, họ có thể vá vùi xương bả vai cho tôi. Tất cả tùy thuộc ở y sĩ giải phẫu mà tôi được gặp. Họ nói rằng ở Sokolov có bác sĩ giỏi, nguyên giám đốc một bệnh viện thực tập đại học. Nhưng chắc họ không đưa một tên thuộc tiểu đoàn 999 đến cho ông ấy...* "

Deutschmann cũng mỉm cười, hỏi :

- " *Dù đó là vị bá tước mà cũng thế sao ?* "

Hugo ngáp. Anh ta vừa chích xong, cơn đau dịu đi và anh cảm thấy mệt mỏi. Anh lẩm bẩm :

- " *Thời của các bá tước đã hết rồi. Nhưng mà này, anh chính là một bác sĩ mà. Anh có tin rằng họ có thể vá vùi lại tạm tạm cho tôi không?* "

- " *Tôi cũng không thật chuyên môn về khoa giải phẫu, nhưng sự thực, tôi*

tin rằng việc đó có thể được với điều kiện là anh đừng nhớ rằng mình đã bị thương "

- " *Chúng mình cũng hy vọng như vậy. Anh phải đi hả? Có thể chúng ta sẽ gặp lại nhau một ngày nào, tại một nơi nào đó...* "

Băng qua các phố bị tuyết phủ đi lại hết sức khó khăn, Deutschmann lần mò tới sông Dniepr và ngừng bên chiếc cầu gỗ nơi hẹn sẽ gặp viên Trung sĩ và xe trượt tuyết. Giòng sông cuốn theo những tảng nước đá xô vỡ vào những chiếc cọc sắt lớn do công binh đóng chung quanh để che đỡ cột cầu.

Một thiếu nữ đi tới, vai mang một thùng lớn đầy gỗ. Thỉnh thoảng nàng lại đặt xuống tuyết để lau mặt. Nàng cứ đi như vậy về phía chiếc nhà nhỏ của dân quê bị tuyết phủ gần kín, bên bờ sông.

Deutschmann ngấm nàng một lúc lâu rồi đi theo để giúp đỡ. Anh ngừng lại phía sau nàng. Dưới ánh sáng mặt trời, bộ tóc vàng lấp lánh như màu sơn đen. Nàng không nghe thấy tiếng chân anh đi tới. Thở một hơi dài, nàng cúi xuống để nhắc thùng lên lần nữa. Deutschmann đặt bàn tay lên cánh tay nàng. Nàng quay lại, mắt hoảng hốt.

Đôi gò má hơi cao, đỏ hồng lên. Nàng khoanh tay ép vào ngực Deutschmann hỏi:

- *"Cô sợ à? Chiếc thùng cô mang nặng quá. Tôi sẽ mang giúp cô về nhà."*

Nàng lắc đầu : *"Không !"* (trong khi vẻ sợ hãi biến dần khỏi ánh mắt và nụ cười nở trên môi) *"Tôi tự mang lấy được."*

- *"Cô nói được tiếng Đức không ?"*

- *"Chút chút."*

Ngắm anh ta, nàng thấy anh không có cầu vai. Mà Thủ trưởng Sergei đã nói sao nhỉ? Chắc họ phải thử một thứ vũ khí bí mật. Đầu óc nàng suy nghĩ gập. Làm gì bây giờ ? Giữ hẩn lại, hỏi dò hẩn...

Nàng nói :

- *"Anh tới Orcha lâu chưa ?"*

Deutschmann cúi xuống, nhắc chiếc thùng lên và nói:

- *"Cô đi trước dẫn đường cho tôi"*

- *"Cảm ơn anh lính..."*

Khi nàng bước, chiếc thân đóng đưa nhẹ nhàng. Người nàng lảo và mảnh mai một cách không ngờ. Từ trước đến nay Deutschmann vẫn nghĩ khác về những người đàn bà Nga. Như các bạn đồng ngữ, anh tin rằng đàn bà Nga

nhỏ bé, phức tạp và tròn trĩnh. Chắc chắn đó không phải là trường hợp của cô nàng này.

Nàng hỏi :

- "*Nặng lắm hả ?*"

- "*Không nặng lắm "*

- "*Đối với đàn ông thì không nặng !*"

Nàng nói và để lộ hàm răng trắng như màu tuyết xung quanh.

Ý nghĩ về Julia thoáng qua trong óc Deutschmann. Anh nhìn thấy Julia rõ rệt ở đằng trước rồi nàng biến mất. Chiếc thúng làm anh đau vai vì anh không quen mang nặng.

Thiếu nữ mở cửa căn nhà nhỏ. Deutschmann bước vào, thở mạnh, đặt chiếc thúng cạnh lò sưởi tí tách reo vui.

Nàng nói dụi dàng :

- "*Anh không nên nhìn ngắm căn nhà làm gì. Thời chiến tranh, mà chiến tranh là bản thù.*

Deutschmann thích thú lắng nghe tiếng nói du dương của nàng với giọng hơi nặng của dân Slave khiến càng thêm quyến rũ. Người ta thường nói với anh rằng người Nga nói tiếng Đức thật dễ thương. Chính anh cũng nhận ra điều đó. Ngồi xuống chiếc ghế dựa mà trước đây Trung úy Thủ trưởng Sergei đã ngồi, anh ngắm hình Đức Mẹ bị nhám đen vì khói và thời gian, treo cạnh lò sưởi.

Anh nói :

- "*Đức Mẹ Kazan*".

- "*Anh cũng biết à, anh lính?*"

Deutschmann mỉm cười hỏi nàng bằng tiếng Nga:

- "*Cô bao nhiêu tuổi ?*"

Nàng quay phắt lại, vẻ lo ngại và trả lời cũng bằng tiếng Nga :

- "*Hai mươi tuổi.*"

Một thứ tình cảm bay bướm, trước nay anh chưa hề thấy, khiến anh tò mò tự hỏi cuộc phiêu lưu này rồi sẽ đi về đâu.

Thiếu nữ nói :

- "*Anh nói được tiếng Nga à ?*"

- "Đại khái cũng như cô nói tiếng Đức... Tên cô là gì ?"

- "Tania."

- "Tania ? Tên đẹp quá. Cô làm gì ở đây? Cô sống có một mình thôi à ?"

- "Vâng."

- "Cô không sợ chiến tranh, không sợ chúng tôi sao ?"

- "Có chứ. Tôi sợ. Sợ chiến tranh và sợ các anh. Tại sao anh lại mang giúp chiếc thúng cho tôi ?"

- "Để giúp đỡ cô vì chiếc thúng cô mang quả nặng (Anh đứng dậy). Và bây giờ, tôi phải đi, Tania ạ."

- "Đi đâu ?"

- "Trở lại với các bạn tôi."

- "Gần rừng Gorki phải không ?"

Đến lượt Deutschmann quay lại và nhìn nàng với vẻ nghi ngại. Nhưng nàng mỉm cười với anh như một đứa trẻ ngây thơ. Nàng có bộ mặt thật hiền dịu. Ánh lửa phản chiếu trên mái tóc nàng thành những tia vàng hoe.

- "Tại sao cô biết ?"

- "Ai mà không biết. Tất cả bộ đội qua đây đều đi về Gorki và Babinitchi."

- "Cô không phải người ở Orcha?"

- "Tại sao ?"

- "Cô không có khuôn mặt giống những người ở đây. Cô ở đâu tới ?"

- "Ở miền Volga... Anh biết sông Volga chứ ?"

- "Không."

- "Anh sẽ chẳng bao giờ quên được sông Volga. Giòng sông thật tuyệt diệu..." Deutschmann cắt ngang :

- "Chính cô mới tuyệt diệu."

Nàng hỏi:

- "Anh có ăn gì không ?"

- "Ngay chính cô cũng có gì ăn đâu. Hơn nữa, tôi không đói."

- "Đó là phong tục Nga. Anh hiện đang ở xứ Nga và anh là khách của tôi... Tôi có bánh, có thịt."

Deutschmann gật đầu, không thể nói gì được. Anh như sống trong cơn mộng

và ngại lúc thức tỉnh. Tania bước rảo lại gần và quệt đầu ngón tay lên mặt anh. Anh nắm lấy bàn tay nàng và hôn. Bàn tay nhỏ nhắn này cũng như cả con người của thiếu nữ không thích hợp với căn nhà tranh vách nát. Nhưng anh chẳng cần tìm hiểu. Anh đang sống trong một chuyện kỳ diệu, chính nàng là một sự kỳ diệu, bàn tay nàng là một sự kỳ diệu và cả những ngón tay nàng, dưới môi anh.

Nàng hỏi :

- " Tên anh là gì ? "

- " Deutschmann, có nghĩa là người Đức. "

- "Ồ ! Tên gì mà xấu vậy. Một cái tên ác dữ quá ! Tôi không muốn nhớ tên đó. Tôi gọi anh là Michel, người anh hùng vĩ đại Michel, rực rỡ...."

Deutschmann rùng mình nói :

- " Được.... "

Anh cảm thấy một sự yếu đuối mà anh cố chống cự một cách vô ích; một sự mê hoặc bao phủ lấy anh và anh biết rằng không bao giờ anh có thể khuất phục được sự yếu đuối, sự mê hoặc đó.

Anh thì thầm :

- " Em đẹp lắm, đẹp tuyệt diệu... "

Deutschmann ăn bánh, thịt, trứng và bơ Tania đem tới. Bên ngoài đêm phủ xuống giòng sông Dniepr. Những tảng nước đá vẫn xô vào cột cầu. Có tiếng nổ lớn do công binh thực hiện ở xa xa.

Tania ngồi cạnh anh nhìn giòng sông qua cửa sổ. Anh quàng tay qua vai nàng, Tania nép sát vào anh như muốn tìm sự che chở cạnh người đàn ông cao lớn, xa lạ, kỳ cục khác hẳn với Sergei và những người mà nàng đã biết từ trước tới nay, khác cả những người lính Đức mà nàng thường gặp hàng ngày. Đầu nàng với mớ tóc đen dựa vào bên má Deutschmann.

Đột nhiên anh nói phá vỡ sự im lặng :

- "Anh phải đi. "

Nàng nói rất khẽ :

- "Hôn em đi ".

Anh cảm thấy cặp môi nàng mềm dịu và tươi mát.

Anh thì thầm :

- "*Tania... Tania..*, "

Chuyện gì đã đến với anh đây ? Có thể như thế được không? Giữa lòng đất

Nga, anh ôm trong vòng tay tấm thân trẻ trung, ấm áp, mềm mại, hơi run rẩy và trong cái im lặng dịu dàng và đồng lõa này, chỉ có anh và người thiếu nữ.

Trên cầu, làn ánh sáng của những chiếc đèn rọi quét trên mặt sông. Một đoàn xe hơi, máy nổ vang rền, lăn bánh kêu rầm rầm trên những đà gỗ của chiếc cầu. Anh bắt buộc phải dứt nàng để ra đi. Không, không thể được... Julia...

Anh vùng đứng dậy, cương quyết:

- "*Tạm biệt, Tania.*"

- "*Tạm biệt, Michel.*"

Nàng đưa mắt lo ngại và buồn rầu nhìn anh đi sâu vào bóng tối. Chiếc xe trượt tuyết đang đợi anh. Không nói không rằng, anh trèo lên chỗ ngồi cạnh người Trung sĩ đang chửi thề. Nhưng anh không nghe thấy gì. Mắt anh nhìn vào quãng không, xa vắng. Anh không cảm thấy cái lạnh giá buốt, không thấy những cái khấp khểnh của con đường. Anh nghĩ tới Tania... nghĩ tới Julia... Rồi lại nghĩ tới Tania... Giữa đoạn đường Gorki và Babinitchi, họ bắt kịp chiếc xe trượt tuyết cổ lỗ quê mùa. Con ngựa nhỏ thô kệch tung vó làm như nó không hề biết gì ngoài những cơn bão tuyết và những cảnh quạnh hiu mênh mông.

Thủ trưởng Sergei ngồi trên chiếc xe vẫy tay chào họ với vẻ thân thiện và kính cẩn. Deutschmann không lưu ý tới anh ta. Anh đang nhìn thấy cặp mắt đen của Tania, anh nghe thấy tiếng nói du dương của nàng. Cơn gió phương Nam phải chăng cũng mang một âm tiết đó khi ve vuốt giòng sông Volga ?

Chương 8

Trung úy Obermeier đọc lệnh hành quân do Deutschmann mang từ Orcha về. Ông đọc ba lần trước khi gọi điện thoại xin liên lạc với Tiểu đoàn ở Orcha. qua trung gian Đại đội.

Nhưng trước hết ông hãy tống Thượng sĩ Krull ra khỏi phòng đã:

- *"Anh xuống nhà bếp xem tụi nó làm ăn ra sao và chừng sau nửa giờ hãy trở lại"*

Krull, bực mình, rời khỏi "văn phòng".

Đường giây liên lạc được thực hiện nhanh chóng. Có tiếng nói vui vẻ của Đại úy Barth :

- *"Chào Obermeier. Có chuyện gì đó ?"*

Obermeier hăng giọng rõ ràng. Với Đại úy Barth, chẳng thể nào biết được ông vui vẻ thật hay vờ.

- *"Tôi vừa nhận được lệnh, thưa Đại úy."*

- *"Tốt lắm. Cậu vừa ý chứ ?"*

- *"Thưa Đại úy, vừa ý... thì không đúng. Đào một hệ thống giao thông hào giữa Gorki và Babinitchi theo như sơ đồ kèm theo nghĩa là thế nào? Đây là công việc thiết lập đồn lũy dã chiến. Đại Úy có nói với tôi là mình sẽ làm công việc khác cơ mà...."*

- *"Tất cả đã bị hủy bỏ rồi, Obermeier. Cậu thừa biết công chuyện thường biến đổi ra sao : nay thế này, mai lại thế khác. Tay phải cóc có biết tay trái làm gì. Nhiều thầy rồi ma, nhiều cha con khó lấy chồng. Cậu có cần nghe thêm ít câu ngạn ngữ nữa không ?"*

- *"Bao giờ chúng tôi phải khởi sự?"*

- *"Ngày mai."*

- *"Đất đã bị đông cứng như đá tảng, sâu đến một thước. Ngoài ra trên mặt đất tuyết lại phủ cao đến 70 phân."*

- "À như thế thì có thể làm cách nào cho được việc. Đã có cuộc chim và tại nơi nào quá rần thì đã có chất nổ."

- "Lại còn điều này nữa, địa hình có tới hơn một cây số rưỡi sau Gorki bị trống trải trong tầm quan sát của địch. Vậy phải đào đất ngay dưới tầm mắt bọn Nga hay sao?"

- "Cậu nghe đây, Obermeier (giọng nói có vẻ khô khan và nghiêm khắc. Cậu suy nghĩ và nói nhiều quá. Lệnh đã ghi rằng : đào một hệ thống giao thông hào giữa Gorki và Babinitchi. Điều đó có nghĩa là gồm cả phần đất bị nằm trong tầm quan sát của địch ! Trong khu vực đó, sẽ đào vào ban đêm hoặc là sáng sớm. Bộ Tổng Tư lệnh dự đoán rằng ngay sau thời gian lạnh nhất này qua, nghĩa là vào cuối tháng hai, bọn Nga sẽ tung ra một cuộc tấn công lớn cốt để tiêu diệt cái mũi dùi luôn luôn chọc vào Smolensk. Vitebsk bị đe dọa. Khi đó, gần như không còn tuyết nữa và các đường mòn thường bị lầy lội nay bị đông cứng, thành một địa hình lý tưởng cho các thiết giáp Xô Viết. Ở phía Nara, quanh vùng Kiev, bọn Nga đã tiến ra từ khúc sông lớn Dniepr để bao vây chúng ta. Tất cả mặt trận bị nguy hiểm đó, Obermeier. Phải thiết lập ngay một vị trí để rút lui. Rất nhiều chuyện trông cậy vào đây và chỉ riêng việc vị trí quá gần chiến tuyến cho cậu thấy rõ điều này. Đó là con đường tiếp tế lớn đấy, bạn ạ. Các đạo quân bị đẩy lui từ Smolensk về tới đây phải có được một vị trí chuẩn bị sẵn. Vì vậy mà phải đào cho bằng được. Dù là trước mắt địch quân"

Obermeier nói với giọng bùi ngùi :

- "Mình sẽ phải mất ở đó đến nửa Đại đội."

- "Phải nói là mất đến ba phần tư ấy chứ. Tại tiền tuyến, có những Tiểu đoàn chỉ còn một Thiếu úy với hai, ba chục người. À mà tôi thấy hình như cậu không nắm vững ý nghĩa của công việc lắm."

Obermeier đáp với giọng muốn ra vẻ đùa cợt nhưng lại chỉ thấy vẻ lo ngại và thất vọng :

- "Nói một cách khác... đó là một vụ kết án tử có điều kiện."

- "Một vụ kết án tử ! Cậu thực hay viễn vông. Cậu nhất định phải từ bỏ ngay những tiếng trọng đại đó đi. Cậu đã nhận được lệnh rõ rệt, thế là đủ. Cậu đừng tưởng Wernher có tình trạng khá hơn đâu. Đại đội của hẳn

phải thiết lập một hàng rào chắn bằng thân cây suốt dọc con đường đi Orcha để ngăn cho gió khỏi đùn tuyết phủ con đường. Ban đêm, bọn du kích phá hoại công trình đã làm ban ngày. Đêm qua, tụi nó bắn vào Đại đội của hãn làm mười bốn tên chết và ba mươi tư tên bị thương. Một toán du kích được chỉ huy một cách xuất sắc, đã giao chiến thực sự với Đại đội của hãn bằng đại liên và bích kích pháo. Cậu

có cần biết thêm tin tức nữa không, Obermeier?"

- "Thưa Đại-úy, không."

Trung Úy Obermeier gác máy và nhìn chăm chăm những cây nến gắn trên chiếc thùng thiếc trong căn phòng mờ ảo.

Bên ngoài, Thượng sĩ Krull đang la hét. Ông ta vừa bắt gặp Schwanecke, Wiedeck và Deutsehmann nấu tô canh Kul trên bếp lửa nhỏ.

Schwanecke giải thích :

- "Đồ này do vợ chưa cưới của tôi gửi cho "

Hãn cũng như Thượng sĩ cùng biết là hãn chẳng nhận được đồ đạc gì cả. Cái gói này hãn đã đánh cắp ở một Trung tâm Hồng Thập Tự trong thời gian hai giờ ở Orcha, Krull không dẫn được, thét lớn :

- "Tụi bây là một bọn lưu manh. Tụi bay mà bỏ xác ngoài chiến trường là một điều nhẹ nợ cho tao !"

Trung úy Obermeier ở văn phòng bước ra và gọi Thượng sĩ, bảo :

- "Chiều nay, hai mươi lăm người phải đi Babinitchi lãnh dụng cụ. Cần 3 xe trượt tuyết thôi. Mình sẽ bắt đầu đào đất kể từ ngày mai."

Krull ngơ ngác hỏi:

- "Đào ? Ở đâu ? Ở đây à ?"

- "Thượng sĩ còn muốn đào ở đâu nữa?"

- "Trời đất ! Đâu có thể được."

- "Thượng sĩ ! Tôi tha cho ông cái tội than vãn kỳ cục như thế. Từ trước tới nay, ông chưa phải làm công việc tạp dịch gì cả, ông còn được tiếp tục như vậy. Hãy giữ mồm giữ miệng."

Buổi chiều, một toán 25 người dưới quyền chỉ huy của các Trung sĩ Kentrop và Bortke lên đường đi Babinitchi bằng 3 xe trượt tuyết để lấy dụng cụ đã được một đơn vị vận tải ở Orcha đem về Babinitchi sẵn.

Trên chiếc xe thứ nhất, sau khẩu đại liên 42 Schwanecke chăm chú coi chừng các bụi cây để khám phá mọi hoạt động nghi ngờ dù nhỏ nhất. Họ đi qua mà không nhìn thấy Trung úy Thủ trưởng Sergei nấp trong một bụi rậm, bên cạnh là Tartoukine bàn tay băng kín đặt trong chiếc giải đeo trên cổ.

Ba chiếc xe trượt tuyết tới Babinitchi không gặp trở ngại gì. Nơi đây Đại đội 1 đồn trú trông giống như trại của những người tù. Những thân cây thông toàn vẹn chất đống bên đường. Những máy kéo tới lúi từng cây băng qua tuyết. Một vài người dựng cây vào những hố được đào trước và đặt các thân cây khác nằm ngang thành một bức cản để ngăn gió bão đưa tuyết đến phủ con đường vừa được dọn dẹp xong.

Trong căn nhà quê mùa dùng làm Bộ chỉ huy, Trung úy Wernher lập danh sách tổn thất trong đêm qua. Ông cũng viết cho thân nhân những người tử thương, coi như một bốn phận. Trong số người thiệt mạng có một cựu Thiếu-Tá, hai luật gia nổi tiếng và một văn sĩ có tác phẩm bị Bộ trưởng Tuyên-truyền Goebbels cấm. Tuy nhiên, ông cảm thấy ngần ngại khi viết câu thường lệ : *"Hy sinh vì nước Đức"* và ông chấm dứt bằng câu sau đây :

"Cái chết đối với họ là một sự cứu rỗi, phải coi đó như một nguồn an ủi". Phải, đó là một tiếng chính xác : nguồn an ủi. Wernher suy nghĩ : *"Họ đã tránh thoát được cảnh tồi tệ nhất."*

Dụng cụ chất xong, ba xe trượt tuyết lại lên đường trở về Gorki. Họ lướt đi như những yêu quái với chùm tuyết dài ở phía sau, qua mặt Sergei và Tartoukine đang rình họ trong bụi rậm.

Tartoukine mỉm cười tàn ác khi nghe họ tới gần và nói :

- *"Đến lúc rồi đó."*

Cả hai cùng nhìn vào một điểm rõ rệt trên mặt đường. Chiếc xe thứ nhất vượt qua... rồi chiếc thứ hai...

Tartoukine, rít lên: *"Đ.M. "* còn Sergei nghiêng chặt răng.

Đến lượt chiếc xe thứ ba vượt qua... vẫn không có gì xảy ra. Tartoukine, mặt nhăn nhó vì giận giữ, nắm tay dấm mạnh trong tuyết.

Bùm !... Cách khá xa phía sau chiếc xe thứ ba một tia lửa vọt lên, một tiếng nổ dữ dội phá tan sự yên lặng ban đêm. Tất cả một phần đường tung

lên như ngọn suối phụt và rớt xuống như thác đặc.

Sergei nhổ bọt, bực bội : *"Ngồi nỡ bị chậm."*

Trong một thoáng tưởng như địa ngục nổ tung, rồi rất nhanh, cảnh vật trở lại bình lặng, tuyết và nước đóng chặn đứng những tiếng động. Chiếc xe cuối, trên có Trung sĩ Kentrop bị đẩy văng lên và hơi nổ đẩy mạnh về phía trước. Hai mươi lăm binh sĩ nhảy khỏi xe và nằm rạp xuống đất để tránh làm bia cho kẻ thù không nhìn thấy. Trung sĩ Bortke bò lại chỗ Schwanecke đang mang khẩu đại liên nhẹ và nói :

- *"Mìn"*

- *"Mà mìn gì mà ghê quá !"*

Họ đưa mắt dò xét chung quanh, những bụi rậm, những lùm cây, cánh đồng phẳng đến tận rừng Gorki.

- *"Chờ xem."*

Schwanecke chú ý xem xét kỹ đám bụi cây, đánh hơi thấy sự nguy hiểm như con dã thú bị săn đuổi. Bản năng của hãn bảo hãn rằng những người đặt mìn vẫn còn đâu đây. Từ từ, hãn nâng khẩu đại liên, bắn một tràng ngắn vào các bụi cây rồi hạ thấp tầm bắn xuống sát mặt đất. Tiếng nổ ròn rã của khẩu súng làm mọi người trút bớt lo âu. Đây đó, một chiếc đầu ngửng lên khỏi đám tuyết và mọi người bò lẩn lại gần nhau,

Tartoukine và Sergei, vui mình trong tuyết, nghe tiếng đạn rít trên đầu họ, cách vài phân. Anh Mông Cổ nhú mắt lại rồi nói :

- *"Lại thẳng đó, tôi cảm thấy rõ ràng. Chỉ có nó mới bắn như vậy."*

Làn đạn cắt các nhánh cây và làm rơi trên người hãn những mảnh nước đá.

Trung sĩ Bortke lên tiếng :

- *"Không còn ai nữa đâu. Tao đã bảo mà rằng bọn nó chuẩn hết rồi..."*

Tập hợp, lên xe ! "

Những bóng người đứng lên và chạy lại các xe và máy nổ rù rù lập tức. Schwanecke sẵn sàng nhả đạn cùng với Kentrop bước qua mấy thước tới hố mìn mở rộng hết chiều ngang con đường, Kentrop nói:

- *"Nay thực là may !"*

Tartoukine ngấm kỹ người mang khâu đại liên. Sergei cảm thấy hân rùng mình, đặt bàn tay lên vai hắn :

- "*Bình tĩnh... Cậu hãy bình tĩnh !*"

- "*Chính hắn, thưa đồng chí Trung úy !*"

- "*Thế nào mình cũng tóm được nó, nếu không tôi chịu chặt đứt bàn tay.*"

Những chiếc xe trượt tuyết xa dần và tiếng máy nổ cũng không còn nghe thấy nữa.

Seigei nói:

- "*Tôi trở lại Orcha. Cậu bảo các đồng chí ở trong rừng là hãy nghỉ ngơi. Trong ba ngày nữa tôi sẽ trở lại với những lệnh mới. Tôi sẽ đi gặp đồng chí Thiếu-Tướng. "*

- "*Đồng chí sẽ ngủ ở đâu trong mấy ngày ? "*

- "*Ở nhà Tania "*.

Tartoukine mỉm cười và chúm môi bắt chước tiếng hôn. Seigei nhìn hắn giận dữ nhưng không nói gì. Bò ra khỏi bụi rậm, anh ta đứng dậy và cử động hai tay để cho nóng người.

Bình minh đã ló dạng ở phía rừng.

Sergei đi ra tận hố mìn, nhìn một lúc, nhún vai:

- "*Lần khác sẽ hay. "*

Rồi anh ta đi về phía Babinitchi. Một chiếc xe trượt cổ lỗ, lúc lắc qua cánh đồng. Trung-sĩ Pedia, đóng vai người nông dân nghèo ra hiệu cho Sergei. Anh này bước lên xe và hỏi :

- "*Có gì lạ không ? "*

- "*Không, thưa Trung-úy Thủ trưởng"*

- "*Đưa tôi tới Orcha, vòng qua Babinitchi."*

Họ tới sông Dniepr mà không gặp một binh sĩ Đức nào. Sergei mỉm cười, nói :

- "*Tụi nó chết vì khoảng trống vắng. Một con tàu trên biển cả làm sao có thể tin được là biển đó thuộc về mình !*"

Tại Babinitchi, Wernher đang nằm nghỉ trong nhà không tin ở mắt mình khi nhìn thấy Trung úy Bevern hiện ra như từ một thế giới khác tới.

Bevern chào một cách nghiêm chỉnh và nói :

- "*Chào Trung úy Wernber*".

Wernber nhìn đồng hồ thấy chỉ 4 giờ sáng. Anh trả lời càu nhàu; "*Chào*", trong thâm tâm muốn tống khứ ông khách tới quấy rầy này. Chẳng biết hẳn ta có thể tới làm gì giữa đêm ?

Wernber trở dậy, mặc quân phục. Bevern nói :

- "*Tôi đến theo lệnh Tiểu đoàn trưởng, Đại- úy trao tôi nhiệm vụ thanh tra khu vực của anh*".

- "*À như vậy thì anh đến đúng lúc !....Vào hồi một giờ sáng chúng tôi có ba*

người chết và 7 bị thương. Tới giờ này thì tôi không rõ con số chính thức là bao nhiêu."

- "*Bọn du kích hả ?*"

- "*Không, lần này thì không. Nếu là du kích thì chắc chắn anh sẽ không thấy tôi nằm trên giường (Anh rót nước trà nóng vào tách , Lần này là quân chính quy. Binh sĩ của tôi làm một việc trên nhiều cây số trong tầm quan sát của địch. Hoạt động của bọn tôi có lẽ làm bọn Nga khó chịu. Đã hai ba lần tụi nó pháo kích bọn tôi. Kể ra đó cũng là một cách để nhớ lại kỷ niệm đẹp của bọn tôi.*" Trung Úy Bevern nói:

- "*Khó chịu nhỉ. Chắc anh có bản đồ khu vực của anh.*"

- "*Phải có chứ. Nhưng bản đồ để làm gì? Mình chỉ cần ra xem tận nơi. Cũng sắp sáng rồi.*"

- "*Trong tầm mắt của địch à ?*"

- "*Tại sao không? Bởi vì binh sĩ tôi làm việc tại đó nên mình ra nhìn qua coi.*"

- "*Anh đừng quên là những người đó là những tội phạm.*"

- "*Nhưng chúng mình là sĩ quan của họ và mình phải làm gương cho họ. Đi nào, tôi yêu cầu anh đó.*"

Họ đi ra ngoài Babinitchi, cùng ống nhòm nhìn đêm, họ quan sát trận tuyến và những nhóm người làm việc. Những người này mặc áo khoác và

đội mũ lấy của những lính Nga đã chết. Họ tranh nhau những chiếc áo khoác màu đất vì mặc nó ấm và chống được làn gió lạnh buốt. Wernher không đi ra tận những giao thông hào, cốt để tránh cho pháo binh Sô Viết khỏi bắn khi thấy có sự chuyển động và như vậy gây tổn thất thêm cho Đại Đội.

Đối với Bevern thì chắc không phải là vì như vậy.

Anh ta hạ chiếc ống nhòm và hỏi :

- "*Kết quả trong ngày ra sao ?*"

- "*Như đã dự trù.*"

- "*Đại đội của Obermeier thế nào ?*"

Wernher kéo sát chiếc cổ áo khoác. Anh rùng mình. Ngọn gió luôn qua vải áo vào tận da. Anh nói:

- "*Tôi nghĩ rằng cũng thế, dù rằng tình trạng của anh ấy còn tệ hơn tôi ở đây. Trước mặt anh ấy là một đại đội bích kích pháo của địch và Đại đội của anh ấy nằm trong tầm bắn của một đại đội pháo binh dã chiến. Bọn Nga chẳng bỏ qua dịp nào để quấy nhiễu anh ấy.*"

Bevern nhìn một cách thỏa mãn cảnh đồng tuyết mênh mông. À thì ra tiền tuyến như thế đó ! Cảm tưởng thật tuyệt diệu khi nghĩ mình đang ở tiền tuyến ! Với tính cách một tên lính của Lãnh tụ ! Với tư cách một kẻ gìn giữ nước Đức chống lại người Châu Á !

Julia viết thư cho chồng :

"*Anh Ernst yêu quý !*"

"*Đây là bức thư thứ năm của em, bức thư thứ năm trong số một loạt thư mà em sẽ chẳng bao giờ gửi. Các thiếu nữ thường hay viết nhật ký lãng mạn. Nếu người ta hỏi các cô tại sao viết thì các cô quả quyết là chỉ viết riêng cho mình, theo sở thích. Nếu cô nào tinh khôn hơn thì cho rằng viết để chỉ dùng cho mục đích riêng của bản thân, nhưng thực ra không đúng như thế. Mỗi một dòng các cô viết là gợi gẫm cho một hoàng tử hào hoa phong nhã mà các cô chờ đợi sẽ tới một ngày nào đó đón đưa các cô tới thế giới của chân trời hạnh phúc.*"

"Em không còn là một thiếu nữ và em chẳng còn chờ đợi một hoàng tử hào hoa phong nhã nào. Con người mơ tưởng của tuổi 16 — 17, em biết rằng không có thực. Tuy nhiên em vẫn có một điều gì gần giống với Julia hồi 17 tuổi : đó là tim em hiện dào dạt yêu thương và mong chờ. Vị hoàng tử hào hoa phong nhã của em bây giờ chính là anh, và những bức thư em viết đã thay cho cuốn nhật ký. Trên thực tế, trước đây anh thường là một hoàng tử biếng nhác, hay gây rối, luôn luôn khó tính, bẳn gắt, ương ngạnh... và em nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ anh thay đổi được tính tình đó. Nhưng đã gọi là tình yêu thì đâu có thể bị ảnh hưởng về những chuyện lật vật như vậy ? "Bây giờ mình nói chuyện khác. Em không muốn đề cập đến vấn đề này vì em sợ phải khóc, và những tuần lễ gần đây, em đã khóc quá nhiều ngay cả những khi mà thực sự em không còn thời giờ để khóc nữa. Anh vẫn cho em là một người đàn bà có nghị lực và quả quyết. Em cũng thường e sợ rằng mình như một người đàn bà tự phụ. Trước kia, điều đó có thể đúng một đôi khi. Bây giờ thì em chỉ thấy bối rối, và gần như lúc nào cũng thấy e ngại lo âu trước hiện tại, trong thời gian đang sống và trước những thời gian sắp tới...

"Cách đây vài ngày, Bác sĩ Kukill, người đập anh một võ bất ngờ, đã tới mời em đi ăn. Em tin rằng hẳn biết em ghét và khinh hẳn. Nhưng hẳn giả ngây và làm như không có chuyện gì đã xảy ra. Tuy nhiên, em gần như tin chắc rằng hẳn cũng nghĩ đến vai trò hẳn đã đóng trong vụ án của anh và cả vai trò mà hẳn tin rằng bắt buộc phải đóng hàng ngày theo như lời hẳn nói.

"Sau bữa ăn tối ở Caveau Bosniaque, hẳn muốn đưa em đi khiêu vũ. Lẽ dĩ nhiên là em từ chối. Em còn hỏi ngay hẳn rằng sao hẳn dám có ý tưởng khiêu vũ với người đàn bà có chồng đã chính vì hẳn mà phải sống tại Tiểu-đoàn trừng giới ghê gớm nọ. Em đã nói mà không suy nghĩ gì vì không thể chịu đựng nổi bộ mặt nhẵn quen cùng câu chuyện của hẳn. Em cũng không thể chịu đựng được nổi những bộ mặt khác chung quanh chúng ta, những con người sống thản nhiên làm như không có cuộc tàn sát hợp pháp hàng triệu sinh linh, không có những khủng khiếp của cuộc chiến tranh này. Em cũng không còn coi hẳn như là một người duy nhất có thể giúp đỡ

chúng mình. Điều đó là đại dột, là đáng trách, em biết, nhưng em không được khi hỏi hấn tại sao có thể sống như lúc hoàn toàn thanh bình, làm như không còn có gì quan trọng hơn là uống rượu, nói những chuyện vô nghĩa và quyến rũ một người đàn bà với mục đích bóp nghẹt sự thù hận và chiếm đoạt người đó, trong khi chính vì sự giám định của hấn mà bao nhiêu người bị kết án, bị giết bởi một nền công lý vô nhân đạo.

"Cũng như mọi lần, em không nhận thấy xúc cảm gì trên bộ mặt hấn trơ như đá. Tuy nhiên, hấn nói với em bằng một giọng mà em không nhận ra được : "Đêm đối với tôi thật dài, những giấc mộng và tư tưởng của tôi ít khi được êm đềm...". Tại sao ? Hay là rút cục hấn cảm thấy phạm tội? Liệu hấn chấp nhận điều đó không?

"Điều kỳ cục là chính lúc đó, hấn khiến cho em gần như thấy thương hại hấn. Em nghĩ rằng đàn bà không phải là những người có lý trí. Ngay khi bọn em thấy một thảm cảnh, dù rằng đó chỉ là cảnh nguy khốn của một người nào đó, lập tức bọn em thấy tội nghiệp và rưng rưng nước mắt. Thế là bọn em muốn giúp đỡ họ, chẳng cần tự hỏi xem người đó có xứng đáng hay không? "Em không sao hiểu được bác sĩ Kukill. Thỉnh thoảng em tự hỏi phải chăng hấn thực sự là một người tự phụ, độc lập như hấn vẫn làm ra như vậy hay hấn chỉ là một dụng cụ dễ bảo của những người thế lực hơn, một con người bị dồn vào một đường cùng mà hấn đã dẫn thân vào chỉ vì ham quyền hành và tiền bạc.

"Dù hấn thế nào đi nữa, dù những tư tưởng riêng của em ra sao chẳng nữa, em cũng không bao giờ quên điều cốt yếu là kéo anh thoát khỏi địa ngục hiện tại, thí dụ như làm sao cho anh được chuyển sang một đơn vị bình thường khác. Đôi khi em tự trách là em đã quên những người đàn bà khác cũng có chồng ở ngoài mặt trận, nhưng điều đó không đúng. Em không đòi hỏi đặt ra một ngoại lệ dù rằng cũng như tất cả những người đàn bà đó, em mong không có cuộc chiến tranh này và mong có anh ở bên cạnh. Điều mà em không chịu là anh bị đối xử như một tội phạm vì em biết rõ anh bị kết án chỉ vì anh muốn giúp đỡ những người khác.

"Em đã làm việc rất nhiều trong những tuần lễ gần đây. Em đã thực hiện lại tất cả các thí nghiệm của anh trong việc cấy vi trùng. Công việc

tiến triển mau vì em đã có thể tránh được những lầm lẫn và ngộ bí khiến anh khổ sở từ trước đến nay. Em thành công cả trong việc thực hiện cấy những vi khuẩn hình cầu. Bây giờ em đang tính tách biệt ra chất "diệt vi trùng" bí mật của chúng ta. Khi nào em có đủ "chất xạ tuyến", có nhiều hơn là cuộc thí nghiệm thất bại mà anh đã tự thực hiện khi trước, em sẽ đem thí nghiệm lên chính người em. Em chắc chắn sẽ thành công lần này và từ đó chẳng bao lâu là có thể hoàn thành một phương pháp trị liệu hữu hiệu. Em tin tưởng rằng anh đã thành đạt trong việc phát minh ra một chất thuốc có hiệu quả chống lại các mầm sinh độc đã khiến hàng chục, hơn nữa, hàng trăm ngàn người chết trong thời chiến tranh.

"Em tin tưởng như vậy chẳng phải chỉ vì em yêu anh. Nghĩ như thế là lầm. Đối với vấn đề đó, em là một người khó lay chuyển. Nhưng càng suy nghĩ em càng đi đến kết luận là chúng mình đã đi đúng đường. Nếu cuộc thí nghiệm em sắp thực hiện trên người em mà thành công, người ta không còn có thể duy trì bản án đối với anh. Ngoài ra ở đây chẳng có gì thay đổi : bom đạn, lo âu, những cuộc xếp hàng nối đuôi nhau trước tiệm bán thực phẩm, những bộ mặt đói khát, thất vọng và ít thấy, rất ít thấy cái "tinh thần quyết chiến thắng" mà "dân tộc Đức" đang sôi nổi, như người ta nói. Thực tế so với người ta nghe thấy trên đài phát thanh hay đọc trên báo chí là một khác biệt quả lớn lao. Về phần em cũng chẳng có gì thay đổi : chỉ là chờ đợi, chờ đợi say mê cộng với tình yêu. Ernst thân yêu của em, em cứ nghĩ hoài đến anh. Em muốn như vậy vì ý nghĩ về anh đã nâng đỡ em, giúp em vượt qua những chán nản, thất vọng mà em thường cảm thấy. Nếu anh có ở đây, em sẽ đưa bàn tay sờ mặt anh... Em sẽ cọ má em vào bộ râu lởm chởm của anh, điều mà khi trước không bao giờ em làm vì chiếc cằm không cạo thật dễ sợ... Anh cũng chẳng cần phải cạo làm gì. Anh sẽ có thể vắt bữa bãi vật dụng khắp nhà, anh sẽ có thể để những ly lách không ngay trên sàn, giữa nhà. Anh sẽ có quyền làm bất cứ điều gì mà khi trước đã khiến em khó chịu nếu chỉ cần một điều là anh có mặt ở đây... vâng, nếu chỉ cần anh ở cạnh em...

Chúc anh ngủ ngon, Ernst yêu quý của em" !

Chương 9

Ban cứu thương tới Orcha sau Tiểu đoàn tám ngày. Y tá Kronenberg được cử đi tiên phong cùng với 4 người. Ngay khi tới nơi là đi tìm Ernst Deutschmann và được biết anh ta hiện ở Gorki cùng với Đại đội 2.

Anh bèn đi trình diện Tiểu Đoàn Trưởng Đại úy Barth nói :

- *"A ! Các thầy lang rồi cũng phải tới chứ ! Càng hay ! Ban cứu thương đặt ở Barsdovka, bên bờ sông Dniepr để có thể nhận thương binh của cả Tiểu đoàn. Cho tới nay mình đã có 17 chết và 35 bị thương"*.

Y tá Kronenberg rời Bộ Chỉ Huy với vẻ mặt không có gì tươi tắn lắm. Như vậy là ban cứu thương phải đóng ở một góc rất trống trải, Thực ra, anh cũng chẳng mong gì khác hơn vì với một Tiểu-Đoàn Trường-giới việc đó dĩ nhiên rồi, nhưng cũng như mọi lần, anh cảm thấy khó chịu trong đáy lòng trước một việc đã rồi. Anh trình bày mối lo ngại của anh với Bác sĩ Bergen khi ông tới Orcha bằng chuyến xe lửa của quân y. Các xe phải vận chuyển thuốc men, giường bệnh và tất cả dụng cụ.

Trái với điều ông vẫn e ngại từ trước, Bác sĩ Bergen đã có một bác sĩ phụ tá, một nhà giải phẫu còn rất trẻ, chưa có một chút kinh nghiệm chiến trường và cho tới nay mới chỉ phục vụ tại một bệnh viện ở Varsovie. Viên y sĩ Trung úy này ngực lép, vóc dáng mảnh mai với cặp lông mi rất dài, dáng dấp gần như đàn bà không có vẻ xuất sắc, gần như bị chìm khuất, khiến Bác sĩ Bergen có cảm tưởng không tốt lắm trong buổi gặp lần đầu. Viên y sĩ mới đặt mình vào công việc một cách kín đáo và chỉ xuất hiện một lần khỏi cái vỏ vô danh đó. Trong cuộc di chuyển ra tiền tuyến, các y sĩ ngừng lại một ngày ở Borrisov. Tại ngã tư xảy ra một tai nạn : một chiếc xe vận tải đạn và chiếc xe Jeep đụng nhau. Người ta kéo ra một viên Thiếu úy chân trái bị đứt đần gối chỉ còn lay lắt mấy chiếc gân. Máu phun ra theo từng nhịp của động mạch bị cắt đứt. Viên y sĩ trẻ đã cắt chiếc chân ngay tại chỗ

gần xác chiếc Jeep. Kể từ ngày đó, Bác sĩ Bergen cảm thấy âm thầm vị nể đối với người phụ tá có bề ngoài như phụ nữ.

Y tá Kronenberg được cử đi kiểm xe vận tải đã trở lại nhà ga Orcha nơi chiếc

xe lửa quân y đậu trên một con đường sắt phụ, Bác sĩ Hansen, vị y sĩ phụ tá, đã đặt một trạm cấp cứu trong toa xe dành cho súc vật để tạm chữa chạy cho một vài người bị thương trong vòng nhà ga. Trong khi đó Bác sĩ Bergen chạy đi tìm viên sĩ quan vận tải.

Khi thấy y tá Kronenberg ngừng lại cạnh đường, nhể nhại mồ hôi mặc dù chiếc áo khoát lót lông của anh mở toang.

Bác sĩ Hansen vừa chạy chữa một bàn tay bị nghiền bẹp, vừa hỏi :

- "*Anh đã kiểm được xe chưa*"?

Anh y tá đáp :

- "*Thưa Bác-sĩ, mãi đến chiều tối mới tới. Sĩ quan chỉ huy cho biết ban ngày không thể vượt hai, ba cây số dưới mắt bọn Nga... dù xe có dấu Hồng-thập-tự. Bọn nó nổ súng vào bất cứ cái gì động đậy*".

Kronenberg ngồi trên chiếc thùng rỗng và thăm mồ hôi trên mặt rồi nói một cách chán ngán:

- "*Thực là một chỗ khốn kiếp*".

Một nụ cười thoáng qua nét mặt trẻ trung của Bác-sĩ Hansen :

- "*Này Kronenberg, tôi cứ tưởng anh sẽ thấy dễ chịu khi tới đất Nga*".

- "*Tại sao ả*" ?

- "*Anh là một lính cũ quen thuộc với mặt trận. Anh đã sang Nga mấy lần*"?

- "*Theo lời người ta kể thì một chiến binh Đức đã một lần ở mặt trận thì khi ở hậu phương thấy khó chịu. Và ngay khi anh ta tới gần tiền tuyến, anh ta lại thấy hăng hái và tươi tỉnh. Có đúng thế không*" ?

Kronenberg đặt điều thuốc lá lên môi. Anh ngắm người binh sĩ thuộc Tiểu-đoàn công binh tay quần băng, trở lại với đồng bọn đang bận sửa sang lại những con đường bị bom tàn phá. Anh nói:

- "*Tôi cũng không biết nữa. Mọi người đều thấy ngán khi nghĩ tới trở lại đất Nga. Rồi khi tới nơi, người ta lại có cảm tưởng như ở nhà. Thật kỳ*

cục phải không Bác-sĩ ? Cảm thấy ở Nga như ở nhà" !

- "Tại sao không"?

- "Cũng thế nữa !... Trong cái xứ tội nợ này với những tên mà ban ngày vác đạn lên xe cho mình ban đêm lại phá nổ những xe đó" !

- "Tất cả tên nào cũng thế sao" ?

- "Không phải tất cả đều thế mà là một số nào đó. Một số nhiều hơn là chúng ta tưởng... Tiểu-đoàn-trưởng cho biết mình sẽ đóng tại Barsdovka, bên

bờ sông Dniepr, một miền khốn nạn nhất trong tất cả khu chiến trung ương" !

Anh ta nhổ mẩu đầu thuốc lá và đứng dậy. Một luồng gió lạnh mang theo tuyết ào tới khiến anh phải cài nút áo khoác lại.

- "Bác sĩ ở Varsovie tới nên Bác sĩ không thể hiểu nơi đó nó ra sao... nhưng chẳng bao lâu Bác sĩ sẽ hiểu binh sĩ của mình cứ như con chim đất để cho bọn Nga tập bắn. Mình chẳng sợ thiếu việc làm đâu"!

- "Nhưng bọn mình cũng bắn chứ hả"?

Kronenberg nhìn vị y sĩ ngạc nhiên và đáp:

- "Dĩ nhiên. Vì vậy mới có chiến tranh. Chúng ta muốn tiêu diệt bọn Cộng sản và bọn Cộng sản lại muốn tiêu diệt Quốc-Xã. Bên nào cũng đoán chắc rằng chính nghĩa về phần mình..."

- "Vậy bên nào có lý" ?

- "Thưa Bác sĩ, lẽ dĩ nhiên là bên mình. Bác sĩ muốn bên nào bây giờ" ?

Kronenberg vừa nói vừa nhổ một tia dài nước miếng. Bác sĩ Bergen trèo qua đồng gỗ ngang làm đường sắt, tiến lại gần xe lửa.

Bác-sĩ Hansen nhảy ra khỏi toa tàu ra đón ông:

- "Thưa y-sĩ trưởng có kiểm được gì không" ?

- "Tôi nhận ra rằng ở đây có một bộ phận hành chính gương mẫu, gần như trong thời bình. Tôi muốn nói là chẳng có người nào có thẩm quyền cả. Một đám sĩ quan, một lô các cơ sở...mà chẳng giúp được việc gì" !

- "Đại-Úy Barth có hứa với mình là chiều tối nay sẽ có xe vận tải (Bác-sĩ Hansen kéo chiếc mũ che tai) Gió đâu mà ác liệt!...Nếu mọi việc

suôn sẻ, ngày một mình sẽ sẵn sàng hoạt động tại Barsdovka".

Khi bóng tối đã phủ kín bầu trời, hai chiếc xe vận tải cũ kỹ tới ngừng bánh cạnh chiếc xe lửa quân y. Một Thượng-sĩ nhất trình diện Bác-sĩ Bergen.

Bác-sĩ hỏi:

- *"Anh định chuyên chở chúng tôi bằng mấy cái xe cà rịch cà tàng này hay sao ?"*

- *"Thưa bác sĩ, sao không ? Với những xe cà rịch cà tàng này chúng tôi đã chuyên chở được nhiều thứ."*

Y tá Kronenberg kéo viên Thượng-sĩ ra chỗ khác và nói :

- *"Lần đầu ông ấy tới đất Nga. Khởi trình bày gì nữa, cứ làm theo lệnh. Cuối cùng, ông ấy sẽ ngạc nhiên khi thấy mình tới được Barsdovka".*

- *"Với điều kiện là mình không bị phá hoại giữa đường".*

- *"Bọn du kích phá hả" ?*

- *"Đúng vậy. Trong khu chiến Gorki không được an toàn lắm".*

Viên Thượng-sĩ cho 2 chiếc xe tiến tới chỗ bậc thang lên tàu, Những thùng đựng đồ băng bó, thuốc men, dụng cụ giải phẫu và giường gấp được chất lên xe. Thượng-sĩ hỏi:

- *"Các cậu sẽ ở Barsdovka bao lâu" ?*

Kronenberg đáp lại một cách riêu cợt:

- *"Cho đến khi chiến thắng hoàn toàn" !*

Y tá phụ Ernst Deutschmann và vài binh sĩ thuộc Đại đội 2 chờ sẵn ở Barsdovka. Con đường băng qua khu làng bị tàn phá đã được dọn hết tuyết, đường giầy điện thoại đã được thiết lập. Một kho lúa khá rộng và một căn nhà quê mùa tạm sửa chữa dùng làm nơi đồn trú cho ban cứu thương. Khi đoàn xe ngừng nghỉ hiện ra từ trong bóng đêm và lóc cóc tiến vào cổng làng thì có một người Nga nhỏ bé với cặp chân cong queo tiến tới đầu chiếc xe đầu, ra dấu hiệu vui mừng. Rồi hấn chạy trước xe, hướng dẫn tới kho lúa nơi Deutschmann đã chiếu sáng tạm bợ bằng đèn pin và đèn rọi có bình điện.

Y tá Kronenberg bị lạnh buốt, nhảy khỏi xe làm một vài cử động cho máu lưu thông trên tứ chi bị tê cóng.

Tên Nga nhỏ bé giơ bàn tay thân thiện :

- "Chào xếp".

Kronenberg đáp :

- "Chào chú. Bết quá ! Chú thuộc phe Hiwis (phe hợp tác với quân Đức) ở đây hả" ?

- "Dạ".

- "Vậy chú hãy giúp đỡ hàng xuống. Nghe"?

- "Dạ".

- "Mau lên" !

Tartoukine (vì chính là hăn, anh du kích Mông Cổ trá hình) mỉm cười đi theo Bác sĩ Bergen đang chỉ cho xe tiến vào kho lúa. Deutschmann và Kronen-berg biểu lộ tình cảm một cách ngăn ngùi. Họ vỗ vai nhau cùng cười. Đã hai ngày Deutschmann không cạo râu. Tuyết đọng trên chiếc cằm lởm chởm và mặt anh đỏ ửng vì lạnh.

Kronenberg hơi lo ngại, hỏi :

- "Không được mạnh lắm, hả"?

Deutschmann kéo vạt chiếc áo khoác, lấy ra chai rượu mạnh luôn luôn đem theo :

- "Mạnh chứ ! Khi hậu đất Nga hình như hoàn toàn thích hợp với tôi".

- "Đó là vì khí hậu có nhiều sinh tố F".

- "Nghĩa là thế nào"?

- "Vì có nhiễm chất sắt (Fe)" !

Hai người cười rộ và cùng uống rượu.

- "Còn cái thằng cha Krull bần tiện đó ra sao" ?

- "Hăn ít khi chui ra khỏi lỗ. Mọi người đều - chờ xem hăn ta sợ vãi đáí ra quần" !

- "Còn những tên khác? Bartliz, Schwanecke, Wiedeek thế nào"?

- "Bartliz trở thành đầu bếp hoàn toàn, còn mấy tên khác chịu đựng giỏi hơn là người ta tưởng".

- "Còn Trung úy Obermeier" ?

Deutschmann thốt lên vui mừng :

- "A, đúng là một nhân vật đáng nể ! Bao giờ ông ta cũng đi đầu trên đường trong khi mọi người đào đất. Luôn luôn có chai rượu mạnh chuyền tay cho anh em mặc dầu điều đó cấm. Tôi nghĩ chẳng biết bọn mình sẽ xoay xử ra sao nếu có chuyện gì xảy ra cho ông ấy..."

Bác sĩ Bergen gọi Kronenberg. Anh ta nuốt vội hộp rượu nữa, giơ tay chỉ về phía có tiếng gọi và nói:

- "*Cậu nghe thấy không ? Khi thiếu tôi là ông ta hoàn toàn bối rối*" !

Bác-sĩ Bergen đứng trước một thùng do anh du kích Mông cổ trá hình Tartoukine làm rớt.

Hắn nhún vai tỏ vẻ hối tiếc và nói:

- "*Nặng quá*" !

Hắn liếc mắt quan sát những thứ tung ra trên tuyết: gói băng, bông gòn, băng dán, thạch cao... Lại còn bao nhiêu thứ trong các thùng khác... Tất cả những thứ này thật quý báu trong rừng Gorki nơi mà người ta phải dùng vải áo rách thay cho băng và có bao nhiêu người run lên vì sốt, rên la trong những hầm hố.

Kronenberg tiến lại và thét bảo Tartoukine :

- "*Cút đi ngay. Không phải việc mày ở đây ! (Rồi anh nói với những người khác). "Vác những thùng vào trong nhà, giường gấp và nệm đem vào kho lúa. Cẩn thận khi vác đồ ở xe thứ nhì. Trong đó có nhiều thứ băng thủy tinh đó"*.

Việc dỡ hàng được thực hiện dưới ánh đèn pin. Phòng giải phẫu được đặt trong căn nhà quê mùa. Bác sĩ phụ tá Hansen tự tay mở chiếc bàn gấp, giúp đỡ dựng chiếc tủ đựng dụng cụ và sắp đặt mọi thứ để có thể thực hiện được những cuộc giải phẫu nhẹ hoặc có tầm quan trọng trung bình. Chăn được đem ra che cửa sổ để ngăn không cho một tia sáng nào lọt ra ngoài có thể gây chú ý cho những oanh tạc cơ nhẹ.

Khi mọi việc gần xong xuôi thì có tiếng máy xe trên đường đi Gorki. Kroneberg đứng trước cửa kho lúa với Deutschmann và Tartoukine, lên tiếng hỏi :

- "*Cái gì vậy ? Xe trượt tuyết à*" ?

Deutschmann đáp :

- *"Phải. Chiếc xe trượt tuyết của Đại-Đội 2. Họ chở gỗ đến để mình làm mấy chiếc tủ và giá đựng đồ."*

Chiếc xe hiện ra trong bóng đêm, giống như một con nhện khổng lồ, vòng qua mấy chiếc xe vận tải và ngừng trước kho lúa. Từ trong phòng lái, một hình người trong bộ quần áo ấm sù sụ, tay mang khẩu tiểu liên, nhảy xuống tuyết, giơ khẩu súng vẫy chạy lại chỗ Kronenberg.

- *"A ! Lại vẫn cha già đần độn này" !*

Kronenberg cười lớn hỏi:

- *"Sao, Schwanecke, mày vẫn còn sống à?"*

- *"Thiên hạ đâu có hạ tao dễ như vậy".*

Tartoukine tránh ra xa, đứng tựa vào kho lúa. Hắn thấy rùng mình chạy dọc xương sống. Bộ mặt tròn, da vàng của hắn chột sừng sốt. Hắn dấu bàn tay bị thương trong ống tay áo rộng của chiếc áo khoác. Hắn nghiến chặt răng đến cứng lại mà vẫn không cảm thấy đau. Vào lúc đó, dù người ta có đem cắt xẻ hắn ra từng miếng, hắn cũng không nhận thức được nữa.

Hắn nghĩ:

- *"À thì ra tên thằng này là Schwanecke (từ từ, hắn nhắm mắt lại). Lạy Đức Mẹ Kazan, nó như cơn gió nóng bỏng làm mình ngừng thở. Nhất định không để lộ ra chút gì cả. Mình chỉ có thể thở và sống tự do khi nào thằng cha này chết. Nó là một con sói lớn đang đói khát. Mình biết nó lắm, nếu mình giết được nó, nước Nga sẽ thoát hiểm".*

Hắn cảm thấy đùi gối run lên và hắn lim dim mắt lại vì hắn sợ người ta nhận thấy niềm căm thù mãnh liệt trong cặp mắt hắn. Nhưng tại sao hắn lại thấy căm thù đến như vậy ? Vì vết thương ở bàn tay hay vì một lý do nào khác?

Một cú đâm vào bụng làm hắn sực tỉnh. Cạnh hắn, dưới ánh sáng cây đèn do Kronenberg đang cầm trên tay, Tartoukine nhìn rõ bộ mặt của Schwanecke, bộ mặt man dại, tàn nhẫn, khắc nghiệt bộ mặt của sự tàn phá với cặp mắt nhỏ sắc bén mà hắn tưởng như thấy một nụ cười không nét tươi vui nào. Tartoukine thở nặng nề.

Hắn phải cố gắng tự kiềm hãm để khỏi nhảy xổ vào Schwanecke nói:

- *"Nghe đây, con khỉ vàng. Đi ra đỡ gỗ trên xe xuống. Mau lên".*

Anh ta nắm cổ áo Tartoukine, kéo hẳn ra khỏi bức tường kho lúa và phóng một cú đá mạnh vào. Mông khiến hẳn ngã lộn sang phía bên kia đường. Anh Mông cổ vọt dậy nhanh như cắt, mặt lim dim, không nói không rằng, tiến về phía chiếc xe. Hẳn nghĩ : *"Tao sẽ giết mày bằng bất cứ cách nào. Nếu thực có Thượng Đế thì Ngài cũng sẽ tha thứ cho tao"*.

Chưa bao giờ hẳn cảm thấy căm giận như vậy.

Schwanecke cười vang khi thấy anh Mông cổ bị đá bay sang bên kia đường.

Kronenberg tắt ngọn đèn bấm, nói nghiêm trọng:

- *"Thằng cha đó sẽ không bao giờ có thể là bạn mày được nữa"*.

- *"Một người bạn à ? Tao có bạn bao giờ đâu nhỉ"?*

Anh y tá rút chai rượu trong áo khoác đưa ra.

Schwanecke mở nút tu một hơi dài :

- *"Mà này, thằng cha đó ở đâu tới vậy"?*

Anh quan sát Tartoukine lôi những tấm gỗ từ trong xe ra và đặt trên tuyết. Bản năng của anh khám phá thấy sự thù ghét, mỗi cảm hờn toát ra từ tên Mông cổ.

Deutschmann đáp :

- *"Nó cũng là tên Hiwi (hợp tác với quân Đức) như những tên khác. Hẳn ở vùng này trong căn lều cũ nát; hẳn nguyên rủa Staline và người Sô viết cũng như mình nguyên rủa và nguyện vọng của hẳn chỉ cần được bữa ăn là hết. Hẳn không biết tại sao hẳn lại sinh ra trong cuộc sống mà hẳn chỉ nhận những cú đá đít... như mày vừa đá hẳn đó"*.

Schwanecke châm biếm :

- *"Mày bây giờ đã thành lính già rồi. Mày phải biết rõ hẳn. Rồi tao sẽ đưa*

mày về Đại đội. Nơi bọn mình ở không được yên lành, bác sĩ nhỏ của tao à".

- *"Bao giờ đi"?*

- *"Không đi ban ngày. Không thì không thoát được"*.

Schwanecke trình diện hai bác sĩ Bergen và Hansen rồi giúp việc sắp đặt ban cứu thương. Bình minh ló dạng, chiếu sáng những ngọn cây. Không

thể nào trở về Gorki giữa ban ngày : trên 7 cây số, con đường trong tầm quan sát của địch. Chúng bắn bất cứ cái gì đi qua. Vì vậy, Schwanecke ở lại Barsdovka. Cùng với Kronenberg, anh đi thăm những nhà dân quê để xem có kiếm được vật dụng gì ích lợi chẳng và do đó anh lần đến nơi trú ngụ của Tartoukine.

Hắn ở căn nhà nhỏ thấp với một kho lúa và một chiếc giồng có khung gỗ đã mục nát. Schwanecke giơ chân đạp cửa...và bất ngờ đứng trước Tartoukine. Hắn ngồi xổm trước lò bếp, hút thuốc lá, bất động khi thấy người xâm nhập ; có thể nói như hắn đang chờ anh lính Đức. Anh này đứng giữa căn phòng, chiếc mũ lông gần chạm trần.

Anh hỏi :

- "*Thuốc lá vẫn hả*" ?

- "*Dạ*".

- "*Vấn bằng báo Pravda*"?

- "*Không, Không phải báo Pravda. Báo Đức. Báo Pravda vẫn tốt hơn*".

Schwanecke lấy gót chân đóng cửa lại mắt không rời Tartoukine.

- "*Báo của Đức không tốt hả ? Người Đức không tốt hả ? Họ đá đít mày hả*" ?

Tartoukine giơ bàn tay và mỉm cười. Trong nụ cười đó, Schwanecke tưởng nhìn thấy cả bí mật của Á Châu. Tim anh tự nhiên thấy lạnh băng như đá. Anh nghĩ: "*Nó mỉm cười dù rằng mình đánh nó. Có thể như thế ư*"?

Rồi anh nhận thấy mỗi căm thù trong cặp mắt của tên Mông cổ và anh hiểu ngay: đó không phải là mỗi căm thù của tên lính Nga đối với tên lính Đức, của một người ái quốc đối với quân xâm lăng mà là mỗi căm thù có tính cách cá nhân, sinh tử, không đội trời chung mà chỉ khi nào một trong hai người chết mới có thể dập tắt được. Hoặc là tên Mông cổ mặt vàng kia, hoặc là chính anh Schwanecke phải chết...

Tự nhiên, anh lui lại một bước và cúi xuống như muốn nhảy chồm lên.

Anh hỏi:

- "*Mày hiểu chứ*" ?

- "*Hiểu*".

Schwanecke rít lên:

- *"VẬY thì làm đi 1 Tao biết màY MUỐN gì"*.
- *"Không làm như thế. Không. Bây giờ ông sẽ giết tôi"*.
- *"Đúng là điều tao sắp làm đó"*.

Tartoukine mỉm cười. Nụ cười đó được tạo trên nét mặt của hắn như những nét trên một tượng thần Trung-Hoa già.

Hắn hỏi dịu dàng:

- *"Tại sao vậy chứ? Tôi nghèo khổ, tôi yếu đuối, tôi chẳng là thá gì cả..."*

- *"Phải, màY nghèo khổ, màY yếu đuối, màY là một thứ bản thủ nhưng màY đâu có phải "không là thá gì"*.

Tartoukine đứng dậy và tiến lên vài bước. Schwanecke hạ thấp khẩu tiểu liên xuống. Anh nghĩ : *"Đây là lúc thuận tiện. Mình có thể giết nó. NẾN có ai hỏi tại sao, mình sẽ nói rằng nó tấn công, nó nháy chồm lại mình, mình ở trong hoàn cảnh tự vệ chính đáng. Nhưng sẽ chẳng có ai hỏi mình gì đâu. Bớt đi được một tên du kích vì mình tin chắc nó là một tên du kích ! Người ta sẽ nói: Hay lắm Schwanecke, hoan hô Schwanecke. Hãy giết nhiều những con chó đó đi, Schwanecke" !*

Tartoukine đi tới chiếc bàn, lấy chiếc túi đựng thuốc đưa cho Schwanecke và hỏi :

- *"Sao ông không bắn tôi" ?*

Schwanecke không đáp.

- *"Ông hút thuốc không" ?*

- *"Đưa đây tao"*.

Thận trọng, mắt không rời tên Mông cổ, Schwanecke cuộn một điếu thuốc lá bằng giấy báo. Rồi anh ném túi thuốc cho Tartoukine và đợi cho hắn vẩn một điếu. Chiếc bàn đứng giữa hai người như một tấm cản.

Họ cùng hút thuốc.

Một sự im lặng nặng nề trong căn nhà giam tồi tàn lúc đó đầy khói và mùi giấy đốt. Schwanecke tự bảo : *"Đ.M. tại sao mình không bắn nó. Nếu mình không bắn nó hôm nay thì có ngày nó sẽ bắn mình. Và nó phải ngấm cẩn thận. Tại sao mình lại không giết thẳng chó đê đó" ?* Thăng cha đó,

anh cảm thấy nó là kẻ thù sống chết của anh. Một trong hai người hay là cả hai sẽ phải biến mất. Tên Mông cổ nhỏ thó có cặp mắt xếch mà còn sống thì anh không còn được phút nào an toàn khi mắt anh chưa đi khỏi được vùng này. Ấy thế mà anh lại không bắn ! Có một cái gì khó hiểu đã ngăn anh ta. Phải chăng vì vẻ thần nhiên thực sự hoặc tự tạo ra của Tartoukine trước sự đe dọa của cái chết ? Vì sự cuồng tín toát ra ở con người hăn ? Không, anh đã không bắn trong khi thật dễ dàng bóp cò súng và làm biến mất vĩnh viễn tên Mông cổ. Đột nhiên anh nhận thấy bàn tay đang cầm điều thuốc lá run lên. Phẫn nộ với chính mình, với tình trạng tê liệt khó hiểu này, với bàn tay run, anh giựt điều thuốc và ném vào lò bếp.

Anh hăn giọng nói với Tartoukine:

- "Cút" !

Đôi mắt từ trước vẫn lơ dờ, chợt sáng lên, Tartoukine hỏi :

- "Đi đâu" ?

- "Làm sao tao biết được ? Biến ngay đi ! Trở về nơi cũ của mày, với đồng bọn của mày,..."

- "Với đồng bọn của tôi à" ?

- "Này đừng có làm bộ ngu ngốc ! Mày tưởng tao không biết mày là ai và mày thuộc bọn nào sao" ?

- "Ông biết à ? Vậy sao ông không giết tôi" ?

- "Đ.M. ! Tao sẽ giết mày nhưng không giết ở đây".

Nhanh như chớp, Schwanecke giơ tay nắm ngực Tartoukine, dùng sức mạnh phi thường, nhấc qua bàn và ném ra cửa.

- "Cút đi ! Mày nghe ra chưa ? Tao với mày sẽ gặp nhau ! Cút ngay"!

Tên Mông Cổ đứng dậy, không nhìn Schwanecke, mở cửa và đi ra. Một cơn gió lạnh buốt ào vào mặt anh lính Đức. Anh còn kịp nhìn thấy Tartoukine xỏ đôi boot vào chiếc bao che tuyết, rộng và tròn mà những người dân miền Trung Á thường dùng khi cơn bão từ dãy Hi-Mã-Lạp-Sơn hay Pamir tràn xuống tàn phá các đồng hoang. Rồi anh nghe thấy tiếng chân xa dần. Khi Kronenberg tới, anh mới như tỉnh mộng. Anh y tá bước vào kéo theo một túi khoai tây kiếm được trong nhà một nông dân.

Kronenberg kêu lên :

- *"Có chuyện gì vậy? Mà làm gì thằng Nga đó? Hắn qua mặt tao như một thằng khùng, không trả lời tao và chạy biến làm như nó trên đường đi Mạc-Tư-Khoa!"*

Anh đặt chiếc túi gần cửa và chợt ngửi thấy mùi giấy và mùi thuốc đượm trong không khí.

- *"Mày hút thuốc? Gói thuốc giao hảo hòa bình hả?"*

Schwanecke đi qua trước mặt Kronenberg không nói không rằng, giơ chân đạp chiếc túi sang một bên và bước ra ngoài dưới ánh sáng vàng vọt của mặt trời xế chiều. Tuyết lóng lánh làm anh quáng mắt. Anh nhắm gần kín mi mắt, chỉ nhìn lim dim qua lông mi và anh thấy tuyết trở thành xanh. Trong làng những xe vận tải đậu sau kho lúa. Một chiếc xe máy trượt tuyết tới gần đường. Chắc lại có thương binh cho ban cứu thương mới.

Kronenberg vẫn kéo chiếc túi đựng khoai tây phía sau cố gắng đuổi kịp Schwanecke.

Anh hỏi:

- *"Mày làm sao vậy? Chán đời à?"*

Không quay lại, Schwanecke buông một câu cục cằn, rảo bước và biến sau chiếc nhà lá.

Kronenberg nói lớn:

- *"Dù sao nó cũng là thằng khá. Ngay cả những khi nó vắng tục".*

Bác sĩ Hansen đang giải phẫu, có Deutschmann phụ tá. Họ làm việc nhanh nhẹn, trong yên lặng, như hợp tác với nhau từ lâu rồi. Người thương binh cuối cùng đã được săn sóc xong với vết thương sâu ở đùi vì mảnh đạn súng cối. Họ ngồi xuống những chiếc nệm, chân duỗi dài, hút thuốc. Đã hai, ba lần Bác sĩ Hansen hình như muốn hỏi người cộng sự luống tuổi một điều gì nhưng ông không gạt được tính e thẹn tự nhiên.

Thấy ông bối rối, Deutschmann cười khuyến khích:

- *"Bác sĩ muốn biết điều gì chẳng?"*

- *"À... ờ... ờ... Anh đúng là... là..."*

- *"Vâng, là y sĩ".*

- *"Ờ... ờ... thế sao anh lại tới đây?"*

- *"Bác sĩ ra lệnh cho tôi phải trả lời hay không"*

- "Không... dĩ nhiên là không..."

- "Nếu vậy, Bác sĩ, mình chỉ nên hạn định trong sự việc giản dị là tôi phải ở đây mà thôi."

Cả hai im lặng. Bác sĩ Hansen tiếp :

- "Anh là... là y tá phụ..."

- "Vâng".

- "Nếu anh muốn... tôi tin rằng điều đó có lợi cho chúng ta, cho ban cứu

thương... tôi có thể nói với Bác sĩ Bergen... Anh đã phụ tá cho tôi một cách tuyệt hảo... Anh nghĩ sao? (Giọng nói của ông gần như năn nỉ). Chắc chắn anh sẽ giúp được nhiều việc hơn là trước... Riêng tôi, tôi rất vui mừng..."

Deutschmann trả lời từ tốn :

- "Thưa Bác-sĩ, tôi xin cảm ơn ông nhưng tôi nghĩ cứ ở nguyên địa vị hiện tại của tôi tốt hơn. Xin ông đừng trách tôi. Tôi không phải chuyên môn giải phẫu. Kronenberg chắc cũng có khả năng... Tôi tin rằng chỗ của tôi là ở ngoài kia..."

Anh hất đầu về phía chiếc cửa sổ có những kính bẩn thỉu và ở phía ngoài là tiếng đại bác từ xa vọng lại của pháo binh Nga. Anh nói bằng giọng quả quyết, bản thân cũng không hiểu tại sao lại từ chối sự mời gọi đó. Chắc chắn là làm việc tại ban cứu thương, anh có nhiều hy vọng sống hơn trước nhưng đột nhiên, hình như anh thấy thờ ơ với điều đó. Anh ngạc nhiên tự hỏi, cái gì đã làm anh nảy ra ý định từ chối.

Nhận mới là điều hợp lẽ tự nhiên... Ấy thế mà... Anh nói tiếp :

- "Không, xin cảm ơn bác sĩ. Có thể tôi đã lầm, nhưng không lầm hoàn toàn. Các bạn tôi ở ngoài đó.. Tuy vậy cũng không phải chỉ vì họ mà tôi từ chối..."

Anh tìm câu trả lời nhưng không thấy câu nào thích hợp. Bác sĩ Hansen nói trong dáng suy tư :

- "Tôi tin rằng tôi hiểu anh "

- "Nếu vậy thì rất hay "

Deutschmann cảm thấy anh vừa tìm được một người bạn mới đáng tin cậy. Anh đứng dậy và bắt đầu dọn dẹp phòng giải phẫu. Bên ngoài, dưới trời tuyết, ngoài ven làng Barsdovka, Schwanecke nhìn một điểm đen di chuyển xa dần về phía rừng và bắt đầu nhạt nhòa trong hoàng hôn: đó là Tartoukine. Rồi điểm đen đó biến hẳn sau một vùng đất thấp. Schwanecke nhổ bọt và trở về làng. Đã đến lúc phải tính chuyện khởi hành về đơn vị..

Trước căn nhà được dùng làm " phòng giải phẫu ", anh gặp Deutschmann đứng tựa cửa, nét mặt xanh xao, xa vắng như không hề cảm thấy lạnh mặc dầu anh ta không mặc áo khoác.

Schwanecke bảo :

- "Có chuyện gì vậy " ?

- "Không".

- "Bồ suy nghĩ nhiều, quá nhiều. Như vậy không tốt cho bồ đâu ".

- "Vừa tịch mất 3 thắng, Lại còn 2 thắng nữa phải cắt chân"

Schwanecke nhún vai:

- "Thế thì đã sao ? Tao còn nhớ trong trận xung phong ở Oren một mảnh trái phá rớt đứt nửa sọ một thắng cha bên cạnh tao. Nó vẫn tiếp tục chạy và thét: "xung phong" trong khi óc và máu văng tung tóe. Chắc mày hiểu nó coi như đã chết thế mà nó cứ chạy. Chúng tao cũng chẳng còn thời giờ mà ghé thăm nữa. Mày cũng vậy, bây giờ mày chẳng còn thời giờ đâu mà suy nghĩ. Thôi hãy ngắt đứt luồng tư tưởng đi, bồ" !

- "Liệu có thể được không " ?

- "Mày nghe kỹ tao đây. Mày chưa bao giờ ra mặt trận và tất cả những chuyện thê thảm đó đập mạnh vào đầu óc mày trong khi lẽ ra mày đã phải quen rồi vì mày là y sĩ. Nhưng thực ra ở đây không phải giống như ở bệnh viện, tao hiểu điều đó, Tuy nhiên, mày phải tin rằng nếu tao mà suy nghĩ thì tao sẽ bị nổ tung đầu óc. Cách đây vài phút thôi, tao cũng xuýt nữa đâm ra suy nghĩ. Như vậy thật tai hại như một bức rào cản di động tệ hại nhất. Nhưng tao quả quyết không bao giờ suy nghĩ. Thôi lạ? đây, bồ. Minh phải tin đi chứ, phải trở về nhà bọn mình, tạm gọi là về nhà đi... "

Hắn đi về phía chiếc xe trượt tuyết, người hắn mập lùn, vai rộng càng có vẻ to lớn hơn trong chiếc áo khoác lót lông, Deutschmann nhìn theo hắn

và chột nở nụ cười. Anh nghĩ : " Hừ... về nhà... khi nào mình trở lại với Julia thì mình mới gọi là trở về nhà. Còn bây giờ mình chỉ trở lại với Thượng sĩ Krull mà mình vẫn gọi là trở về nhà. đừng suy nghĩ nhiều quá... Cắt đứt luồng tư tưởng, có thể làm bằng cách nào được? Một người bị mất nửa đầu vẫn còn chạy kêu xung phong. Schwanecke đã suy nghĩ và điều đó tệ hại chẳng khác gì một bức rào cản di động, Nhưng người cắt chân rồi làm sao họ sống được? Không còn đi lại nơi này nơi nọ theo ý muốn thì sống sao nổi ? Trở về với Julia, trở về với Thượng sĩ Krull đều gọi là trở về nhà. Điên cái đầu quá ! Auh đi vào nhà để sửa soạn khởi hành." Thượng sĩ Krull đang bận túi bụi. Trước mặt ông là tấm sơ đồ các giao thông hào phải đào, những chỗ đã đào xong được đánh dấu màu đỏ. Trên tấm bản đồ tỷ lệ 1:2000, ông vừa tính ra thấy Đại-đội 2 đã làm chậm mất trên 50 thước so với dự trù mặc dầu đã phải sử dụng cuộc chim, chất nổ và 10 giờ làm việc mỗi ngày. Đối với ông, đó là một lầm lỗi quân sự nặng nề mà chắc chắn họ sẽ trút tất cả trách nhiệm lên đầu ông. Làm chậm mất những 50 thước ! Ông tính lại lần nữa và vẫn tìm thấy kết quả như vậy. Chắc Trung-úy Obermeier chưa rõ chuyện này. Krull tự hỏi làm sao để báo cáo cho ông ấy biết chuyện tai hại này.

Trước hết, ông sử dụng đến phương pháp thường lệ của những Thượng sĩ, là triệu tập các Tiểu-đội-Trưởng. Và ông cũng muốn phản kháng vấn đề kỷ luật được nói rộng nên ông ra lệnh cho họ phải trình diện với quân phục tác chiến có mũ sắt và giầy đeo lưng.

Trước khi cùng vào với Kentrop và Bortke, Trung-sĩ Peter Hefe giơ tay gõ trán một cách có ngụ ý :

- "Thằng cha còn tính chuyện gì nữa đây ? Này, tụi bay nên cẩn thận, nó sửa soạn chơi mình một võ đau đó".

Họ tiến vào văn phòng, đứng nghiêm và nhìn Thượng sĩ Krull đang chăm chú vào bức bản đồ.

Kentrop đăng hăng:

- "E... he"

Krull ngừng lên:

- "À các anh đây rồi. Có phải Đại đội 2 đã trở thành nơi ẩn trú cho những quý vị hữu trí nhu nhược ? Không được một chút nào cả! Bọn Nga sẽ không chờ đợi cho các quý vị đó vui lòng hoàn tất công việc đâu. Tôi vừa tính ra.. (ông dấm tay xuống bàn), rằng chúng ta đã làm chậm mất 50 thước"!

Bortke khẽ hỏi :

- "Thượng sĩ có tính lằm không" ?

Krull đỏ mặt:

- "Trung sĩ Bortke, chúng ta đang trong giờ công vụ? Tôi muốn rằng..."

- "Thôi hãy để cho bọn tôi yên đi ông".

Trung sĩ Peter Hefe bỏ mũ, ngồi xuống chiếc thùng và cầm tấm bản đồ trên bàn Thượng sĩ rồi nói tiếp: "Đây là đoạn mà chúng ta phải đào ban đêm. Còn ban ngày thì dù một con chuột nhắt chạy qua bọn Nga cũng nhìn thấy rõ".

Thượng sĩ Krull giật lấy tấm bản đồ và nói :

- "Như vậy thì đã sao ? Ngoài chiến tuyến, bao nhiêu người khác cũng ở trong tầm quan sát của địch mà họ có vì thế mà nhát sợ đâu" ?

- "Họ khác, họ nấp dưới hầm hố. Còn chúng tôi phải đào ngay trên mặt đất".

- "Nhưng chúng ta đâu phải đến đây để chơi bài"?

- "Đã hẳn là không rồi. Nhưng chúng ta sẽ thành những đích bắn bia trong hội chợ nếu chúng ta làm việc ban ngày".

Trung sĩ Bortke bắt chước Hefe bỏ mũ ra và nói tiếp :

- "Này, hay là Thượng sĩ theo chúng tôi ra coi xem công việc đó ra sao" ?

- "Coi gì ? Đó là trách nhiệm của các Tiểu-đội -Trưởng chứ".

Thượng sĩ Krull nói với giọng bớt ương ngạnh vì phản ứng của Bortke khiến ông khôn ngoan hơn : "Khi Tiểu đoàn biết rằng Đại đội mình làm chậm chắc sẽ xài xê mình".

Hefe đáp :

- "Thì Tiểu đoàn cứ đến mà coi".

Kentrop bàn:

- *"Nói bậy hết. Có bao giờ một Tiểu đoàn trưởng lại đích thân đi coi những chuyện đó. Thượng sĩ muốn sao đây" ?*

Kentrop là người duy nhất còn đội mũ và đứng thẳng. Anh bình thản nhìn Thượng sĩ. Thái độ nghiêm chỉnh và bình tĩnh của anh làm ông khoái và nể. Vì vậy ông cố ý quay lại Hefe và đáp:

- *"Phải cố gắng đào cả ban ngày. Mình phải gỡ lại 50 thước bị chậm trễ. Đồng đội chúng ta liều thân ở chiến tuyến, chúng ta không thể chơi trò ú tim ở đây".*

- *"Nói đúng lắm !"*

Trung úy Obermeier vừa nói vừa bước vào bằng cửa thứ nhì.

Các hạ sĩ quan toan đứng vọt dậy nhưng ông giơ tay ngăn lại ông tiến về chiếc bàn, cầm chiếc bản đồ và nói:

- *"Được lắm, Thượng sĩ" !*

- *"Thưa Trung úy, đúng theo tỷ lệ. Mình có thể theo dõi tiến triển công tác mỗi ngày".*

- *"Thật sao" ?*

- *"Dạ thật chứ, thưa Trung úy".*

Trung úy Obermeier đặt chiếc bản đồ trước mặt Thượng sĩ Krull và nói:

- *"Ngồi trong văn phòng này mà theo dõi được tiến triển công tác à ? Ông đã không thiết lập bản đồ này tại chỗ. Làm sao ông dám chắc là đã không tính sai 50 thước ? Tốt hơn hết là ngay sáng mai ông đích thân đi kiểm soát lại xem sự tính toán của ông có chính xác không. Ông cũng đi với Đại đội và đo giao thông hào từng 10 thước một. Như vậy ông sẽ có được kết quả chắc chắn. Đành rằng là nơi làm việc trong tầm quan sát của địch cũng có điểm đặc biệt đáng chú ý lắm".*

Thượng sĩ Krull không dám trả lời. Ông không ngờ tới chuyện đó. Tim ông

đập nhanh hơn. Ông cảm thấy mặt mình tái xanh.

Mấy viên Trung sĩ nhìn ông với vẻ châm biếm rõ ràng:

- *"Thế nào Thượng sĩ, mình hoàn toàn đồng ý chứ?"*

- "Vâng, thưa Trung úy "

Thượng sĩ Krull thở nặng nhọc. Sự sợ hãi thất đảm vẫn không chiến thắng nổi tinh thần kỷ luật.

- "Sáng mai ông sẽ đi. Tiểu đội của anh khởi hành lúc nào Trung sĩ Hefe? "

- "Thưa Trung úy, lúc 5 giờ rưỡi".

- "Anh dẫn Thượng sĩ đi theo".

- "Dạ, rất vui lòng "

- "Anh hãy xếp những câu kỳ cục đó lại. Chiến tranh chẳng có cái gì để vui lòng cả và xưa nay cũng chưa hề có chuyện đó. Anh hãy tưởng tượng các anh bị pháo kích và có chuyện gì xảy ra cho Thượng sĩ. Anh có dám bảo đảm là không xảy ra chuyện gì cho ông ta không? "

- "Dạ không, thưa Trung úy "

- "À, anh thấy rõ đó " !

Thượng sĩ Krull nghe những lời đối đáp đó như ở một cõi xa xôi nào mà không hoàn toàn hiểu hết ý nghĩa.

Cảm thấy đôi chân muốn khụy xuống, ông ta tựa vào chiếc bàn, mắt nhìn chiếc bản đồ mà nghĩ đi đâu.

Rồi ông chợt nhận ra tiếng Kentrop:

- "Xin Trung úy yên tâm, chúng tôi sẽ liều mạng để đem được Thượng sĩ về nếu có chuyện gì xảy ra. Trường hợp mà chúng tôi không thực hiện được ngay lúc đó thì ít ra Thượng sĩ cũng phải đợi đến ban đêm "

Trung úy Obermeier không đáp. Ông tiến lại gọi điện thoại cho Đại đội 1. Thượng sĩ Krull từ từ ngước mắt lên và bắt gặp nụ cười riêu cợt của mấy Trung sĩ. Ông nói :

- "Thôi được. Tối nay tôi sẽ đi ra với các anh. Sáng mai tôi sẽ đo lại các vị trí giữa ban ngày... và rồi các anh sẽ thấy ra sao nếu thực sự thiếu 50 thước " !

Nói xong, ông bước vội ra khỏi văn phòng. Hefe nhìn các bạn. Cả ba đều ngạc nhiên. Trước mắt họ, lần đầu họ thấy Thượng sĩ Krull vừa tự tranh đấu với bản thân... và ông ta đã thắng. Ông ta đã thắng được sự khinh bỉ của họ.

Trung-úy Obermeier quay lại, hỏi :

- *"Các anh còn đứng đây làm gì ? Có nhiều ván gỗ để làm khung chống vừa ở Babinitchi gửi tới đó..."*

Mấy viên Trung sĩ trở ra, nhận thấy thượng sĩ Krull đang hành hạ mấy binh sĩ vác gỗ từ trên xe xuống mà ông cho là chậm chạp,

Hefe nói:

- *"Kia, ông ta lại trở thành như cũ rồi..."*

Bortke đáp :

- *"Tao không tin rằng ông ta có can đảm chút nào".*

Kentrop nói:

- *"Thôi đừng có làm mặt gan dạ. Mà có dám chắc rằng không bao giờ mà thấy sợ không"?*

- *"Chẳng có ai dám chắc như vậy. Anh nào thì cũng thấy sợ ít hay nhiều. Chỉ có điều là với Thượng sĩ Krull sự sợ hãi hơi quá lỗ so với những người khác. Để rồi xem ông ta có thay đổi được gì không".....*

Chương 10

Erich Wiedeck và anh lính Ratzorki, người có bộ mặt chuột, đang đóng dầm chống một trong những hầm trú ẩn được thiết lập cách quãng nhau 50 thước trong hệ thống giao thông hào, thì thấy Ernst Deutschmann chạy tới, người cúi gập, thở hỗn hển, tựa vào nền đất đóng tuyết bên cạnh họ. Anh mặt chuột cười nhe bộ chân răng gầy đen xin :

- "Cha ! Một ông khách có hạng tới thăm" !

Wiedeck hỏi:

- "Có gì không lành vậy"?

Deutschmann nhún vai đáp:

- "Không. Tao chờ một chuyện gì xảy ra".

Anh mặt chuột nói:

- "Cái đó không lâu đâu".

Những tấm gỗ chống được kéo trên tuyết trong ban đêm và đặt tại chỗ vào lúc bình minh. Tuy nhiên khi đó chỉ có một phần ba đại-đội còn ở trong giao thông hào.

Thình thoảng đất lại rung chuyển, xô đẩy mọi người. Chốc chốc lại một tiếng rít lên trong không khí lạnh băng, Họ nhảy xổ vào bức tường giao thông hào, vùi đầu trong tuyết và nhăn nhó vì sợ hãi, họ chờ những tiếng nổ. Lần này có tất cả mười hai tiếng. Hơi nổ đè bẹp họ xuống đất hoặc trái lại, hất tung họ lên trong khi những luồng đá tảng và nước đá rơi ập xuống họ và những mảnh đại bác nóng bỏng đâm sâu xuống tuyết kêu sè sè.

Wiedeck nói:

- "Gần quá sức" !

Anh mặt chuột đáp:

- "Hy vọng rằng nó không gần lại hơn nữa".

Ngay khi tràng đạn chấm dứt, họ vọt dậy và chạy tới hầm trú ẩn gần nhất,

hốt hải lần bậc bước xuống và ngồi trên đồng gỗ. Wiedeck đốt điều thuốc lá và trao gói thuốc cho Deutschmann. Anh mặt chuột không hút thuốc, hẳn thường đổi thuốc lá lấy bánh và bơ.

Wiedeck nói :

- "Nếu cứ tiếp tục như thế này thì bọn nó phá hủy vị trí của mình trước khi được hoàn tất".

Anh mặt chuột đáp :

- "Cũng giống hệt như người đàn bà thợ thêu ngu xuẩn nào đó cứ ban ngày làm được bao nhiêu thì ban đêm lại tháo hết ra".

Deutschmann bàn:

- "Cũng không hẳn như thế".

Anh mặt chuột tiếp tục :

- "Hoặc như là ông già người Đức nào đó say mê chuyển một tảng đá lên núi vậy".

- "Đó là vua xứ Corinthe và tên ông ta là Sisyphe".

- "Chắc mày học những điều đó ở trường "?

Deutschmann lựa người vào bức tường của hầm trú ẩn. Bộ mặt anh không được cạo râu nom càng có vẻ dài ra. Anh không mang băng Hồng-Thập-Tự. Ở Nga không có thói quen đó vì cả hai bên đều không ngần ngại nổ súng vào các y tá dù có mang băng bay không. Anh nói:

- "Có lẽ nên đào giao thông hào này quá về hướng Tây. Một vị trí rút lui ở sau chiến tuyến có gần một cây số thì được tích sự gì. Trong một cuộc phòng ngự, tuyến hào này không có một chút quan trọng nào;

- "Mày lẽ ra phải làm tướng mới đúng".

Wiedeck hút từng hơi thuốc dài, vội vã. Anh không hề nhận được tin tức của vợ anh từ ngày nàng sinh đẻ. Thư từ của anh gửi đi không có hồi âm. Không biết những thứ đó có được gửi đi không ? Họ không được quyền gì hết cả, không được viết mà cũng chẳng được nhận thư từ, thiệp, bưu kiện, cũng không được vào Câu-Lạc-Bộ như những binh sĩ khác có thể đến mua bán. Họ chỉ là những người bị đầy đọa, những phạm nhân sẵn

sàng chờ tội chết nhưng vẫn còn được phép sống khi họ còn khả năng phục dịch. Chẳng ai có thể thay đổi gì hơn kể cả Trung úy Obermeier lẫn Đại-úy Barth. Một hôm Trung úy điện thoại hỏi Đại úy về việc nhận thư từ. Đại-úy Barth ngạc nhiên:

- " Thư từ à? Cậu chờ đợi nhận thư sao " ?

- " Chẳng phải riêng tôi. Binh sĩ của tôi không được biết chút gì về chuyện

xảy ra ở bên nước nhà. Đó là điều khổ sở đặc biệt dành cho những người có gia đình " .

- " Tội nó may mắn đó ! Bảo cho họ biết lẽ ra họ phải sung sướng vì không được biết chuyện gì xảy ra ở Đức. Hơn nữa, thư từ phải đi qua kho ở Posen do một ông Thiếu Tá nào đó tên là Kratsner chỉ huy. Tôi có thể tiết lộ cho cậu biết là ông ấy có huy hiệu vàng của đảng. Trước kia ông ta là giáo sư trong một trường giáo dục Quốc Xã. Giờ này ở Posen còn khá lạnh. Có thể là ông ta đốt thư từ để cho nóng chảo của ông ta " !

Trung úy Obermeier đã bảo Wiedeck : "Hãy ráng chờ ". Dần dà rồi anh ta cũng phó mặc buông trôi như những người khác. Không còn gì có thể làm cho anh xúc động nữa. Một trận pháo kích ? Mặc! có người chết ? Trong chiến tranh bao giờ chẳng có ! Làm việc hả ? Tôi quên rồi ! Còn cuộc sống ? Đáng chán đến buồn nôn ! Vì thế anh nói :

- " Dù là một ngàn hay mười ngàn thước thì có quan hệ gì ? Mình cứ việc đào".

Anh mặt chuột nói:

- "Amen ! Lạy chúa tôi" !

Wiedeck nói tiếp :

- "Bọn mình rồi sẽ tịch hết".

Deutschmann nói:

- "Không thể được".

- "Mày tin như vậy à ? Thực thà mày tin ở truyện phục hồi danh dự ngoài tiền tuyến sao ? May tin ở những biện pháp khoan hồng sao ? Điều đó kể ra cũng có thể được đối với Schwanecke và thằng kia (anh hất hàm về phía tên mặt chuột. Bọn nó là những thường phạm..."

Tên mặt chuột ngắt lời :

- "Này này, mà nói quá lỗ rồi đó" !

- "... Đối với bọn nó, người ta có thể khoan hồng để rồi sau này sẽ treo cổ. Tao cũng vậy, có lẽ tao có tí chút hy vọng vì tao chỉ là thằng nhà quê tầm thường. Còn mà, hoặc đại tá Barllitz và những chính trị phạm khác ấy à ? Họ sẽ khoan hồng cho bọn mà khi nào bọn mà đã vùi sâu dưới ba thước đất" !

Tên mặt chuột quả quyết :

- "Tao, tao sẽ chuồn trước".

- "Chẳng ai chuồn nổi đâu".

Tên mặt chuột vừa đi ra cửa hầm vừa nói :

- "Thôi tốp cái câu chuyện tầm phào của mà đi để cho tụi tao yên, Tao sẽ trốn, tao nói cho mà biết như vậy đó. Chẳng bao lâu là tao có thể lặn về Bá Linh. Mà dám cá không ? Khi nào tao đến thường thức một tách cà phê ra gì tại tiệm Kransler, tao sẽ gửi cho mà một tấm bưu thiếp".

Hắn ngoái cổ lại mỉm cười và trèo lên giao thông hào.

Wiedeck nói:

- "Rút cục nó làm cho tao cũng phải tin nó".

Deutschmann nhìn một khoảng tuyết nhỏ bé qua lỗ hồng.

Những trái đạn đại bác loại nhẹ rơi tới tấp. Chắc là một cuộc tác xạ quấy rối. Anh ngấp ngừng rồi hỏi :

- "Mà đã ngoại tình bao giờ chưa" ?

Wiedeck ngạc nhiên hỏi:

- "Cái gì" ?

- "Mà đã ngoại tình bao giờ chưa" ?

- "Hỏi gì kỳ cục vậy. Tại sao tao lại ngoại tình" ?

- "Mà có ngoại tình không" ?

- "Không"

- "Ngay cả trong tư tưởng cũng không sao ?"

- "Đồ ngốc ! Cái đó thì ai mà không có. Mà tại sao mà lại hỏi tao vậy" ?

- " Chẳng tại sao cả".

- "Thế nào mà " ?
- "Từ trước tới gần đây thì tao không hề ngoại tình kể cả việc ngoại tình trong tư tưởng".
- " A được... mà trung kiên đó, cha nội"!
- "Nhưng gần đây, tao đã ngoại tình".
- "Ngoại tình? Mà như thế nào? Với ai? Có phải với một cô nàng người Nga không ? Mà kiếm ở đâu được thế " ?
- "Ở Orcha ".
- "Thật à ? Tao vẫn cho đó là những truyện láo lếu ".
- "Thật mà. Nó bảo tao là nên ở lại đây, đừng về Đức nữa, và tao cũng chẳng biết tính sao, nếu... nếu... "

Deutschmann đưa tay phác một cử chỉ làm như chính anh cũng rõ mình muốn nói "nếu" như thế nào. Nếu hòa bình đến đột ngột, nếu có thể lựa chọn được nơi cư trú theo ý muốn, nếu anh có thể nhận rõ được lòng mình, quyết định lựa chọn Julia hay Tania, nếu...

Anh nói tiếp :

- "Tao đã phạm vào chuyện phản bội đó".
- "Bây giờ làm sao?... làm sao đây?... Nào là tiểu đoàn, nào là Julia, Tania, nào là những kỷ niệm của tao... Tao không sao ngủ được ngon giấc, mà mà tao cũng không sao ngủ được nữa ".

Có tiếng đại liên nổ ròn ở ngoài... có cả tiếng súng cối nữa.

Wiedeck nói:

- "Lại bắt đầu rồi đó... Mà này, sau rốt nếu mà mệt quá thì mà sẽ có thể ngủ được".

Một tràng đạn đại pháo nã xuống thật gần. Deutschmann nằm xuống trong khi những mảnh đất rơi trên lưng anh. Qua tiếng động âm ã, anh chợt nhận ra tiếng thét ghê gớm không phải của người mà cũng không phải của vật, biểu lộ sự sợ hãi vô cùng tận, một nỗi đau đớn khó tả, rồi một tiếng nói cất lên nửa rên xiết, nửa la rống :

- "Chúa ơi ! Đức Mẹ ơi ! Cái gì vậy ?...Cái gì vậy?.Chúa ơi ! Đức Mẹ ơi !"

Wiedeck thét : "Thăng mặt chuột đó". Rồi anh nhảy qua Deutschmann và phóng vọt ra ngoài.

Deutschmann nhìn rõ đế giày của anh ta thiếu nhiều đinh. Anh cũng vọt dậy, chạy ra lối cửa, ngã quy xuống và bò ra ngoài. Túi dụng cụ làm anh vướng víu. Ráng hết sức anh xốc lại chiếc túi trên lưng và rồi anh cũng ra được bên ngoài. Anh mặt chuột tựa vào bức tường giao thông hào. Mặt hần xanh mét, mũi hần hình như nhọn ra và vàng khè. Giống như bị chuột rút, môi hần hé mở để lộ những chân răng gãy đen sì và tiếng rên la thoát ra qua cặp môi bất động :

- "Chúa ơi ! Đức Mẹ ơi! "

Cặp mắt hần nhìn trân trối vào một vật gì đầy máu trước mặt. Deutschmann nhìn theo và nhận ra cánh tay trái của hần bị cắt đứt trong cuộc pháo kích. Máu vọt ra từ vết thương lớn chảy dài xuống quần phục, nhuộm đỏ tuyết quanh đôi boot và đọng thành vết lan rộng dần. Rồi đầu gối khuyu xuống, anh mặt chuột ngã lăn ra, mắt vẫn nhắm cánh tay bị cắt và lòng bàn tay có những ngón cong lại. Hần giơ cánh tay mặt như muốn tìm một chỗ tựa nhưng cánh tay rơi xuống,

bất lực. Anh mặt chuột lăn nghiêng sang một phía và vẫn nhắc đi nhắc lại:

- "Chúa ơi! Đức Mẹ ơi! "

Deutschmann gạt sang một bên Wiedeck đang đứng như chôn chân, mặt tái mét và anh cúi xuống người bị thương. Vội vã anh mở túi dụng cụ, tay sờ kiểm cuộn băng vì mắt anh vẫn chăm chú nhìn bộ mặt anh mặt chuột, rồi anh ngừng lại biết rằng mọi truyện đều vô ích : Trước mặt anh chỉ còn là một người đã chết. Anh lính Werner Kaizorki, hần danh mặt chuột, được chôn cất sau túp lều tranh, gần bộ chỉ huy Đại Đội 2. Đúng ngày anh ta chết một trái đạn đại bác rơi lạc đào thành cái hố ngay chỗ đó giúp cho hai tên Hiwis đỡ phải đào huyệt.

Tang lễ hết sức giản dị vào ban đêm. Đại đội đang bận công tác, vài người bạn thuộc toán làm việc ban ngày tham dự lễ. Thi hài đã đông cứng, miệng há hốc một cách riêu cợt, được đặt trên tấm vải lều, cạnh huyệt.

Cánh tay bị cắt đứt được đặt lên trên bụng. Dưới lớp nước đá mỏng, vết thương lớn trong như màu hồng. Wiedeck bảo hai tên Hiwis :

- "Làm đi"

Hai đứa cầm một bên mép vải lều kéo lên cho thi hài lặn xuống huyết. Có lệnh cấm không được chôn cất bằng vải lều vì loại này đang hiếm, cần dành cho người sống hơn là người chết. Một tên Hiwis bước xuống mộ lật ngửa anh mặt chuột lên, mắt hướng lên bầu trời đen ngòm. Rồi hắn trèo lên cùng với tên kia, lấp mộ.

Không có điều văn cũng chẳng có súng nổ vĩnh biệt. Mấy binh sĩ bước đi trước khi thi hài được phủ kín hoàn toàn. Deutschmann đã làm mọi điều có thể làm được. Trên tấm gỗ đóng vào một thân cây, anh đã viết:

"Binh nhì Werner Kaizorki 1912-1943"

Rồi phía dưới, anh ghi mấy chữ nhỏ hơn:

"Năm đây có lẽ lại hay cho hắn"..

Trung-úy Bevern lại xuất hiện ở Babinitchi. Ông ta đến làm gì ? cả Trung úy Wernher lẫn Trung úy Obermeier khi điện thoại báo tin đều không rõ.

Trung úy Bevern từ trên xe trượt tuyết bước xuống, chính anh hạ sĩ quan đón ông vì anh này không mang nón sắt. Rồi ông ngắm Wanda cô thông ngôn của trung úy Wernher khi cô đi qua. Mặc dầu mặt áo khoác dây và đi boots có bộ lông, cô cũng không dấu được vẻ đẹp tuyệt mỹ. Ông tiểu đoàn phó Bevern lau bầu:

- "Con khi già" !

Ông nghĩ ngay tới bài thuyết trình mà ông sắp nói với binh sĩ về đề tài : *Sự suy sụp tinh thần của lính Đức vì những người phụ nữ Nga.*

Trung-úy Wernher mắc máy điện thoại lên nhìn Bevern qua cửa sổ và mỉm cười. Ông bảo viên Thượng-sĩ :

- "Đêm nay ông ta sẽ ngủ không yên. Nếu ông ta không phải là gỗ đá thì chắc chắn cô Wanda sẽ làm ông ta bị ảnh hưởng".

Viên Thượng sĩ đáp :

- "Điều đó chẳng cần phải dự đoán, thưa Trung-úy"

Ông Thượng-sĩ mang mắt kiếng như một nhà tri thức và khi không giận dữ, ông ta thường phát biểu bằng một thứ ngôn ngữ thực chính xác. Ông ta đi ra khi Trung-úy Bevern bước vào,

Hai Trung úy bắt tay nhau, Bevern cất tiếng :

- "Tôi lại đến đây, Trung-Úy Wernher, anh có ngạc nhiên không" ?

Wernher nhún vai đáp :

- "Ngạc nhiên à ?...không... Mà tại sao lại ngạc nhiên nhỉ ? Trong chiến tranh, phải sẵn sàng chờ đợi những chuyện bất ngờ không mấy thích thú".

Bevern đáp bằng giọng kiêu hãnh :

- "Cám ơn".

Tuy nhiên ông ta nghĩ mình phải nên đi bước trước, không phải là đi đến một sự hòa giải vì ông chưa hề cãi lộn gì với Wernher mà là đi đến sự thỏa hiệp vui vẻ. Các sĩ quan cần phải nín nhịn lẫn nhau, nhất là trong những thời kỳ khó khăn. Ông hỏi :

- "Tại sao anh tỏ ra khó chịu với tôi như vậy ? Hình như anh tưởng rằng việc duy nhất của tôi trên trái đất này là gây cho anh những chuyện bực dọc. Trong khi thực ra mình phải hiểu lẫn nhau. Dù sao thì mình cũng như đi chung trên một con thuyền"

Wernher nói :

- "Vâng, nhưng anh lại chèo ngược chiều".

- "Anh không công bình chút nào. Tôi chỉ làm bốn phận của tôi".

- "Ừa? Chỉ làm bốn phận anh thôi sao? Được lắm. Thí dụ như cách đây 3 ngày, tại Orcha anh đã tập hợp những người từ bệnh viện và từ trạm cứu thương trở về và bắt họ phải đi hành đều bước. Đó là bốn phận của anh phải không Trung úy Bevern ? Những người bị thương đó lẽ ra trong một đơn vị bình thường đã có thể được cho phép về nhà nghỉ sáu tuần lễ. Vâng, tôi biết, tôi biết... chúng ta không ở một đơn vị bình thường. Tại đơn vị này, chúng ta không có những người được nghỉ phép. Nhưng ít ra cũng có thời kỳ dưỡng thương ở hậu tuyến, mặc dầu nói chuyện nghỉ dưỡng thương ở Orcha khiến tôi phải phì cười! Ấy thế mà ở đó, những người đang dưỡng thương còn đi đứng ngất ngư, có nhiều người vết thương chưa kín miệng,

ông đã bắt họ quay ngược quay xuôi như trong sân quân trường, bắt họ bước đều như lúc diễu binh, bắt đi hành ban đêm, đếm bước... một, hai và hát nữa! "

Trung úy Bevern nhìn qua cửa sổ, bộ mặt lạnh lùng, khinh miệt. Rồi ông nói:

- "Đó là việc tập chịu đựng cho đầy đặn. Chiến tranh đâu có phải trò chơi con nít và sự vận động chẳng bao giờ có hại cho ai cả "

- "Vậy thì anh hãy hỏi một người nào có thẩm quyền xem sao. Một y sĩ chẳng hạn ! "

- "A! Lạ nhỉ ? "

- "Cái đó người ta gọi là bạo ngược đó, Trung úy !"

- "Anh muốn gọi ra sao thì gọi. Chẳng thấy ai nói rằng những người nghỉ dưỡng thương phải được đối xử một cách phi quân sự. Khoẻ mạnh hay không khoẻ mạnh họ vẫn là những người lính ! Phải, anh không hiểu như vậy sao Trung úy Wernher ? Chúng ta cần những binh sĩ khắc nghiệt sắt đá đối với bản thân để họ cũng khắc nghiệt và sắt đá đối với quân thù. Anh là sĩ quan lẽ ra anh phải biết điều đó. Cuộc chiến đấu của chúng ta tại đây hết sức gian khổ, cuộc chiến đi đến thắng lợi cuối cùng có thể còn xa... "

- "Anh hãy thay đổi đĩa hát khác đi được không ? Cái đĩa này quá cũ mòn rồi vì lúc nào nó cũng lặp đi lặp lại những tiếng: khắc nghiệt... sắt đá... gian khổ... chiến thắng cuối cùng... chiến thắng cuối cùng..."

Bevern quay lại đột ngột. Tất cả trong dáng điệu của ông hình như biểu lộ một tư tưởng : bây giờ thì tao nắm được mày rồi!

Ông hỏi bằng một giọng thâm hiểm :

- "Vậy anh không tin tưởng vào chiến thắng cuối cùng sao ? "

Wernher nhìn ông ta với vẻ ngay thực giả tạo và nói:

- "Cái gì? "

Thâm tâm ông nghĩ: " Thắng ngu, thậm ngu, chí ngu ! Mày tưởng tao bết đến thế sao? "

Bevern đáp :

- "Điều anh vừa nói đó..."

- "Anh hãy nghe tôi đây, Bevern, tôi có thể làm một phúc trình tố cáo anh. Anh tìm cách vu cho tôi những lời mà không bao giờ tôi nói dù trong giấc mơ. Nếu anh không hiểu tôi muốn nói gì thì điều đó không đáng hãnh diện cho cái khả năng tri thức của anh ! Có ích gì khi nhắc đi nhắc lại không ngừng một tiếng mà người ta đã hiểu biết cặn kẽ từ căn bản và không có một tiếng nào có thể thay thế nổi ? Anh không phải là không rõ một điều : nhắc lại quá nhiều một dụng ngữ làm nó mất hiệu lực đi, tiếng "Chiến thắng cuối cùng" đối với chúng ta phải là một tiếng thiêng liêng".

Bevern, sững sốt, nắm chặt tay trong túi áo khoác và đứng chững hững, rồi đành phải hỏi:

- "Thế thì... nếu chúng ta cùng đồng ý về điểm đó... tại sao lại có sự bất hoà giữa chúng ta" ?

Wernher tiến lại gần ông ta và nhìn thẳng vào mắt:

- "Trung-úy Bevern, chủ nghĩa nào cũng đặt vấn đề tôn trọng nhân vị. Anh là một đảng viên Quốc-Xã rất tồi. Tôi không ở trong đảng nhưng không bao giờ tôi lại làm những điều như anh làm. Tôi khinh anh, anh đã phạm tội đối với mấy người đó, mấy người được quyền nghỉ ngơi vài ngày bởi vì họ bị thương dù rằng họ thuộc thành phần của tiểu đoàn trừng giới, nhưng họ cũng đã đổ máu cho nước Đức. Điều anh làm đó là điều hèn. Tôi xấu hổ đã mang cùng bộ quân phục như anh ! Không những anh là đảng viên Quốc-xã xấu mà anh còn là một con heo, một con heo bạo ngược " !

Trung-úy Bevern mặt trắng bệch, lặng người, đi ra khỏi căn nhà tranh không nói không rằng. Ra tới ngoài, ông ngưng lại một vài phút suy nghĩ :

- "Có phải chính Wernher tuy hơi riều cợt nhưng lúc nào cũng đàng hoàng, đã vừa nói với mình những lời như vậy không ? Có phải chính hắn đã nói giống như Trung-úy Obermeier, như tất cả những thằng hèn, những thằng vì chúng nó mà quân đội Đức mất phong độ vô địch, bách thắng của những năm đầu ? Nó lại dám coi mình như gì nhỉ ? Một đảng viên Quốc Xã tồi à ? Mình ! Nó bảo chính mình ! Mình là người đã dành trọn cuộc sống cho lý tưởng vĩ đại của Đảng ! Và tất cả chỉ vì mình đã khuấy động sơ sơ cả bọn bần tiện đó ở Orcha này" !

Rồi ông lững thững tiến lại chiếc xe trượt tuyết với ý chí thêm cương quyết dâng hiến trọn cuộc đời cho chính nghĩa. Ông biết không phải ông đơn phương. Trái lại, còn đông, rất đông người sẵn sàng ném cả sinh mệnh của họ vào để làm nghiêng cán cân về phía chiến thắng, cuộc chiến thắng chân chính, dứt khoát không những đối với kẻ ngoại thù mà còn chiến thắng cả những kẻ thù đã lọt vào hàng ngũ họ.

Ông hét người lái xe : " Về Tiểu-Đoàn "

Trong khi đó Trung-úy Wernher điện thoại kể cho Trung-úy Obermeier sự việc vừa xảy ra. Obermeier kêu lên :

- "Mà cậu điên rồi sao " ?

- "Tôi chán quá rồi " !

- "Cậu nghe tôi... Mình phải chấp nhận, không nên buông xuôi cho nó hạ bộn mình. Cậu thử nghĩ xem binh sĩ của mình sẽ ra sao nếu bất ngờ, đến lượt mình... rồi cũng đi đến chuyện bị trở thành những anh lính trơn trong một đơn vị trường giới ?"

- "Không phải ai cũng có thể luôn luôn nghĩ đến điều nhận định đó".

- "Nhưng phải cố gắng chứ " !

- "Tôi đã phải cố gắng hết sức mới không đập vỡ mặt thẳng cha đó".

- "Tôi cũng đã từng có ý định như vậy. Nhưng mà tôi phải tự chủ... Hôm nay cậu có thể đến tôi chơi được không ? "

- "Tôi sẽ cố xem sao".

- "Tốt. Chốc nữa mình gặp nhau. Có thể mình phải tìm ra cách nào làm cho thẳng bản tiện đó trở nên vô hại."

Trung úy Wernher bỏ máy xuống, mắt suy tư nhìn qua cửa sổ chiếc xe trượt tuyết xa dần trong cánh đồng hoang vu.

Trời tuyết. Từ bầu trời xám, những dóm tuyết dày rơi lả tả, lặng lẽ bao phủ mặt đất. Đám tuyết mới rơi cuốn bụi dưới thang trượt của chiếc xe trên có một hình thù mặc áo ấm sù sụ. Bức tường sẫm của rừng cây chắn ngang chân trời. Bên cạnh đường, nổi bật lên những cột đánh dấu đường giây điện thoại mà các toán tuần tiểu phải kiểm soát hàng ngày.

Schwanecke bám chặt hai tay, thỉnh thoảng lại chửi thề. Chiếc xe trượt lắc lư, nảy dội lên trên những tảng tuyết đông cứng. Khẩu tiểu liên đeo trên cổ anh đu đưa đập vào bụng. Dưới ghế ngồi, chiếc máy xe nhỏ kêu rồ rồ. Không hiểu chiếc máy có chịu đựng nổi thử thách này không ?

Đột nhiên, Schwanecke nhìn thấy một bóng người hiện ra bên đường, một bóng người nhỏ bé, rụt cổ trong chiếc áo choàng lót lông, đứng một mình chơ vơ giữa khoảng mênh mông. Khi chiếc xe tới gần, người đó giơ tay. Schwanecke thảng xe lại. Chiếc xe còn trượt đi một quãng rồi mới ngừng lại. Schwanecke tắt máy, bước xuống, tháo khẩu tiểu liên đeo trên cổ xuống và tiến lại phía bóng người bất động.

Rồi khi nhận ra người đó, anh ngừng lại như bị chưng hửng, anh cúi xuống và chìa khẩu súng ra.

Tartoukine, chính hẳn, giơ cao hai cánh tay để chứng tỏ hẳn không có võ trang. Qua cặp mi mắt khép lim dim không để nhận rõ đồng tử, hẳn quan sát Schwanecke một lúc lâu rồi lên tiếng :

- "Thì ra mày ".

Schwanecke thấy rợn gai ốc chạy dọc xương sống. Tia mắt anh quan sát vội bên trái và bên mặt. Tên Mông Cổ cười :

- "Mình chỉ có hai thẳng thôi, chú ơi... (Hắn giơ tay chỉ khắp chung quanh). Chẳng có ai thấy mình..."

Schwanecke đáp :

- "Được ".

Âm thanh của giọng nói làm anh ngạc nhiên. Anh biết rằng anh sắp phải chiến đấu. Một tràng tiểu liên đủ để quét gọn thẳng cha kia nhưng đối với anh như vậy tỏ ra quá tầm thường, quá dễ dàng.

Anh có cảm tưởng cơ hội này đòi hỏi cách khác và đó cũng là cảm tưởng của Tartoukine.

Anh nói bằng giọng riều cọt có vang chút âm thanh chiến thẳng :

- "Nào làm gì thì làm đi ".

Anh Mông cổ rút trong túi ra hai chiếc dao găm hơi cong. Mặc dầu trời tối, Schwanecke nhận thấy cán dao được chạm trổ tỉ mỉ. Anh nói:

- "Dao đẹp quá... Mày bán "?

- "Hoặc mày hoặc tao " !

- "Mày không thấy như vậy hơi dặt sao " ?

- "Chọn lấv một con đi, hai dao như nhau". Schwanecke tháo găng tay để thử lưỡi dao.

Lưỡi dao sắc như dao cạo.

- "Khá lắm..."

- "Dao này có thể đâm thủng áo lót lông". Schwanecke ướm thử dao xem

nặng nhẹ, tung lên trời, bắt lấy một cách khéo léo và lùi lại hai bước :

- "Tại sao mày còn mặt áo lông vậy con khỉ vàng " ?

Anh cởi chiếc áo khoác nặng bằng da cừu và ném ào xuống tuyết. Rồi anh đóng khóa an toàn khẩu tiểu liên và đặt trên chiếc áo.

- "Xuống suối vàng mình không cần đến áo lông nữa. Mày hãy làm theo tao đi".

Tartoukine ngật ngừng chút xíu. Rồi hắn cũng cởi áo khoác và ném trên tuyết.

Run lên vì lạnh và xúc động, hai người đối mặt nhau.

Phương Đông, phía trên cánh rừng, bầu trời bắt đầu rạng sáng. Schwanecke cúi người, đưa tay cầm dao găm ra và rút lên :

- "Nào ! Ranh con " .

Tartoukine nhún đầu gãi. Hai người quan sát nhau một lúc rồi anh Mông cổ nhảy vọt trên tuyết kêu lạo xạo và đâm nhanh như chớp. Schwanecke né sang một bên và gấp đầu gối thúc mạnh vào bụng dưới anh Mông cổ.

Tartoukine hét lên tiếng kêu đau đớn man dại. Người hắn gập đôi nhưng mặt vẫn ngừng lên. Schwanecke toan đâm vào chiếc mặt đó đang nhẩy múa trước mắt như bóng ma chơi. Tartoukine né tránh, xoay người và ngay khi anh lính Đức qua trước mặt, hắn lại đâm.

Schwanecke không nhìn thấy và không tránh nổi. Anh thấy đau rát ở háng mặt và có cái gì nóng ẩm chảy trên đùi anh. Anh rú lên, nhảy sang một bên :

- "Thằng khốn kiếp " !

Chân phải anh như bị tê đi và không còn giữ nổi người anh nữa. Tartoukine tiến lại. Thoảng nhìn con dao găm hấn cầm có vấy máu, anh mỉm cười. Đó là máu của anh.

Anh thấy lão đảo thực sự và rít lên :

- "Tao sẽ giết mày. Tao sẽ giết mày..." Schwanecke ngừng nói. Đùi phải của anh đau rát. Anh không còn thấy thù hận nữa mà chỉ có ý chí lạnh lùng là phải giết. Sự đau đớn của anh chỉ còn là bề ngoài, vì trong anh không còn gì ngoài ý chí đó. Anh nhìn bộ mặt vàng, nhả nhúm, diễn biến chung quanh anh, và tự quay quanh nó để lúc nào cũng đối diện. Đột nhiên anh nhảy vọt lên. Bước nhảy quá bất ngờ và thật tàn bạo khiến Tartoukine không tránh nổi ngã trên tuyết, tay cầm dao găm giơ lên. Một giây sau, Schwanecke đã đè lên hấn. Anh nhìn bộ mặt hấn thật gần, trơ trơ như đồng cứng, không chút giao động ngay khi hấn lại đánh được địch thủ một cú nữa. Nhưng, ngay lúc đó, tất cả đổ sụp chung quanh tên Mông cổ. Hấn cảm thấy một lần, hai lần lưỡi dao đâm sâu vào người hấn. Hấn bắt đầu dấy dựa và kêu lên biểu lộ sự sợ hãi trước cái chết bây giờ đối với hấn quá gần và sự ham muốn cùng cực được sống. Trong một cử động tuyệt vọng, hấn hất được Schwanecke sang bên và cả hai cùng vọt dậy một lượt. Nhưng hấn lại nhìn thấy bàn tay cầm dao găm lao tới và lúc đó thì hấn cuống quít. Hấn cầm đầu bỏ chạy trốn bất kể trời đất, cố gắng càng hay được con quỷ đó mà hấn còn nghe rõ tiếng cười cuồng dại phía sau.

Rồi bộ mặt đầy máu, thân thể bị nhiều vết thương, hấn chỉ còn có thể đi lảo đảo.

Thế là hấn bật khóc và những tiếng nói không dẫn nổi, buông qua vành môi hấn :

- "Nó khỏe hơn ta... khỏe hơn rất nhiều...Ta sợ... Nó như con sói, đờn độc vì ghê gớm:.."

Hấn cũng nhận ra là hấn đã ngã và đang bò vào rừng, để lại phía sau một vết móng đỏ, Hấn tự nghĩ: "Hãy để cho ta chết quách. Nó đã làm ta mất sức lực, mất can đảm, mất cả tinh thần..." nhưng hấn vẫn bò như vậy, thỉnh thoảng ngừng lại, lấy một nắm tuyết đắp lên vết thương đau rát trên mặt... Schwanecke cũng ngã xuống khi Tartoukine bắt đầu bỏ chạy. Anh

cười thật lâu nhưng tiếng cười mất dần vẻ chiến thắng để trở thành điên dại, giật giọng. Phía bên mặt, người anh như tê liệt, vết thương trên lưng xót như xát muối. Anh vùi đầu vào tuyết cảm thấy khoan khoái cái lạnh cắt thịt trên trán... không thể chết như thế này được... Anh cũng bò tới chiếc xe trượt, nặng nề lết lên xe và ngã vào chiếc tay lái. Anh phải cho xe chạy. Mỗi phút qua đi làm anh tới gần cái chết mà anh thì không muốn chết... Anh lần tìm chiếc khóa máy, vặn một vòng và nhấn lên nút mở máy. Chiếc xe nổ lục đục lúc đầu vì trời lạnh rồi sau máy chạy đều.

Schwanecke nằm rạp trên tay lái, lái xe như trong mơ. Anh bỏ đường lộ queo một vòng lớn rồi lại lên đường lộ và phóng trở lại Barsdovl

Cứ như thế anh đi vào làng, loạng choạng bờ đường này sang bờ đường kia như người say rồi cuối cùng húc vào một đồng tuyết lớn trước trạm cứu thương và ngừng lại.

Với ý chí cố gắng sau chót, anh đứng dậy bước xuống xe, nhưng lực bất tòng tâm anh ngã lăn ra ngoài đường trên tuyết.

Một lúc sau, Y-tá Kronenberg tìm thấy anh nằm bất tỉnh.....

Chương 11

Bá-Linh...

Bác sĩ Franz Wissek chuyên viên giải phẫu tại bệnh viện Từ-Thiện quả quyết rằng chàng là một người may mắn. Những người khác, nếu vào địa vị chàng, có lẽ đã nói khác vì chàng chỉ còn có một chân và kể từ năm 1941, thân thể chàng mang vô số là sẹo.

Tuy nhiên tính lạc quan đó, theo quan điểm của chàng, cũng có thể có nguyên cớ. Nguyên là một nhà giải phẫu trẻ tuổi, có nhiều triển vọng ở những địa vị cao, chàng đã phải nhập ngũ vào năm 1939. Trong đời quân ngũ, chàng đã qua Ba-Lan, Pháp, Balkans... rồi Nga. Vào năm 1941, quân Nga tràn ngập trạm cứu thương của chàng trước khi bị đẩy lui nhờ một cuộc phản công. Người ta tìm thấy chàng trong một cái hố, nơi đây chàng đã tự băng bó cầm máu cho chiếc chân bị thương nặng và chiếc chân bị cưa ngay trong ngày hôm đó. Kể ra thì chàng có đầy đủ lý do để chán nản nhưng tiếng "chán nản" không hề có trong ngôn ngữ của chàng. Phần lớn bạn đồng ngũ của chàng đã bị chết vì pháo binh Sô-Viết và hàng ngàn thanh niên khác vẫn còn gục ngã hàng ngày. Như vậy thì phải chăng chàng có quyền tự coi mình như một người may mắn vì còn được sống sót? Còn một chân hay không còn chân nào thì cũng chẳng mấy quan trọng. Với một chân duy nhất, người ta vẫn có thể tiếp tục hành nghề giải phẫu, hơn nữa, các bạn đồng nghiệp của chàng lại thực hiện được việc chinh hình một cách xuất sắc. Đối với người một giò thì mặt trời cũng vẫn huy hoàng rực rỡ như đối với mọi người. Ngay cả đến các giai nhân cũng không để ý đến sự khiếm khuyết đó. Và những chuyện người ta nghe nói về chàng hình như chứng minh được điều này. Chàng坦然 đối với nỗi đau đớn của bản thân, nỗi đau đớn nhiều khi khó mà chịu đựng nổi sau những lúc phải đứng lâu để giải phẫu. Chàng cũng bất kể đối với những thiên kiến của thời đại

và điều quan trọng hơn nữa là chàng coi thường luôn cả những mối nguy hiểm thực sự hay dự đoán có thể do thái độ bất cần đời của chàng gây nên. Trước khi Deutschmann bị gửi đi Tiểu-Đoàn trừng-giới, chàng đã là bạn của anh và Julia. Và ngay bây giờ chàng vẫn giữ tình bạn đó. Vì vậy, lẽ dĩ nhiên là Julia đã tìm hỏi chàng khi nàng đã sẵn sàng thực hành cuộc thí nghiệm trên thân thể mình.

Bác sĩ Wissek người cao lớn, lưng hơi gù, cặp mắt màu xám và tươi cười,

Mớ tóc thường để rối. Chàng tỏ ra vui mừng khi gặp Julia trong hành lang của bệnh viện Từ-thiện.

Chàng niềm nở nói:

- " Đã lâu lắm không được gặp cô đó, cô bé ! "

Julia hết sức xúc động. Nàng hiểu rằng chàng vui mừng khi được gặp lại nàng. Điều này làm cho nàng được an ủi. Nàng tự hỏi tại sao trước đây nàng đã không tới kiếm chàng để đi chơi một, hai giờ vào buổi tối hay bơi thuyền trên sông Wannsee. Nhưng rồi nàng lại tự nhủ cứ giữ như hiện nay còn hơn vì có một thời trước đây nàng suýt nữa đã trao tim cho chàng trai trẻ cao lớn vô tư này... như hàng hai, ba chục người đàn bà khác đã từng làm như vậy trước hay sau nàng. Ngày đó chàng đã nói đến chuyện hôn nhân nhưng Julia đã suy nghĩ, không phải là không có lý do, rằng lẽ ra chàng phải nhắc đi nhắc lại vấn đề đó nhiều lần. Nàng thấy không thích hợp lấy một người đàn ông nào mà vừa nhìn thấy đôi chân đẹp của đàn bà đã lập tức bị xúc động. Thế rồi nàng quen biết Ernst Deutschmann và việc liên hệ đến Wissek không thành vấn đề nữa.

Nàng nói với bác sĩ Wissek:

- " Tôi muốn nhờ anh một việc mà tôi chắc anh có thể giúp tôi".

Vị Bác sĩ trẻ tuổi cầm cánh tay nàng và trả lời:

- " Cô bé thừa biết đối với tôi cô muốn gì cũng được. Đi lại đây, tôi có chút thì giờ rảnh. Tôi đưa cô bé đi uống chút rượu và nói chuyện lại thời vàng son khi xưa. Ngày đó thật đẹp phải không? "

- " Rất đẹp "

Chiếc chân giả của chàng gõ mạnh trên nền lát đá hoa của hành lang.

Julia tự nhủ :

- " Mặc dù tất cả vẻ thân nhiên bề ngoài, sự tàn tật này chắc phải hết sức khổ sở đối với người thanh niên tráng kiện, ưa thể thao và rất gan dạ này ".

Nhưng rồi nàng vội tập trung tư tưởng vào vấn đề mà nàng sẽ phải yêu cầu giúp đỡ.

Bệnh viện Từ-thiện như các bệnh viện khác rất đông chật nhưng Bác sĩ Wissek cũng dành được một phòng ở lầu trên, mặc dầu chàng có một biệt thự khá xinh đẹp tại Dahlem.

Vừa lên thang lầu với Julia, chàng vừa nói:

- "Tôi phải dành lấy một phòng riêng... để tránh những ông sếp hay làm phiền phức. Hơn nữa, ai cũng cần có một góc yên tĩnh để thỉnh thoảng ngồi mà suy tưởng ".

Cả bệnh viện ai cũng biết chàng sẵn sàng "suy tưởng" có đôi. Chàng mời Julia ngồi vào chiếc ghế duy nhất, còn mình thì ngồi ngay trên giường rồi lấy trong hộc ra một chai cô nhắc và hai chiếc ly.

Chàng mỉm cười nói:

- " Uống một chút để nói chuyện hơn".

Một lần nữa, Julia nhận ra rằng ít người đàn bà nào có thể chối từ được người thanh niên dễ thương và duyên dáng này. Hai người cùng uống và lại rót đầy hai ly lần thứ hai.

Julia cười bảo:

- " Thôi. Chắc anh không muốn làm tôi say chứ? "

Rượu đã làm nàng ấm người và hồng nét mặt. Chàng nhìn nàng một cách dịu dàng và nhận xét:

- " Cô còn đẹp hơn trước nữa".

Dù thấy sung sướng khi nghe chàng nói như vậy và sung sướng được uống rượu với chàng uống ngay bằng chiếc ly mà chắc chắn đã có nhiều cặp môi đàn bà nhấp vào đó, nàng đáp :

- " Chúng mình hãy nói chuyện đứng đắn ".

- " Vậy thì cô nói đi có chuyện gì" ?

- "Như anh đã biết, nhà tôi, anh Ernst, nghiên cứu về actinomycès và những nấm vi ti cùng loại đó... Anh ấy đã tiến được khá xa thì xảy ra chuyện... đó".

- "Chuyện bần tiện đó. Cô có thể nói thẳng như vậy".

- "Vâng, chúng tôi có quá ít thời gian để thực hiện một loạt thí nghiệm nhưng chúng tôi dám chắc đã đi đúng đường".

- "Đối với Ernst như tôi đã từng biết anh ấy... thì điều đó chắc là đúng".

- "Tóm lại... Nếu chúng tôi có thể dành cho một thời hạn nào đó có lẽ chúng tôi đã thực hiện việc thí nghiệm với vi trùng "S'reptocoque", "Sla-phylocoque", với những mầm mống của bệnh typhus. Đó là điều hết sức mới mẻ... Chúng tôi đã thành công trong việc tách riêng ra một chất có khả năng trong một thời gian rất ngắn tiêu diệt được những vi trùng đó, làm cho nó biến mất một cách hoàn toàn và giản dị, Nếu anh đã được thấy...

- " Xin lỗi một phút! Cô vừa nói gì ? Cô đã tách riêng ra được một chất có thể tiêu diệt được những con quái vật đó à ?"

- " Vâng".

- " Cô hiểu rõ những điều mà cô quả quyết đó chứ? "

- " Đã hẳn là như vậy rồi".

- " Nếu thế thì...thì là một điều phi thường ! Này cô bé, nếu đúng như vậy thì còn trên sự phi thường một mức nữa. Nếu cô biết những vết thương lâu ngày nung mủ, thối rữa... làm chúng ta phải lo ngại biết chừng nào, À mà để tôi bình tĩnh lại đã... Rồi !... cô nói tiếp đi".

Chàng nốc một hơi cô nhấc và rót ly khác.

- " Anh đã biết tôi khá đủ để hiểu rằng tôi không thích nói quá lỗ..."

- " Đúng. Có khi cô còn nói quá ít nữa là khác".

- "Vậy thì anh hãy nghe một cách nghiêm chỉnh ! Chúng tôi đã tách riêng ra được chất đó và Ernst, đã tự thí nghiệm lên thân mình. *(Nàng bắt đầu suy nghĩ rồi mới nói để không phạm một lầm lẫn nào, với ý chí nhất định đạt được điều mà nàng muốn dù có phải nói dối chàng)*. Lẽ ra thì anh Ernst chưa nên làm như thế vội vì quá sớm. Bây giờ thì họ bắt mất anh ấy rồi. Chỉ còn tôi một mình. Tôi biết làm sao đây ? Tôi đã bắt đầu lại công

việc và đã thành công trong việc sản xuất một ít chất đó. Chúng tôi gọi chất đó là actinine, và tôi muốn đem thí nghiệm vào loài vật. Điều mà tôi mong anh giúp là lấy cho ít mũ có chứa vi trùng "staphylocoque" nhất là thử "staphylocoque màu vàng". Ở đây chẳng thiếu gì thứ đó..."

Wissek hỏi với cặp mắt soi mói:

- "Để thí nghiệm trên loài vật à?"

Julia trả lời mắt không nao núng:

- "Vâng".

Tim nàng đập mạnh.

Nhưng với vẻ giả vờ khéo léo như tất cả những người đàn bà biết làm giả bộ như vậy khi họ muốn đạt được một cái gì, nàng nói thêm:

- "Hẳn là thí nghiệm trên loài vật chứ anh còn muốn thí nghiệm ở đâu khác nữa? Chắc anh có những bệnh đó ở đây chứ?"

Bác sĩ Wissek biết rằng Julia là một nữ bác sĩ khôn ngoan nhưng dám thực hiện những dự tính một cách cương quyết. Công việc mà nàng đang phụ trách không phải là không có một vài điều nguy hiểm. Tuy nhiên chàng chắc chắn rằng nàng biết rõ nàng định làm gì và muốn làm gì. Tại sao chàng lại không giúp cho nàng dễ dàng trong công việc? Không có gì trở ngại cả. Hơn nữa, chàng cảm thấy thích thú khi giúp nàng việc đó không phải chỉ vì trước đây chàng đã tưởng lấy nàng làm vợ mà còn vì nay nàng là vợ của Bác sĩ Deutschmann, người mà từ lâu nay đã có một số đồng nghiệp không dám nói đến tên mặc dầu trước đây họ đã hãnh diện được làm bạn với vợ chồng nàng.

Chàng nói:

- "Thôi được, đồng ý. Tôi sẽ lấy cho cô bé những thứ vi trùng đó. Hiện ở đây tôi đang có một trường hợp rất đáng kể, một mụn lớn trên mặt bệnh nhân. Chính tôi cũng không dám chắc có cứu nổi anh ta không".

Julia vọt dậy:

- "Đó, đúng là thứ tôi đang cần. Mình đi luôn ngay".

- "Làm gì mà cô bé quá gấp gáp vậy. Hãy uống nốt ly cô nhắc đi. Cô không nhận thấy sao? Tôi cho rằng đúng là một loại tiên tử. Một tay tổ của đảng nhờ tôi chữa cho một bệnh rất bê bối đã cho tôi hai chai rượu

này... Mà thực như vậy, chuyện đó vẫn xảy ra như thường, cô có tin hay không tùy ý".

- "Anh cũng chữa bệnh tư nữa sao ?"

- "Không, cái đó cấm... Nhưng sống làm sao nổi với những thẻ mua thực phẩm, cô thử nói nghe ? Thịnh thoảng có một người đến kiểm tôi, thường là một nhân vật cao cấp hoặc một mệnh phụ phu nhân... Minh cũng phải biết đón nhận những gì người ta đem đến cho mình".

- "Phải, đó là câu châm ngôn được phổ biến nhiều trong thời đại này. Nhưng còn anh, trước kia anh đã từng giữ gìn.. Thôi bây giờ mình đi".

Chàng đứng dậy, đáp :

- "Nào thì đi".

Một tấm băng che kín khuôn mặt người bệnh chừng 40 tuổi. Không nói không rằng, Bác sĩ Wissek khéo léo và lẹ làng bóc tấm băng ra. Julia rùng mình khi nhận rõ bộ mặt sưng vù đến híp cả hai mắt, mủ rỉ chảy ra từ một mụn lớn bên cánh mũi.

Bác sĩ bảo :

- "Hôm nay trông có vẻ khá hơn".

Julia hiểu rằng những lời đó là Bác sĩ nói với người bệnh và anh ta mấp máy môi lẩm bẩm vài lời gì nghe không rõ.

- "Chắc hẳn anh ta đau đớn khủng khiếp lắm".

Bác sĩ Wissek nói :

- "Anh yên tâm. Chúng tôi chỉ lấy một chút mủ. Anh có mụn nhọt đặc biệt quá nên cần phải lấy mủ nghiên cứu kỹ trong phòng thí nghiệm".

Lời nói thật bình thản, có hiệu lực làm an tâm bệnh nhân. Julia biết Wissek là một bác sĩ bẩm sinh, hiểu và thông cảm nỗi đau đớn của người bệnh mà anh chạy chữa. Tất cả thái độ của anh chứng tỏ anh ở đây để giúp đỡ và an ủi họ. Anh dùng một chiếc bay nhỏ xíu hớt chút mủ và gạt vào một chiếc muỗng.

Khi đi ra anh nói với Julia:

- "Chùng này là đủ rồi: có đến hai, ba triệu vi trùng "Staphylocoque". Nhân viên vi trùng học của chúng tôi ở đây đã xác nhận đúng là loại vi

trùng 'Staphylococcus aureus'. Bây giờ là việc của cô. Cô định thí nghiệm cho chuột hay sao ? "

- "Vâng".

- "Hôm nào tôi có thể đến xem được không"?

- "Được chứ, nhưng đừng đến trước khi tôi ấn định ngày rõ ràng".

- "Khi nào thì cô có thể ấn định được. Chắc cô thừa đoán được là vấn đề này làm tôi chú ý hết sức".

- "Trong vài hôm nữa. Có lẽ độ 5 hay 6 hôm. Tôi sẽ điện thoại cho anh".

- "Nhớ đừng có quên đó nghe"....

Chương 12

Wiedeck đang ngồi hút điếu thuốc lá cuối cùng trong chiếc hầm làm được nửa chừng thì cửa hầm chọt tối. Có ai đi vào: Điếu thuốc lá anh sắp đưa lên miệng bị giữ lại nửa chừng. Lúc đầu Wiedeck tưởng giác quan mình lầm lẫn. Nhưng mà không, rõ ràng là một người hăn hoi.

Thượng sĩ Krull !

Wiedeck thong thả đứng dậy, kinh ngạc tự nghĩ : "Mình trở thành thằng ngu".

Thượng sĩ Krull la :

- "A ! Đúng là một bọn lười như hủi! Tụi bây lợi dụng thời giờ...Mà này, tại sao lại có một thằng? Những tên khác đâu"?

Wiedeck hỏi :

- "Ai"?

- "Thì những thằng khác đó...Hay là mày một mình làm được cái hầm này?"

- "Tôi có việc phải làm tại đây".

Điều đó không đúng. Thực ra Wiedeck đã lặn vào hầm này chừng nửa giờ trước khi thay phiên để hưởng chút yên tĩnh. Anh đã mệt lử mà trong hầm này tương đối ấm hơn ở ngoài đang bị những cơn gió quái ác lùa trên cánh đồng hoang, quất vào mặt những mảnh tuyết vụn sắc như những chiếc kim.

Thượng sĩ Krull tiếp :

- "Hừ, ở đây thực dễ chịu. Đóng vai lính tráng như thế này cũng khoái thực hả? Bây giờ tao mới hiểu tại sao lại đào thiếu mất những năm mươi thước giao thông hào. Tụi bây lười thối thây ra trong khi cần phải làm ! Đã đến lúc tao phải xem xét đến một chút mới được".

Wiedeck dập tắt điều thuốc, thận trọng nhét mẩu thừa vào túi áo ngực rồi lại ngồi xuống. Thượng sĩ Krull nhìn anh với vẻ ngạc nhiên rồi thét lên :

- "Đứng dậy !... Mau lên ! Đi làm việc" !

Wiedeck đáp :

- "Không ! Bây giờ là lúc đổi phiên, 10 tiếng đồng hồ, suốt cả đêm tôi phải ở đây. Chẳng có gì vào bụng, không một phút nghỉ ngơi! Đó, dễ chịu như thế đó !"

- "Sao ! Mà đòi nghỉ ngơi à? Mà coi quân đội Đức như một viện dưỡng lão sao?"

Thượng sĩ Krull rất tự tin: ông đã đi với Trung sĩ Hefe và Kentrop từ Gorki vào lúc sáng sớm và đã ngồi trên xe trượt tuyết qua các vùng địch có thể quan sát thấy mà vẫn chẳng thấy có gì xảy ra, từ đó ông suy luận ra rằng những chuyện về việc pháo binh địch nã vào bất cứ cái gì động đậy, chỉ là những chuyện thổi phồng và chắc chắn là những lý do nặn ra khi thuận tiện. Tuy nhiên chỉ còn có điều cần được giải thích là tại sao lại có con số thương vong cao như vậy ? Có thể đó là những tên tự hủy hoại thân thể... Dù sao thì cũng phải mở mắt ra mà quan sát mới được!

Ngay khi tới các giao thông hào, ông quyết định đi kiểm soát một lượt và trong khi yên trí sẽ thấy binh sĩ làm việc thì lại thấy những người nằm dài trong các hầm trú ẩn, đợi thay phiên. Và ông đã tới chiếc hầm dành cho đại liên hạng nặng nơi Wiedeck đang nằm ườn nghỉ ngơi.

Địa điểm này có vẻ được lắm. Một lớp ván bên trên, những cột chống vững chãi, hai ổ nằm có thể trải rơm được. Thực sự như thế đủ cả tiện nghi rồi. Nhưng ông sẽ có đủ thời giờ để xem xét cho thỏa ý. Còn bây giờ, việc cần làm là phải tổng cổ thẳng cha lười biếng "Wiedeck" này đi làm việc, ông vừa toan mở miệng tuôn ra những lời chửi rủa mà ông thường có biệt tài thì chợt một tiếng gầm từ xa vọng tới đầy đe dọa làm ông nghẹn lời. Một lúc sao, không gian tràn ngập những tiếng rít ghê rợn rồi có tới bốn... sáu... tám tiếng nổ. Nền đất và tường hầm rung lên nhẹ nhẹ như bị giật vì cơn sốt. Thượng sĩ Krull bám vào chiếc cột, rụt đầu lại. Bộ mặt ông trở thành tái xanh và từng giọt mồ hôi lớn chợt lóng lánh trên trán ông.

Khi tiếng nổ đã yên, ông hỏi:

- "Cái gì vậy?"

Wiedeck vẫn nằm im trả lời vẫn tắt:

- "Quân Nga".

- "Quân Nga à? có phải là..."

- "Pháo binh đó. Tôi tưởng rằng ông đã biết chứ. Ông chưa nghe thấy như thế bao giờ à?"

Thượng sĩ Krull thét:

- "Câm mồm mày lại !"

Wiedeck vừa làm ông bị xúc phạm nặng nề. Theo số quân bạ của ông, ông đã tham dự hai chiến dịch : tại Balan năm 1939 và tại Pháp năm 1940. Chẳng ai cần biết là đơn vị ông lúc đó được dùng làm trừ bị, ở phía sau tiền tuyến, hàng bao nhiêu cây số, chuyên lo liệu mấy chuyện như gà, trứng, rượu chát cùng những thứ khác cũng dễ chịu như vậy mà quân đội thường được cung cấp trong cuộc tiến vào đất địch. Sau đó, ông đã phục vụ tại hậu tuyến để trước hết huấn luyện cho tân binh rồi cho binh sĩ Tiểu-đoàn-trừng-giới phải có thái độ nào dưới hỏa lực. Kể từ ngày khởi đầu binh nghiệp, ông chưa bao giờ nghe thấy đạn rơi gần như vậy.

Ông hỏi bằng giọng bốt kiêu căng :

- "Ở đây thường xảy ra như thế này sao " ?

Wiedeck nói thản nhiên :

- "Bọn Nga đã nhìn thấy Thượng sĩ tới. Bây giờ họ sẽ không để cho ông đi. Ông đến cùng với toán đổi phiên hả?"

- "Đúng thế".

- "Trời ơi ! Như vậy thì tôi phải chạy mới được !"

Wiedeck đứng dậy, đeo chiếc bi đông vào thắt lưng, đội chiếc mũ sắt. Trong lúc anh hạ chiếc mũ trùm nguy trang lên và buộc thắt vào cằm, anh hỏi Krull đang bám chặt vào chiếc cột.

- "Thượng sĩ ở lại đây hả ?"

- "Ừ. Lẽ dĩ nhiên".

Giọng nói của Krull đã mất vẻ tin tưởng. Ông quên mất Wiedeck đã phạm vào một lỗi nặng về quân kỷ mà ông phải trừng phạt ông cũng muốn được bỏ đi như hăn và tìm cách để có thể giữ hăn lại. Nhưng bằng cách nào

bây giờ ? Đại đội trưởng đã ra lệnh cho ông đo chiều dài những giao thông hào đã đào xong và chính Đại đội trưởng đã bảo ông phải làm giữa ban ngày. Ông nghĩ : " Mình ngu thật. Làm sao mình có thể làm được"? Ông không muốn ở lại một mình. Người ta không buộc ông làm điều đó. Ông sẽ theo Wiedeck cùng với những người khác. Sau đó, rồi sẽ hay. Nhưng bằng mọi giá, ông không thể ở lại một mình ! Một viên trái phá đơn độc bay qua hầm và nổ ở phía sau, Không, ông sẽ không ở đây một mình được!

Ông hỏi :

- "Mày đi đâu, Wiedeck ?"

- "Tới điểm tập hợp. Bọn chúng nó đang đợi tôi".

Anh đi ra khỏi hầm và Krull đi theo. Rạng đông trên đất Nga từ từ lên trong một ngày xám xịt, đầy tuyết.

Wiedeck lẩm bẩm :

- "Không thể chậm được nữa... Miễn sao bọn nó đừng có chuồn đi mà không có mình".

Anh sợ đã lỡ buổi thay phiên và phải nằm lỳ tại đây suốt ngày vì không thể nào vượt qua khu đồng trống phủ đầy tuyết ban ngày.

Đúng lúc đó thì biến cố xảy ra.

Bầu trời chợt sáng rực trên phòng tuyến Nga. Không gian tràn đầy những tiếng rít, tiếng hú. Một bức thành lửa xuất hiện trên mặt đất, đúng chỗ phòng tuyến Đức.

Wiedeck nhìn qua bờ giao thông hào và gọi Krull lúc đó chỉ còn là một hình thù run rẩy tội nghiệp:

- "Nếu ông muốn đi thì phải đi vào lúc này... Bọn Nga sắp khởi sự cuộc pháo kích ngăn chặn và mình không còn ngo ngoạ gì được nữa !"

Đây là một cuộc pháo kích chuẩn bị cho cuộc tấn công bằng thiết giáp và bộ binh, một cuộc xung phong thường lệ xảy ra một cách chắc chắn cùng lúc này tại một vài vùng trên chiến tuyến miền đông, sửa soạn cho một ngày đầy chết chóc, đau khổ và lo âu như bao nhiêu những ngày trước.

Cuộc pháo kích này không đặc biệt ghê gớm lắm. Thực ra nó không đạt tới cường lực của những trận oanh kích sửa soạn trước một cuộc tổng tấn công. Tuy nhiên đối với những binh sĩ không biết làm gì hơn là nằm

bẹp xuống mặt đất phủ nước đông lạnh để chờ đợi một viên đạn sẽ rơi trúng và tiêu diệt họ thì thực là một hỏa ngục thực sự.

Một hỏa ngục dành cho bộ binh ở tuyến đầu - Một món ném thử của hỏa ngục đang chờ đợi họ dành cho những binh sĩ của Tiểu đoàn trừng giới, một hỏa ngục đối với Krull đột nhiên bị rơi vào một tình trạng mà cho đến nay ông ta chưa hề nghĩ tới. Chắc chắn ông đã biết thì phải có người chết trong chiến tranh. Nhưng đối với ông, cái chết đó bao giờ cũng phải được bao phủ bằng chiến thắng một kết thúc huy hoàng của đời lính... mà lại luôn luôn không có ông. Thế mà những gì ông đang thấy lại có một trạng thái khác hẳn, chẳng giống chút nào với những điều người ta đọc thấy trong sách. Một thứ tàn sát khủng khiếp, vô danh, tàn nhẫn, ghê gớm đe dọa nuốt gọn ông, chôn vùi ông và biến ông thành một sinh vật hoảng sợ đáng thương, không còn một ý chí nào, một mong muốn nào ngoài việc được sống, được sống với bất cứ giá nào.

Khi một vài trái đạn nổ gần giao thông hào ông đang trú ẩn, khi ông thấy Wiedeck, người đồng hành duy nhất còn lại với ông trong hỏa ngục này, thực sự muốn bỏ đi, ông mất hẳn phần tự chủ nhỏ bé của bản thân. Ông không muốn tiến đi mà lại càng không muốn ở lại một mình.

Vì vậy ông nắm lấy cánh tay Wiedeck và bảo :

- "Ở lại !...ở lại !... Đừng có đi !... Không!"

Wiedeck vừa cố gắng đẩy ông ra vừa đáp :

- "Bỏ tôi ra, trời ơi".

- "Tao không thể ở đây một mình !"

- "Vậy thì ông đi với tôi !"

Krull rên rỉ:

- "Wiedeck !... Này, mình là bạn với nhau... Mà hãy giúp tao đừng đi.

Mày hiểu không ?"

- "Ông coi tôi là thằng ngốc sao ?"

- "Wiedeck !...Wiedeck !..."

- "Câm đi !..."

Anh bứt khỏi Krull nhưng ông ta nhảy vọt phía sau, nắm lấy anh. Thở hổn hển, cả hai ôm lấy nhau, ép vào tường của giao thông hào.

Wiedeck nói quyết liệt:

- "Nghe đây... tao bảo mày lần cuối... bỏ tao ra... Nếu không tao đập vỡ mặt?"

Không phải đây là lần đầu anh thấy một người bị mất tinh thần như vậy, Nhưng cho đến nay những người anh đã thấy là những bạn anh chứ không phải là tên Krull, con heo bự mà khi còn ở doanh trại la lối hơn ai hết. Anh sẽ phải tổng hãn đi bằng mọi cách.

Viên Thượng sĩ, mặt xanh lét ấp úng :

- "Mày không thể bỏ một thằng bò... Tụi nó đang bắn đó".

Rãi rớt chảy trên cằm ông ta. Không thể tưởng tượng được một cảnh bần tiện nào hơn ! Nhưng Krull đã nói quá lỗ mất một tiếng. Wiedeck giơ tay, dùng hết sức đánh vào mặt ông ta hai lần, ba lần và Krull rũ xuống. Wiedeck nâng đầu ông ta lên và tiếp tục đánh vào bộ mặt đáng ghét đó. Anh rít lên :

- "Một thằng bò ! Mày mà là một thằng bò ! Ủ, tụi nó đang bắn đó. Chiến tranh như vậy đó ! Mày sẽ chết trên chiến trường, thằng lưu manh khốn nạn ! Chính tao sẽ giết mày ! " Nhưng cái thân hình tả tơi của Krull làm anh mủi lòng. Anh đánh thêm một cú nữa. Đầu viên Thượng sĩ đập mạnh vào bờ giao thông hào. Rồi Wiedeck bắt đầu chạy, nằm vội xuống ở phía xa hơn một chút trước một viên đạn trái phá nổ tung cách anh chừng ba chục thước và lại vọt chạy.

Khi anh tới điểm tập trung thì chẳng còn một ai. Có những vết giày bột dẫm nát mặt tuyết và một chiếc xẻng còn bỏ quên. Anh nghe thấy tiếng đào đất ở khá xa. Đó là tiếng động của phiên làm việc ban ngày. Thịnh thoảng anh nhận ra ánh sáng lấp lánh của một chiếc cuốc... Đất và tuyết chất đống ở ngoài giống như công trình của một con chuột chũi khổng lồ. Pháo binh Nga đã thiết lập một hàng rào cản phía sau phòng tuyến thứ nhất của quân Đức. Chắc không bao lâu nữa là họ nối dần tầm xa của cuộc pháo kích. Và anh sẽ ở đúng vào giữa...

Wiedeck thăm mồ hôi trán. Những người bạn anh đã đi rồi và anh buộc lòng phải ở lại đây suốt ngày. Chỗ trú ẩn tốt nhất là nơi anh vừa bỏ đi. Nhưng mà Krull còn ở đó... Anh chạy lộn trở lại.

Viên Thượng sĩ vẫn ở nguyên chỗ cũ ông ta ngồi chồm hổm phủ đầy đất cát. Ông ngừng mặt nhận ra Wiedeck và hỏi:

- "Mày trở lại à?"

Giọng nói của ông khàn khàn làm như ông không dám tin rằng ông không còn phải chịu một mình trong chiếc giao thông hào ghê gớm này giữa một thế giới đang đe dọa nuốt gọn ông ta

- "Bọn nó đi rồi. Tao tới nơi quá muộn vì mày đã giữ tao lại, thằng, thằng đồ tồi ! Thế là bây giờ tao phải ở đây trọn ngày. Thôi, đi vào trong hầm".

Wiedeck không còn thấy cằm hờn viên Thượng sĩ nữa, cơn giận của anh đã tan. Anh chỉ còn thấy thân nhiên pha chút thương hại khinh bỉ.

Krull đi theo Wiedeck vào hầm, khẽ nói:

- "Suốt cả ngày" !

Ông ý thức được mình đã có thái độ bệ rạc nhưng ông không cảm thấy xấu hổ. Tinh thần anh dũng không phải là thứ tự tạo ra được và ông ta không phải là một vị anh hùng. Tại sao còn cố gắng che dấu điều đó! Bàn tay run rẩy, ông rút bao thuốc lá, mở ra và đưa cho Wiedeck. Anh ta lấy một điếu, không nhìn viên Thượng sĩ vì anh không thể chịu đựng được cái trạng thái đáng thương của ông ta.

Anh hỏi với vẻ riều cợt:

- "Mày đến đây để đo giao thông hào à?"

- "Hefe bảo tao là mày tính ra bị thiếu mất năm chục thước... Mày không lầm đâu. Nghe tao bảo đây... tao đề nghị mày như thế này. Khi bọn Nga im bắn, tao với mày cùng đi ra. Mày đo, còn tao sẽ ghi số..."

- "Nếu bọn mình không bị chết trước đó".

- "Mày nói thế nghĩa là thế nào".

- "Mày không nghe thấy bọn Nga đang tấn công sao, thằng bần tiện? Hãy dỏng tai lên!"

Từ phía trước vọng đến một cách rõ ràng những tiếng nổ giòn của đại liên, tiếng gầm của đạn bích kích pháo lẫn với tiếng nổ khô khan của lựu đạn. Rồi xa hơn về phía sau, có tiếng ầm ỳ nặng của máy động cơ lớn. Wiedeck nói.

- "Chiến xa. Mong rằng nó đừng đi qua !"

Krull mắt mở lớn nhìn anh khiếp hãi với vẻ mặt gần như con nít, đáng thương. Wiedeck không để ý đến điều đó. Hơn nữa điều đó cũng chẳng gây cho anh một cảm xúc nào. Anh nói;

- "Hy vọng tui nó ở phía trên kia chống giữ nổi. Sau đó, mình sẽ đi đo. Obermeier ra lệnh cho cho mà, hả ?"

- "Obermeier hại tao rồi !"

- "Cóc phải ! Ai thường nói đến kỷ luật? Mà hay tao ?"

Bùm !... Một đạn trái phá nổ gần bên cạnh.

Wiedeck nhận định một cách bình thản:

- "Viên này gần đó".

Krull ngồi thu mình thêm. Miệng ông ta đặng ngắt, cổ họng ông ta nóng rát. Ông nghĩ không thể ngồi yên ở đây để chờ đợi cái chết khó tránh nổi mà phải làm cách gì chạy cho thật xa nơi này, ra khỏi cái bẫy chuột này ! Đứng dậy, ông nhào ra khỏi hầm trú ẩn.

Wiedeck nắm được vạt áo khoác của ông và kéo ông về phía sau :

- "Ngưng lại ! Mà chạy đi đâu ? Mà muốn đi đến nơi nào bây giờ, thẳng ngu ?"

Krull vừa vùng vẫy vừa kêu :

- "Buông tao ra!....Buông tao ra !... Tao muốn đi ra !... Chiến xa !... Tao muốn đi khỏi nơi này !"

Wiedeck cố sức chế ngự ông ta. Rút cục, anh đẩy được ông ta nằm dài trên đồng ván gỗ. Viên Thượng sĩ tiếp tục rên la.

Wiedeck nghiêm nghị bảo :

- "Mày hãy cố gắng lại tinh thần đi. Một người đàn bà còn vững vàng hơn mày nữa !"

- "Tao muốn đi ra... tao muốn đi ra..."

Wiedeck nhìn thấy ông ta đưa tay lên bao súng lục. Bằng một cú đâm mạnh vào cằm, anh cho ông Thượng sĩ đo ván trước khi ông ta kịp rút súng. Wiedeck chụp lấy khẩu súng lục.

Đất rung chuyển dưới muôn vàn tiếng nổ hỗn hợp với nhau thành ra một tiếng duy nhất, vĩ đại. Dàn đại pháo Staline ! Wiedeck kiểm soát lại

khẩu súng, yên chí có một viên đã lên nòng.

Anh đặt chốt an toàn rồi hỏi:

- "Đạn để đâu ?"

- "Làm gì ?"

- "Đưa đây tao 1"

Krull nghe theo. Khẩu súng lục đối với tình hình này thực là một mĩa mai !. Nhưng nếu quân Nga tới, ít ra Wiedeck cũng có thể cố gắng để tự vệ. Anh nhét khẩu súng vào giầy lưng quần.

- "Krull ! Bây giờ là lúc chuồn đây !"

- "Mà đi đâu?"

- "Đi hứng gió. Mau lên !"

- "Wiedeck chạy trước giữa những tiếng nổ liên hồi. Anh không cần quay lại vì biết rằng viên Thượng-sĩ theo anh bèn gót. Cứ như vậy anh chạy đến chiếc hố chỗ bắt đầu hệ thống giao thông hào. Krull thở hỗn hển, nằm xuống rồi vọt dậy giống như Wiedtück. ông đã để rơi chiếc mũ sắt.

Trong giây phút đó Thượng sĩ đã hiểu thế nào là lửa đạn và như bao nhiêu người khác trước ông, ông đã trưởng thành. Chắc chắn ông vẫn giữ tính tình của một hạ sĩ quan già không hoài nghi và thiếu cận như từ trước tới nay nhưng ông bớt dần được cái vẻ kinh hãi man dại đã làm ông tả tơi như dẻ rách, ông đã lấy lại được niềm tự tin. Chung quanh ông mọi sự vật đã trở lại trạng thái quen thuộc của cái thế giới mà ông đã biết, đã thấy qua những tiếng nổ của đạn trái phá, những luồng đất đá tung lên, những tiếng rít của mảnh đạn giết người... Lẽ dĩ nhiên là ông vẫn thấy sợ hãi nhưng là cái sợ hãi thường lệ của tất cả mọi người lính, của "Wiedeck, của Hefe, của Kentróp hay của Deutschmann..."

Vì vậy, dù rằng khoác quân phục từ bao lâu rồi, ngày nay Thượng sĩ Krull mới thực sự trở thành một chiến binh. Thoáng cái ông hiểu rằng sự hốt hoảng dẫn thẳng đến cái chết nên Wiedeck đã ngăn ông chạy thẳng dưới làn mưa đạn của Nga. Kể ra thì chính hẳn ta đã cứu ông thoát chết nhưng chuyện đó đối với ông cũng không có gì là quan trọng đặc biệt. Wiedeck đã chỉ làm điều mà chính ông sẽ làm trong tương lai đối với một đồng đội nào đó gặp hoàn cảnh có thể nói như bị cùng hội cùng thuyền với

ông. Krull không bỏ được một tính xấu nào của ông ta nhưng ông đã hòa đồng được vào đám người hỗn hợp trong cùng một số phận hiểm nghèo.

Hai người ẩn trong chiếc hầm chắc chắn hơn ở phía sau chờ cho chấm dứt cuộc tấn công của Nga. Một lần nữa, phòng tuyến của Đức không bị chọc thủng. Cuộc oanh tạc đã ngưng. Krull đi ra ngoài đo giao thông hào đúng như lệnh của Trung Úy Obermeier và chỉ thị cho Wiedeck ở nguyên trong hầm trú ẩn. Một nửa giờ sau khi thấy người mang cà phê nóng, một mẩu bánh và chút rượu bảo rằng của Thượng sĩ nhất Krull dành cho Wiedeck, anh ta ngạc nhiên tự hỏi không hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng dần dần, khi nhắm nháp chút rượu làm cho khỏe người lên, anh đã hiểu. Anh có kinh nghiệm ở tiền tuyến và đã từng thấy những trường hợp tương tự xảy ra. Anh tự nghĩ "Miễn là Krull đừng có dẫn đầu để lãnh Anh dững bệ tinh. Có lẽ từ nay ông ấy sẽ cố gắng làm giống như người chiến sĩ dững cảm của quân đội Đức mà báo chí thường mô tả"...

Chương 13

Băng qua đêm tối, chiếc xe trượt lúc la lúc lắc tiến về Orcha. Deutschmann ngồi bên cạnh tài xế cố chống lại giấc ngủ. Bác sĩ Bergen sai anh đi lãnh dụng cụ y khoa. Thương binh nhiều quá nên Kronenberg và các y tá khác đều bận cả. Một y tá phụ được cử thay Deutschmann trong khi anh đi công tác.

Bác sĩ Bergen đã bảo :

- "Anh đã biết sơ qua những gì mình đang cần. Ngoài ra, đây tôi đưa cho anh một bản liệt kê. Anh phải tranh đấu với thằng mắc dịch ở hậu cứ và anh không được lùi trước khi lãnh được đủ mọi thứ. Tôi biết chắc chắn là kho còn đầy những thứ đó".

Deutschmann ngán với nhiệm vụ này, ngán với việc phải trở lại Orcha. Liệu anh có đủ nghị lực tránh nổi cuộc gặp gỡ với Tania, không đến căn nhà nhỏ gần cầu sông Dniepr ? Vì chính anh đang mong mỗi cuộc gặp gỡ đó, anh khao khát được gặp lại Tania, khuôn mặt dịu dàng, tấm thân yếu điệu, cặp mắt xanh nhạt của nàng, được hưởng thụ nhiệt tình, sự buông thả của nàng.

Chiếc xe lúc lắc dữ dội. Deutschmann gò người ghi chặt cạnh anh tài xế, một hạ sĩ già thuộc Đại đội vận tải đang ngậm ống vớ lớn. Hơi thuốc hôi và làm cay mắt. Deutschmann quay đầu đi nhìn cánh đồng hoang phủ tuyết có con sông Dniepr băng qua. Chợt một cú cùi chỏ của anh tài xế làm anh giật mình, anh hạ sĩ nói:

- "Ê ! này !

- "Cái gì ?"

- "Mày ở Tiểu đoàn 999 hả ? Một đơn vị bê bối nhất hả ?"

- "Ừ".

- "Tụi bây có được chút gì để nhậu không ? "

- "Ít khi".

- "Không có chút gì tầm bổ hả ?"

- "Còn mà, mà có tầm bổ gì không ?"

- "Không ! Thực vậy đó ! Hình như tất cả đều đã bị kết án tử và được ân xá. Hay đó chỉ là một lời đồn bậy ?"

- "Có một vài thằng như vậy".

- "Mày cũng thế sao ?"

- "Tao cũng vậy".

Anh hạ sĩ im lặng một lúc, rít ống vố rồi tiếp:

- "Mày đã làm gì mà phạm tội ?"

- "Điều đó không đáng quan tâm".

- "A thì tao hỏi tò mò vậy".

Anh hạ sĩ hơi phật lòng nhìn vào khoảng không yên lặng một lúc lâu và nói :

- "Tao có một thằng em họ cũng bị cái vụ như vậy. Nó đã có tội là há mồm quá lớn trong khi đáng lý ra nó nên ngậm miệng lại".

- "Vậy thì mày hiểu chuyện rồi đó".

Anh hạ sĩ nhổ nước miếng xuống tuyết. Bóng dáng thành phố đã hiện ra. Bên bờ sông, sau chiếc cầu lớn bằng gỗ, là nhà Tania, có khói bốc lên. Tim Deutschmann đập nhanh hơn. Anh có thể xuống đây được. Chắc cô nàng có nhà. Anh sẽ đập cửa hoặc tốt hơn là anh sẽ lạng lẽ men con đường mòn và vào không gõ cửa. Cô nàng chắc sẽ ngồi bên lò bếp, sẽ không nghe thấy anh tới. Anh sẽ đứng đằng sau bịt mắt nàng không lên tiếng, nàng sẽ quay lại, anh sẽ siết chặt nàng lại..

Anh hạ-sĩ nói :

- "Mình tới ngay bây giờ".

- "Bao giờ mình sẽ trở lại ?"

- "Sáng sớm mai".

- "Không về hôm nay sao ?"

- "Họa có là điên mới đi ban đêm qua vùng có nhiều du kích !"

Deutschmann suy nghĩ: "Sáng mai mới đi" Anh có cả một đêm dài. Anh có thể tới nàng và ngủ tại đó. Anh có thể... Chiếc xe tiến vào giữa hai

dãy nhà tồi tàn. Deutschmann hỏi:

- "Còn xa không ?"

- "Không... Chừng trăm thước nữa là tới".

Deutschmann chỉ mất mấy tiếng đồng hồ để lãnh những món đồ cần thiết và chất lên chiếc xe trượt. Dĩ nhiên là Tiểu-đoàn trừng-giới không được ưu tiên trong danh sách của quân nhu và kho y dược. Deutschmann phải báo cho viên thư ký của Đại-úy Barth biết và phải đợi mãi khi có sự can thiệp quyết liệt của Đại-úy mới thanh toán được công việc.

Anh hạ sĩ nói :

- "Chất hàng xong tao về Câu lạc bộ. Mà cũng đến đó chứ ?"

- "Không".

- "Đến đó đi ! Dù sao mà cũng đi với tao mà. Ở đó có hai ba con nhỏ, tao cũng chỉ biết bảo mà thế thôi. Ở đó cũng bán la de nữa".

- "Không, cảm ơn. Minh sẽ nhậu với nhau một lần khác".

Deutschmann đã quyết định hay nói cho đúng hơn là anh chẳng quyết định gì cả. Ngay từ đầu anh đã biết rằng ý muốn gặp lại Tania là điều tiên quyết. Và trên những con đường phố vắng vẻ của Orcha, ý muốn đó càng mạnh hơn đến độ anh cất bước chạy.

Anh tới cửa căn nhà lúc ngoài 10 giờ rưỡi. Vẫn còn khói bốc lên. Lửa không hề bị dập tắt. Cái lạnh như cắt da mặt Deutschmann, luồn vào trong áo khoác.

Anh run lên. Tối om. Chắc Tania ngủ. Trên bờ sông không một bóng người. Nước lại đóng băng trên sông. Sáng mai, công binh sẽ lại phải can thiệp. Sau cùng anh đẩy then cửa. Cửa không có cài then. Deutschmann thoáng nghĩ : "Bên Nga ít khi thấy có chiếc cửa nào đóng chắc chắn. Cái đó không đúng với điều mà bên Đức đã nghĩ về cái xứ mệnh mông bát ngát này".

Cánh cửa cốt két mở trong một vùng bóng tối ở giữa có lò sưởi củi cháy lập lòe. Thình thoảng một ánh lửa nổ tí tách, cửa phòng Tania mở toang Deut-schmann bước vào đóng cửa và dừng lại, tim đập mạnh. Đột nhiên anh nhận ra tiếng thở của người thiếu nữ. Anh từ từ tiến lại cửa phòng tối nơi có tiếng thở đưa ra và anh cởi bỏ áo khoác, mũ lông, gắng

tay. Hơi ấm trong phòng bao phủ lấy anh. Đến trước giường anh ngừng lại rồi như sợ làm người thiếu nữ thức giấc, tan mất hơi thở nhịp nhàng, anh quỳ xuống, kề sát mặt vào khuôn mặt lơ mơ người thiếu nữ. Miệng nàng hé mở, mớ tóc đen óng nuột trải trên gối.

Bất ngờ nàng thức giấc. Deutschmann thì thầm:

- "Tania..."

Nàng mở mắt lớn. Auh tưởng như có thoáng vẻ cười trên cặp môi. Phải chăng đó là nụ cười biểu lộ sự vui mừng khi được gặp lại anh ? Một lúc sau anh hiểu là đã đoán đúng.

Đến lượt nàng thì thầm :

- "Michel..."

Cánh tay trần của nàng thò ra ngoài chăn, vòng lên cổ anh và níu anh xuống....

Vừa tỉnh giấc, trước hết Deutschmann nhìn đồng hồ. Gần sáu giờ.

Anh nói:

- "Anh phải đi".

Tania hỏi:

- "Bao giờ anh đi ?"

- "Trong một tiếng nữa".

- "Có bắt buộc lắm không ?"

- "Dĩ nhiên. Nếu anh ở lại đây, họ tìm thấy ngay".

- "Anh có thể ở lại... em sẽ tìm chỗ trốn cho anh".

- "Anh có thể ở đây mãi và một ngày nào đó chiến tranh sẽ phải chấm dứt".

Nàng bám chặt lấy anh như sợ sẽ mất anh vĩnh viễn nếu xa anh một chút.

Nàng nói tiếp :

- "Em yêu anh... Em yêu anh hơn là nước Nga, hơn cả ba má, hơn tất cả... tất cả... Em cũng không hiểu tại sao như thế, em không hiểu... Em yêu anh! "

Deutschmann không trả lời, anh cảm động và e sợ sự bộc lộ tình cảm đó. Rồi nàng nói tiếp như trong giấc mơ, như đã sống trong một tương lai

sẽ không bao giờ có, không có thể có mà Deulsckmann đã biết chắc chắn:

- "Michel! Khi chiến tranh hết, em sẽ đi với anh. Em sẽ đi đâu tùy theo anh... Em yêu tổ quốc nhưng anh bây giờ là tổ quốc của em, bất cứ nơi nào..."

Deutschmann mặc quần áo trong một tâm tưởng hư ảo. Tất cả những cái đó không thể nào có thể xảy ra được. Làm thế nào mà anh lại tìm đến căn nhà nhỏ bé này ? Có thể nào tưởng tượng được là người thiếu nữ tuyệt vời đó lại yêu anh ? Đúng là một sự lầm lộn, một ảo tưởng. Thực tế là bộ quân phục, là Tiểu-đoàn trường-giới, là Obermeier, Krull, Schwanecke, Wiedeck, là những thân hình nhuộm máu rách nát và sự lo ngại bất tận trước cái chết. Ngoài ra, tất cả chỉ còn là mộng ảo, một trong những giấc mộng người ta mơ thấy khi nằm trong chiếc hố lạnh và bẩn thỉu hay trong một hầm trú ẩn tối tăm, hôi hám trong khi bên ngoài lưỡi hái tử thần vung lên. Sự thực còn lại với anh là kỷ niệm của Julia, dĩ vãng khi sống gần nàng dù rằng những hình ảnh đó cũng thường nhạt nhòa vào một thời xa xưa mơ hồ như trong đêm vừa qua.

Tania pha trà. Hai người yên lặng ăn điểm tâm, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ mà vẫn cảm thấy thật gần gũi.

Deutschmann lại tự hỏi làm sao lại có thể như thế được. Có lẽ bởi vì đối với họ chỉ có hiện tại ? Có lẽ bởi vì họ đã tìm cách thu gọn các vĩ đấng cùng tất cả tương lai vào trong một đêm duy nhất vừa qua và trong buổi bình minh xám xịt này của một ngày mới?

Tania mỉm cười biểu lộ một tình yêu vô biên, một sự trao gửi trọn vẹn và nói:

- "Ăn đi, Michel".

Đúng lúc đó Sergei, người Trung úy thủ trưởng, đẩy cửa bước vào mà họ không hay biết. Tuyệt động trên mũ lông, trên áo khoác và ru trên mi mắt hần. Hần đá gót chân đóng cửa và ngừng lại, nhìn hai người bằng cặp mắt vô hồn. Tia mắt không rời hai người, hần nhắc chiếc mũ lông ném xuống ghế. Rồi hần ta mỉm cười. Deutschmann rùng mình nhận thấy nụ cười của hần ta đầy đe dọa.

Anh ngập ngừng nói:

- "Chào anh !"

Sergei đáp:

- "Chào !"

Tia mắt hần đưa từ khuôn mặt Deutschmann tới bộ quân phục. Không phù hiệu, không cấp hiệu, không vũ khí. Ngay khi bộ đội mới này tới Orcha, hần đã đánh điện báo cáo về Mạc-Tư-Khoa và được trả lời đó là một Tiểu-đoàn trùng-giới. Sergei đã biết những Tiểu-đoàn trùng-giới thuộc quân đội Sô-Viết gồm những tên sát nhân, những quân trộm cướp, những kẻ thù của xã-hội chủ-nghĩa. Vào thời bình, những Tiểu-đoàn này phải đi lấy gỗ trong rừng miền Siberie hoặc làm việc tại các hầm mỏ. Vào thời chiến, người ta sử dụng họ vào việc khác nếu họ còn đủ sức khỏe để chịu đựng những thử thách trước khi chết.

Hần quay sang Tania nhìn cặp mắt sáng rực trên bộ mặt xanh xao của nàng. Hần đã hiểu và không cần hỏi thêm. Hần đã biết chuyện gì đã xảy ra...

Tania đứng dậy, nói bằng giọng hơi khàn:

- "Đây là anh Sergei, một nông dân ở Babinitchi. Còn đây là Michel".

Sergei ngăm hai người trong giây phút, không nói không rằng, rồi hần giọng khô khan, khinh miệt, hần nói tiếng Nga không ngờ rằng Deutschmann

cũng biết tiếng đó:

- "Ồ chớ đê !"

Hần quay đi, tiến ra cửa.

Deutschmann chồm lên, thoát khỏi một tình trạng tê liệt từ lúc tên Nga bước vào. Anh nói bằng giọng không phải là một Deutschmann nhu nhược, bất định, tàn tạ khi trước:

- "Đứng lại !"

Anh tiến đến đứng trước mặt Sergei đang nhìn với vẻ lạnh lùng. Hần hỏi :

- "Tại sao ?"

- "Mày là ai ?"

Sergei nhắc lại với thoáng nụ cười :

- "Tại sao ?"
- "Mày ở đâu ?"
- "Trong rừng".

Deuschmann nói ôn tồn :

- "Tao hiểu ngay ra rồi".
- "Sao ?"
- "Mày là..."
- "Sao ?"

Hai người nhìn nhau trong một vài giây rồi Sergei nói luôn :

- "Đúng. Tao là một du kích quân".

Deuschmann nghe thấy Tania khẽ kêu lên nhưng anh quay lại, mắt anh nhìn chăm chăm vào mắt tên Nga. Làm sao tên này quay lại dám nói trước mặt một binh sĩ Đức rằng hắn là một du kích quân ? Hắn định chơi trò gì đây ? Phải chăng anh, Deutschman, đã rơi vào bẫy ? Đồng bọn của hắn đang đợi hiệu lệnh bên ngoài chẳng. Nhưng không, không thể như vậy được. Bên ngoài vẫn vang rền tiếng nổ của Công Binh Đức trên sông Dniepr. Bình minh đã lên. Phố xá đã xào xạc thức giấc. Từng đoàn xe tiếp tế lăn bánh trên cầu. Lính Đức đầy rẫy khắp nơi. Ấy thế mà tên du kích này không ngần ngại tự thú như vậy !

Sergei nói: - "Tao là một sĩ quan". Rồi thấy Deuschmann không trả lời, hắn nói tiếp bằng tiếng Đức không vấp vấp :

- "Tao đến thăm Tania, vợ sắp cưới của tao nhưng người trinh nữ trong trắng hôm qua giờ đã biến thành một con đĩ. Nó ngủ với một thằng địch khốn kiếp trong khi tao chiến đấu".

Hắn nói với giọng thản nhiên như đang kể một câu chuyện tầm thường rồi quay lại Tania, hắn phun một tiếng Nga:

- "Con đĩ".

Sự việc xảy ra tiếp theo, Deuschmann không sao giải thích được. Từ trước tới nay, ngay từ lúc còn niên thiếu, anh chưa đánh nhau bao giờ. Thế mà anh đã giơ tay tát Sergei thật mạnh. Hắn không lùi lại, cũng không cử động. Hắn đón nhận những cái tát và điều đáng sợ nữa là hắn lớn tiếng đếm:

- "Một... hai...ba...bốn...năm..."

Deutschmann đánh một cái tát sau chót và lớn tiếng :

- "Và đây nữa là sáu! "

- "Đúng. Sáu cái. Mỗi một cái tát là một thằng lính Đức".

Đến lượt Deutschmann lùi lại, một lần nữa anh thấy mình rơi vào tình trạng hư ảo. Tania quay mặt gục vào tường. Lưng nàng rung lên từng nhịp: nàng đang khóc.

Deutschmann nhìn Sergei khi hắn bắt đầu nói:

- "Tao ghét con đĩ. Nó không đáng lấy một cái đập. Từ nay nó mang trong người dòng máu ngoại quốc, còn mày... bây giờ mày để tao đi. Tao biết mày đang nghĩ gì. Nhưng mày sẽ không làm như thế, mày sẽ không bắt tao giao cho tuần cảnh, Mày sợ ! Người ta có thể hỏi mày làm gì ở đây, trong nhà một người đàn bà Nga, trong nhà một con nữ du kích? Mày thuộc thành phần Tiểu đoàn trừng-giới, mày không có công chuyện gì ở đây cả. Mày cũng vậy, mày là một tên phản bội !"

Hắn nhặt chiếc mũ lông và đi ra.

Deutschmann cố gỡ vòng tay siết chặt của Tania và nói:

- "Đến lúc anh phải đi. Anh sẽ trở lại. Em có thể tin chắc rằng anh sẽ trở lại".

- "Em sợ !"

- "Anh biết... Nhưng anh làm sao được ?"

- "Anh không làm gì được sao".

- "Anh sẽ trở lại".

Deutschmann cảm thấy thương hại. Chắc chắn anh chẳng có thể làm gì cho nàng được, thế mà... Kể từ nay nàng phải phó mặc. không phương tự vệ, cho sự

trả thù của đồng bào nàng.

Anh thì thầm tuy biết rằng mình nói dối:

- "Mọi việc rồi thu xếp xong cả".

Chẳng có cái gì thu xếp được. Trước mặt nàng chỉ còn có đau khổ. Đêm tối vừa mở một hố sâu trước mặt họ, nơi đó chỉ có niềm thất vọng cho những ngày sắp tới.

Deutschmann ra đi.

Anh tiến bước, trước còn chậm sau nhanh dần đến địa điểm có chiếc xe trượt tuyết đang đợi. Giờ này kể là đã chậm. Ở đầu cầu, những người lính canh đi lắc lư rải rác hai bên. Một thượng sĩ quân cảnh văng tục chửi thề anh tài xế. Chiếc xe băng qua các phố nhộn nhịp, bỏ lại đằng sau anh căn nhà nhỏ bé, bỏ lại Tania, Sergei để về với Tiểu-đoàn trùng-giới, với một ngày vừa lên...

Trong khi đó, Sergei nấp sau hàng rào, chờ cho Deutschmann đi khỏi. Hắn trở lại căn nhà.

Tania đang đứng giữa phòng. Nhận ra Sergei, nàng đưa tay lên miệng trong dáng điệu sợ hãi và lui lại chỗ lò sưởi, phía hốc tường có giấu khẩu súng lục.

Sergei bảo :

- "Mày mà đụng vào đó, tao giết ngay ".

- "Anh muốn gì ? "

- "Mày muốn biết hả ? "

- "Anh muốn gì?... Cút đi... Cút đi..."

- "Tao sẽ đi..và tao sẽ không trở lại trước khi đuổi được bọn Đức đi. Nhưng ngay khi tao trở lại là để giết mày. Tao báo trước cho mày biết đó. Mày sẽ không thoát tay tao. Đừng có tìm cách trốn, vô ích. Mọi người sẽ theo dõi mày. Và khi tao giết mày xong, tao sẽ gọi mọi người đến và tao sẽ nói rằng : " Các bạn hãy nhìn đây là Tania, bây giờ chỉ còn là một xác chết. Khi trước nàng thuộc phe chúng ta nhưng nàng đã phản bội chúng ta, đi hiến thân cho một tên Đức. Những kẻ nào phản bội chúng ta cùng chịu số phận như vậy..."

Tania tựa lưng vào tường và đưa hai bàn tay run rẩy lên ôm lấy cổ.

Nàng rên rĩ :

- "Cút đi ! Anh là một con quỷ! "

- "Thật không ? Nếu thế thì một con quỷ và một con đĩ hợp nhau lắm !

Hợp lắm ! "

Hắn tiến lại gần đưa tay nâng cằm nàng lên và nói tiếp :

- "Nhìn tao đây, con đĩ ! Màý đã làm gì ? Màý đã quên hết cả sao ? Màý đã từ bỏ chúng tao sao ? "

Tania thì thầm :

- "Tôi yêu anh ấy "

- "Đồ chó đẻ ! "

Lùi lại một bước, răng nghiến chặt không nói không rằng, hấn đánh nàng túi bụi. Tania ngã gục cạnh lò sưởi. Hấn cúi xuống và tiếp tục đánh. Nàng giơ tay che đầu nhưng không chống cự lại, cũng không kêu la. Nàng chịu đựng tất cả cho tới lúc ngất xỉu.

Sergei ngừng lên, lấy bột lật ngửa thân hình Tania lên và kiên nhẫn chờ đợi tới khi nàng mở mắt. Khi biết chắc nàng đã tỉnh, hấn nhắc lại:

- "Tao sẽ trở lại giết màý "

Rồi hấn đi ra, thận trọng khép cửa và vẫy tay chào thân thiện với đám công binh Đức đang dùng những chiếc sào dài đẩy những tảng băng đá ra khỏi bờ.

Hấn khúm núm chào bên phải, bên trái rồi đi ngược về phía thành phố, chẳng mấy chốc biến mất trong đám nhà cửa hư nát tại ngoại ô Orcha.

Tới một căn nhà còn nguyên vẹn, hấn trút bỏ vè khúm núm cùng với chiếc áo khoác hấn ném vào một góc. Trong một lúc lâu, hấn đứng im như chết lạng đi, rồi giơ nắm tay dấm vào tường, miệng than van :

- "Lạy Chúa ! Xin cho con đủ sức chịu đựng chuyện này ! Xin đừng để con thành điên dại !... Xin đừng để con thành điên dại..."

Lần đầu trong đời, hấn đã kêu gọi đến Thượng đế mà hấn không hay biết. Trong tâm hồn hấn chỉ còn một nỗi đau khổ ghê gớm, xót xa và không quên nổi.

Cũng vào lúc mà Deutschmann leo lên chiếc xe trượt, không lưu ý tới lời chửi rủa của anh tài xế phải đợi từ nửa giờ trước giữa trời lạnh thì tại Đại đội 2 một bóng người mặc áo ấm kín mít hiện lên ở những giao thông hào thứ nhất làm mọi người sửng sốt : đó là Trung úy Bevern ! Ông ta đại diện cho Trung úy

Wernher đến xem công việc của Đại đội ra sao.

Người đầu tiên ông gặp là Wiedeck. Anh ta đặt cái cuốc xuống nền đất đóng băng đứng nép vào bờ giao thông hào, giơ tay chào hờ hững và báo cáo :

- "Bình nhì Wiedeck; công tác đào đất. Vô sự".

Bevern gầm lên :

- "Đại đội mấy ? Trình diện như thế hả ! Công tác đào đất này để làm cầu tiêu hay sao? "

- "Tuân lệnh Trung úy! "

- "Thế là thế nào ? "

- "Tuân lệnh Trung úy! "

Bevern hiểu rằng ông không mong gì câu trả lời khác của hắn. ông có thể làm gì được giữa giao thông hào này ?

Ông đành nói:

- "Ta sẽ gặp nhau tại, Wiedeck ! Ta sẽ gặp nhau lại !"

Giận dữ ông tiếp tục tiến bước, đi qua một vài người lính. Họ cũng chào ông với vẻ hờ hững và tự trình diện thực lớn tiếng để báo trước cho bạn bè biết Trung úy Bevern sắp tới. Các binh sĩ khác của Đại đội 2 đang ngủ trong những hầm làm gần xong. Họ đã làm việc suốt đêm và được nghỉ ngơi cả ngày. Từ bốn mươi tám giờ qua, họ ở tại vị trí này, lệnh trên buộc phải hoàn tất trong thời hạn nhanh nhất. Họ mừng khi có lệnh này vì những xạ thủ ưu tú Nga đã lọt qua phòng tuyến Đức và từ khu rừng lân cận, chúng nấp bắn bất cứ cái gì động đậy trong các giao thông hào. Vị trí của chúng được ngụy trang khiến không ai có thể tới gần được. Một Trung đội đã được đưa tới thanh toán chúng nhưng thất bại, phải rút lui. Khu rừng lớn và rậm rạp có thể dùng làm nơi ẩn nấp chắc chắn không những cho mấy người lẻ tẻ thôi mà còn có thể chứa một Tiểu Đoàn, cả đến Trung Đoàn nữa. Đám xạ thủ đó đe dọa những binh sĩ tương đối ít ở những tuyến đầu và luôn cả những người thuộc đơn vị tròng giới. Trung úy Obermeier và Đại úy Barth đã đề nghị võ trang cho một Trung đội hay hơn nữa, cả Đại đội tròng giới nhưng vẫn chưa thấy bên trên trả lời. Hậu quả là trong 3 ngày Trung úy Wernher đã mất 5 binh sĩ và Trung úy Obermeier mất 6 người đều bị bắn trúng đầu.

Để tái lập một tình trạng an ninh tương đối, hai Trung úy đã đặt những lính gác võ trang trung liên hướng về phía rừng có nhiệm vụ bắn tất cả mọi hoạt động đáng nghi. Ngay ngày đầu, toán thay phiên tới đã thấy hai người chết đặng sau khẩu trung liên, mũ họ bị thủng một lỗ tròn nhỏ Sau khi thăm hai, ba hầm trú ẩn Bevern lầm bầm:

- "Cả một bọn đê tiện ! Chúng nó chúm lúi như chuột nhắt. Chiến đấu mà như vậy sao"?

Cúi người thật thấp vì dĩ nhiên ông cũng đã được báo trước về nỗi nguy hiểm của xạ thủ địch tuy ông chưa tin hẳn, ông tiến bước vào một giao thông hào hẹp để kiểm soát anh lính gác. Đoạn đường cuối ông phải bò tới một cái hố và thấy anh binh sĩ thu mình... đang ngủ !

Không còn gì sai lầm nữa : anh lính gác đang ngủ !

Hắn đã kéo cổ áo khoác che kín nên chỉ có phần trên chiếc mũ thò ra. Hơi thở của hắn đều đều làm rung rung những sợi tuyết đọng chung quanh mũ. Hai bàn tay hắn thò vào trong ống tay áo, đôi bốt bọc lông thu gọn dưới áo khoác.

Một lính gác ngủ ! Đối với Bevern, đó là chuyện ghê gớm cực độ. Cúi xuống anh lính, ông cảm thấy gần như đạt được chiến thắng : ông bắt được một tội phạm quan trọng ! Ông tiếc là đã thiếu nhân chứng nhưng cũng chẳng cần lắm. Lời nói danh dự của một Sĩ quan đủ kết án một binh sĩ vào một hình phạt xứng đáng với một trọng tội như hiện tại : án đó là cái chết trước Tiểu đội hành quyết.

Ông từ từ ngược mắt lên nhìn những bao đất xếp thành vòng cung che cho khẩu trung-liên. Khi anh binh sĩ này tỉnh dậy không nên để hắn thấy ông đang bò mà phải là đứng thẳng hợp với phong cách của ông. Từ từ, không gây tiếng động, ông đứng dậy lấy mắt ước lượng chiều cao của những bao đất để xem có đủ che cho ông không. Ông tự nghĩ dĩ nhiên viên đạn không thể chui qua đám bao đất và hơn nữa. không ai có thể nhìn thấy ông nếu ông không thò đầu ra ngoài. Ông mãi suy tính đến nỗi không nhận thấy một cử động của anh binh sĩ. Khi ông cúi xuống để thét vào tai hắn thì đột nhiên ông bắt gặp bộ mặt chế riều... của Schwanecke.

Nhưng vết thương của hắn trong cuộc đánh lộn với Tartoukine trước đây thực ra đau hơn là nguy hiểm. Y tá Kronenberg sau khi tìm thấy hắn, đã khâu lại vết thương rồi hắn còn được ở trạm cứu thương hai, ba ngày. Chính Trung úy Bevern đã đến đuổi hắn ra. Ông nói với Kronenberg :

- "Thằng cha này có gì nặng lắm đâu. Bây giờ không phải là lúc nằm ườn ra. Anh hãy thu xếp cho Schwanecke trình diện Đại đội ngay sáng mai..."

Ngày đó, Schwanecke đã cố gắng nuốt giận.

Trung úy Bevern thét: "Tỉnh dậy" ! Ông không để ý đến sự lố bịch của khẩu lệnh đó.

Ông cũng không nghe thấy những câu trả lời đầu tiên của Schwanecke. Ông chỉ đinh ninh rằng rút cục ông đã nắm được hắn và lần này hắn không thể nào thoát khỏi được nữa. Thằng cha có thể coi như đã chết. Khi nhận ra kẻ lãnh

tội đó lại đúng là Schwanecke, ông thấy tràn ngập hân hoan.

Schwanecke nói:

- "Tại sao? Tôi hãy còn yếu lắm".

- "Đứng dậy!"

Schwanecke thông thả đứng lên, vươn vai, ngáp và nói:

- "Bao giờ Trung úy cũng đến đúng vào lúc tốt nhất. Tôi vừa mới...."

- "Anh ngủ!"

- "Để tôi nói cho Trung úy nghe. Tôi vừa mơ thấy mình ở Hambourg với một trong những con nhỏ tóc hung mà tôi nói với Trung úy khi trước đó... Trung úy chưa bao giờ có thể tưởng tượng cặp mông của nó... Đúng lúc đó thì Trung úy tới..."

- "Anh ngủ... Anh có thú thực như vậy không?"

- "Có chứ! Nhưng như vậy đâu có phải là tôi không nghe thấy Trung úy tới. Thưa Trung úy, Trung úy chưa thuộc bài ở quân trường. Ngoài mặt trận có ai di chuyển như thế bao giờ".

Hắn mỉm cười, cả bộ mặt của hắn mỉm cười... nhưng cặp mắt vẫn lạnh ngắt, không hồn như hai hòn bi ve.

- "Anh có biết như vậy là thế nào không?"

- "Không. Là thế nào?"

Trung úy Bevern nói thông thả :

- "Ngủ trong lúc canh gác ngay sát cạnh địch quân..."

- "À !... Thì ra Trung úy nghĩ đến điều đó !... Thế rồi sao nữa?"

- "Tòa án binh. Và Tòa án sẽ họp ngay tại đây... Thu xếp đồ đạc rồi theo tôi!".

Bevern vẫn giữ vẻ rất bình tĩnh. Những câu trả lời xác láo của Schwanecke không còn làm ông giận dữ. Hẳn ta, có thể nói, như đã chết rồi.

- "Tôi không thể bỏ đi trước khi có người đến luân phiên. Thưa Trung úy, Trung-úy không thể ở đây với tôi đến lúc có người thay sao ? Mình có thể... có thể nói chuyện. Trung úy nghĩ sao ? Nói chuyện giữa những người đàn ông với nhau... Chúng ta chỉ có hai người, hoàn toàn chỉ có hai người và chúng ta sẽ còn được ở hoàn cảnh này trong một lúc nữa. Đây là một dịp tốt... để nói chuyện giữa người với người... "

Bevern mất dần vẻ bình tĩnh lạnh lùng. Những lời của Schwanecke thấm

dần vào ý thức của ông và sau cùng thì ông hiểu. Ông rùng mình dọc theo sống lưng, ông lùi lại một bước như muốn tháo chạy trong con đường giao thông hào hẹp. Nhưng Schwanecke thản nhiên giơ tay, nắm cổ áo ông, kéo lại và hẳn xoay người chặn mất lối đi. Bevern không còn sức lực chống cự. Chuyện xảy ra quá ghê gớm... không thể ngờ tới nữa. Nhưng khi ông nhìn mặt Schwanecke, ông hiểu rằng tất cả đều là sự thực. Và từ miệng mỉm cười của người lính, những lời nói tuần tự thấm dần vào từng tế bào của thân thể ông...

- "Mày nói đến tòa án binh hả ? Mày bảo đưa tao đi xử bắn hả ? Pằng... Pằng... thế là hết Schwanecke! Như vậy mày khoái lắm hả ? Schwanecke tịch rồi và Bevern — Có đúng tên mày như thế không? — Bevern sung sướng như cá gặp nước... "

- "Tránh ra cho tôi đi! "

- "Này, này, từ từ đã ! Tao đã bảo mày rằng mình sẽ nói chuyện như một người với một người, thẳng khốn nạn ! Và mình có rất nhiều chuyện

nói với nhau!... Không, đừng có động tới khẩu súng lục đó, mà muốn lấy súng làm gì? Tao sẽ buộc lòng phải đập vào tay mày... Hãy bỏ tay xuống"! Bevern rút tay khỏi bao súng.

- "Anh muốn làm gì tôi ? Anh có biết như vậy sẽ ra sao không? Bạo hành với thượng cấp..."

- "Câm mồm lại !"

Schwanecke chùi những giọt tuyết nhô đọng trên mi mắt. Hắn không mỉm cười nữa. Bevern chợt có cảm tưởng như hắn đang ở một nơi nào xa, xa lắm, đang suy ngẫm một điều gì.

Rồi Schwanecke lại nói tiếp, vẫn không mỉm cười:

- "Mày đúng là một thằng ngu dại nhất... và tao sẽ giết mày. Mày có tưởng tượng rằng những người khác sẽ bằng lòng biết mấy không ? Một dịp vui mừng cho tất cả Tiểu-đoàn ! Mày nói chuyện tòa án binh? Không phải tao sẽ ngòm đầu... Ít ra thì tao cũng không chịu chết về tay mày" !

Nét mặt co thắt lại với vẻ khiếp sợ vô tả trong cặp mắt, Bevern nói với giọng léo nhéo :

- "Anh...anh !..."

Rồi ông ta kêu cứu nhưng tiếng kêu của ông tan loãng vào khoảng tuyết trắng mênh mông nơi mà ông biết rõ chẳng ai có thể nghe thấy. Tất cả là vô vọng. Thằng cha đứng trước mặt ông là tượng trưng cho cái chết. Chẳng một ai có thể bảo vệ cho ông. Thế nên ông không gọi những binh sĩ khác tới cứu. Khi kêu cứu, ông nghĩ đến mẹ ông, đến người đàn bà mà ông tưởng đáng khinh thường vì bà cụ không cùng chung tư tưởng với ông. Và ngoài bà cụ ra, ông nghĩ tới tất cả những bà mẹ thường được nhắc tới trong tiếng kêu cuối cùng của những kẻ tuyệt vọng và những kẻ hấp hối:

- "Cứu tôi với!"

Schwanecke đánh mạnh trong khi ông kêu la.

Bevern ngắt xiu, rũ xuống.

Ngay khi đó Schwanecke hành động nhanh nhẹn và chính xác như hắn đã từng làm đi làm lại hàng trăm lần những cử chỉ đó. Mắt không rời viên Trung-úy, hắn nhả hai, ba tràng đạn trung liên về phía rừng nơi mà hắn biết là ít nhất có 3 tên địch ẩn núp. Rồi bằng cạnh bàn tay, hắn phóng một cú

vào động mạch ở cổ Bevern. Hắn xốc nách nâng thân thể bất động, nặng nề của viên Trung Úy đặt vào phía sau khẩu trung liên và từ từ đưa cao lên vượt qua đồng bao đất.

Hắn không phải đợi lâu.

Chưa tới một phút hắn cảm thấy thân thể viên Trung-úy rung động và lập tức ngay sau đó có tiếng nổ từ phía rừng vọng lại.

Thế là hắn buông tay cho Bevern rơi xuống và cúi nhìn ông ta.

Ngay trên sống mũi của khuôn mặt còn giữ vẻ kinh ngạc pha chút sợ hãi, hắn nhìn thấy một lỗ tròn nhỏ rất rõ ràng.

Phía sau chiếc nón còn một lỗ nữa có cạnh lởm chởm. Viên đạn đã đi suốt qua đầu. Schwanecke suy nghĩ và cười nhẹ :

- "Chiến tranh thế mà cũng có ích... và mấy thằng cha phía trước thật hay..."

Rồi hắn đứng thẳng dậy, quay lại và nhả liên tục hàng tràng đạn trung liên một cách dữ dội về phía rừng. Hắn bóp cò cho tới khi băng đạn hết. Hắn thay băng khác và lại tiếp tục bắn cuồn cuộn, lòng tràn ngập một cảm giác chiến thắng với cặp mắt điên dại.

Khi băng đạn thứ hai đã hết, hắn nói:

- "Thế đủ rồi".

Cái chết của Trung-úy Bevern không gây xúc động gì lắm. Sự việc được ghi nhận và báo cáo lên cấp trên.

Đại úy Barth nói với Trung úy Obermeier bằng điện thoại :

- "Hắn là một thanh niên lạc đường..Có rất nhiều cậu trong trường hợp đó".

Trung úy Weraher khi thấy những vấn đề giữa ông và Bevern đã được giải quyết một cách quá giản dị như vậy, chỉ còn thầm nghĩ : "Tội nghiệp ! Hắn chết mà chưa hề được làm tình với một người con gái..."

Riêng có Thượng sĩ Krull là giữ vẻ yên lặng và suy tư. Việc Trung úy Bevern chết không làm ai rơi nước mắt mà trái lại cả Tiểu-Đoàn đón nhận như một niềm an ủi làm cho ông lo ngại hay ít ra cũng khiến ông phải suy nghĩ, ông biết họ ghét ông không kém gì ghét Bevern. Dù rằng ông đã nhứt bót đi sau kinh nghiệm tại giao thông hào và bây giờ ông đã gần gũi với

binh sĩ nhiều hơn... tuy nhiên vai trò thượng sĩ trong một tiểu đoàn trường giới thường cốt là để làm khổ cuộc sống của binh sĩ.

Trung-úy Bevern được chôn cất sau dãy nhà ở Babinitchi. Tuy nhiên câu chuyện chưa chấm dứt với Schwanecke.

Trước hết hẳn trình bày với Trung-sĩ Hefe ngay tại giao thông hào. Hẳn thận trọng lên tiếng với vẻ thảng thốt đúng mức :

- "Bọn địch nấp bắn hạ Trung úy Bevern rồi!"

- "Ở đâu vậy ?"

- "Tại chỗ tôi, ngay phía trước".

Trung sĩ Hefe nhìn Schwanecke chăm chú :

- "A !... ông bạn đó không thể nào ra đi một cách tốt đẹp hơn nữa. Có ai ở đó lúc ấy?"

- "Chẳng có ai. Mình tôi thôi".

- "Vậy mà là người chứng duy nhất!"

- "Dạ... đúng".

- "Tại sao mà không ngăn cho ông ngốc đó đừng thò đầu ra ngoài"

- "Tôi không có quyền ra lệnh cho một sĩ quan?"

- "Mày có bảo trước cho ông ấy biết chưa?"

- "Lẽ dĩ nhiên !"

Nhưng đối với Trung úy Obermeier thì không phải dễ dàng như vậy.

Ông ta đích thân thăm vấn hẳn :

- "Trung-úy Bevern đã tại chỗ với anh bao lâu?"

- "Dạ... có lẽ độ 5 phút!"

- "Trung úy Bevern đã nói gì!"

- "Khi thấy tôi, Trung-úy nói : "À ! thì ra mày, thằng côn đồ!"

Trung úy Obermeier ngấm đôi bàn tay ông. Ông không một chút thương hại nào đối với Bevern. Tuy nhiên cái chết của ông ta đối với ông có điều gì đáng nghi và bốn phận sĩ quan — không hẳn chỉ vì bốn phận sĩ quan — buộc ông phải làm sáng tỏ sự việc. Biết đâu sự việc đó cũng chẳng có gì khác với thuyết được chấp nhận là một chuyện không may và nội vụ được xếp. Nhưng đây lại có liên hệ đến Schwanecke. Hẳn đã ở đó một mình với Bevern và hẳn phải nghĩ rằng không có hoàn cảnh nào thuận lợi

hơn. Hiển nhiên là kết luận từ đó đưa ra rất kinh khủng... nhưng Schwanecke không phải là một binh sĩ bình thường. Hãn là một trọng phạm. Chỉ cần nhìn cặp mắt hãn cũng hiểu rằng hãn có thể dễ dàng chủ mưu một cuộc ám sát.

- "Vậy chuyện xảy ra thế nào?"

- "Tôi nói với Trung úy là xin thận trọng vì đằng trước mặt có bọn xạ thủ địch. Trung úy bảo: Anh sợ à, đồ gà chết? Tôi đáp : Không, nhưng bọn chúng bắn ác lắm ! Trung úy nói: Nói rờn hoài ! Và Trung úy thò đầu ra ngoài mô đất. Thế rồi các! Ông ta ngã nhào, ông bị hạ. Tất cả diễn ra rất nhanh thưa Trung úy. Ông ấy muốn luôn luôn tỏ ra với mọi người rằng..."

- "Thôi đủ rồi! Anh ra trình diện Thượng sĩ nhất Krull".

Schwanecke trút hơi thở khoan khoái, chào Trung úy Oxermeier trong khi ông đang ngồi suy nghĩ. Hãn đến văn phòng, chào hai, ba người quen cũ và tiến lại chỗ Thượng sĩ Krull. Hãn tin rằng chuyện thế là xong. Bevern đã chết, từ nay chẳng còn có thể xảy ra chuyện gì được nữa. Hãn nghĩ: "Nó chết ngoài chiến trường. Nó đã toan đưa mình ra tòa án binh và nó đích thân chỉ huy toán hành quyết... Pằng ! Không còn Schwanecke nữa ! Quả thật có tiếng pằng ! nhưng lại chính là Bevern bị giết. Hết chuyện đưa ra tòa án binh... Mình đã báo cho nó biết trước là nó sẽ không hại được mình. Kẻ khác thì có thể nhưng mình thì không".

Thượng sĩ nhất Krull ngược mắt nhìn khi Schwanecke vào không gõ cửa. ông ngồi thẳng lại, khoanh tay, hất đầu và nói :

- "Đúng boong! Không thể là ai khác nữa. Thằng vô giáo dục. Tên tội phạm gần như toàn hảo..."

Schwanecke cười ngạo :

- "Thượng sĩ có thể bớt chữ "gần như" đi".

- "Tao cũng có thể nói tên sát nhân gần như toàn hảo chứ?"

Schwanecke nhú lông mày, mặt hãn mang một nét thù hận. Trong một giây phút, sự kiện giận dữ làm hãn quên sự khôn ngoan thường lệ.

Hãn rít lên :

- "Ông rồi cũng sẽ qua cầu đó".

Krull vọt dậy và hét:

- "Cũng ?... Thế là nghĩa gì?"

Schwanecke lấy lại vẻ như cũ và nói:

- "Thế nghĩa là ông sẽ qua cầu đó cũng như tất cả chúng ta sẽ qua cầu đó".

- "Câu mà nói trước có một ý khác. Mà coi tao là thằng ngu chắc?"

Krull chột thấy ớn sợ cặp mắt lạnh lùng nhìn ông chăm chăm.

Schwanecke đáp ương ngạnh:

- "Có thể".

Thượng-sĩ Krull gục gặt nói như mỗi lần ông phải suy nghĩ nhiều:

- "Thằng nhỏ, tao báo trước cho mày biết, tội trạng của mày sẽ được chứng minh, tao nói cho biết như vậy đó. Ngày nào mà người ta chặt cái đầu bẩn thỉu của mày, tao sẽ mặc đồ đại lễ và uống say thả dàn!"

Schwanecke không đáp nhưng hẳn không thể không nhổ bọt vào một góc nhà trước khi đi ra...

Một giờ sau, Bác-sĩ Bergen vào trong nhà nơi Trung-úy Obermeier đặt vị trí chiến đấu của ông. Bác sĩ nói về mỗi một:

- "Trạm cứu thương đã có vật liệu dùng ít nhất là tám ngày. Tên Deutschmann của anh đã đi lấy được về. Có lẽ phải cho hẳn trở lại Orcha tuần sau. Kho y dược nhiều đồ tiếp liệu quan trọng, người ta nói hình như sắp có chuyện gì đó..."

- "Tôi cũng ngạc nhiên từ lâu rằng tại sao quân Nga im lìm như vậy. Mặt đất có nước đóng băng rắn chắc như đá tảng lại không có nhiều tuyết lắm... Không thể tưởng tượng được địa thế nào tốt hơn cho chiến xa. Nếu tôi không lầm thì không bao lâu sẽ có vụ đụng kịch liệt".

Bác sĩ Bergen nốc vội hớp rượu trong chiếc ca do Trung úy Obermeier trao cho và nói:

- "Đừng nói chuyện bất hạnh nữa, Obermeier! Mà tôi không phải đến đây vì chuyện đó... khi nào có đụng độ, mình sẽ được biết sớm. Tôi không có nhiều kinh nghiệm về mặt trận nhưng chỉ có là gỗ đá mới không nhận thấy rằng... rằng là gì nhỉ?... À! Đó là sự lạng lẽ trước cơn bão tố. Đây mới là chuyện tôi muốn nói với anh... Bác sĩ Hansen đã khám phá ra một việc mà anh ấy vừa báo cho tôi biết. Anh ấy đã thiết lập một biên bản. Đó là

chuyện Bevern. Anh hãy tự đọc lấy đi. Bác sĩ đưa mấy tờ giấy cho Obermeier rồi uống thêm hớp rượu. Một lát sau, Obermeier trút một tiếng thở dài và nói:

- "Bác sĩ các anh viết như gà bới".

- "Thôi được, để tôi trình bày cho anh nghe. Trên thi hài của Bevern, ngoài

vết đạn trên đầu còn có dấu sưng ở cằm và điều quan trọng hơn nữa là một dấu khác ở cổ họng với một chút sưng da chảy máu. Như vậy có nghĩa là những chỗ sưng đó đã có khi hấn chết vì viên đạn. Anh có nhận ra ý nghĩa của chuyện đó chưa?"

- "Bác sĩ muốn nói sao?"

- "Anh chú ý nghe tôi đây : có thể là Bevern trong lúc đi kiểm soát các giao thông hào đã bị trượt và té. Điều đó chứng minh cho vết thương ở cằm. Hoặc giả anh nghĩ có thể hấn bị vết thương trong một cuộc đánh lộn chẳng ?

- "Chuyện đó khó có thể tưởng tượng được".

- "Đó là một giải thích cho vết thương ở cằm. Nhưng làm sao giải thích được vết thương ở cổ ? Vết đó không thể do ngã té mà ra. Tôi đã từng làm một y sĩ pháp định trong một thời gian... vài ba năm. Một vết sưng như vậy chỉ có thể do một cú đánh bằng dụng cụ đặc biệt khiến không chảy máu. Chẳng hạn bằng ma-trắc hay là...

Bác sĩ Bergen đưa bàn tay làm một cử chỉ nhanh.

- "Bác sĩ muốn nói... là đánh bằng cạnh bàn tay?"

Bergen nhún vai tiếp.

- "Có thể... dùng sức mạnh những cú như vậy có thể gây tử thương".

- "Và bác-sĩ nghĩ rằng..."

Bác sĩ Bergen giơ tay ra dấu khuớc từ :

- "Không, không. Bevern đã bị giết bởi một viên đạn rõ ràng không cần bàn cãi thêm. Viên đạn đã xuyên từ phía trước và chui ra phía sau. Ảnh rõ ràng hậu quả phải như sét đánh. Và chuyện đó đã xảy ra với Bevern. Nhưng — chính cái nhưng này làm ta phải suy nghĩ — nhưng cú đánh ở cổ đã có thể làm hấn bất tỉnh trước và cú đó chỉ đánh trước khi hấn bị bắn chết

một thời gian rất ngắn. Tôi không phải là nhà trinh thám... chắc anh cũng thế, nhưng anh chỉ huy Đại đội đã xảy ra truyện này..."

Một lúc sau, Obermeier thông thả nói tiếp :

- "Nếu tôi hiểu đúng theo ý bác sĩ thì có một kẻ nào đó... mình không nói tên vội... đã làm Bevern ngất đi rồi bắn một viên đạn vào đầu hắn "

- "Bác sĩ Hansen đã ghi rõ là viên đạn không phải bắn gần. Anh hiểu rằng về y khoa điều đó rất dễ nhận thấy. Tôi không muốn liên can đến vụ này... Tuy nhiên điều mà anh vừa nói, theo ý tôi, cũng khá gần theo sự thực "

- "Vậy thì câu chuyện có thể diễn biến như sau. Schwanecke, vì không ai khác hơn là hắn, có lẽ trước hết đã làm Bevern ngất lịm đi. Sau chót, hắn giết Bevern... hoặc để cho một xạ thủ Nga giết. Đó là một giải thích có thể chấp nhận được... khi người ta được thông báo..."

- "Đó là chuyện của Bevern nhưng..."

- "Bác sĩ muốn nói là... Mà thôi, tôi chỉ có việc chuyển phúc trình này lên Đại úy Barth "

- "Đúng như vậy "

Bác sĩ Bergen uống nốt rượu. Rượu này có mùi vị tồi nhưng nó giúp cho chịu đựng được những chuyện tàn nhẫn, quá tàn nhẫn chỉ vì một lý do tầm thường.

- "Bevern là một người xấu... Tuy nhiên án mạng vẫn là án mạng, dù bất cứ nạn nhân là ai "

- "Tôi sẽ làm ngay... tôi sẽ cho tìm Schwanecke, và thẩm vấn lại nó".

Chương 14

Bác sĩ Kukill cố gắng gọi điện thoại cho Julia mà không được. Trận oanh tạc mới đây của phi cơ Anh đã phá hủy hệ thống liên lạc. Ông đi đến tận nhà nàng, thúc đẩy bởi một sự lo lắng chưa hề có từ trước tới nay. Sự lo lắng đã khiến ông thành hoảng hốt với ý nghĩ rằng Julia có thể đã thực hiện dự định điên rồ của nàng là tự đem thí nghiệm trên người mình chất thuốc do chồng nàng tìm ra.

Tòa biệt thự đóng kín. Ông nhấn chuông nhưng không thấy ai ra. Những cửa sổ một phần đã bật tung vì những tiếng nổ lân cận cũng được che kín bằng đủ thứ.

Ông chờ một lúc rồi mở cổng, đi băng qua chiếc vườn nhỏ. Tất cả im lìm. Căn nhà hình như vắng ngắt, bỏ hoang, cửa bếp ở phía sau được đóng khóa cẩn thận. Hẳn là Julia đã đi chơi xa. Tại sao nàng lại không cho ông biết? Ông tự nhủ với vẻ chua chát: chắc vì nàng ghét ông. Làm sao ông lại có thể ngu xuẩn đến nỗi tin rằng nàng sẽ quên được Deutschmann và sẽ đáp ứng lại sự tiến tới của ông? Liệu nàng đi đâu đây? Ông biết rằng nàng không có bà con nào. Hay là đã có gì xảy ra cho Deutschmann?

Hẳn đã bị tử trận bên Nga chăng?

Ý nghĩ đó, ông thường thắc mắc những ngày gần đây, đối với ông không có gì là khó chịu cả. Tuy nhiên, ông thấy chen lẫn một cảm giác lạ lùng, mơ hồ... như là phạm tội?... mà trước đây ông không thấy. Vậy thì tất cả đã rõ ràng và giản dị: ông thèm muốn Julia, ông muốn chinh phục được nàng và tin chắc sẽ đi tới đích, ông sẽ chiếm được nàng; sự kháng cự lại của nàng chỉ làm tăng thêm nỗi thèm muốn của ông đang xoay quanh một ý nghĩ nhất định. Cho tới nay ông đã từng đạt được mọi điều mong muốn. Như vậy làm sao có thể thoát được? Deutschmann còn sống là một trở ngại chính. Hẳn mà chết, Julia sau một thời gian tang chế hợp lẽ rồi sẽ rơi xuống

như một trái cây chín mùi. Còn chuyện về sau, ông chưa có ý tưởng nào chính xác.

Tuy nhiên, từ mấy tuần nay, tất cả chuyện đó đối với ông hình như không còn rõ rệt như vậy. Ông vẫn muốn có Julia nhưng bằng một cách khác và ông không còn nhất định cầu mong tha thiết cái chết của Deutschmann. Ý nghĩ có phần nào rối loạn cùng với tâm tư... và điều đó đối với ông có cái gì thực là mới mẻ. Phải chăng... là tình yêu? Trong trường hợp đó, tình yêu chẳng sao tránh khỏi nhiều rắc rối và băn khoăn...

Trước khi trở lại xe, ông dừng lại trong vườn để ngắm căn nhà. Ông cảm thấy ngực thắt lại, cổ nghẹn lại, gần như một sự đau đớn về thể xác. Vào lúc đó, ông có thể đổi tất cả sự nghiệp, cả con người ông, chức vị ông để được nhìn cánh cửa mở và thấy Julia tiến về phía ông, vòng tay rộng mở. Nhưng chiếc cửa vẫn đóng kín, căn nhà vẫn vắng vẻ, hoang vu. Ông bỏ ra đi với dự định ngày mai sẽ trở lại và sẽ trở lại mỗi ngày cho tới khi nào gặp được nàng. Thế nào ông cũng phải tìm lại được nàng dù rằng chỉ để trao đổi những câu chuyện tầm thường hay im lặng bên cạnh nàng.

Trong căn phòng, sau khe cửa sổ, Julia đang quan sát bác sĩ Kukill.

Ông ta không là con người mà nàng đã biết trước đây, một vị y sĩ pháp định luôn luôn có thái độ lạnh lùng, tự tin, một chuyên gia nổi tiếng con cưng của Đảng và của phụ nữ. Đã có hôm ông ta nói với nàng là ông thấy đêm dài và nhiều ác mộng. Cử chỉ hiện tại của ông ta khiến người ta phải nghĩ đến một chuyện gì. Nhưng nàng không tìm hiểu sâu hơn, mà cũng chẳng định tìm hiểu nữa khi Kukill đi khuất. Nàng ngồi vào sau bàn giấy của chồng và cố gắng không nghĩ đến ông ta nữa. Vào lúc này, ông là một thứ phụ tùng. Sau này khi thi nghiệm thành công, ông ta sẽ được dùng để yêu cầu tái thẩm lại bản... Sau này... nếu mọi sự đều tốt đẹp.

Một chồng giấy bừa bộn trên bàn giấy. Nàng đưa tay đẩy ra, lấy một tờ giấy trắng và bắt đầu viết:

- "Anh yêu! "

Thư này sẽ ngắn và có thể đó là thư cuối.

Người ta không thể nào vĩnh biệt với quá nhiều lời vì nó làm cho cuộc chia ly thêm khổ não và tệ hại hơn nữa nó dám làm mất của em chút ít can

đảm mà em đang dùng thực biện điều dự định. Nhưng không, em không muốn nhìn sự việc với màu đen tối thế ! Em hơi bị mệt vì quá sức, em nghĩ thế và trong tình trạng như vậy, sự cần thiết có vẻ như vô ích, sự khổ cực càng thêm khó khăn.

Gần đây em ngạc nhiên thấy mình có tính thích khoe khoang. Gần như với vẻ kiêu hãnh em nghĩ rằng mình đã hoàn thành được một đại tác phẩm vì anh. Em tự nhủ với vẻ thỏa mãn rằng đó chỉ có thể là hành vi của một người đàn bà dám yêu thật thiết tha. Em tự tạo cho mình như một anh thư. Anh thấy không, anh yêu, ngay trong những hoàn cảnh như vậy, người ta không vượt khỏi được một vài nhược điểm bẩm sinh. Suy nghĩ tiếp, em tự hỏi bao nhiêu người có thể đã là người tốt chỉ vì thích khoe khoang và ngay cả lòng tự ái nữa đã dự phần đến một mức nào? Hành động đó, bề ngoài lại có vẻ như là một sự quên mình hoàn toàn, một sự từ bỏ lòng ích kỷ sơ đẳng, từ bỏ bản năng sinh tồn. Đó là những ý nghĩ đang đi qua trong đầu em... Nhưng em đã nói là thư của em sẽ ngắn. Còn điều này nữa: dù em phải sống trong thời kỳ nào, cực khổ đến thế nào đi chăng nữa thường thường và gần như luôn luôn em có được những ý nghĩ, những chân lý mới. Em đã thay đổi nhưng phải theo nghĩa nhận xét tầm thường, thay đổi là không còn như cũ. Những điều mà em phỏng đoán khi trước, bây giờ em đã hiểu và từ nay trở đi em phỏng đoán được những điều mà trước đây đối với em mù mịt như cuốn sách niêm phong kín. Đó là cái mà người ta gọi là : một sự tiến hóa.

Viết xong thư này, em sẽ thực hiện cuộc thí nghiệm. Ôi ! Anh yêu, em thấy sợ làm sao ! Có lẽ thư này rút cục cũng chẳng ngắn đâu vì mỗi một dòng chữ mới, mỗi một chữ mới mà em đang viết đây là một thứ triển hạn.

Có thể anh sẽ chẳng bao giờ biết được điều đó. Hoặc ít ra thì anh sẽ không hay điều đó nếu cuộc thí nghiệm thất bại. Trong trường hợp đó, em sẽ còn đâu nữa để mà giải thích cho anh. Tuy nhiên, dù em còn sống, em cũng không tin rằng có ngày nào anh trở về vì cuộc chiến này sẽ còn kéo dài và nó nuốt chửng người ta như một con quái vật không bao giờ biết đã thêm... nhất là những người đã bị kết án xung vào Tiểu-đoàn Trường-giới. Trong đám triệu triệu nạn nhân, chúng mình sẽ chỉ là hai kẻ vô danh mà số

phận không làm ai phải động lòng vì số phận đó bị tan biến trong biết bao nhiêu khốn khổ khác cũng ghê gớm như vậy. Có chăng chỉ còn lại tiếng "chiến tranh", tiếng khùng khiếp mà không một ai có thể ước lượng được sự ghê gớm trước khi sống thực sự trong đó. Nó nuốt gọn hàng triệu sinh mệnh như một đại dương.

Việc của em làm chỉ trong vài phút. Trong 10 hay 12 tiếng đồng hồ nữa em sẽ biết rằng chúng mình đã có lý hay đã lầm về chất "actinite" của chúng mình. Em hứa với anh là sẽ can đảm... em sẽ cố gắng để giữ can đảm. Nhưng, dù sao đi nữa, hãy để cho em từ biệt anh. Viết những dòng này, em cố mỉm cười để khỏi bật khóc. Em cố gắng chỉ nghĩ đến thời gian hạnh phúc nhất mà chúng mình đã sống với nhau chứ không nghĩ đến thời gian chua xót tiếp theo đó. Trong lời vĩnh biệt anh, em nói cho anh rõ : cuộc đời em ngắn nhưng đã thật đầy đủ. Chúng mình sẽ còn gặp nhau, em muốn tin như vậy. Đêm trường mà chúng mình đang trải qua bắt buộc sẽ phải có một bình minh. Em hôn anh trong tâm tưởng như ngày nào anh đã nói với em rằng : Thượng đế đã tạo ra thế giới này để trong đó có em. Ngày ấy em đã biết ơn anh, nhưng chưa bằng bây giờ là lúc đến lượt em, em lại nói với anh câu ấy....

Nàng không đọc lại bức thư, đặt chung vào những bức thư trước bỏ vào một ngăn kéo, khóa lại cẩn thận. Rồi nàng đến phòng thí nghiệm, lại gần chiếc bàn có đặt hai chiếc lọ nhỏ đựng một chất lỏng màu trắng lợt. Bằng bàn tay không run rẩy, nàng hút chất lỏng vào hai ống chích.

Lúc đó là 11 giờ 17 phút đúng.

Bằng những cử động mạch lạc, chắc chắn nàng mở tập giấy nháp ghi ngay và viết :

"11 giờ 19. Chích bắp thịt lần thứ nhất 2 phân khối Staphylococcus aureus vào musculus vastus lateralis".

Trước đó, nàng đã dùng cồn lau một mảng trên đùi và không dùng được phải mỉm cười. Cho hay thói quen thật là mạnh: Sát trùng một nơi mà rồi nàng lại chích mủ độc vào ! Nàng mỉm cười thêm khi nhấn mũi kim vào bắp thịt, bóp chiếc ống chích rồi rút mạnh chiếc kim ra. Nàng chích mũi thứ nhì vào cánh tay trên và viết trên giấy nháp:

"11 giờ 21. Chích mũi thứ hai vào Musculus flexor digitorum profundus Tôi ngưng cuộc thí nghiệm để chờ hiệu quả".

Vận chiếc đồng hồ bảo thức vào lúc 21 giờ xong nàng nằm dài trên chiếc ghế dài nơi trước kia Deutschmann thường ngủ trong vòng hai ba giờ sau một đêm thức trắng, Màn cửa đã đóng kín. Trong cảnh tranh tối tranh sáng, các đồ vật mang hình dáng hư ảo. Trên chiếc bàn nhỏ, cạnh ghế dài, có đặt chiếc điện thoại, bên cạnh là miếng giấy ghi số điện thoại của Bác sĩ Wissek tại bệnh viện Từ Thiện và tại nhà riêng.

Nàng đã cố tình đoán mọi việc trước khi bắt đầu cuộc thí nghiệm. Những tài liệu của nàng ghi chú không sót một chi tiết nào. Nàng đã lo sắp đặt mọi chuyện giống như mọi người muốn chấm dứt cuộc sống đã tính trước công việc có thứ tự. Nàng còn viết cả một bức thư cho Bác sĩ Kukill:

"Nếu với tư cách một nhà chuyên môn luật định, ông chịu nghe theo lương tâm hay lý trí của ông hơn là tuân theo những định kiến ông thường gọi là "sự cần thiết của giai đoạn" thì ngày nay ông đã chẳng phải đặt vào trường hợp đọc bức thư này..." Mặt xanh lét, mắt nhắm, Julia nghĩ đến Deutschmann, nghĩ đến cái lạnh khủng khiếp trên đất Nga mà nàng đã từng nghe nói nhiều lần không biết anh ấy có nhận được chiếc áo khoác không? Chẳng hiểu anh có nhận được bưu kiện gồm đôi găng tay dày có lót lông, đôi bít tất, chiếc khăn quàng lớn, một chiếc bánh ngọt, hai bịch thuốc lá không? Anh ấy có mang bột lót lông không nhỉ? Toàn là những điều lo nghĩ của một người vợ yêu chồng, của một người mẹ thương con.

Vào xế trưa, đồng hồ chỉ 14 giờ 16, nàng nghe thấy tiếng xe ngừng ngoài đường phố và đoán là xe của Bác sĩ Kukill. Một lát sau, có tiếng bước chân trên lối đi ngoài vườn. Tiếng chuông ở cửa reo lên hai... ba... năm lần. Julia phấn đấu trong một lúc chống lại ý muốn mãnh liệt được chạy ra mở cửa, kể hết đầu đuôi, xin cấp cứu trước khi quá chậm. Nàng vẫn nằm yên lấy hai bàn tay bịt lỗ tai và quay mặt vào tường. Rồi thì sau một lúc lâu nàng nhận thấy tiếng máy xe nổ và tiếng động đó chẳng mấy lúc tắt hẳn.

Sự yên tĩnh trong căn nhà trống, cảnh tranh tối tranh sáng làm nàng ngủ chập chờn. Nàng giật mình khi chuông điện thoại reo ngay gần đầu

nhưng nàng không nhắc máy. Chắc chắn là Bác sĩ Kukill muốn nói chuyện với nàng.

Vào hồi 18 giờ 47, nàng xem lại chỗ chích. Một vòng tròn đỏ đã phát hiện quanh mũi chích trên đùi. Trên cánh tay, mũi chích chưa có dấu hiệu gì. Nàng đo nhiệt độ thấy ở đùi hơi lên và nàng ghi nhận xét đó vào tập nháp.

Đến 20 giờ 30 không chống nổi sự lo sợ làm như nghẹt thở trước khi đồng hồ báo thức reo chuông, nàng gọi điện thoại cho Bác sĩ Wissek ở bệnh viện Từ-Thiện.

Nàng nghe tiếng mơ hồ như trong sương khói:

- "Chào cô bé, thế nào, mạnh chứ ? Tôi giúp gì cô đây?"

Nàng giơ tay sờ trán nóng bỏng và ẩm ướt. Nàng cố gắng hỏi :

- "Còn anh ? Mạnh chứ ? Có nhiều việc lắm không?"

- "Vẫn thế ! Tôi gần như ngủ ngay trong phòng giải phẫu!"

- "Tôi có điều muốn nhờ anh..."

- "Nói đi. Tôi chấp thuận trước đó!"

- "Tôi cần một giường nằm".

- "Ở ngay bệnh viện Từ-thiện này sao ? Không được ! Đây, cô bé... cô cố nghĩ đưa đến bệnh viện Julchen chưa ? Trong khu hầm trú ẩn chống bom bệnh nhân đã quá đông, người nọ phải nằm lên người kia. Cô mà cũng có những bệnh nhân đặc biệt sao?"

- "Không. Nếu tôi hỏi anh lấy một giường là vì tôi cần thiết".

- "Chuyện gì vậy?"

Julia nói thông thả và thở nặng nhọc:

- "Một trường hợp làm độc bởi vi trùng staphylocoque vàng. Ở cánh tay và đùi".

- "Nặng lắm không?"

- "Khá nặng".

- "Vậy thì phải dự liệu cắt bỏ chân tay rồi. Mà ai thế" ?

- "Tôi".

Ở đầu giấy đăng kia, im lặng một lúc lâu. Và trong ống nghe có tiếng rít lên, tiếng thở hỗn hển. Rồi tiếng nói lại cất lên:

- "Julia...Julia. Cô đã làm gì vậy ? Có chuyện gì xảy ra cho cô?"

Nàng cố gắng nói chậm chạp và rõ ràng dù rằng căn phòng bắt đầu nghiêng

ngả trước mặt và nàng cảm thấy như say rượu :

- "Tôi đã làm lại cuộc thí nghiệm của Deutschmann. Điều duy nhất có thể cứu được là dùng... chất actinite của Deutschmann...Anh nghe rõ tôi không? Anh lại đưa tôi đi, tôi hiện nằm ở chiếc ghế dài trong phòng thí nghiệm. Anh sẽ tìm thấy chất actinite trên bàn bên cạnh với bản chỉ dẫn cách dùng (Tiếng nói của nàng càng ngày khó khăn lọt qua vành môi). Anh phải theo thật đúng cách dùng, nếu không thì tất cả là vô ích. Anh hiểu rõ tôi chứ?"

- "Hiểu... nhưng..."

- "Tôi không còn nói được nữa. Chúc anh may mắn và..."

Nàng muốn nói lời "tạm biệt" nhưng không nghĩ được ra ngay và nàng quên mất tiếng đó. Nặng nhọc, nàng đặt máy điện thoại và lại nằm dài xuống. Nàng nghĩ : "Vết thương đang tiếp tục, có hàng trăm triệu vi trùng... Một tỷ..."

Thượng sĩ nhất Krull có vẻ khoái đi quanh các giao thông hào.

Sự kinh ngạc của đám binh sĩ khi thấy ông xuất hiện đột ngột khiến ông cảm thấy thỏa mãn hoàn toàn, quên cả nỗi sợ pháo binh Nga. Hơn nữa, từ mấy ngày gần đây, mặt trận đặc biệt yên tĩnh, một sự yên tĩnh coi như là điểm bất thường đối với những binh sĩ nhiều kinh nghiệm, nên sự nguy hiểm không đáng kể lắm. Có lẽ ông còn muốn chứng tỏ là mình thực sự đã trở thành một chiến binh. Và một buổi tối, ông trở lại giao thông hào lần thứ ba. Nhưng một biến cố đã xảy ra. Bọn du kích đã bắn vào đám binh sĩ đào giao thông hào khi đám này đi qua bìa rừng. Chuyện hết sức là tầm thường, chẳng ai thèm nói tới nếu không có việc Thượng sĩ Krull bị trúng đạn. Tại trạm cứu thương ở Barsdovka, Y-tá Kronenberg như từ trên mây rớt xuống khi thấy cửa mở và Thượng sĩ nhất bước vào.

Anh ném cuộn băng đang cầm trên tay và nép vào giữa 2 chiếc giường để tránh lối đi. Đến lúc đó anh nhận ra là Thượng-sĩ Krull phải chống gậy

và bước đi nặng nhọc.

- "Trời đất ! Không thể nào như thế được".

- "Cái gì hả, thằng nhỏ?"

- "Thượng sĩ... thượng sĩ không bị thương chưa?"

- "Nếu mày cần biết cho yên tâm... thì ừ, tao bị trúng đạn. Một viên ở đít".

Đối với Kronenberg, đó là một trong những giây phút đẹp nhất đời :

- "Sao?... Ở đâu ? Thượng sĩ nói sao? Ở..."

- "Đúng... ở mông bên trái. Tao chỉ nằm xuống chậm mất có 1 phần 10 giây đồng hồ" !

- "Thế có nổ bùm chứ" ?

Thượng sĩ Krull mím chặt môi. Rõ ràng là ông ta bị đau và không muốn đùa cợt. Ông nói chậm chạp :

- "Kronenberg, Đồ mắc dịch, nếu mày tin là tao bị kẹt thì mày làm tai hại đó. Tao phải nằm giường nào đây" ?

- "Y-sĩ trưởng quyết định mọi việc ở trạm cứu thương. Dành một giường cho thượng sĩ, cái đó còn tùy vết thương lớn hay nhỏ, thưa thượng sĩ... có thể chỉ cần băng bó sơ sơ. Đây không phải là lần đầu ! (Anh đi lại phía sau Thượng sĩ). Nhưng này Thượng sĩ sao không thấy gì cả".

- "Tao là người lịch sự nên tao đã thay quần rồi".

Có một tên nào đó ở phía cuối phòng la lên:

- "Thay lần đầu kể từ một năm nay".

Có nhiều tiếng cười rộ lên. Kronenberg cũng mím cười kín đáo.

Krull nói với giọng khinh bỉ:

- "Một lũ khốn nạn".

Đúng lúc đó thì Bác-sĩ Hansen tới, ông mặc chiếc áo choàng trắng có miếng cao su vấy máu phủ trước bụng. Thượng sĩ trình diện với Bác-sĩ. Mặt ông xanh lét, lộ vẻ đau đớn rõ ràng nhưng vẫn làm vẻ vênh vang trước cảnh thù ghét, chế riễu chung quanh. Bác-sĩ có vẻ thương hại, đặt tay lên vai ông và nói :

- "Theo tôi, tôi sẽ khám cho. Họ đã chích thuốc chống phong đòn gánh cho anh rồi chứ " ?

- "Dạ. Y-tá phụ Deutschmann đã chích rồi ".

Thượng sĩ Krull không muốn nhớ lại cảnh ông ta gặp Deutschmann. Ngay sau khi bị bắn, Trung sĩ Hefe và Wiedeck đã đặt ông lên xe trượt chở về Gorki. Deutschmann đón nhận ông và bắt đầu đếm các cuộn băng rồi nói với giọng tiếc rẻ:

- "Chỉ còn có 17 cuộn. Thưa Thượng sĩ, hôm tôi dùng 4 cuộn băng cho binh sĩ Siremsburg, ông đã kêu là phí phạm. Có lẽ với ông chỉ cần 2 thôi..."

Thượng sĩ rên rĩ :

- "Đừng có rờn, Deutschmann".

Vết thương làm ông đau rát. Chân trái gần như bị tê đi. Ông tưởng như đang chết dần.

- "Chích cái đã!"

Deutschmann xé chiếc quần. Anh giật mạnh chiếc quần lót dính sát vết thương. Krull kêu lên. Vết thương chẳng đáng gì. Viên đạn tiểu liên cỡ nhỏ mới chớm vào bắp thịt, đi dưới da.

Deutschmann nhận định với vẻ thương hại giả tạo :

- "Chao ôi !... Mất cả một nửa mông rồi!"

- "Câm mồm mày lại và chích!"

- "Có ngay".

Deutschmann chọn chiếc ống chích có mũi kim đã cùn mà anh đang thay, hút thuốc và vỗ đít Thượng sĩ một cách cha chú:

- "Ráng chút xíu nghe! Ông bác sĩ chích cho và xong ngay!"

Thượng sĩ Krull rú lên :

- "Tao... Á!"

Deutschmann vừa chọc mũi kim vào thịt một cách từ từ trái với thường lệ và đẩy thuốc vào cũng với vẻ tà tà. Khi rút ra, anh không ngần nỡ ý muốn tiếp tục kéo dài công việc thêm.

Thượng sĩ hỏi.

- "Xong rồi hả?"

- "Ồ, chưa. Tôi còn phải rửa vết thương và băng lại ".

- "Thế không phải trạm cứu thương người ta mới lo chuyện đó sao?"

- "Thỉnh thoảng cũng làm ngay tại đây. Như Thượng-sĩ biết, tôi có rất nhiều kinh nghiệm mà".

- "Thế thì làm đi... Mà định cho tao xiù hay sao?"

- "Này, này ! Hẳn là không rồi. Mà chắc Thượng sĩ không đến nổi quá nhất như đàn bà chứ ?"

- "Thế rồi sao?"

- "Rồi mình sẽ xem Trung úy bảo sao".

- "Khi nào mà cho đưa tao về Barsdovka?"

- "Tôi nghĩ không có gì cấp bách lắm. Người ta chỉ gởi đi những trường hợp bị nặng thôi. Mà chính Thượng-sĩ lại yêu cầu..."

- "Nhưng mà đã nói rằng... vết thương lớn lắm... Có thể bị thối..."

- "Rồi nó cũng chỉ còn vết sẹo lớn. Thượng- sĩ lại không phải là một vũ nữ khóa thân thì điều đó chẳng có gì quan trọng".

Cuộc băng bó cũng không kém đau như khi chích. Vì vậy Thượng-sĩ Krull nghiêng chặt răng, thề rằng sẽ báo thù Deutschmann ngay cơ hội đầu tiên. Đến tối thì ông được đưa đi Barsdovka.

Tất cả Đại-đội tập hợp nhìn ông lên đường. Khi chiếc xe trượt nổ máy, có nhiều giọng đồng ca một bài hát cũ : "Ta có nên, có nên đi phố hay chăng?"

Thượng-sĩ Krull muốn khóc lên vì giận dữ khi cảm thấy bị quá cô đơn, bị quá ghét bỏ bởi đám binh sĩ chắc chắn chỉ mong cho ông chết.

Vào hồi 11 giờ đêm, Bác-sĩ Kukill lại xuất hiện trước biệt thự của gia đình Deutschmann tại Dahlem. Trước đó ông đã cố gắng điện thoại cho Julia nhưng vô ích. Ông nhớ lại những lời nói của nàng khi trước, những lời nói mà ngày đó ông chưa hiểu rõ ý nhưng từ nay trở đi hình như ông đã hiểu. Nàng đã nói:

- "Sẽ không ai có thể biết được cuộc thí nghiệm trước khi tôi bắt đầu.. Ngay cả đến ông cũng sẽ không thể ngăn cản tôi trong công cuộc đó... Tôi sẽ chứng tỏ cho mọi người thấy rằng người ta đã bắt công đối với Deutschmann".

Lần này, ông không chịu đi vòng quanh nhà để cố tìm dấu vết chứng minh

cho Julia ở nhà. Ông đi thẳng đến cửa bếp phía sau, gõ cửa hai ba lần liên tiếp và cuối cùng đẩy mạnh chiếc cửa sổ bên cạnh.

Nhà bếp vắng ngắt nhưng một chiếc chảo đựng đầy xúp đậu còn để trên bếp lò. Ông gọi:

- "Julia!... Julia!... Bà ở đâu ? Tại sao bà lại lẩn tránh tôi?"

Không có tiếng trả lời. ông hiểu rằng nhà vắng và ông đã gọi một cách vô ích. Ông tiến bước qua hành lang, phòng khách, phòng làm việc. Khi mở chiếc cửa nặng nề của phòng thí nghiệm, ông dừng lại đứng như chôn chân tại chỗ. Tất cả đèn trong phòng đều bật sáng. Một chiếc mền vắt bừa bãi trên ghế dài ở góc phòng. Bên cạnh là chiếc bàn nhỏ trên có máy điện thoại và ngay cạnh máy là một hình chữ nhật trắng; một bức thư.

Từ từ như bị nam châm hút, ông tiến lại gần. Bức thư để gửi cho ông. Tia mắt ông ngừng lại trước tấm giấy một nửa gài dưới máy điện thoại. Ông đọc bằng chữ trên tấm giấy đề Bác-sĩ Wissek, bệnh viện Từ-Thiện và một con số. ông xé bao thư và đọc:

— "Nếu với tư cách một nhà chuyên môn luật định, ông chịu nghe theo lương tâm hay lý trí của ông hơn là tuân theo những định kiến mà ông thường gọi là "sự cần thiết của giai đoạn" thì ngày nay ông đã chẳng phải đặt vào trường hợp đọc bức thư này..."

Tôi sẽ thực hiện cuộc thí nghiệm trên người tôi. Khi ông đọc những dòng chữ này thì tôi sẽ chẳng còn trên đời này nữa. hoặc là tôi sẽ chứng minh được rằng nhà tôi đã bị kết án oan ức

Xin đừng coi tôi như một anh thư. Tôi hết sức sợ hãi khi làm việc này. Nhưng đó là cách duy nhất để phục hồi danh dự cho nhà tôi, để theo đuổi công trình mà nhà tôi đã tin tưởng và cả tôi cũng tin tưởng nữa" !

Bác-sĩ Kukill cố gắng đọc từng câu, từng chữ. Và trước sự việc Julia không kết tội ông nhưng lại trình bày một cách thận trọng và bình tĩnh, ông càng cảm thấy thấm thía tội lỗi của mình... Giờ này nàng ở đâu ?

Có thể tấm giấy kia mang câu trả lời chẳng ? Bệnh-viện Từ-Thiện... đúng rồi ! Nàng đã gọi một người nào đó... ông Bác-sĩ Wissek... và nàng đã

được chở đến đó.

Phải mất một khoảng thời gian chờ đợi ông mới liên lạc được, ông sốt ruột gõ ngón tay trên chiếc bàn nhỏ, rồi sau mới nghe tiếng chân bước lại gần và một tiếng đàn ông cất lên :

- "Bác-sĩ Wissek, tôi nghe ".

- "Có phải Julia... Bà Julia Deutschmann hiện ở chỗ ông ?"

- "Ông là ai? "

- "Kukill... Bác sĩ Kukill.. Xin ông trả lời : Bà Julia hiện có ở chỗ ông không ?"

- "Có. Tại sao ông hỏi tôi chuyện đó ?"

- "Trời đất !... Đừng có hỏi!... Bà ấy ra sao ?"

- "Có vẻ khá quan trọng... một trường hợp nhiễm độc toàn diện... "

- "Nặng không ?"

- "Rất nặng ".

Bác-sĩ Wissek tưởng như nghe thấy một tiếng nước nổ ở đầu giây, nhưng chắc ông nghe lầm vì không có thể nào như thế được. Ông có biết Kukill (ai mà không biết ông ta ?) và không thể tưởng được rằng ông ấy khóc. Truyện đó phi lý. Ấy thế mà... Một lúc sau ông nghe thấy nói: " Tôi đến ngay " và rồi có tiếng gác máy. Bác-sĩ Wissek ngạc nhiên một vài giây, đặt máy xuống, lắc đầu và nói với cô điện thoại viên :

- "Nếu tôi không nói quá thì có người nào vừa bị đánh một cú vào đầu !"

Trong một căn phòng nhỏ, Julia đang chống chọi với cái chết.

Các Bác-sĩ kinh ngạc, bất lực, vây quanh giường nhìn giáo sư Burger do Bác-sĩ Wissek mời tới, chích lần thứ ba chất "actinie" của Bác-sĩ Deutschmann đã khám phá ra. Giáo sư chích vào gân máu ở tay để hiệu quả của chất thuốc nhanh chóng hơn.

Julia vẫn trong cơn mê sảng. Mồ hôi đầm trên làn da xanh mét, lòng bàn tay trắng bệch, mũi bóp chặt lại một cách thảm bại.

Sau khi rút chiếc kim, giáo sư Burger nói :

- "Tôi tự hỏi không biết tình trạng này còn có chút ý nghĩa gì nữa không ?"

Tất cả những phương pháp qui ước đều bất lực trước một sự làm độc như thế này. Mà tôi thì không có chút tin tưởng nào vào chất Actinite đó. Đã từ lâu tôi không còn tin là có ông già Noel nữa ".

Wissek gật đầu và thông báo :

- "Bác sĩ Kukill vừa gọi điện thoại, ông ấy đến ngay bây giờ".

Giáo sư Burger ngạc nhiên hỏi :

- "Hắn đến đây làm gì? "

- "Ông ấy có vẻ hết sức xúc động.. ".

- "À ! Tôi hiểu rồi. Nàng... tôi nghĩ... rút cục rồi hắn đã... ông có biết chuyện không ? "

Bác sĩ Wissek nói giận dữ:

- "Câu chuyện bần tiện đó".

Vị giáo sư không đáp. Ông nâng mi mắt Julia để nhìn cặp đồng tử lơ lơ.

- "Ông đã dùng Caidiasol chưa ? "

- "Rồi! "

- "Wissek, ông ở lại canh chừng bà ta. Nếu có chuyện gì, gọi tôi"

Wissek gật đầu. Ông thấy cổ họng thắt chặt không nói nên lời.

Giáo sư Burger nói tiếp :

- "Tôi không muốn gặp... tên Kukill đó".

Giáo sư đi ra, không nói gì thêm. Mọi người đi theo ông. Wissek kéo chiếc ghế dựa lại gần giường và buông mình xuống. Ông đã làm việc suốt ngày. Tự động ông đưa tay thăm mạch Julia. Ông vẫn ngồi như vậy cho tới khi Bác sĩ Kukill tới. Nhưng người vừa bước vào, tóc bù rối, không áo khoác, cà vạt lật ngược, mặt đẫm mồ hôi không phải là khuôn mặt mà Bác sĩ Wissek đã từng biết trong một vài cuộc tiếp tân và sau chót là trong vụ án Deutschmann. Ông ta trông có vẻ già đi bao nhiêu năm và đã mất vẻ tự tin thường ngày. Không để ý đến Wissek, ông ta quỳ cạnh giường Julia và hỏi gay gắt :

- "Tại sao bà ấy lại làm như thế ? "

Wissek có cảm tưởng câu hỏi không phải dành cho ông. Ông nói với giọng chua chát rõ rệt :

- "Chào đồng nghiệp! "

Bác sĩ Kukill nhìn ông hỏi : "Cái gì ?" làm như ông ta không hiểu được sự

hiện diện của Wissek. Rồi ông ta quay ngay lại phía Julia :

- "Ông đã chích bao nhiêu actinite rồi ? "

- "Hai lần năm phân khối".

- "Trời đất!... Như thế có quá nhiều không? "

- "Ông tính còn có thể xảy ra chuyện gì hơn được nữa? "

- "Còn ngoài ra ? Sao ông không thử dùng các thuốc khác chưa ? Như Sulfamide chẳng hạn? "

- "Chúng tôi đã thử tất cả".

Kukill bắt mạch Julia, nâng mi mắt nàng lên như giáo sư Burger đã làm trước rồi chống tay vào giường, từ từ đứng dậy.

Mắt vẫn nhìn Julia, ông hỏi thêm :

- "Ông nghĩ sao ? "

Nhưng ông không chờ câu trả lời vì ông đã biết rồi: Tất cả là vô vọng!

Ông quay lại và từ từ đi ra, dáng dấp nặng nề như khó khăn lắm mới cất được một bước.

Wissek nhìn theo ông ta, cảm thấy không còn thù ghét gì con người đó nữa.

Chương 15

Tại Barsdovka, không khí thật sôi động.

Không phải chỉ vì Thượng sĩ nhất Krull độc chiếm sự chú ý của trạm cứu thương với vết thương ở hông và sự đối thoại sôi nổi giữa ông và y tá Kronenberg trong mỗi lần thay băng lại điều cốt theo thói quen, mà còn bởi vì Schwanecke vừa được chuyển chuyển tới.

Cuộc thẩm vấn lần thứ hai và thứ ba của Trung Úy Obermeier cũng không có kết quả gì hơn cuộc thẩm vấn lần thứ nhất. Schwanecke quyết liệt chối bỏ việc có liên quan phần nào đến cái chết của Trung—úy Bevern. Hắn bào chữa thật khéo léo và gần như thuyết phục được Trung—úy Obermeier tin rằng những nghi vấn về hắn không có chút căn bản vững chắc nào :

Thí dụ hắn nói :

- "Thưa Trung úy, lẽ dĩ nhiên tôi cũng thường nghĩ tới điều đó... Trung úy hiểu cho tôi. Binh sĩ nào mà không có những ý nghĩ như vậy khi một cấp trên... Trung úy hẳn đã rõ ! Nhưng giữa tư tưởng và việc làm, còn là một trời vực. Chính Trung úy cũng đã nhận định rằng: Vụ này có vẻ đã được chuẩn bị một cách chu đáo. Vậy thì, lạy Chúa ! liệu tôi có thời gian nào mà chuẩn bị ? Trước hết tôi ở trạm cứu thương, sau đó tôi được cử đi canh gác. Làm sao tôi biết được Trung úy Bevern sẽ đi thanh tra và Trung úy lại đến đúng chỗ tôi ? Câu chuyện đó đã xảy ra đúng như tôi đã trình bày với Trung úy, tôi đã nói : "Có nhiều xạ thủ địch thật giỏi. Phải cẩn thận" ! Thế là Trung úy Bevern la lên: "Mày nhát như cáy, đồ gà chết !" Rồi ông ấy thò đầu nhìn qua ụ đất và bọm nó bắn ngay. "Đó, thưa Trung úy truyện xảy ra như thế đó Trung úy".

Trung úy Obermeier chuyển đến Đại—úy Barth tất cả biên bản các cuộc thẩm vấn cùng bản báo cáo của Bác—sĩ Hansen. Sau đó, dùng đường

giây điện thoại còn nguyên vẹn, ông thảo luận với Đại—Uý.

Đại—Uý nói :

- "Mới chỉ là những giả thuyết. Anh không có chứng cứ nào để buộc tội thằng cha đó. Không có ai nom thấy..."

- "Thưa Đại úy, tôi phải làm gì đối với hắn ? Có nên giam hắn không?"

- "Không, Tại sao lại phải giam ? "

- "Hắn có thể sẽ... "

- "Anh muốn nói hắn trốn bả ? Trốn đi đâu bây giờ ? Tới bọn du kích à ? Hắn biết rõ là bọn nó đâu có giữ tù binh, và hắn sẽ không vượt qua được những phòng tuyến đầu của ta đâu. Không không. Cứ để hắn đó. Sử dụng hắn vào một nơi nào đó, tại ban chỉ huy của anh chẳng hạn. Đừng làm gì để hắn cảm thấy anh vẫn tiếp tục nghi ngờ hắn, khiến hắn nổi khùng... Mà tại sao cậu hăng say để chứng minh chuyện nghi ngờ là ám sát đó ? Nếu tôi không lầm thì cậu cũng không ưa thích gì Bevern lắm? "

- "Thưa Đại Úy, đó là vấn đề nguyên tắc".

- "Cậu bé ơi, một ngày nào đó cậu sẽ là nạn nhân của những nguyên tắc của cậu. Hãy để cho thằng cha nào có trách nhiệm tìm hiểu nội vụ lo chuyện đó..."

Vì vậy mà Schwanecke được bổ nhiệm về Bộ chỉ huy Đại—Đội tại Bars-dovka. Tuy nhiên, tất cả mọi người đã từng biết rõ hắn nhận thấy hắn đã thay đổi. Hắn tỏ ra kín đáo hơn trước và hắn thường đáp lại những câu hỏi tò mò bằng những lời chửi thề. Sự nghi ngờ hình như làm hắn lạc lõng, hắn không ngủ được nữa và quanh quẩn ở Barsdovka như con thú dữ bị nhốt trong chuồng, thường xuyên đi băng qua tuyết giá trên những con đường đi Babinitchi, Gorki hay Orcha.... Hắn đi kiếm Tartoukine.

Chuyện Bevern không làm bận tâm hắn nữa. Đối với hắn, vụ đó coi như đã được giải quyết rồi. Đối với hắn... nhưng không phải là đối với những người khác. Giữa Orcha và kho tiếp liệu Posen giữa Posen và Francfort—Sur—L'Oder có sự chuyển đi chuyển lại những hồ sơ, những cuộc điện đàm liên quan đến hắn và Trung úy Bevern. Người ta không tìm được chứng cứ buộc tội hắn nhưng người ta biết những tiền án của hắn. Nói

cách khác, hẳn đáng nghi. Và trong thời kỳ đó, bị nghi ngờ có thể mất đầu như chơi dù rằng người bị nghi ngờ không thuộc Tiểu—đoàn trường—giới.

Tối một hôm, Bác—sĩ Bergen lại cử Deutschmann đi Orcha. Ông đưa cho Deutschmann một bản liệt kê dài và nói.

- "Anh đã biết ông Dược—Sĩ. Nếu anh chỉ lãnh được một phần tư những thử liệt kê đây cũng có thể coi như là mình may mắn lắm rồi.

Chiếc xe trượt tuyết càng tới gần Orcha và con sông Dniepr, sự lo ngại của Deutschmann càng gia tăng. Anh biết có dư thời giờ để gặp lại Tania, anh sẽ bắt chọt nàng trong giấc ngủ như lần trước và anh sẽ quỳ xuống cạnh giường nàng, hai tay ôm lấy đầu nàng lại một lần nữa, quên hết cả quá khứ lẫn hiện tại. Anh sẽ còn là y tá phụ thuộc Đại đội 2 của Tiểu đoàn trường giới, có nhiệm vụ đi lãnh đồ băng bó, moóc phin, cardiaxul, thuốc trừ phong đòn gánh... vân vân. Chẳng còn gì hết ngoài một con số, một nhiệm vụ nhưng là một người sung sướng, không ăn năn, không bị lương tâm cắn rứt, cũng không cả ý nghĩ rằng anh đã phản bội một người đàn bà khác, một người đàn bà đã qua xa xôi đối với cuộc sống hiện tại, quá khó khăn để có thể tới gần đến nỗi đời với anh người đó hình như chỉ còn là một hình bóng đẹp khi xưa đã được tôn thờ và đã bị nhạt nhòa trong lớp sương mù của thời gian. Anh hoàn thành công tác nhanh hơn là lần trước. Ông Dược sĩ đi vắng nên một y tá thân hữu và ít lời đã cấp phát không phải là tất cả theo yêu cầu nhưng được hơn một phần tư rất nhiều. Bác sĩ Bergen hẳn sẽ vừa lòng. Tuy nhiên cảnh thành phố nhộn nhịp những lính, sự dễ dàng của anh y tá, sự vừa ý vì đã thành công mỹ mãn, tất cả những cái đó không làm Deutschmann lưu ý. Tư tưởng anh đã gửi về căn nhà nhỏ bên bờ sông Dniepr.

Đêm tối đen. Anh sờ soạng chiếc then cửa và hé cửa vừa đủ lọt vào. Trong bóng tối ấm áp của căn phòng, anh có cảm tưởng đi vào một thế giới mới, một thế giới hoàn toàn thuộc về anh, không có Thượng sĩ Krull, không có Schwanecke, không có Bác sĩ Bergen, không có chiến tranh... một thế giới của mộng mơ và quên lãng.

Sáng hôm sau, Tania nói:

- "Cái đó sẽ không bao giờ chấm dứt..."

- "Cái gì? "
- "Hạnh phúc".
- "Cũng nên tin như vậy. Do đó, có thể nó sẽ tồn tại".
- "Khó mà cứ tin như vậy".
- "Vậy thì em sẽ luôn luôn không giữ được nó, Tania ạ".
- "Em sẽ chết, Michel. Tuy nhiên... chỉ có cái chết mới chấm dứt được hạnh phúc của em".
- "Chiến tranh mà, Tania".
- "Người ta có thể chiến thắng cuộc chiến tranh bằng... tình yêu không ? "

- "Chỉ hai chúng mình thì không thể. Anh sợ... "

- "Sợ cái gì? "

Nàng ngẩng đầu nhìn anh trong khi anh đăm đăm nhìn lên trần. Khuôn mặt anh có vẻ xương xẩu, xa lạ.

Nàng nói khẩn thiết:

- "Anh không nên ra đi nữa, không nên ! "

- "Anh sẽ buộc lòng phải như vậy".

- "Bao giờ? "

- "Anh không rõ. Chỉ có Trời biết được".

- "Anh tin ở trời sao ? "

- "Ừ. Thế còn em ? "

- "Em không rõ nữa... (nàng ngập ngừng...). Em lớn lên giữa nhân dân công xã, anh biết không ? Người ta dạy cho em rằng không có Trời, chỉ có Staline và Lénine, chỉ có Đảng và Xã hội chủ nghĩa. Mẹ em... em còn nhớ, bà hay nói đến Trời. Bà mẹ hiền từ và khổ khổ của em ; bà chết lúc em còn bé xíu".

- "Thế còn ông cụ ? "

- "Không biết người ta đưa cha em đi đâu nữa. Em chẳng còn bao giờ được nghe nói tới ông và người ta đưa em tới một nhân dân công xã".

Nàng nhìn chiếc cửa sổ có dán giấy cho đỡ lạnh. Ngoài kia bình minh đang lên báo hiệu cho chiếc hôn cuối cùng và câu nói ghê gớm : "Tạm biệt".

Deutschmann kéo đầu nàng vào ngực và hỏi:

- "Em nghĩ gì ? "

- "Tại sao anh không ở lại với em? "

- "Không thể được".

Những tiếng động cơ đã vang rền ngoài bờ sông Dniepr. Những chiếc xe vận tải lăn bánh trên cầu. Những tiếng nói từ xa vọng đến trong buổi sáng giá lạnh. Lính Công binh lại bắt đầu phá các băng đá. Khi Deutschmann toan ngồi dậy thì Tania bám chặt lấy anh.

- "Anh hãy ở lại ! Ở lại một giờ nữa, chỉ một giờ nữa thôi ! "

- "Không thể được. Anh phải đi".

Nàng lớn tiếng :

- "Em sẽ không bao giờ gặp anh nữa ! Em cảm thấy thế, em biết như thế. Anh đã tới, anh ở đây. Bây giờ anh ra đi và anh sẽ không bao giờ trở lại nữa... Em yêu anh... Anh không nên đi, không nên ! "

Deutschmann cầm chiếc vỏ rượu chát Crimée mà tối qua Tania lấy ở một chỗ giấu kín ra và uống một hơi dài.

Tania nói nhỏ nhẹ :

- "Nếu anh đi, em giết anh".

Deutschmann không đáp. Nàng tiến về phía lò lửa và nói tiếp :

- "Michel, ở lại đây".

- "Nên biết điều, Tania. Chúng mình phải hợp lý mới được".

- "Thế giới điên loạn, đang xâu xé lẫn nhau, sụp đổ mà anh còn nói chuyện hợp lý !... Này anh Đức, hãy nghe em ! Hãy ở lại. Sau này, anh sẽ có thể sống với chúng tôi. Từ nay đến đó, em sẽ che giấu cho anh và khi mà các anh... Khi người lính Đức cuối cùng đã chết, em sẽ giới thiệu anh với mọi người rằng : "Đây là Michel, người mà tôi yêu thương! Anh cứ ở lại đi".

- "Để rồi đồng bào của em bắt cả hai đứa quay lưng vào tường và xử bắn hết hả ? "

- "Michel ! "

Deutschmann nhìn nàng và sợ hãi. Tania chĩa khẩu súng lục Nga về phía anh. Anh nói bằng giọng khàn khàn pha ý giận dữ :

- "Đừng có ấu tả như vậy".

- "Nếu anh đi, em bắn! "

Anh nhìn trong cặp mắt nàng vẻ cương quyết thực hiện sự đe dọa. Vờ cúi xuống lấy đôi bốt, anh nhào tới phía nàng đẩy vào tường và vịn tay nàng, Nàng kêu lên đau đớn và để rơi khẩu súng. Deutschmann đưa chân đá khẩu súng ra phía cửa. Rồi anh cố gắng che đỡ những cú đâm đá của nàng.

Tania nắm tay đâm vào mặt anh và thét lên.

- "Đồ chó ! Tao ghét mày...Tao ghét mày...Tao muốn giết mày...giết mày! "

Rồi nàng đột nhiên sụp xuống khóc sướt muốt và nói :

- "Thôi mặc tôi".

Nàng tiếp lại nằm lăn ra giường. Deutschmann kinh ngạc, không biết phải làm thế nào. Mọi điều khuyên giải an ủi đều vô ích. Một lúc sau, anh tiến lại gần nàng, vuốt ve vai nàng và đi ra cửa. Anh nhặt khẩu súng và đặt lên bàn.

- "Tania ! "

Nàng không đáp. Thân hình nàng run rẩy nhưng nàng không khóc nước nỡ nữa.

- "Tania ! "

Nàng nói với vẻ mệt mỏi :

- "Thôi, đi đi ! "

- "Em phải biết rằng... anh yêu em. Em đã tạo cho anh một thế giới mới... Chẳng bao giờ anh quên được em... "

- "Đi đi ! "

- "Ừ, thì anh đi. Nhưng hãy cất khẩu súng đi. Nếu họ thấy súng đó trong nhà, em sẽ bị xử bắn".

Anh đi ra và khép cửa lại. Chiếc cửa đóng như một tấm màn của một kịch chỉ được trình diễn một lần và chẳng còn bao giờ được xuất hiện trên sân khấu cuộc đời... Trong căn nhà nhỏ, Tania, suy nhược, vùi đầu vào chiếc gối còn in dấu của Deutschmann. Nàng rên rỉ :

- "Michel! Michel ơi!... Em ghét tất, tất cả... "

Bá Linh.

Từng bông tuyết lớn rơi từ nền trời đen, tan trên những tảng đá ngoài sân. Đứng bên cửa sổ, Bác sĩ Kukill nhìn căn vườn ảm đạm chìm đắm trong màu xám của bình minh. Khuôn mặt cú vọ của ông tái ngắt, xanh xao nhưng trầm tĩnh. Cặp mắt ông mở rộng không nhìn căn vườn mà hình như tập trung vào một vật vô hình nào đó. Cuối cùng, ông quay vào, kéo chiếc màn cửa dày, rùng mình ngồi vào bàn giấy và bắt đầu viết:

"Kính gửi Bác sĩ Deutschmann, đồng nghiệp rất kính mến, Khi ông nhận được thư này, có lẽ đã quá chậm rồi. Biểu lộ một tình yêu khiến người ta phải nghiêng mình kính phục mà một người như tôi không hiểu nổi và sợ rằng sẽ chẳng bao giờ tôi đạt tới, bà nhà, bà Julia, đã làm lại cuộc thí nghiệm mà trước đây ông đã bị buộc vào tội tự hủy hoại thân thể. Bà nhà muốn chứng tỏ rằng đã có lý và sự thất bại của ông chỉ vì chất huyết thanh của ông chưa đủ hiệu lực. Theo triệu chứng bề ngoài, bà đã chích một liều quá lớn vi trùng staphylocoque vàng. Giáo sư Burger, bác sĩ Wissek và chính tôi cũng dự đoán bà nhà khó có thể qua khỏi.

Theo như lời khai của tôi trước tòa án trước đây tôi đã tự đặt trên quan

điểm những khả năng hiện tại của y học chứ không dám tự phiên lưu vào lãnh vực lý luận bởi vì cuộc thí nghiệm của ông đã thực hiện và bà nhà vừa làm lại bất chấp sự khuyến cáo và chống đối của tôi. Đối với tôi có vẻ quá huyền hoặc, khó tin đến nỗi lý trí không thể chấp nhận nổi. Tuy nhiên bây giờ tôi biết rằng tôi đã lầm. Tin tức từ bên Anh tới cho biết các nhà bác học đã hoàn thành điều mà ông tìm kiếm trước đây. Nhưng vào lúc này, chuyện đó không còn quan trọng nữa. Tôi hiểu rằng tin tức về bà nhà khiến ông phải chịu đựng một nỗi khủng khiếp đến mức nào, nhất là ông lại chẳng có thể làm gì được cho bà. Xin ông hãy tin ở tôi, tôi xin hết lòng với ông. Tôi hiểu tất cả những gì ông đã mất cùng với bà bởi vì chính tôi, tôi xin thú thực, nay tôi đã biết ái mộ và tôn sùng bà.

Bây giờ bà đã hy sinh cả cuộc đời cho mối tình cao đẹp đối với ông, tôi sẽ làm mọi điều thuộc thẩm quyền của tôi để đưa ông ra khỏi Tiểu-đoàn

trường-giới. Tôi biết rằng công việc sẽ là nguồn an ủi duy nhất của ông và tôi sẽ hết sức giúp đỡ ông. Trong vài ngày tới ông sẽ nhận được tin tức khác của tôi. Tôi vững tin rằng ngày ông trở lại Bá Linh không còn bao xa.

Tôi xin thú nhận lầm lỗi của tôi. Nếu điều đó có thể cứu sống được bà nhà thì tôi sung sướng biết là chừng nào !

Tôi sẽ mãi là người mang nợ đối với ông.

Bác-sĩ Kukill"

Ông bỏ thư và bì, biên địa chỉ, dán lại và cầm phong thư như đo lường nặng nhẹ. Ông im lặng bất động một lúc khá lâu. Ngay sáng hôm đó ông mang thư đến bộ Tổng Tư lệnh tại Bendlerstrase. Nhờ quen biết, thư được chuyển ngay đi Orcha dưới hình thức công vụ khẩn.

Vào buổi trưa, Bác-sĩ Kukill điện thoại đến bệnh viện Từ-thiện. Khuôn mặt ông thêm tái ngắt, sững sờ, ông yêu cầu gặp giáo sư Burger và hỏi đột ngột :

- "Bà Julia ra sao? "

- "Có phải Bác sĩ Kukill ở đầu giây đó không? "

- "Vâng. Bà Julia Deutschmann ra sao ? Hay là xong rồi ? "

- "Không, không có. Xin chờ một lát. Tôi chuyển máy cho Bác-sĩ Wissek là người đã trông coi bà ấy suốt đêm".

Sau nhiều phút đối với ông gần như bất tận, có tiếng nói mệt mỏi của Bác-sĩ Wissek ở đầu giây.

Bác-sĩ Kukill hỏi thêm :

- "Bà ấy ra sao? "

- "Khá hơn một chút. Mạch không còn thấp quá nữa. Hơi thở rõ hơn.

Chúng

tôi cho thở dưỡng khí. Nhưng bà ấy vẫn trong tình trạng hôn mê...

- "Ông nói là hơi thở rõ hơn à? "

Bác-sĩ Kukill chột cảm thấy đôi chân mềm nhũn và phải bám vào bàn.

Ông nhắc lại :

- "Rõ hơn. Đã có tình trạng khá hơn chẳng ? "

Ông nói gần như thét lên câu cuối...

- "Chưa có thể nói chắc chắn điều gì. Nhưng hình như chất actinite bắt đầu có tác dụng. Chúng tôi đã chích thêm năm phân khối... "

- "Nhiều đến thế sao? "

- "Phải thử mọi cách... "

- "Vâng, lẽ dĩ nhiên, phải thử, thử bằng mọi cách... "

- "Xin ông chờ tôi, tôi tới bây giờ. Lạy trời ! Có lẽ... "

Ông gác máy, giơ tay vuốt mặt đầm mồ hôi, lẩm bẫm :

- "Có lẽ... Julia... Nếu đúng thực !... Mình sẽ đưa hẳn trở về... Chỉ cần sau đó là đúng sự thực!...

Ông mặc xong chiếc áo khoác thì chợt nhớ đến bức thư gửi Deutschmann. Tay đặt trên nầm cửa, ông đứng lại, ngập ngừng, suy nghĩ rồi bước nhanh tiến tới chiếc điện thoại và xin nói chuyện với sĩ quan phụ trách văn thư, người mà trước đây mấy giờ ông đã trao phong thư.

Khuôn mặt ông đã hết vẻ xanh xao và lấy lại được nét nghiêm nghị. Bằng những câu giật giọng, đòi lại bức thư... nhưng quá muộn. Thư đã được chuyển đi từ nửa giờ trước bằng phi cơ liên lạc thường xuyên với Orcha...

Chương 16

Tại Barsdovka, Đại đội 2 bàn tán về tin Đại-úy Barth vừa gọi Trung-úy về Babinitchi.

Wiedeck nhận định :

- " Lại sửa soạn chuyện khốn nạn. Ban tiếp liệu đã nhận được rượu mạnh. Tao hiểu điều đó. Khi người ta gửi rượu mạnh tới là có chuyện lộn xộn đâu đây".

Bartlitz vừa bẻ vụn miếng bánh mì, ăn kèm với loại mứt rẻ tiền coi như một món ăn chơi tuyệt diệu, vừa nói :

- "Chuyện đó đúng với một đơn vị bình thường. Anh tin rằng họ sẽ phát rượu mạnh cho mình sao? "

Deutschmann nói :

- "Tại sao không nhỉ ? Đôi khi cũng xảy ra phép lạ chứ".

Wiedeck tiếp :

- "Làm gì có phép lạ. Nếu người ta phát rượu mạnh cho mình thì lập tức sau đó có lệnh... mà rõ tao muốn nói gì. Một lệnh nào đó mà phải say mới thi hành nổi. Một cái vé để về địa ngục! Tao nói vậy có đúng không ? "

Bartlitz đáp :

- "Có thể. Tuy nhiên cần phải nhớ rằng các lối đánh trận như vậy còn rất xa xôi so với cuộc chiến mà chúng ta mong muốn".

Deutschmann hỏi :

- "Anh mong muốn cuộc chiến đó ? "

- "Không, không phải tôi định nói như vậy... tôi muốn nói là cuộc chiến đấu mà người ta đã dạy cho chúng ta.. "

Wiedek nói:

- "Có dạy hay không thì cũng đến thế thôi ! Tao không tin là người ta có thể đánh trận như người ta đã dạy cho các cậu. Hơn nữa, điều đó cũng

chẳng quan trọng. Chỉ có điều chắc chắn là chuyện này có vẻ không tốt lành gì ! "

Không ai biết được điều gì chắc chắn. Còn phải đợi khi Trung úy Obermeier trở về. Và lại, ông ấy sẽ đem theo thư từ, lần đầu kể từ bao nhiêu tuần nay. Và cái đó còn giá trị hơn cả rượu mạnh....

Chiếc xe trượt khắp khênh đi trong đêm. Trung úy Obermeier ngủ gà ngủ gật cạnh người tài xế, một hạ sĩ già.

Đột nhiên, tiếng máy xe nổ lớn, chiếc xe chậm lại. Obermeier giật mình thức giấc. Anh tài xế nhìn đăm đăm trước mặt,

Một con ngựa đứng bên cạnh đường.

Một con ngựa nhỏ nâu, lông dựng đứng, phủ nước đá, cặp mắt hình như bị đông cứng. Con vật không động đậy. Người ta tưởng như nó bị đóng thành băng đá. Tối qua một toán binh sĩ đã mở đường, vun tuyết thành đồng quanh các cột giây thép trông chẳng khác những ngón tay chỉ thẳng lên trời.

Trung úy Thủ Trưởng Sergei đứng nấp sau đồng tuyết, cạnh con ngựa, tay nắm khẩu tiểu liên có băng đạn lớn hình tròn, quan sát chiếc xe trượt hiện ra trong bóng đêm.

Trung úy Obermeier hỏi:

- "Cái gì vậy ?

- "Thưa Truug úy, tôi thấy như có con ngựa".

- "Con ngựa à ? Cậu mơ ngủ chắc ! "

Nhưng rồi Trung úy Obermeier phải công nhận rằng anh hạ sĩ có lý, tuy nhiên ông thấy hình như con ngựa đã chết.

Anh hạ sĩ nói :

- "Chắc là con ngựa đã kiệt sức. Mà ai lại bỏ nó ở đây ? Có nên ngừng xe lại không? "

Anh có tâm trạng một nông dân miền Westpbalie. Một nông dân không bao giờ bỏ rơi một con ngựa. Anh hăm xe không chờ câu trả lời.

Thủ Trưởng Sergei hạ chốt an toàn và nâng khẩu súng lên. Hắn suy nghĩ : chỉ có hai tên. Nhưng hôm nay hai thẳng, mai hai thẳng, mốt hai

thăng nữa... cứ thế khi nào không còn quân Đức... Hấn cắn môi và đặt ngón tay lên cò súng,

Trung úy Obermeier nói:

- "Đi lại coi".

Anh hạ sĩ xuống xe, lại gần con ngựa... đứng ngay trên đường nhằm bắn của Sergei.

Trung úy Obermeier buộc lòng phải theo anh. Đúng lúc đó, con ngựa chột lồng sang một bên làm như hơi người lạ khiến nó hoảng sợ. Sergei cũng giật mình và nhấn cò súng.

Trung úy Obermeier lăn mình xuống tuyết cạnh chiếc xe và la lên :

- "Năm xuống ! "

Anh hạ sĩ ngập ngừng một chút trước khi bổ nhào về phía trước... và do đó, lãnh đủ viên đạn vào giữa trán. Anh ta giơ hai tay lên, trong một thoáng qua anh thấy bóng đêm hình như màu đỏ và anh nằm duỗi dài, tay chân giãy dụa rồi bất động. Con ngựa phóng nhanh trên đường, cổ dựng cao, bồm bay tung tung, sùi bọt mép.

Sergei bò nấp sau chiếc cột giây thép và thận trọng ngừng đầu quan sát chiếc xe. Một tiếng nổ phá vỡ sự im lặng. Tuyết bay tung cạnh đầu hấn. Địch thủ đã nổ súng. Sergei thay đổi vị trí. Khi hấn quan sát lại, thì tất cả đều bình lặng. Hấn không nhìn thấy viên sĩ quan Đức sau chiếc xe cách đó ba chục thước, cạnh xác của anh hạ sĩ. Hấn chờ đợi và suy nghĩ : "Mình đủ kiên nhẫn và thế nào nó cũng phải đi ra. Nó là một tên Đức. Thăng Đức nào cũng muốn làm anh hùng và tụi nó thường không mấy khi sống sót".

Nhưng Obermeier không định làm anh hùng. Đó chỉ là một người mặc quân phục có đủ kiên nhẫn như anh Nga cốt để giết cho bằng được.

Gần một giờ đã trôi qua như vậy.

Khi bình minh bắt đầu từ từ ló dạng thì Sergei hiểu rằng nạn nhân đã thoát. Hấn không thể chờ đợi hơn nữa. Chẳng bao lâu nữa những binh sĩ Đức khác sẽ tới: có thể là toán tuần tiễu hay một đoàn xe tiếp tế. Nếu họ kiểm ra hấn, chắc là chết.

Vả lại, chốc nữa là trời quá sáng khó trốn nổi. Địch thủ sẽ nhận ra hấn trước khi hấn tiến được vào rừng; Vì vậy dù bị buốt còng, răng đập vào

nhau lập cập, hần cũng rút lui sau bức tường tuyết rồi khi thấy đã khá xa, hần đứng dậy và chạy về phía lùm cây.

Obermeier nhìn thấy hần nhưng không bắn. Khoảng cách đã quá xa mà dù gần đi chăng nữa, anh cũng không thể bắn được khi chính anh cũng bị đông cứng, tê cóng vì lạnh. Anh đứng dậy một cách khó khăn, nhìn về phía địch thủ, rồi bắt đầu chạy chung quanh chiếc xe như một thằng điên. Khi máu bắt đầu lưu thông được tới đầu tứ chi, anh nâng xác người hạ sĩ đặt người hạ sĩ đặt lên ghế sau chiếc xe. Trước khi xe chạy anh nhìn quang cảnh một ngày mùa đông đang từ từ lên. Miền đất này thật mênh mông giống như chiếc bọt biển vĩ đại. Anh nghĩ : "Tất cả nhân loại cũng có thể bị nuốt gọn trong miền này mà chưa thấm gì".

Tuyết lại bắt đầu rơi. Chiếc xe trượt tiếp tục đường về Barsdovka. Bác sĩ Bergen cùng Thượng sĩ nhất Krull đứng chờ sẵn. Họ đang lo ngại và bàn gửi toán thám sát đi Babinitchi. Khi chiếc xe trượt ngừng lại, họ tiến đến gần, Trung úy Obermeier xuống xe, chân tay cứng ngắc.

Bác sĩ Bergen hướng về phía xác của anh hạ sĩ, hỏi: "Chết rồi à" ? Câu hỏi bằng thừa vì thoáng nhìn qua ai cũng nhận thấy ngay. Thượng sĩ Krull nói, giọng hơi run không phải chỉ vì lạnh :

- "Ai thế ?"

Trung úy Obermeier nói :

- "Hạ sĩ Lohmann. Hãy đem anh ấy đi !"

Viên Thượng sĩ nói:

- "Vào uống chút rượu cho mạnh hơn".

Cái tin hạ sĩ Lohmann tử thương gây phần nào xúc động nhưng rồi bị quên lãng trước tin loan báo Trung úy chắc chắn đã đem thư từ về. Tin này loan nhanh như lửa gặp rơm khô. Anh Wiedeck vốn tính thâm trầm ít nói cũng náo nức như chú bé trong đêm Giáng sinh. Anh ta đi lang thang như người mất trí, luôn miệng hỏi giờ và lần đầu kể từ mấy tuần nay, anh lại nhắc đến vợ.

- "Nhà tôi thế nào cũng viết thư. Tôi chỉ cần biết xem thằng nhỏ ra sao. Cái ngày quí quái hôm nay để không tối hay sao? "

Cựu Đại tá Bartlitz ngồi trong góc căn hầm đang làm nửa chừng. Ông đã được một binh sĩ bị thương nhẹ thay thế trong công việc bếp nước. Ông trầm ngâm uống nước nóng được mệnh danh là trà. Không biết vợ ông sẽ viết gì cho ông ? Mặc dầu bà ta là con gái một vị tướng tử trận trong Thế Chiến thứ nhất, liệu bà ta còn giữ được lòng can đảm như khi ông bị gửi đi Tiểu Đoàn trừng giới vì lý do bất tuân lệnh ? Trước ngày xử án, một hôm bà đã đến thăm ông và nói một cách bình thản :

- "Hãy ngừng đầu lên, anh yêu ! Hãy nghĩ đến chuyện Nã-Phá-Luân...Tình trạng này sẽ chẳng thể kéo dài mãi đâu ! "

May mắn thay, viên Thượng sĩ trưởng toán gác hôm đó lại không biết Nã-Phá-Luân là ai...

Bartlitz mỉm cười khi nhớ lại cảnh hôm đó. Vợ ông chắc hẳn đã viết thư... và không phải chỉ viết một bức đâu. Nếu ông không có thư thì có thể là đã có chuyện gì xảy ra. Như đã nhiều lần trong những tháng qua, ông im lặng cầu nguyện: "Lạy chúa, xin gìn giữ cho vợ con được mạnh khỏe; xin cho nàng khỏi bị chết vì bom đạn, xin cho con được tìm thấy nàng ngày con trả về, xin cho con nhận được một lá thư..."

Và ông cứ ngồi yên như thế, mắt nhìn vào khoảng trống không, tay cầm cái chảo vừa uống nước vừa cầu nguyện.

Tại trạm cứu thương, Thượng-sĩ nhất Krull đã nhìn thấy tập thư từ và đã cầm lên một vài cái " gửi cho Schwanecke, Deutschmann, Kronenberg và mấy người lính khác của ông. Bức thư đề tên Deutschmann đặc biệt làm ông nổi giận. Thư đề ; "Kính gửi Bác sĩ Ernst Deutschmann". Lập tức ông lấy bút chì đỏ gạch ngang và đề : "Binh nhì E.Deutschmann". Rồi ông mang tất cả trình Trung úy Obermeier đang ngồi trong phòng Bác-sĩ Bergen.

Ông nói :

- "Thưa Trung úy, có cả một thư gửi cho Schwanecke. có nên trao cho hẳn không, cần kiểm duyệt không ? "

- "Đưa thư đó cho tôi. Tôi sẽ đích thân trao cho hẳn".

- "Thế còn thư của binh nhì Deutschmann ? "

- "Tại sao anh hỏi câu đó ? Anh không thấy thư đó đã đóng dấu như một bì thư công vụ khẩn? Đừng có ngu xuẩn quá như vậy nữa. Anh phát các thư này cho người nhận đi".

Krull lui ra, giận dữ. Ông tự nhủ một cách chua chát : "vẫn cứ những truyện thiên vị như vậy. Tại sao lại gửi bì thư công vụ cho thằng binh nhì đó? Nhưng họ vẫn che đờ cho nhau".

Trung úy luôn luôn trọng nề thằng cha lính hạng bét đó vì hắn có bằng Tú Tài, vì hắn là Bác- sĩ ! Bác-sĩ... là cái đếch gì ở đây ?

Khi gặp Deutschmann tại trạm cứu thương, Krull nói mĩa mai :

- "Này, Bác-sĩ ! Có thư ở quê. Một bì thư công vụ gửi cho ông Bác-sĩ !... Lượm lấy !"

Ông ném bức thư, cố tình ném hụt.

Deutschmann lạng lẽ cúi nhặt và bỏ vào túi.

Thượng sĩ Krull bỏ đi, thất vọng. Ông tự nhủ. "Cái bọn trí thức đó, chẳng có chút khí lực nào, thiếu tủy ở trong xương. Nếu gặp thằng Schwanecke ít ra nó cũng nói : "Búc...tao !".

Nhưng cái thằng cha này thì lại cao nhã, quá cao nhã !

Deutschmann ngồi trên chiếc ghế đầu trong phòng bên cạnh kho lúa, ướm thử xem lá thư nặng nhẹ ra sao Thoạt đầu, anh tưởng là thư của Julia và anh cảm thấy hồ thẹn pha chút lo ngại dâng lên trong lòng. Nhưng rồi anh thất vọng khi nhận ra thư của Bác sĩ Kukill. Tại sao Julia không viết cho anh ? Có chuyện gì xảy ra cho nàng chẳng, có thể... trong một vụ ném bom? Và còn cái thằng cha Kukill này có chuyện gì để nói với anh ở đây? Hay là hắn nói... về chuyện Julia ? Không, không có thể như vậy !

Từ từ và ngập ngừng anh xé bì thư, mở lá thư và bắt đầu đọc. Ngay từ dòng chữ đầu, khuôn mặt anh băng giá lại và cuối cùng giống như mặt một thầy ma. Bằng một cố gắng tận lực, anh cố đọc dòng này qua dòng khác, chữ này qua chữ khác. Khi đọc xong, anh đặt tờ giấy lên đầu gối, gấp lại cẩn thận, bỏ vào bao thư và cất vào túi. Rồi anh ngồi im một lúc lâu, trong vẻ bình lặng bất thường như một người vừa chợt khám phá ra một sự thật hãi hùng, tệ hại hơn hết mọi sự, một người nhìn nhận đã phản bội cả đời mình vì một cuộc phiêu lưu không có ngày mai và tự khinh bỉ chính mình.

Hơn thế nữa : như một người buộc lòng nhận ra rằng đã có một người khác dành sự hy sinh tối thượng cho mình trong khi mình không xứng đáng. Và để tăng thêm sự hành hạ bản thân, anh lặp đi lặp lại: nàng đã làm như thế trong khi ta phản bội lại nàng.

Ngay sáng hôm đó, Trung úy Obermeier cho gọi Schwanecke. Hắn tới trình diện trong tư thế toàn hảo đúng theo quân kỷ của một quân nhân Đức : tay thẳng, ngón tay út dọc theo nếp quần, bụng thót lại, ngực ưỡn ra.

- "Có bức thư cho anh đây, Schwanecke".

Một nét ngạc nhiên nghi ngờ hiện trên mặt hắn.

- "Thưa Trung úy, một bức thư sao ! Xưa nay tôi chưa hề nhận được thư bao giờ".

- "Thế mà lại có lá thư cho anh".

- "Dạ, nếu vậy thì chắc chắn lại có chuyện gì rắc rối đây !"

- "Tại sao anh lại nghĩ thế ? "

- "Dạ, nếu tôi có thư thì... theo tôi nghĩ, thư đó chỉ có những tin dữ".

- "Anh đang chờ tin dữ sao ?"

- "Dạ, không... tôi muốn nói... tôi có bà mẹ ở Hambourg, thưa Trung úy,

chắc Trung úy hiểu ? Với những trận bom hàng ngày... Nhưng mà mẹ tôi không bao giờ viết thư cho tôi, như vậy chắc không phải thư của bà... Có lẽ là một người nào đó đã viết cho tôi về tin mẹ tôi hiện... mà đăng nào thì cũng là tin tức của mẹ tôi, dù rằng bà... chắc. Trung úy hiểu? "

Hắn đọc thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt của Trung úy Obermeier và hắn mỉm cười, một nụ cười hơi gượng gạo. Hắn nói tiếp :

- "Không, thưa Trung úy, tôi biết Trung úy chưa hiểu tôi. Mẹ tôi đã bảo tôi : "Tao không còn con cái gì nữa. Mà là một thằng khốn nạn, một thằng tội nhân". Ấy ! Gia đình tôi như thế đó Trung-úy. Lớn lên như con chuột cống... rồi bị xua đuổi như con chuột cống. Thưa Trung úy, như vậy đó..."

Trung úy Obermeier xúc động khiến cổ hơi khô :

- "Lá thư đúng là của bà già anh".

- "Của mẹ tôi ? "

Hắn đưa vội bàn tay ra, nhưng rồi thu lại ngay thẳng tắp theo nếp quần.

Hắn lập lại:

- "Mẹ tôi ? "

Và Trung úy Obermeier đã nhìn thấy một sự việc mà có thể ông đã nhất định không tin nếu việc đó không xảy ra trước mắt : trên nét mặt lạnh lùng của Schwanecke, nụ cười của hắn chợt mang một vẻ dịu hiền và cặp mắt không còn giống như những hòn bi ve nữa mà long lanh một niềm vui thơ ấu.

- "Thực không Trung úy?... Trung úy không đánh lừa tôi chứ ? chết ! Xin lỗi Trung úy nhưng... "

Schwanecke đưa tay quệt vội trên mặt như muốn xóa bỏ một cái gì vướng bận.

- "Đúng là thư của bà cụ anh. Đây cầm lấy".

Trung úy Obermeier lấy ở trên bàn một phong thư màu xanh rất tầm thường có ghi địa chỉ bằng hàng chữ vụng về và đưa cho Schwanecke. Hắn chùi tay vào quần trước khi đón nhận. Trung úy Obermeier tiếp:

- "Tìm chỗ nào yên tĩnh mà đọc".

Schwanecke trở về kho lúa và ngồi trên giường.

Y tá Kronenberg và Thượng sĩ Krull thấy hắn cầm phong thư bèn tiến lại gần. Kronenberg hỏi :

- "Thư của con nào ở Liesel, ở Anni hay của ai ? "

Thượng sĩ Krull riếu cợt :

- "Của má ! "

Schwanecke từ từ đứng dậy rồi nói :

- "Xin cha đi ! "

- "Ê này !... Mà chưa học cách nói với Thượng cấp phải như thế nào à ? "

- "Có chứ ! "

Thượng sĩ Krull nhìn cặp mắt hắn, hiểu và lảng ra.

Schwanecke thản nhiên nói với Kronenberg :

- "Cả mà nữa".

Rồi hẩn lại ngồi xuống và dùng ngón tay thông thả, thận trọng mở bao thư.

Lá thư đầu tiên của mẹ hẩn kể từ 5 năm nay. Bà cụ đã từ bỏ hẩn khi hẩn bị bắt, bà đã cầm nín khi mặt vụ đến tóm hẩn để đưa đi Buchenwald, bà đã quên hẩn trong khi tại khu mỏ Thuringe, hẩn phải khuân vác những tảng đá nặng hàng tạ và phải phá đá cứng bằng cuộc chim. Bà đã không nói không rằng khi hẩn phải sang Nga với cái Tiểu-Đoàn trừng-giới khốn nạn này cùng với những người bị coi như chết rồi,

Hẩn có thể ghét bỏ bà mẹ đã sinh ra hẩn nhưng dù sao bà cụ không phải vì thế mà không như mọi bà mẹ. Lá thư đã làm hẩn quên hết. Thư viết:

"Cách đây 15 ngày vào hôm thứ năm, những phi cơ ném bom khủng khiếp bay tới : mọi thứ đã bị tàn phá nhà cửa, bàn ghế và cả chị Irene của mày ở đó khi quả bom rơi xuống. Nó không chết ngay mà còn bị đau đớn lắm, Người ta còn nghe thấy nó rên la mãi mãi nhưng khi lôi được nó ra thì nó đã chết. Thời này sao mà khủng khiếp quá, ai đã làm gì nên tội mà phải chịu đựng như vậy ?... Họ không thể cấp cho tao chỗ ở khác bởi vì ở đâu cũng đầy nhóc. Thiên hạ phải ngủ cả ở nhà ga nhưng rồi nhà ga cũng bị phá nát. Họ còn nói con trai bà là kẻ thù của nhân dân và là một tội nhân nên bà không được gì cả, tao biết làm sao bây giờ ? Tao nguyện rửa cái ngày tao sinh mày ra mà lại còn sinh nở khó khăn nữa chứ !!! Bây giờ tao phải ở trong cái lều bằng ván cây, trời thì lạnh quá sức không có than sưởi mà phi cơ lại đến ném bom luôn luôn. Đến bao giờ thì cuộc sống khốn kiếp này mới chấm dứt cho tao? Tất cả là tại mày ! Với con Irene tao cũng không kiếm nổi cho nó chiếc quan tài bởi vì nó mang tên họ Schwanecke và như vậy đủ cho thiên hạ ghê tởm. Nhưng bây giờ thì tất cả đối với tao chẳng còn nghĩa lý gì. Đời tao coi như đã hết, và tao chỉ mong mỗi được yên thân nhưng điều đó tao tin rằng chỉ có được khi xuống lỗ.

Má Hecta Schwanecke"

Schwanecke đọc thông thả, rất thông thả. Khi đọc hết, hẩn đọc lại như muốn học thuộc lòng. Miệng hẩn lẩm nhẩm như một kẻ đọc sách kinh. Càng đọc, mặt hẩn càng tái xanh. Rồi khi hẩn ngược mắt lên nhìn vào quầng không, cặp mắt hẩn gay gắt dưới đôi lông mày rậm.

Kronenberg hỏi nhẹ nhàng :

- "Có chuyện gì vậy ? "

Thượng sĩ Krull la lớn từ đầu gian nhà đằng kia :

- "Sao ? Má kể chuyện gì ? "

Schwanecke không nghe gì cả. Bức thư đầu tiên kể từ 5 năm nay... Và thư đã viết gì ? Nhà bị tiêu hủy... tên họ Schwanecke làm thiên hạ ghê tởm... Bà cụ muốn được chết... Hăn thét: "Lũ khốn nạn! và nhảy vọt lên, đầu ngả về phía sau, miệng mở rộng như nghẹt thở. : "Lũ khốn nạn ! và vò lá thư, ném xuống đất, lấy chân dí lên".

Hăn rú lên :

- "Má ơi !... Má ơi !... Tụi nó là lũ khốn nạn ! Tất cả ! "

Krull và Kronenberg chạy lại. Họ tới nơi khi hăn bắt đầu đâm phá phách chiếc giường, mặt nhăn nhó, mắt ngơ ngác. Hăn la :

- "Tụi bay cút đi ! Tao sẽ giết, tao sẽ giết hết tụi bay! "

Krull và Kronenberg liếc mắt ra hiệu. Hiển nhiên Shwanecke đang lên cơn điên. Họ nhào lại nhưng phải ba người khác nữa tới giúp sức mới giữ nổi Schwanecke trên giường đã bị phá hỏng một nửa.

Các bác sĩ Bergen, Hansen, Trung úy Obermeier được tin cũng chạy tới.

Y tá Kronenberg phủi hai tay như vừa vác một bao bột.

Mắt bên mặt anh ta bắt đầu sưng vù. Anh nói:

- "Hăn ngủ rồi. Hăn bị kích động thần kinh. Cỏ lẽ hăn đã lâu không đọc nên quên mất chữ khiến hăn nổi khùng".

Trung úy Obermeier nói:

- "Đẹp những ý nghĩ mơ hồ của anh đi".

Ông lại cạnh giường và nhìn bộ mặt nhăn nhó đầy vết sẹo. Ông nói tiếp:

- "Tôi đưa hăn đi Gork... Thượng sĩ Krull, ông đi với tôi".

- "Thưa Trung úy, nhưng còn... vết thương của tôi".

- "Tôi có thể nói rằng bàn tọa của ông lại khỏi rồi. Hơn nữa, không phải tôi cần đến bàn tọa của ông mà là bàn tay ông và ai cũng có thể thấy

tay ông vẫn khỏe khoắn. Hoặc giả là ông cần phải dùng bộ móng của ông để giữ Schwanecke? "

- "Dạ không, thưa Trung úy".

- "Tốt. Vậy sẵn sàng vào một giờ đêm tại trước phòng hành quân".

- "Tuân lệnh! "

Bác sĩ Bergen hỏi :

- "Còn bọn du kích ? "

- "Bác sĩ khỏi lo ngại về tụi nó. Bắt buộc chúng tôi phải trở về".

Thượng sĩ Krull lần về giường, tự nghĩ : "Lại ra tiền tuyến, pháo kích, du kích. Cục c...!"

Bác sĩ Bergen chích một mũi moóc phin cho Schwanecke.

Trung úy Obermeier hỏi:

- "Thực sự, chuyện xảy ra như thế nào? "

- "Tại bức thư... "

- "Bức thư đâu rồi ? "

Anh y tá đi tìm, nhặt lên, đưa lại cho viên sĩ quan, ông vuốt lại tờ giấy cẩn thận và gấp bỏ túi.

Y tá Kronenberg hỏi :

- "Không biết trong thư viết gì mà làm hấn lên cơn như thế ? "

Bác sĩ Hansen nhận định:

- "Biết đâu được. Có những bức thư không bao giờ nên gửi đi cả".

Gần một giờ sáng, Krull và Schwanecke đã có mặt trước phòng hành quân. Schwanecke, tựa vào tường, nhìn thẳng phía trước mặt.

Khi tỉnh dậy thấy mình bị trói, hấn cười rộ điên khùng và nói :

- "Bọn ngốc! Tao đâu có muốn chuồn. Tụi bay thử nghĩ tao đi đâu được trong cái xứ ung thối này ? "

Y tá Kronenberg đứng ở chân giường, tay thủ sẵn ống chích dấu sau lưng để phòng trường hợp Schwanecke lại lên cơn. Anh nói :

- "Chẳng ai biết đâu được. Mà đã lên cơn điên ghê gớm và trong trạng thái đó, một thằng như mày có thể làm đủ mọi chuyện. Một ngày nào đó, bọn mật vụ sẽ đến kiểm mày để treo cổ. Nếu trốn sang bọn Nga, mày còn chút hy vọng".

Thượng sĩ Krull tới sau Kronenberg bảo anh ta im rồi ông nói :

- "Nếu mày tìm cách trốn, họ sẽ lột mày từng chiếc xương sườn một".

Bác sĩ Bergen đã cấp cho Thượng sĩ giấy xuất viện làm tiêu tan niềm hy vọng chót của ông. Krull đành cam chịu lại trở thành người hùng. Mọi người được biết tin mười lăm phút sau khi có quyết định. Thượng sĩ nhất đã bắt một thương binh nhẹ quay ngược quay xuôi bởi vì, theo lời ông, anh ta đã quên hết cách chào kính thượng cấp trong thời gian nghỉ ngơi trong chiếc giường ấm áp.

Ông la lớn dọc theo kho lúa:

- "Chính tao sẽ dậy cho tụi bay. Tụi bay sưởi ấm ở nơi này, trong khi bọn tao phải chịu cónh lạnh trong tuyết và đá băng, đồ lười thối thây ! Tự tao sẽ đích thân liệu cho mấy thằng ở bệnh xá trở về".

- "Thằng khốn nạn".

Thượng sĩ Krull quay lại :

- "Thằng nào vừa nói đó ? "

Trên đồng rơm ra, những người bị thương nặng cười riêu cợt. Ở cuối phòng, bóng tối, có giọng nói khẽ nhưng rõ ràng cất lên :

- "Gió nói đó, gió, con của trời... "

Y tá Kronenberg phì cười. Nhưng Thượng sĩ Krull không còn muốn có chuyện với các y tá. Ông đành phải nắm chặt tay và lớn tiếng :

- "Chúng ta sẽ còn gặp nhau trong nhiều trường hợp khác ! "

Kronenberg xác nhận một cách quả quyết :

- "Câu mong được như vậy ! Đó là điều tất cả chúng tôi đang chờ đợi... "

- "Anh muốn nói gì trong đó ? "

- "Chẳng có gì khác ngoài câu ông đã nói, thưa Thượng sĩ".

Trong đêm tối, cónh lạnh trước căn nhà tồi tàn, Thượng sĩ Krull trở nên âm thầm và suy tư. Mặt trận mỗi ngày tiến lại gần. Ông nghĩ tới bọn du kích trên đoạn đường ông sắp đi tới vùng hành quân, nghĩ tới những giao thông hào, những trận pháo kích. Tóm lại tương lai hiện ra với ông đầy đe dọa, sự nguy hiểm, ở khắp nơi và càng ngày ông càng có cảm giác như một đại họa đang được chuẩn bị.

Không thể nào nói rõ được là linh tính đó từ đâu đã tới với ông cũng như với tất cả mọi người cảm thấy như ông. Đứng tựa vào những tấm ván lạnh lẽo của căn nhà, ông không lưu tâm đến sự hiện diện của Schwanecke ở bên cạnh và có lẽ ông cũng không để ý tới một binh sĩ trong Đại đội đi qua mặt ông mà không chào. Rồi Trung úy Obermeier tới. Ông ta quấn chiếc khăn quàng chung quanh đầu, dưới chiếc mũ lông, trông giống như người bị sưng răng.

- "Xong cả chưa, Thượng sĩ ? "

- "Dạ xong, Trung úy".

- "Mình đem cả Deutschmann theo. Hẳn tới bây giờ".

Schwanecke hỏi một cách thiếu lễ độ :

- "Hẳn đi làm cái cóc gì ? "

- "Bác sĩ Hansen có ít thuốc gửi hẳn".

Trung úy Obermeier trả lời và nhận ra quá chậm người đã đặt câu hỏi. Ông nhìn thẳng mặt Schwanecke và hẳn đón nhận tia mắt ông với vẻ thản nhiên.

- "Schwanecke.. "

- "Dạ, tôi hiểu, thưa Trung úy. Chẳng cần phải nhắc lại: Nếu tôi tìm cách trốn, Trung úy sẽ hạ tôi ngay. Người ta đã bảo tôi điều đó hàng trăm lần, Nghe tai này qua tai kia".

- "Dù sao cũng đừng quên điều đó. Ngày mốt, anh sẽ được đưa đi Orcha".

- "Tại sao vậy? "

- "Rồi anh sẽ biết rõ".

- "Nếu cần... "

Chiếc xe trượt do hai ngựa kéo ngừng lại trước kho lúa. Một binh sĩ mặc áo ấm to sù giống như một nhà thám hiểm Bắc Cực, khó nhận ra được như một sinh vật ở hành tinh khác, ngồi trên chiếc ghế của xà ích. Hẳn lững lờ giơ bàn tay lên chiếc mũ lông hẳn đã lấy của một lính Nga. Cùng lúc đó, Deutschmann từ trạm cứu thương đi ra, bước chậm rãi, như một anh mộng du, lưng cúi gù, mắt lạc lõng.

Trung úy Obermeier nhìn anh ta và lần thứ hai trong ngày ông tự hỏi có điều gì đã biến đổi con người anh ta đến mức như vậy. Deutschmann xưa nay không phải là người hoạt bát, ưa giao thiệp nhưng bề ngoài anh đã quen với bộ quân phục và thích ứng với đơn vị anh đang phục vụ. Có một vẻ gì trầm lặng thoát ra từ con người anh như một người theo lý trí đã thích nghi với hoàn cảnh. Thế nhưng, từ sáng nay, từ lúc anh nhận được bức thư, anh đã thay đổi hoàn toàn. Đời sống hình như thoát khỏi thân xác anh, anh đi đứng như một người chết biết cử động dưới áp lực của những ảnh hưởng bên ngoài, nói năng như một người máy và trả lời những câu hỏi một cách xa vắng.

Thượng sĩ Krull lên xe trước hết và kéo theo Schwanecke ngồi cạnh để có

thể coi chừng mọi cử chỉ của hắn. Ông ta không để ý cả đến Deutschmann.

Bác sĩ Bergen từ trong nhà chạy ra gọi Trung úy Obermeier:

- "Wernher vừa điện thoại xong. Quân Nga đã chọc thủng phòng tuyến khoảng 30 cây số trong khu chiến Vitebsk. Anh ấy cho rằng cuộc tấn công sắp tới sẽ tung vào đây. (Bác sĩ dừng lại cạnh Trung úy). Chúng mình rất có thể không còn được gặp nhau nữa và tôi muốn nói với anh một vài điều. Anh là một trong những người tốt hiếm hoi ở đây và tôi... tôi... "

Ông đột nhiên quay lại và bỏ chạy về phía căn nhà, băng qua tuyết trắng. Trung úy Obermeier liếc mắt nhìn theo ông ta, lắc đầu, đi đến chỗ xe đậu và bước lên ngồi cạnh Thượng sĩ Krull.

- "Thôi đi ! "

Viên Thượng sĩ nhìn ông với vẻ kinh hoàng :

- "Quân Nga đã chọc thủng phòng tuyến ? "

- "Hình như thế".

- "Và bây giờ... đến lượt chúng ta ? "

- "Có thể".

Krull nuốt nước bọt :

- "Mình sẽ làm thế nào, nếu tụi nó tấn công, thưa Trung úy ? Có thể nói mình chẳng có gì cả. Ba trung liên bốn tiểu liên, mười súng trường,

năm súng lục cho cả một Đại Đội. Chỉ có thể thôi. Không có vấn đề ngăn chặn quân Nga với những vũ khí đó".

- "Một lần nữa, ông lại có lý, ông Krull".

Schwanecke nói với vẻ riều cợt :

- "Thưa Trung úy, bắt đầu có mùi rồi. Trung úy lùi lại đi thôi... ông ấy sợ vãi ra quần! "

Nhưng ông Thượng sĩ cũng không lưu ý. Ông nhìn viên sĩ quan với cặp mắt mở lớn :

- "Tụi nó sẽ bắn mình như bắn thỏ. Dù thế nào thì mình cũng không thể để nó tiêu diệt mình như vậy! "

Obermeier đáp :

- "Tại sao không? Thế tại sao mình lại ở đây ? "

Bình minh chớm lên khi chiếc xe trượt ngừng trước ban chỉ huy Đại đội tại Gorki. Trung sĩ Kentrop, người nắm quyền chỉ huy trong lúc Trung úy và Thượng sĩ vắng mặt, từ trong chạy ra trình diện và báo cáo. Các Trung sĩ Hefe và Bortke ở ngoài giao thông hào với các toán đang làm việc. Họ báo cáo đêm trước, một toán tuần tiểu Nga, xâm nhập phía sau phòng tuyến Đức đã tấn công họ. Vì họ chỉ có ba súng trường và hai súng lục nên bị tổn thất nặng : Bảy người chết, mười ba bị thương. Bọn Nga rút lui, bỏ tại hai tên chết, sau khi quân tiếp viện tới với một Trung liên và hai Tiểu liên. Thượng sĩ Krull nghe báo cáo mà tưởng như vũ trụ đổ quanh ông. Điều ông lo ngại nay đã xảy ra.

Trung úy Obermeier lặng nghe không nói gì, ông phác cử chỉ cảm ơn Kentrop rồi cúi đầu đi vào căn nhà lá. Kentrop theo sau Krull.

Anh nói với Thượng sĩ :

- "Có vẻ lôi thôi rồi, và mới chỉ là bắt đầu. Ở Đại đội 1, súng nổ ran cả đêm".

Deutschmann nghe hai người nói chuyện như nghe qua bông gòn bịt tai. Anh lưu ý đến người khác. Với tia nhìn xa vắng không rời khỏi cặp mắt từ khi đọc bức thư của Bác sĩ Kukill, anh nằm dài ra tấm phản trong căn buồng bé tí xíu. Tờ giấy viết thư ghê gớm kêu loạt soạt trong túi áo ngực. Suốt con đường từ Barsdovka đến Gorki, anh không nói nửa lời.

Julia đã chết. Anh đã đọc tin đó trong bức thư. Bác sĩ Kukill đã nhìn thấy nàng chết; nàng đã hy sinh cho anh, Deutschmann, để chứng minh sự vô tội của anh. Nàng tin tưởng ở anh và ở công việc của anh. Tuy nhiên chất actinide cũng đã thất bại. Chẳng còn gì quan trọng nữa dù rằng bác sĩ Kukill từ nay đã tin ở khả năng của chất actinide, dù rằng ông ta hối tiếc về sự lầm lẫn, dù ông ta muốn phục hồi danh dự cho anh. Tất cả những cái đó đều là phụ bên cạnh sự việc Julia đã chết dần trong khi mà anh và Tania...,

Nằm trên giường, mắt nhìn trần, anh có cảm tưởng riêng mình chịu trách nhiệm về cái chết của Julia. Không ai có thể miễn thứ cho anh tội đó. Anh xé bức thư thành nhiều mảnh nhỏ, ném xuống đất và đứng dậy lấy chân dẫm cho biến mất.

Anh chỉ còn một hi vọng phi lý duy nhất... là có thể Julia chưa chết. Kukill nói rằng nàng bị rất nặng, nhưng không nói đến việc nàng chết. Có thể...có thể... nàng thoát được như chính anh đã thoát.

Ngu xuẩn !

Anh đưa tay chùi mặt. Thật ngu xuẩn khi đặt một hy vọng như vậy !

Không, Julia đã chết hẳn rồi.

Anh cởi áo khoác đặt lên giường và đưa mắt ngơ ngác tìm chung quanh. Anh có một việc phải hoàn tất. Trách nhiệm về cái chết của Julia không phải chỉ có mình anh phải gánh chịu. Tại sao anh lại đến nơi đó, trong căn nhà tồi tàn, bẩn thỉu, mục nát ?,.. Tại sao ? Tại sao anh lại vướng vào cuộc phiêu lưu đó với Tania ? Cuộc phiêu lưu đó là một phương tiện để quên. Đã chẳng có chuyện gì xảy ra nếu không có thằng cha vừa viết thư cho anh ! Không có tên Kukill đó, anh sẽ vẫn ở Bá Linh, anh sẽ làm việc với Julia, với một Julia xinh đẹp, trong trắng, vợ anh, người đàn bà tuyệt diệu, ngoài người vợ còn là một người bạn, một cộng sự viên...

Vội vã, nóng nảy anh giật tấm các tông đặt dưới giường lấy lập giấy và chiếc bút chì, đặt tất cả lên đầu gối và bắt đầu viết:

"Bác-sĩ Kukill,

Tôi đã nhận được thư ông. Có lẽ đối với ông cũng chẳng sao khi ông biết rằng những lời rên rỉ than vãn của ông đã làm tôi ghê tởm. Tuy nhiên tôi vẫn nói cho ông biết. Tôi nói cho ông điều đó phần lớn là vì tôi tin rằng

tôi đã đọc thấy một hàm ý nhận tội của ông qua những dòng chữ. Nhưng thế chưa đủ đâu, thưa ông. Tôi dễ dàng tưởng tượng thấy ông không bạc tóc vì chuyện đó. Như tôi đã biết ông, xưa nay ông không có thói quen thương hại cho những sự đau khổ mà ông đã gây ra. Nếu tôi có thể làm được và cầu trời cho có ngày tôi làm được! Tôi sẽ đập vào mặt ông mà la thật lớn để ông có thể nghe rõ rằng : ông là kẻ tội lỗi, ông là kẻ tội lỗi, ông là kẻ tội lỗi ! Vì ông mà tôi phải ở nơi đây ! Tội lỗi vì đã gây ra cái chết của Julia !... Chính ông... Phải chính ông đã gây ra cái chết đó!"

Anh để rơi chiếc bút chì và cặp mắt khô héo nhìn thẳng nèn đất trước mặt một lúc lâu. Anh suy nghĩ : "Mình phải khóc, mình muốn khóc nhưng không khóc được. A! Nếu mình nắm được hãn ở đây ! Nếu hãn đứng kia, trước mặt mình!

Anh không nghe tiếng cửa mở và người bước vào, đó là Schwanecke. Hãn ngồi xuống giường và chăm chú quan sát Deutschmann rồi hỏi:

- "Mày có chuyện gì vậy ? "

- "Không có gì cả. Tại sao mày đến đây ? "

- "Tao đi tìm bạn, giáo sư, mày hiểu không ? Trước khi họ chặt đầu tao".

Lời nói của hãn thấm nhập rất chậm vào ý thức của Deutschmann.

Anh hỏi:

- "Họ... cái gì mày ? "

- "Họ chặt đầu tao, tao đã nói như thế, giáo sư à. Một hai, ba... thủ cấp rơi xuống và Schwanecke không còn nữa ! "

- "Mày điên rồi ! "

- "Không phải tao mà những thằng khác. Họ đã mài sẵn lưỡi hái, tao nói

cho mày biết vậy đó. Trước hết họ đưa tao vào cái Tiểu-đoàn khốn nạn này và tuyên bố : Này thằng nhỏ, hãy chuộc lại tội lỗi, hãy giết bọn quân Nga. Như vậy mày sẽ trở thành một cỗ người có hạng. Rồi xảy ra cái chuyện với thằng ngu đó".

- "Bevern hả ? "

- "Đúng vậy !"

- "Nhưng không phải mày giết hắn. Họ không có bằng cứ buộc tội mày".

Schwanecke ngoác miệng cười và nói :

- "Có thể sau chót rồi chính tao là kẻ giết hắn... "

Deutschmann giật nảy mình. Anh nhìn người bạn với vẻ sợ hãi.

Hắn cũng thẳng thắn nhìn lại.

- "Thế ra... mày đã giết hắn?... "

- "Không, không phải tao. Câu chuyện chỉ xảy ra như thế này, mày hiểu không ? Khi họ nắm được tên nào trong móng vuốt của họ, họ không buông tha dễ dàng đâu. Chỉ một sự nghi ngờ tầm thường là đủ. Mà rất dễ có sự nghi ngờ như vậy. Mày nghe đây: Thằng thứ nhất nói : "Chỉ có một mình hắn với ông ấy ở giao thông hào". Thằng thứ nhì thêm : "Có thể hắn đã giết ông ấy". Và thằng thứ ba quả quyết : "Chính hắn đã giết ông ấy" ! Thằng thứ tư nói : "Không thể còn ai khác hơn, điều đó rõ ràng như ban ngày. Không còn ai ngoài Schwanecke đã giết Bevern" ! Thế là họ tra cứu trong tư pháp... tư pháp... cái đó gọi là gì nhỉ? "

- "Tư pháp lý lịch".

- "Phải rồi. Mà cái đó của tao thì nguyên vẹn đó, tao nói thẳng với mày như vậy. Thế là mọi người tin chắc như đinh đóng cột rằng tao giết hắn. Rất tiếc là tao giết hắn. Rất tiếc là tao đã không làm thế.. "

- "Có thể là rồi cũng chính mày giết hắn ? "

- "Ô hay ! Thế rồi họ nắm cổ tao. Không có chuyện phục hồi nữa ! Một kẻ thù của nhân dân ! Lưỡi gươm ! Soạt !... Thủ cấp lãn lông lốc. Dân tộc Đức có thể thở dài hết lo. Schwanecke không còn nữa. Mày đã hiểu chưa?... "

- "Thật khủng khiếp.. "

- "Khủng khiếp à ? Ô hay ! Trong khi mà bao nhiêu thằng phải tịch mỗi ngày... Và tao nói cho mày một điều mà tao chưa hề nói với ai. Có lẽ họ có lý. Tao muốn nói là... mày hiểu không...tao muốn nói thực sự tao là một thằng khốn nạn. Không có cái gì làm tao ngưng tay. Ngay khi có cái gì làm tao khoái...thế là rắc... rắc...tao mần 1iền. Không đáng ngạc nhiên khi những người khác trách cứ tao. Chỉ có điều, mày hiểu không, bây giờ tao

đã suy nghĩ, có lẽ tao nghĩ rằng... không lấy gì làm chắc lắm... không lấy gì làm chắc lắm... chỉ vì tao đã biết được mày là thằng giáo sư, biết được Wiedeck và Bartlitz đều là những thằng tốt. Do đó... tao nghĩ họ sẽ phải cho tao một cơ hội... nhưng, bây giờ thì chẳng còn làm gì được nữa".

Hai tay ôm lấy đầu, hấn khóc..

Deutschmann hết sức kinh ngạc. Anh chờ đợi mọi việc xảy ra trừ việc thấy Schwanecke khóc. Anh ngồi im lặng nhưng rồi không thể chịu đựng được cảnh đó lâu hơn nữa, anh từ từ đưa tay đặt lên vai người bạn và nói :

- "Việc đó có thể còn thu xếp được, có thể... "

Schwanecke ngừng đầu, mắt đỏ hoe, long lanh:

- "Không, không còn có thể gì nữa. Tao phải tự lo lấy cho tao. Chỉ có thể thôi! "

- "Mày muốn nói sao ? "

- "Tao muốn nói sao à ? Hỏi ngu vậy ! Đ... m... tao chuẩn ! "

- "Mày chuẩn ? Nghĩa là... mày đào ngũ ? "

- "Dĩ nhiên".

- "Mày điên ! Nếu họ tóm được mày. Trung úy Obermeier sẽ đem mày đặt vào tường và bọn tao sẽ phải bắn mày !

- "Họ sẽ không bắt được tao ! Không có thể bắt được tao nếu tao không muốn ! "

- "Mày định vượt qua tuyến đầu của quân ta? "

- "Bồ ơi, mày quên rằng tao là một con cáo già. Tao biết đủ mảnh lời. Chẳng ai phải dạy tao cả. Tao còn chuyện này nói cho mày hay. Nghe kỹ đây! (Hấn thông thả đứng dậy và nhìn thẳng vào Deutschmann). Này, giáo sư ! Mày bao giờ cũng là một thằng chơi được. Mày là y sĩ ; mày còn ở lại đây làm cóc gì ? Mấy thằng khốn nạn đó tụi nó kéo mày xuống bùn. Nếu mày muốn, tao đưa mày đi theo. Hứa danh dự ! "

Deutschmann lắc đầu.

- "Đừng có ngu, giáo sư. Mày sẽ thoát nếu mày theo tao, tao bảo như vậy. Mày sẽ cầm chiếc cờ Hồng Thập Tự, mày sẽ giữ nguyên băng đeo tay và cho tao một chiếc. Thế là đôi bên cùng nghĩ rằng bọn mình kiếm thương binh và chúng ta sẽ thoát đi ở quãng giữa".

- "Không thể được".

- "Tại sao ? "

- "Làm như vậy làm chuyện ô nhục. Tao muốn nói về việc sử dụng chiếc cờ Hồng Thập Tự ! "

- "Mày đúng là một thằng kỳ cục ! Tao muốn biết xem có gì ở trong sọ mày. Vấn đề rõ ràng như nước sôi trong : Tất cả cuộc chiến này là một sự ô nhục ! Tao bảo cho mày biết thêm điều này : lá cờ Hồng Thập Tự là để cứu người. Nó sẽ cứu cả chúng ta nữa. Vậy thì mày thấy ô nhục ở chỗ nào. Mặt khác... nếu mày ở lại đây, chắc chắn mày sẽ chết trong cuộc tấn công sắp tới của quân Nga, mày tự vệ bằng cái gì nào ? Tụi nó sẽ tiêu diệt mình dễ như bắn bia trong hội chợ. Mà tao bảo thực cho mày biết chuyện đó không còn xa đâu. Tao cảm thấy cùng mình rồi. Vậy mà còn nói nào là ô nhục, nào cờ Hồng Thập Tự, v...v.. Nếu mày ở lại, coi như mày điên ; còn nếu mày theo tao, mày sẽ thoát... đúng như mục đích của Hồng Thập Tự đã đặt ra ! "

- "Thế... những thằng khác ?

- "Ai! "

- "Bạn bè, những thằng bồ".

- "Thì sao ? "

- "Bọn nó sẽ nghĩ sao ? "

- "Để tao nói cho mày nghe. Bọn nó sẽ nói : "LạyTrời ! Thế là có hai thằng thoát ! Mong sao tụi nó qua được, bọn mình hết lòng cầu mong cho chúng nó. Đó, mày thấy tụi nó sẽ nói như vậy ! Sau hết, bồ ơi, hãy mở lớn mắt cho thấy rõ ! Mày không thấy chuyện gì đang xảy ra ở đây sao? Họ đang chuẩn bị để chuẩn bị tàn sát bầy cừu. Chuyện đó không còn lâu đâu và mày cũng sẽ tịch như những thằng khác. Mày vẫn không hiểu được điều đó sao ? Sang phía bên kia, mình còn có một cơ hội. Tao hiểu rằng rơi vào tay bọn Nga chẳng hay ho gì. Tụi nó sẽ hành hạ mình. Nhưng ít ra mình có 50% cơ hội thoát chết. Còn ở đây, có thể mày chỉ có được một phần trăm ! Ở đây, mày chỉ là đứa hạng bét nhất trong những đứa hạng bét vì mày thuộc Tiểu-Đoàn trừng-giới. Sang phía bên kia, có thể tụi Nga sẽ bảo : "Hai anh này chịu tội vì chống Hitler. Hoan hô Schwaneke, hoan hô

Deutschmann ! Các anh muốn ăn gì ? Các anh muốn gì ? Vậy mà thấy chưa ? Hãy theo tao ! "

- "Không ! "

- "Với băng tay và cờ Hồng Thập Tự, mình sẽ thoát như chơi! "

- "Thế còn bãi mìn? "

- "Mày vẫn chưa biết rằng đó là ngón nghề của tao sao ? Tao có thể biết trái mìn chôn cách xa 50 thước ! Mày tự nhận là tri thức? Tao không hiểu tại sao mày lại từ chối. Riêng tao, tao phải trốn. Tao không thể tìm một chỗ ẩn thân kiểu y tá phụ hay chức vụ nào tương tự như vậy. Họ sẽ cắt đầu tao. Nếu tao còn chờ đợi tức là tao ngây thơ đến ngu dại! "

- "Thôi, mày bỏ tao ra ngoài chuyện này".

Schwanecke đi về phía cửa sổ nhỏ xíu quay ra con đường làng. Trong tuyết trắng, Thượng sĩ Krull cổ áo kéo lên cao, đang sĩ và một binh sĩ. Anh này là một giáo sư yếu đuối gần chết đói nên người ta chỉ giao cho việc tạp dịch trong Đại đội. Anh ta có nhiệm vụ quét tuyết và vì mệt mỏi nên chống cán chổi nghì nơi chốc lát. Đúng lúc đó thì Thượng sĩ Krull bắt gặp. Dồn tất cả bực giận vào anh. Thượng sĩ quên đi trong giây lát hiện ông ta đang ở đâu, quên những linh tính đang giầy vò ông. Ông hét:

- "Đồ trí thức trùn chần ! Đỡ được bằng Tú Tái, mài đũng quần trên ghế trường Đại học, lăm cẩm với mấy thứ triết lý ngu xuẩn, như thế thì mày làm được... còn quét một con đường thì không nổi ! A lê hấp, thưa ông giáo sư, mời ông chạy 3 vòng văn phòng này ! "

Tay cầm chiếc chổi như cầm lao, ông giáo sư chạy, thở hổn hển, mắt lồi ra, bàn tay trái đỡ lấy ngực phía trái tim.

Thượng sĩ Krull hét:

- "Chạy mau hơn ! Mau hơn nữa ! Tao phải nhìn thấy cặp giò của mày bay lên ! Ngừng đầu lên ! Người cho thẳng, nhà triết gia tiền phong ! Hãy nghĩ đến Socrate, ông ấy cũng là một thẳng như mày. Hãy nghĩ đến Kant, lấy ông ta làm gương, ông ấy ngủ trong chiếc thùng, giữa không khí trong lành, ở đây không có thiếu không khí trong lành cho mày ! Chạy thêm vòng nữa ! A lê hấp ! "

Viên giáo sư loạng choạng, ném chiếc chổi, chới với hai tay, ngã súc xuống, chúi mặt vào tuyết rồi bất động.

Thượng sĩ nhìn anh ta với vẻ ngạc nhiên, lắc đầu rồi quay lại hỏi :

- "Deutschmann ! Deutschmann ! Đến tao bảo ! "

Schwanecke rời cửa sổ về chế riều. Hấn nói :

- "Đi đi. Bạn của mày vừa thanh toán xong anh giáo sư. Không bao lâu nữa tới lượt mày đó! "

Hấn đi ra và Deutschmann chạy theo.

Thượng-sĩ Krull đứng cạnh hình thù bất động của anh lính, nhìn Deutschmann chạy đến với túi cứu thương, hỏi một cách hơi nóng nảy :

- "Có cần chích cho nó không? "

- "Để tôi coi".

Deutschmann quỳ xuống và lật người anh lính lại. Trên trán viên giáo sư, anh thấy một vết thủng sâu. Máu đã đông lại vì gặp lạnh. Anh kéo mi mắt: cặp mắt lạc thần và lơ đãng.

Thượng-sĩ Krull hỏi:

- "Nó... chết rồi hả? "

- "Chưa. Tim nó bị suy nhược".

Thượng sĩ vừa lấy bột thúc vào người anh lính bất tỉnh vừa nói :

- "Mày nói cho dễ hiểu đi. Nó làm sao? "

Deutschmann tức giận, lớn tiếng :

- "Nó lên sỏi! "

Anh đưa mắt tìm người phụ giúp và nhận ra Schwanecke đang đứng tựa vào tường, vẻ hững hờ.

Anh xốc nách viên giáo sư và gọi hấn :

- "Lại giúp tao một tay ! "

Schwanecke đáp :

- "Để đẩy tao ! "

Hấn chạy lại bồng anh lính lên hai tay, đưa vào phòng cấp cứu và đặt lên tấm nệm. Deutschmann cởi cúc áo bộ quân phục và chà mạnh lên bộ ngực lớn trơ xương sườn như những vòng đai chiếc thùng. Viên giáo sư tỉnh lại dần dần.

Anh ta rên rỉ : "Ngạt thở... ngạt thở... " rồi lại ngất đi.

Deutschmann gọi :

- "Cho chút nước ! "

Schwanecke chạy vào phòng, đem lại gà men nước và cũng tiếp tay chà ngực cho anh lính. Deutschmann xem xét, giơ tay gõ vào lồng ngực, phía trái tim. Schwanecke nói :

- "Mày cho nó thuốc chữa tim đi".

- "Tao chẳng có thuốc gì ngoài sympathol".

- "À thì cho nó thứ đó.. "

- "Thuốc đó vô hiệu".

- "Có thể thuốc đó cũng có tác dụng. Phải cứu cho thằng cha này. Nó là thằng tốt. Không đến nỗi khốn nạn như thằng Krull.

Deutschmann lấy một chiếc lọ trong túi, đổ 15 giọt vào chiếc cùi đĩa. Schwanecke thọc ngón tay trở vào cặp môi mím chặt của viên giáo sư và banh miệng ra để Deutschmann đổ thuốc vào. Rồi cả hai lại tiếp tục chà xát.

Schwanecke hỏi :

- "Có cần tao đi kiếm rượu mạnh không ? "

- "Vô ích".

- "Phải cứu nó khỏi tình trạng này. Đ... m... thằng Krull khốn nạn. Tao mà nắm được nó một ngày nào đó... "

- "Nó sẽ qua khỏi... tao thấy có vẻ như vậy".

Deutschmann vừa nói vừa nhìn anh giáo sư đang bắt đầu thở đều và khẽ rên rỉ. Schwanecke tiếp :

- "Vậy thì bây giờ mày theo hay không theo tao ? "

Deutschmann không đáp.

- "Hay mày muốn tiêu tùng như thằng cha này ? Dù hôm nay nó có thoát khỏi thì chẳng bao lâu nó cũng tịch... chậm nhất là tới khi quân Nga tấn công ! "

- " Câm đi ! "

- "Được, được. Thôi thì mày cứ việc tịch ! Dù thế nào thì tao cũng cóc cần! "

Hai người tiếp tục chà xát trong im lặng, rồi khi thấy có vẻ đã có hiệu quả, họ bọc anh giáo sư vào hai cái mền, và ngồi hai bên cạnh, mỗi người đều chìm vào suy tư. Deutschmann tự hỏi: "Schwanecke có lý chẳng ? Điều nó nói có thực không? Ai có thể giữ mình ở đây? Tại sao mình không nhận lời nó ? Đi khỏi đây, ít ra cũng có cơ hội sống sót".

Khi Trung úy Obermeier bước vào, hai người không ngừng lên và họ chỉ nhận ra khi ông tới cạnh giường. Trung úy hỏi :

- "Lại thằng Krull hả? "

Deutschmann gật đầu.

- "Chuyện đó phải tới".

Trung úy đi ra, mặt xám ngắt, răng nghiến chặt.

Buổi tối hôm đó, Thượng sĩ Krull lờng lộn như con bò tót ở trong làng, rồi mệt mỏi, ông đi luôn từ nhà này sang nhà khác, từ chỗ hầm trú ẩn này sang hầm khác. Trung úy Obermeier đã xài xể ông một mạch nên thân về chuyện viên giáo sư, nhưng điều đó không làm ông bận tâm. Trong suốt cuộc đời binh nghiệp dài, ông đã học được cách rũ bỏ những lời sỉ vả nhất thời của Thượng cấp giống như con chó xù bị ướp phải giũ lông. Nhưng Trung úy Obermeier lại ra lệnh cho ông trở lại giao thông hào để coi sóc công việc và để đo lại những phần đã hoàn tất. Trung úy đã nói:

- "Ông trở thành một thứ chuyên viên đo đạc, phải không, Thượng sĩ ?
"

Thượng sĩ Krull đập gót chân trả lời :

- "Tuân lệnh Trung úy".

Cái câu : "Tuân lệnh" đó ray rứt ông trong sự thay đổi tính tình đột ngột từ trạng thái phẫn nộ rùm beng sang trạng thái lặng lẽ chất ngất những lo âu....

Chương 17

Tại Orcha, ngay chiều hôm đó, Đại úy Barth nhận được lệnh tham chiến từ Sư-Đoàn gửi tới.

Điều mà Wiedeck đã nghi ngờ khi thấy hạ sĩ quan tiếp liệu lãnh rượu mạnh, đó là điều mà Thượng sĩ Krull và mọi người tự nhiên cảm thấy lo ngại, giờ đây đã thành sự thực bằng một chỉ thị ngăn ngủi và một cú điện thoại. Đại úy Barth đọc chỉ thị hai lần, suy tư một lát rồi gọi điện thoại cho Bộ Tham Mưu Sư-Đoàn yêu cầu gặp tùy viên của Tư Lệnh, một Đại úy mà ông quen biết.

Ông này trả lời bằng giọng vui vẻ:

- "A lô, Barth đấy hả ? Đúng lúc tôi đang nghĩ đến anh... và chẳng nói đầu gì anh, phải nói rằng tôi đang chờ cú điện thoại của anh".

- "VẬY anh biết rằng tôi muốn nói gì với anh sao? "

- "Hẳn là thế rồi".

- "Bộ Tư Lệnh trù liệu thế nào đấy ? Tại sao lại chọn đúng bọn này? "

- "Anh hỏi tôi điều đó hả ? Trên thực tế một đơn vị như đơn vị anh phải lãnh nhiệm vụ như vậy là điều bất thường, nhưng ông Tướng nghĩ rằng đây là cơ hội thuận tiện để thực hiện một ngoại lệ. Đừng để ảo tưởng chi phối vô ích. Chúng tôi biết rõ là nhiệm vụ đó tối nguy hiểm. Nhưng làm sao đây ? Quân Nga tấn công mặt Vitebsk. Chỉ còn khu chiến của mình là yên lặng. Bộ Tư- Lệnh Lộ Quân đã tự hỏi tại sao như vậy ? Trận địa có tuyệt đông cứng, thực không còn tưởng tượng được những điều kiện nào thuận tiện hơn cho một cuộc hành quân bằng chiến xa. Thế mà không thấy quân địch động đậy gì cả trong khi họ thừa biết phía trước họ sẽ chẳng có gì nếu họ chọc thủng nơi này. Địa thế bằng phẳng, không có một chướng ngại vật nào đáng kể... Chúng tôi nghĩ rằng họ đang trù tính một âm mưu nào theo kiểu của họ. Ở đây đã phái các phi cơ thám sát đi nhưng mây thấp

quá không thấy được gì. Hai phi cơ đã bị bắn hạ. Vấn đề đặt ra là : có chuyện gì đằng sau phòng tuyến Nga ? Muốn biết điều đó, anh phải tung đại đội 2, đại đội hiện đang bố trí thuận lợi nhất, để thâm nhập qua phòng tuyến địch bằng những toán nhỏ".

Đại úy Barth nói chậm rãi:

- "Đó là điều người ta gọi là một nhiệm vụ hy sinh. Tôi không tin là còn tên nào trở về được".

- "Ít ra thì cũng có một tên sẽ trở về được. Trong trường hợp đó, hẳn sẽ thực hiện được công tác hơn cả một Trung đoàn trọn vẹn. Mà tôi cũng đang định nói chuyện với anh về vụ đó. Anh với tôi, chúng ta đều biết rằng trong đám binh sĩ của anh, rất nhiều thẳng sẵn sàng nắm lấy cơ hội đầu tiên để đào ngũ. Đó là điều duy nhất đã khiến Bộ Tư Lệnh lúc đầu ngần ngại khi trao nhiệm vụ cho Tiểu đoàn của anh. Tuy nhiên về sau Bộ Tư- Lệnh đã quyết định với văn kiện cam đoan những người nào sống sót và trở lại sẽ được chuyển về đơn vị cũ với cấp bậc cũ. Chắc hẳn điều đó là một kích thích tố cực mạnh cho họ".

- "Tôi không nghĩ như thế".

- "Tôi hiểu ý anh muốn nói. Một khi sang được phòng tuyến bên kia, bọn họ tưởng rằng chiến tranh đã chấm dứt đối với họ. Anh với tôi... và những tay già kinh nghiệm ngoài mặt trận đều biết rằng đâu phải giản dị như thế : Bọn Nga chẳng phải là những chủ nhân ông rất mực hiếu khách, ít ra thì cũng đối với bọn mình. Chẳng ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì ở đó. Ngược lại, binh sĩ của anh hiểu rõ sẽ như thế nào nếu họ trở về".

- "Nếu có một tên nào đó trở về.. ".

- "Này Barth, phải phục thiện chút chớ... Bộ Tư Lệnh không thể nào làm khác hơn... Tất cả đơn vị chính qui đều cần để sử dụng bẻ gãy cuộc tấn công. Anh thừa rõ quân số thiếu hụt như thế nào".

- "Và các anh cần đến Tiểu Đoàn của tôi..rồi bùm! Tiểu Đoàn sẽ tan biến! "

- "Tranh luận như vậy để làm gì, Barth ? Điều anh nói là đúng nhưng, mặt khác... Còn có chuyện phục hồi danh dự cho các binh sĩ của anh. Nếu cuộc thảm sát thành công, một số lớn bọn họ sẽ được trở lại quy chế cũ: ít

ra đó cũng là điều đáng kể chứ! Hơn nữa, chiến tranh mà. Cả anh, cả tôi đâu có gây ra chiến tranh".

- "Hắn là mình không gây ra rồi".

- "Vậy thì... tôi chúc anh may mắn. Anh đã nhận được giờ giấc ấn định. Giờ giấc đó đã được tính toán khít khao, nhưng chuyện đó thực hiện được nếu binh sĩ của anh làm cho nhanh. Chúng tôi đợi tin tức do các anh gửi về. Một lần nữa, chúc Đại-Đội 2 của anh may mắn ! "

Đại úy Barth gác máy rồi nói với giọng mỗi mệ:

- "Thôi được, mình thi hành".

Tania đã biến mất khỏi Orcha. Một đêm Sergei đến gõ cửa nhà nàng, không thấy trả lời, anh ta bước vào thì thấy nhà trống. Anh hoài công tìm nàng, hỏi thăm dân chúng ở quanh, và sai cả Tartoukine cùng du kích đi kiếm nàng... Nhưng không thấy tăm hơi đâu cả. Sergei không chịu ngưng, Tania không thể nào trốn đi xa được và với thời gian không cái gì có thể thoát khỏi bọn anh.

Giận dữ...và thất vọng, Sergei trở lại khu rừng, nơi mà những người thành thạo đặt tên là "xứ của chó sói". Anh cũng trở thành như một con sói khao khát trả thù, say máu và tàn nhẫn.

Cách Barsdovka không xa lắm, có những căn chòi gần sụp đổ là nơi sống chui rúc của những người già nua. Họ không muốn rời bỏ nơi này, thà rằng chết còn hơn là bỏ đi. Một căn chòi là nơi trú ngụ của bà Marfa, một bà già ngoài 70 tuổi. Bà cụ sống lay lắt nhờ sữa của con dê. Gần như suốt ngày bà cụ đứng bên cạnh chiếc cửa sổ nhỏ xíu ngắm những binh sĩ Đức và những đoàn xe tiếp tế đi qua. Ban đêm, những bóng người mặc quần áo trùm kín đến sườn ảm trong căn chòi rồi lại biến đi một cách kín đáo cũng như khi họ tới. Đó là những du kích quân ngụy trang thành những người dân quê xâm nhập về phía những phòng tuyến quân Đức.

Một đêm lạnh lẽ và giá buốt nọ, Tania tìm đến nhà cụ Marfa.

Bà cụ nói:

- "A thì ra mà mày đó hả Tania ? Đã lâu lắm tao không được gặp mày ! "

- "Cụ mạnh không? "

- "Ừ thì cũng mạnh, mạnh vậy, con nhỏ ạ. Mà làm gì ở đây ? "

- "Cháu muốn đến ở nhờ cụ".

Bà cụ gật đầu và không nói gì nữa. Trong khi Tania đi vào sắp đặt một chỗ ngủ trong kho chứa rơm, bà cụ trở lại bên bếp sưởi, mắt nhìn bất động vào ánh lửa chập chờn. Tania cảm thấy gần như là sung sướng. Qua cửa sổ tròn nhỏ của kho rơm, nàng nhìn thấy Barsdovka... Barsdovka, nơi có Michel, con người xa lạ nay đã trở thành thân thiết với nàng hơn bất kỳ người nào. Nàng đã thuộc về anh ta và theo anh ta bất cứ nơi nào mà anh ta muốn đưa nàng đi. Có thể nàng sẽ được gặp anh ta... có thể nàng sẽ được nói với anh ta chẳng? Nàng nghĩ tới điều mà nàng sẽ nói với anh ta khi đó rằng nàng thấy tất cả đều thiếu vắng nếu không có anh, rằng nàng đã chờ đợi anh và nàng đã quyết định tìm đường lại gần anh hơn. Nàng cũng sẽ nói với anh ta rằng nàng từ bỏ tất cả mọi thứ thân thiết quý báu nhất đối với nàng từ trước tới nay để được sống gần bên anh...

Mọi người ở Barsdovka đều ngạc nhiên khi thấy đại úy Barth tới, ngoại trừ Trung-úy Obermeier đã được Trung-úy Wernher ở Babinitchi báo trước.

Không lưu ý tới Thượng sĩ Krull vẻ mặt sững sờ đứng chào cứng nhắc, Đại-úy Barth đi thẳng vào chỗ Trung-úy đại đội trưởng. Trên chiếc bàn cổ lỗ liệt những bản đồ ghi công trình do Đại đội 2 thực hiện với những đường giao thông hào vẽ bằng màu xanh, đỏ và vàng.

Hai viên Sĩ quan chào và bắt tay nhau.

Đại-úy Barth chỉ bản đồ và nói :

- "Đẹp cho tôi những mớ giấy lộn này đi. Cậu khỏi cần đến nó nữa, ít ra thì cũng tạm thời trong lúc này !"

- "Đại úy muốn nói là "

- "Đúng như vậy. Công chuyện bắt đầu ngay chiều nay. Tối qua, ông Tướng còn đích thân gọi điện thoại cho tôi để giải thích tất cả công việc thêm một lần nữa. Quý vị đo hình như đặt một tầm quan trọng lớn vào vụ này".

- "Và họ đã dứt khoát chọn mình để thi hành? "

- "Ừ ! Hân hạnh biết mấy, hả ? "

- "Tôi không rõ.. "

Đại-úy Barth lấy ra một bản đồ miền Gorki và trải ra bàn.

- "Cậu nhìn đây. Đại khái mặt trận như thế này. Đây là phòng tuyến của Nga... và kia, phía sau, có thể là nơi nhiều đơn vị chiến xa quan trọng tập hợp. Tất cả đều bình lặng trong khi đặng độ dữ dội ở trước Vitebsk. Tuy nhiên ông Tướng nghĩ rằng quân địch đang sửa soạn tấn công ta cũng bằng những lực lượng lớn lao. Những phi tuần quan sát không kết quả vì mây quá thấp... Và, như cậu đã rõ, bọn Nga là bậc sư tổ trong nghệ thuật ngụy trang".

- "Tôi được trả giá để tìm hiểu vụ này ! "

- "Khả năng duy nhất để tìm hiểu họ đang sửa soạn gì...là tổ chức một cuộc thám sát đại quy mô. Tình hình hiện đáng ngại. Phòng tuyến thứ nhất của mình rất yếu. Tất cả đơn vị hiện diện đều cần dùng để ngăn chặn cuộc tấn công bất ngờ. Không ai biết được tình trạng sẽ ra sao khi mà những đơn vị đó bị tiêu hao. Lộ Quân không sẵn một đơn vị trừ bị nào đáng kể. Tóm lại, họ không thể rảnh một người nào thuộc những đơn vị chính qui để thực hiện cuộc thám sát này. Do đó họ có ý định dùng bọn mình..."

Obermeier nói :

- "Một ý định xuất sắc ! "

- "Thấy không? Vậy là chúng ta nhận được lệnh vượt những phòng tuyến đầu trong đêm mai và phân chia thành toán nhỏ, chúng ta sẽ phải lén qua phòng tuyến Nga bằng qua khu rừng Gorki, nơi người ta dự đoán cũng có những đơn vị tập hợp, nhất là một số bích kích pháo và sơn pháo. Cậu đã biết pháo binh Nga nguy hiểm tới mức nào. Đại đội của cậu phải tìm xem tầm quan trọng của cuộc tập hợp đó ra sao. Đó, tất cả là như thế".

- "Như thế là đủ rồi. Đại úy có tin rằng dù một người thôi, có thể trở về được không ? "

- "Cậu muốn nói rằng cậu ngại rằng binh sĩ của cậu đầu hàng tập thể ? "

"

- "Dù họ không làm như vậy công tác cũng coi như tuyệt vọng. Bọn Nga sẽ lần lượt tiêu diệt bọn tôi".

- "Chỉ cần một người duy nhất trở về, tôi đã nói với cậu điều đó. Để gạt đi nỗi lo ngại đầu tiên ít ra trong một biện pháp nào đó, thì đây cậu có thể sẽ nói với lính cậu như thế này: "Tất cả người nào trở lại sau khi hoàn tất nhiệm vụ, sẽ được phục hồi cấp bậc cũ và được chuyển về đơn vị trước đây. Giai đoạn Tiểu đoàn Trừng Giới đối với họ sẽ được chấm dứt". Cũng như cậu, tôi biết công tác này diễn biến như thế nào. Bọn Nga không phải điên, mù gì. Nhưng cậu có một vài binh sĩ rất giỏi, những cáo già không cần phải để ai dạy thêm và sẽ biết thích ứng với mọi hoàn cảnh. Chúng ta đồng ý rằng một phần rất lớn sẽ tiêu tủng. Nhất là những chú nào chưa có kinh nghiệm chiến trường, quá yếu ớt không chịu nổi cuộc thử thách này. Mình cũng chẳng làm gì hơn được. Chỉ có một điều đáng kể là một vài người trở về được để cho ta tin tức".

- "Nếu tôi không lầm thì tôi có thể tự ví mình như một anh chẵn chiến lùa đàn súc vật của mình về phía chiếc máy làm xúc xích ! "

- "Ê này, Obermeier. Sao cậu lại có thể ví lính của cậu như đàn súc vật ? Tôi không hiểu thái độ của cậu. Chúng ta phải sẵn sàng chờ đợi gánh vác những nhiệm vụ như vậy chớ".

Đại úy Barth cúi xuống chiếc bản đồ, đưa chiếc bút chì theo đường vẽ đó.

- "Đây là kế hoạch tổng quát, Obermeier. Cậu chia Đại-Đội thành 10 toán hoạt động với tính cách hoàn toàn độc lập. Mỗi người sẽ được vũ trang như thường lệ. Cậu sẽ nhận thêm 10 khẩu Trung liên 42 và 10 khẩu tiểu liên. Những người khác sẽ có súng trường và thêm lựu đạn. Cậu có đủ người có khả năng xử dụng súng Trung liên chớ ? "

Obermeier gật đầu.

- "Tốt. Như vậy là mọi việc xong xuôi. Cậu sẽ từ đây điện thoại cho tôi ngay khi có một người nào trở về với một chút gì cụ thể để báo cáo".

Trung úy Obermeier đáp một cách nghiêm trang:

- "Thưa Đại úy, rất tiếc là không thể được. Trung sĩ Wegner sẽ thay tôi điện thoại cho Đại úy".

- "Wegner à? Cốc biết anh này. Mà tại sao lại là Wegner? "

- "Bởi vì tôi cùng đi với binh sĩ của tôi".

Đại úy Barth ném chiếc bút chì xuống bàn và nhìn thẳng vào viên Trung úy:

- "Cậu có chuyện gì vậy, Obermeier? Đừng có ngu xuẩn ! Cậu phải ở lại đây".

- "Thưa Đại úy, xin Đại úy đừng cho tôi lệnh quá khắc nghiệt về chuyện đó".

Đại úy Barth tiếp tục nhìn viên Trung úy:

- "Có chuyện gì trong vụ này ? Tại sao lại chọn Trung sĩ Wegner? Hay là cậu lại rơi vào những tưởng tượng tình cảm xưa cũ của cậu? Cậu nhất quyết làm người hùng sao? Hoặc anh Trung sĩ Wegner đó... là chủ gia đình đông con?

- "Thưa Đại úy, ở đây có rất nhiều người là chủ gia đình".

- "Hắn có mấy con? "

- "Năm đứa. Nhưng Đại úy tin tôi đi, không phải chỉ vì như thế thôi đâu... và tôi cũng chẳng định chơi cái trò người hùng. Tôi chỉ muốn theo đại đội của tôi thôi. Điều đó hoàn toàn hợp lý phải không thưa Đại úy? "

- "Cha nội này... Tuy nhiên tôi cũng tin là cậu có lý Đó là một công việc hệ trọng. Nhưng tôi cần cậu...Thử tưởng tượng một thằng cha như loại Bevern về thay cậu thì ra sao? Mà trong hoàn cảnh hiện tại thì chuyện đó có thể nói là chắc đấy !"

- "Thưa Đại úy, nếu có vụ đó, Đại úy cũng sẽ giải quyết xong ngay. Hơn nữa, tôi chẳng bao giờ có ý muốn... không trở về. Trái lại, tôi sẽ trở về, Đại úy có thể tin tôi trong việc đó. Chính tôi cũng là một cáo già ngoài mặt trận".

Đại úy Barth cắn môi dưới, dáng suy tư. Ông ngược mắt nhìn Trung úy Obermeier... và rồi lại quay đi ngay, ông nói khẽ :

- "Thôi được... Tôi rất tiếc... Mình xưa nay vẫn luôn luôn đồng ý với nhan... Tôi chịu đựng cậu được lắm, Obermeier ạ.... (ông mỉm cười). Nhưng đừng có tình cảm ! Tôi sẽ không cho lệnh bắt buộc cậu phải ở lại..".

Cùng khi đó, ở Bá-Linh, Bác sĩ Kukill đã cố gắng mấy giờ liền để liên lạc điện thoại với Orcha nhờ sự giúp đỡ của một Sĩ quan Mật Vụ mà ông vừa gỡ cho khỏi một trường hợp khó khăn. Viên Sĩ quan nói với người binh sĩ làm việc tại tổng đài:

- "Thế nào chẳng gọi được tới Orcha. Tôi chưa đến đó bao giờ nhưng miền này có một tầm quan trọng khá lớn trên mặt trận của chúng ta.

Bác sĩ Kukill nối tiếp điều thuốc này tới điều khác và đi bách bộ một cách nôn nóng.

Viên sĩ quan nói với ông :

- "Chắc sẽ được, Bác sĩ ạ. Bao giờ cũng thế, chỉ phải chờ đợi thôi. Bác sĩ thử tưởng tượng qua bao nhiêu đường giây để liên lạc được với nơi đó. Nhưng thế nào mình cũng gọi được, Bác sĩ đừng lo".

Bác sĩ Kukill lầm bầm :

- "Tôi hy vọng sẽ không quá muộn".

Những vết nhăn xếp nếp trên trán ông. Ông ngồi xuống cạnh người hạ sĩ đeo ống nghe, ông nói:

- "Kéo dài chờ đợi tới 4 tiếng đồng hồ rồi đó. Dù sao tôi cũng mong được rõ đến bao giờ".

Viên Sĩ quan đáp :

- "Bác sĩ nôn nóng quá. Tôi không thấy Bác- sĩ như vậy bao giờ? "

Anh hạ sĩ chột nói:

- "Có Orcha! "

- "A ! chuyển cho tôi! "

- "Chưa được... Họ còn phải sang đường giây khác hình như là Babinitchi... hay Barsdovka...gì đó. Xin ráng chờ !...anh không ngừng lập đi lập lại câu đó! "

Viên Sĩ quan can thiệp :

- "Liên lạc được với Orcha cũng là việc đáng kể rồi. Bác sĩ thấy không, tổ chức của chúng ta thật tuyệt vời".

Anh hạ sĩ nói với vẻ bực bội :

- "Có tới bốn hay năm cuộc điện đàm trên một đường giây".

Anh ta có vẻ mất bình tĩnh trước cái ông dân sự và viên Sĩ quan mật vụ cao cấp này. Họ làm anh mất thì giờ vì vụ liên lạc với cái miền Orcha khốn kiếp đó.

- "Allô !... allô !.. Allô !... Orcha đấy phải không ? Tổng đài Sư Đoàn hả ? Allô !... anh nghe rõ tôi không ?... Allô !... Liên lạc ưu tiên từ Bá-Linh. Cho tôi nói chuyện với Babinitchi.. Barsdovka... Đại úy Barth... "

Bác sĩ Kukill thấm mồ hôi trên trán. Viên Sĩ quan châm một điều thuốc lá...

- "Tiểu-Đoàn 999 phải không ? Đại úy Barth đấy phải không?... A lô !... Có phải đúng Đại úy Barth đấy không ạ ? Có phải Barsdovka đấy không ? Đại úy Barth phải không? "

Anh hạ sĩ ra hiệu cho Bác sĩ Kukill. Ông chộp vội chiếc ống thứ hai.

- "Ai ở máy đó ạ ?... Đại úy Barth phải không? Tiểu-Đoàn Trưởng ạ ?.. Đây là Bá-Linh... Đây là Bá-Linh... A lô ! Đại úy Barth ?... "

Tại Barsdovka, Barth áp sát vào tai ống nghe của chiếc điện thoại đã chiến. Ông nói:

- "A lô !...Bá-Linh đó hả ? Chơi cái trò gì lạ vậy ? Thằng cha ngu xuẩn nào ở đầu giây đó ?... Allô !... Đây là Đại úy Barth.. Tổng đài Sư-Đoàn đó hả ? "

- "Đây là Bác sĩ Kukill ở Bá-Linh ! Xin vui lòng cho mời Bác sĩ Deutschmann vào máy... Ông hiểu rõ tôi không ?...Vâng, Bác sĩ Deutschmann, Bác sĩ Deutschmann ! Đại-Đội 2".

Đại úy Barth vừa nói, vừa nhìn Obermeier :

- "Deutschmann ? Thiên hạ điên rồi chắc? Từ Bá-Linh người ta đòi gặp một ông bác sĩ Deutschmann nào đó. Một tên lính của mình. Có chuyện đó nữa để mà phát khùng !

- "Rồi...Tôi cho gọi binh nhì Deutschmann. Chờ 5 phút".

Bên ngoài, mấy binh sĩ đang quét tuyết lên tiếng gọi :

- "Deutschmann, lên văn phòng Tiểu-Đoàn Trưởng ! Deutschmann, lên phòng Tiểu-Đoàn Trưởng ngay ! "

- "Được rồi. Trong mười phút nữa. Tao phải băng xong cái này đã".

- "Có điện thoại ở Bá-Linh gọi đó. Đồ ngu! "

- "Ở Bá.. ! "

Deutschmann vọt dậy, không chú ý tới người thương binh nữa.

Anh nói lớn :

- "Năm phút nữa tao trở lại. Giữ lấy cuộn băng chờ tao. Bá-Linh... vợ tao... Tao... "

Rồi nhảy vọt ra ngoài. Anh chạy băng qua sân tuyết làm như đặt hết cả sự sống chết vào đó.

Đâu đó có tiếng Thượng sĩ Krull :

- "Nhìn kìa ! Thằng đó nó có thể phi như ngựa.. "

Deutschmann thở hổn hển khi tới Ban Chỉ Huy Đại đội. Đại úy Barth vẫn cầm ống nghe và Trung úy Obermeier đứng nghiêng người xuống bàn. Deutschmann mắt hoa lên, miệng nói :

- "Thưa Đại úy!..."

Đại úy ra hiệu cho anh chờ và nói tiếp:

- "Alô!...Alô!... Bá Linh đó hả? Binh nhì Deutschmann có đây rồi !... Bá Linh còn đó không ?...Sao ?...Tổng đài Sư đoàn à ?...Dẹp anh đi; đồ ngu !...Cho tôi lại Bá-Linh đi ! "

Đại úy chờ đợi. Deutschmann, run rẩy, đứng tựa vào bàn. Một lúc sau, lại có tiếng nói trong máy. Đại úy Barth đưa máy cho anh. Anh nói bằng giọng vô hồn :

- "A lô !... Deutschmann tôi nghe đây... Binh nhì Deutschmann ! "

- "Đây là tổng đài Sư-Đoàn. Bá-Linh cắt mất rồi. Tôi không gọi lại được nữa. Theo như tôi cố hiểu thì có ông Bác sĩ Kukill hay Knumbill gọi đó.. "

- "Bác sĩ Kukill... "

- "Phải rồi, đúng thế đó ! Chính ông ấy gọi nói về một bà nào đó... tên là Julia gì đó... và một cái gì là huyết thanh... tôi không được hiểu cho lắm... Ông ta cũng nói cái gì chết sao đó nhưng rất là mơ hồ. Cậu có hiểu chút gì về chuyện đó không, bồ.. "

- "Anh không liên lạc lại được nữa à ? "

- "Không. Xa quá. Không làm gì hơn được nữa. Cậu có hiểu được chút ít nào không ? "

- "Có... Tôi hiểu".

Deutschmann đặt máy và nhắc đi nhắc lại với chính mình:

- "Tôi hiểu... tôi hiểu... Julia chết rồi".

Chương 18

Đại úy Barth nhìn Obermeier rồi nhún vai. Ông ta vừa nghe được là thằng cha này, mặt trắng bệch như tàu lá, vừa biết tin một người đàn bà tên là Julia đã chết. Và, nếu ông còn nhớ không sai thì hồ sơ của Deutschmann có ghi hẳn lấy vợ tên là Julia gì đó...

Chắc chắn tin này làm hấn đau khổ lắm, nhưng làm sao được bây giờ ? Trong trường hợp tương tự theo kinh nghiệm, ông biết cách hay nhất là làm cho họ bận bịu công việc. Và những người lính của Đại Đội 2 thì sắp sửa không thiếu gì công việc bận bịu. Đại úy nhìn đồng hồ rồi nói :

- "Trung úy, trong một giờ nữa, đơn vị cậu sẽ tới vị trí xuất phát. Còn anh, binh nhì Deutschmann, anh có cần hỏi gì không ? "

- "Thưa Đại úy, không".

- "Tôi rất buồn... thực sự là buồn. Nếu tôi hiểu đúng... thì tôi xin bày tỏ lời phân ưu với anh... "

- "Dạ cảm ơn ! "

Deutschmann đi ra, không chào ai, đứng giữa trời, đầu trần, áo khoác mở nút như lúc anh chạy tới. Schwanecke đi qua nhìn thấy anh, chạy vội lại và gài nút áo khoác cho anh.

- "Hê, cha nội, nom mày như cái thầy ma. Có chuyện gì vậy ? Bá Linh họ muốn làm gì mày? "

Deutschmann không đáp.

Schwanecke thận trọng nhìn ngược nhìn xuôi rồi hạ thấp giọng :

- "Lại có chuyện khốn nạn nữa hả ? Bờ này, mình tự lo liệu lấy. Đêm nay, mày hiểu không ? Chuyến này còn dễ hơn nữa... Cóc cần có cờ Hồng Thập-Tự... Sẽ sang phía bên kia... Đúng boong như mình đang cần ! Mày đi chứ ? "

Deutschmann vẫn im lặng, Schwanecke lay anh:

- "Mà sao chứ, mà có chuyện gì vậy ? Ê... mà có nghe tao không đấy ? Mà điếc rồi hả ? Có chuyện gì vậy ? "

Deutschmann lẩm bẩm :

- "Julia chết rồi".

- "Sao ?... Nếu vậy... thì mà nên chuẩn khỏi nơi này. Chẳng còn gì lưu giữ mà lại nữa. Mà sửa soạn chưa ? Chờ đó, tao sẽ giúp mà. Ờ, bỏ ời, dễ như chơi... "

Deutschmann chợt thấy mất hết ý chí, để mặc Schwanecke kéo đi. Hắn vừa đi vừa chửi thề để bày tỏ lòng mến thương mà chẳng hiểu tại sao hắn cảm thấy dành cho người bạn ốm nhóm đang ngất ngư đi cạnh hắn.

Chạng vạng tối thì đại đội 2 lên tới tuyến đầu. Trời còn nhìn rõ nhưng màn đêm đã bắt đầu phủ xám cánh đồng trắng xóa bát ngát có cánh rừng chắn ngang chân trời.

Thượng sĩ nhất Krull cũng có mặt. Ông ta hiểu sắp có chuyện gì nhưng ông không nghĩ tới. Nghĩ làm quái gì ? Chẳng còn ai có thể thay đổi được nữa vì vậy ông đành bước lóc cóc một cách bực dọc dẫu đầu đám binh sĩ giống như con bò đi đầu đàn súc vật đến lò sát sinh...

Vào xế chiều, Tania nhìn thấy những anh lính Đức mặc đồ trắng ngụy trang cho lẫn với tuyết, rời khỏi Barsdovka và thoáng chốc biến mất về phía rừng Gorki. Nàng đoán chắc Deutschmann không có trong đám người đó.

Thực ra anh là một trong những người cuối cùng rời khỏi làng, hai vai mang hai túi nặng đựng dụng cụ băng bó, Wiedeck đi trước anh, tay cầm khẩu trung liên 42. Hắn nói :

- "Đúng y như khi xưa. Cái vụ mà mình sắp làm đây đối với tao không nghĩa gì cả, nhưng cái món được cầm trong tay này thì thật tuyệt. Nếu mà muốn biết ra sao thì tao có thể nói rằng tao khoái đi lang bang với món này trong tay dù đi trong khu lúc nhúc bọn Nga hơn là cử phải đào mãi những cái giao thông hào khốn kiếp đó".

Schwaneck vai đeo tiểu liên và lựu đạn gài ở dây lưng đi trước Wiedeck lau bầu :

- "Trong năm hay sáu giờ nữa, rồi sẽ được nói đến chuyện đó".

Wiedeck không nghe anh ta vẫn tiếp tục :

- "Bồ Deutschmann ạ, nếu vụ này thành công mình sẽ chấm dứt được cái Tiểu đoàn bản thiêu này. Mà có nghĩ rằng tao không thấy khoái khi được tham dự vào vụ này không? "

Schwanecke nói với giọng châm biếm :

- "Ai mà không khoái nhỉ ? "

Deutschmann đáp để tỏ ra vẫn tham dự vào câu chuyện :

- "Tao hiểu mà".

Anh có cảm tưởng như đang đi trong đám sương mù và điều đáng ngạc nhiên là đám sương mù đó cho nhận thức rõ rệt mọi vật mà đồng thời lại tạo cho sự vật đó một trạng thái mơ hồ, xa xôi. Anh cố gắng không nghĩ đến Julia, cố gắng nghe Wiedeck để hiểu anh ta. Và anh cũng hiểu một cách trọn vẹn. Một Tiểu đoàn trừng giới là nơi tập hợp những con người chống lại luật pháp. Chắc Wiedeck ít ra cũng hiểu như thế. Vậy thì có gì tồi tệ hơn cho anh nông dân chất phát này là phải lẫn lộn với những người như vậy ? Không thể nào để cho lũ con anh có thể nói : "Ba chúng mình, kẻ phạm pháp.... Điều đó đau xót cho anh ta biết mấy ! Làm sao anh ta còn có thể, trong một trường hợp, dạy dỗ cho các con anh ta, một khi chính anh?... Ai biết đâu rằng trong Tiểu đoàn này, có những người lính chưa hề là tội phạm ? Và cũng có những kẻ chính thực là phạm nhân, như loại Schwanecke, mặc dầu hẳn ta là một gã thật cừ, có thể trông cậy được ! Phải chăng người ta đã tạo cơ hội may mắn này cho cả hai loại kẻ trên ? Có họa là điên hết !

Wiedeck mơ tưởng :

- "Nếu vụ này suôn sẻ... mình sẽ được trở về đơn vị cũ và.. ".

Schwanecke hỏi :

- "Mày tin như vậy hả ? "

- "Tại sao không ? Mày tưởng Trung úy Obermeier nói xạo à ? "

- "Không, ông ta thì chắc chắn là không rồi. Nhưng mày muốn ông ấy phải chống lại những người khác sao ? "

Wiedeck nói một cách chắc chắn :

- "Nếu không phải là thực thì ông ấy đã chẳng nói".

Nếu một Sĩ Quan như Trung úy Obermeier mà còn cố tình nói dối thì... thì... người ta không còn có thể tin vào ai được nữa. Wiedeck tin rằng mọi việc sẽ qua một cách tốt đẹp, rằng anh sẽ được trở lại và được tự do. Tự do !... Anh sẽ được một giấy phép... sẽ được trở về nhà với cặp cầu vai và huy chương. Anh ta nhớ lại lời Trung úy đã nói khi ông ở văn phòng đi ra trước lúc khởi hành. Ông cũng trang bị như mọi người : một khẩu tiểu liên đeo ở cổ, mấy trái lựu đạn gài ở thắt lưng. Ông tuyên bố :

- "Anh em ! Đơn vị chúng ta nay là Tiểu đoàn phục hồi 999. Và đây là lúc chúng ta tự phục hồi danh dự bằng một hành động vượt ngoài mức bình thường. Chúng ta sẽ thực hiện một cuộc thám sát tại hậu tuyến Quân Nga. Tôi biết đó là một công tác rất nguy hiểm, về vấn đề đó, các tiểu đội trưởng sẽ cho anh em rõ. Nhưng có một vài điều mà tôi cần nói với anh em : Tất cả những người nào trở lại sẽ được chuyển về đơn vị cũ của mình cùng với cấp bậc và buy chương trước đây. Khi đó là chấm dứt vấn đề vẫn thường gọi. Tôi biết rất có thể không còn ai trở về được. Chúng ta chẳng tạo ảo tưởng làm gì. Nhưng vấn đề tồn thất nhiều hay ít thuộc ở chúng ta. Chỉ tùy ở chúng ta mà thôi. Tôi tin rằng chúng ta hiểu nhau. Tôi đích thân chỉ huy đơn vị bởi vì tôi nghĩ rằng tôi là một người trong các anh em. Vậy thì bốn phận tôi cùng là đi với anh em. Nhưng tôi cũng sẽ trở lại, anh em có thể tin ở điều đó. Ngày mai, tôi hy vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau tất cả như lúc này đây. Bây giờ chúng ta sẽ cạn vài chai... để mừng thắng lợi của cuộc hành quân... và để tạm biệt nhau !"

Wiedeck nói:

- "Một tay đáng nể ! "

- "Ai ? "

- "Trung úy Obermeier..."

Schwanecke làu bàu : "Mong rằng mày không lầm" nhưng rồi hần vội quay lại mỉm cười và nói lại : "Mày có lý. Ông đó là một tay đàng hoàng ! "

Schwaneke suy nghĩ: Phải, Trung úy Obrmeier là người đàng hoàng. Hết sức là đàng hoàng Nếu những người khác giống như ông ta... Nếu hần không hoàn toàn thuận hảo với Trung úy Obermeier. Và rồi đột nhiên, cũng như luôn luôn trong thời gian gần đây, hần tự nghĩ hần là một tên ở ngoài

vòng pháp luật và những người như Obermeier hẳn phải coi là những kẻ thù. Hẳn tự nhủ: "A! được đứng về cùng một phe với Trung úy, với Wiedeck, Deutschmann thì tốt hơn... nhưng quá muộn rồi !"

Đại-Đội 2 tiến qua màn đêm vừa buông xuống với dáng dấp ma quái. Đi đầu, cánh trong Trung sĩ Heje là Trung úy Obermeier. Thượng sĩ nhất Krull đi với tiểu đội thứ nhì. Rồi đến Trung-sĩ Kentrltiz, một Tiểu đoàn trưởng bị giáng chức, một giáo sư âm nhạc, một luật sư, một tên móc túi, một giáo sư Trung Học, một kiến trúc sư; lại một luật sư nữa, một tên ma cô, một anh đồng tình luyện ái, một anh thợ nề, một anh hàng thịt, một cố vấn pháp luật, một tên ăn trộm, một cựu quận trưởng, một y sĩ...

Đằng trước họ, về phía những tuyến đầu, đêm tối đen và lạnh ngắt. Một hỏa châu sáng rực. Một tràng đạn liên thanh nổ.

Đứng trong cửa sổ, Tania nhìn đoàn người biến mất. Nàng còn nhìn thêm một lúc lâu rồi quay mặt về phía Barsdovka. Nụ cười héo hắt nở trên môi, nàng thì thầm:

- "Ngủ ngon nhé Michel, ngủ cho yên... ngủ cho yên... "

Lên tới những tuyến đầu, Obermeier thảo luận sơ với một Thiếu úy bộ binh. Họ so giờ trên đồng hồ rồi yên lặng ngắm phòng tuyến Nga.

Đột nhiên viên Thiếu úy hỏi:

- "Trung úy không sợ một nửa binh sĩ của Trung úy sẽ đào ngũ sao ? "

- "Tại sao ? "

- "Theo như người ta nói... thì họ là những phạm nhân... những tên Cộng sản".

- "Anh đừng nên tin tất cả những điều gì mà người ta nói với anh".

Câu nói của Obermeier làm viên Thiếu úy câm tịt.

Một lát sau, ông nhìn đăm đăm chiếc đồng hồ có dạ quang và nói :

- "Còn 20 giây.. 15 giây... 10... 5 giây. Tiến! "

Những hình thù đầu tiên vượt qua mô đất đắp chặn đạn trước hố một cách yên lặng. tiểu đội thứ nhất... cách quãng... tiểu đội thứ hai... cách quãng... thứ ba.. thứ tư... thứ năm... thứ sáu.

Trung úy Obermeier nói với Trung sĩ Kentrop:

- "Chúc cậu may mắn? "

Anh ta nghe răng trắng ớn nói : "Mọi việc sẽ suôn sẻ !" rồi biến mất cùng với các binh sĩ theo sau.

Tiểu đội thứ bảy... thứ tám... thứ chín. Đến lượt Trung úy Obermeier. Ông đảo mắt nhìn thoáng những binh sĩ và tự ra lệnh cho mình một cách yên lặng : "Đi! Chắc sẽ rắc rối ngay đây! "

Ông trèo lên mô đất đắp trước mặt. Bóng tối nuốt gọn hình thù ông. Viên Thiếu úy nói với người Trung sĩ bên cạnh :

- "Cầu cho ông công tác thành tựu ! Dù sao tôi cũng chẳng muốn ở vào địa vị ông ấy chút nào".

Ngay lúc các tiểu đội thuộc Đại đội 2 tiến vào vùng đất không người như vậy thì pháo binh Đức nhả đạn và Trung đoàn bên cạnh khởi sự một cuộc tấn công giả tạo : một kế nghi binh đã dự trù để khiến quân Nga phải chú ý vào một địa điểm khác. Du kích quân của khu rừng Gorki do Sergei chỉ huy được báo động. Họ kéo nhau ra phía bờ rừng bên kia, bỏ trống con đường ven rừng gần nhất. Trung úy Obermeier và tiểu đội của ông, Thượng sĩ Krull và Trung đội chỉ huy, Trung sĩ Hefe với 10 người, tất cả đều lội trong tuyết sâu dưới lùm cây, toát mồ hôi mặc dầu trời lạnh, miệng chửi thề nhưng không ngừng bước. Thành thạo, các tiểu đội trưởng ngừng lại để kiểm soát địa bàn. Lạc đường bây giờ là nằm chắc cái chết. Họ đã vượt qua phòng tuyến Nga và bất cứ lúc nào cũng có thể đụng với các đơn vị hậu tuyến hoặc đơn vị trừ bị.

Hàng giờ đã trôi qua và đoàn người sắp kiệt sức thì bất ngờ họ tới ven rừng.

Trung úy Obermeier nhìn đồng hồ : 1 giờ 12 phút sáng Trước mặt ông là cánh đồng trải dài với những bụi cây và một vài ngọn cây đứng chơ vơ. Phía xa, dưới ánh sáng nhợt nhạt của mùa đông đất Nga, hiện lên cảnh bao quanh của một thôn ấp. Giữa cánh rừng và thôn ấy đó, có những hình thù đen sì to lớn được ngụy trang bằng cành lá và lùm cỏ: Những chiến xa ! Schwanecke nói khẽ:

- "Trời đất ! Cả một lộ quân ! Những chiến xa T-34! Khi mà nó bắt đầu di chuyển thì phải biết ! "

Wiedeck nói chen :

- "... thì mình sẽ không còn thời giờ để mà sợ nữa".

Schwanecke nói tiếp với Deutschmann ở bên cạnh:

- "Và tất cả đồ băng bó của mày sẽ chẳng dùng làm cóc gì".

Trung sĩ Hefe nóng nảy la :

- "Câm mồm! "

Schwanecke phê bình :

- "Ồ! Xin ông đừng gắt làm gì. vấn đề là nghĩ xem phải làm gì bây giờ. Mình đã thấy rõ tất cả những gì cần biết, phải không ? "

Wiedeck nói :

- "Gần như thế".

- "Vậy thì mình chuẩn..."

Schwanecke tính rằng đã đến lúc hẳn thực hiện kế hoạch. Khi trở về, băng qua rừng, hẳn sẽ lùi lại phía sau, biến mất và chờ cơ hội thuận tiện để đầu hàng quân Nga. Công chuyện không phải là không khó khăn vì bọn Nga thường không có nhiều cách đối xử với tù binh lẻ loi. Một tràng tiểu liên tránh được nhiều điều phiền phức. Tuy nhiên, chắc thế nào chẳng có những tên Nga lấy làm hãnh diện được giải một tù binh... về phía sau cách xa chiến tuyến vì bọn họ thừa biết bọn Đức cũng không bắn chơi mà lại bắn giết...

Với anh lính Đức cũng như anh lính Nga, đi về phía sau xa chiến tuyến đều có nghĩa là được an toàn. Nhưng Schwanecke nghĩ hẳn cũng chẳng gặp cho lắm. Hẳn đã phòng xa dự trữ thực phẩm trước khi khởi hành. Vì vậy hẳn không có ý định tự xuất hiện vô ích quá gần mục tiêu.

Trong khi hẳn đang suy tính thì một... hai... ba pháo hiệu màu xanh lục vút lên nền trời đêm tạo cho khuôn mặt những người lính một màu thây ma.

Cùng lúc đó, những khối sắt khổng lồ băng đi như những con kiến vùng chạy vì chân người đụng phải. Tiếng gầm vĩ đại vang dội lên, bao trùm đêm tối. Những xích sắt lạnh ngắt bắt đầu quay, những cành cây ngụy trang rơi xuống. Ít ra cũng đến hàng năm chục chiến xa diễu hành như vậy bên ven rừng và những binh sĩ Đức cố vùi sâu mình dưới tuyết, nhìn những chiến xa đi qua với nỗi khủng khiếp.

Schwanecke la lên :

- "Trời đất, thế là bọn mình bị hãm vào tử địa".

Deutschmann hỏi :

- "Mày nói sao?"

- "Mày không nhìn thấy à ? Bọn nó băng qua rừng để tấn công phòng tuyến của ta và nó sẽ nghiền nát ! Chúng ta rơi đúng vào lúc khởi đầu một cuộc tấn công ! "

Trung-sĩ Hefe run rẩy hỏi:

- "Làm thế nào đây ? Làm thế nào đây? "

Schwanecke nói tiếp :

- "Và bộ binh sẽ tới ngay bây giờ.. "

- "Sao thế? "

- "Bộ binh bao giờ cũng đi theo chiến xa. Nếu bọn nó tóm được mình ở đây... "

Wiedeck nói:

- "Cầu Chúa che chở cho một bọn mình! "

Schwanecke bào Trung sĩ Hefe.

- "Kìa, chỉ huy trưởng ra lệnh đi chứ ! "

Nhưng Trung sĩ Hefe chưng hửng như trời trồng, đaug nhìn những chiến xa Nga diễu hành qua. Anh cảm thấy bất lực không tính toán được gì nữa, sự việc xảy ra ngoài tầm hiểu biết của anh. Ngay còn ở chiến trường trên đất Pháp, anh chỉ thấy một vài chiến xa địch và chỉ trong chốc lát là bị hạ. Còn ở đây, trên đất Nga, tất cả đều khác hẳn..Wiedeck nói;

- "Chạy đi thôi ! "

Trung sĩ Hefe mặt như còn dán vào những chiếc chiến xa, đứng dậy và vùng chạy. Các binh sĩ cũng lao theo anh. Họ phải băng trở lại khu rừng bằng con đường đã tới khi trước. Chuyện đó không khó khăn lắm vì họ đã vạch sẵn một con đường mòn. Nhưng qua rừng rồi, về phía bên kia, chắc sẽ gặp tình trạng đặc biệt. Chỉ trong chốc lát là những chiến xa Nga sẽ dàn ra. Mặt khác phòng tuyến Nga sẽ được bố trí chặt chẽ. Họ sẽ phải lườn qua những chiến xa, vượt qua những phòng tuyến đó. Không có cách nào thực hiện nổi nhiệm vụ đó. Tuy nhiên, họ vẫn chạy, không ai có ý nghĩ nhỏ

nào về tình trạng trên cũng như những người thuộc các Tiểu đội khác của Đại-Đội 2 trong cùng một hoàn cảnh như vậy.

Trước bình minh thì họ tới được bìa rừng phía quay về phòng tuyến Đức. Đa số các Tiểu đội khác cũng tới cùng lúc với Tiểu đội của Trung sĩ Hefe. Người nào người nấy đều kiệt sức, thở hổn hển, nhào mình xuống tuyết. Và họ đều nhìn thấy cảnh mà họ đã dự đoán: Các chiến xa đã dàn ra giữa khu rừng và những phòng tuyến đầu của Nga !

Trung úy Obermeier cùng với Bartlitz tiến bước trong đám tuyết mềm. Đột nhiên, những đèn chiếu sáng rực, soi tỏ tất cả khoảng cách phía trước. Một toán nhiều bóng người nhào vội xuống đất nhưng không đủ nhanh nhẹn cho kịp...

Bartlitz nói:

- "Bọn mình đó... Chắc chắn là tụi nó muốn vượt qua... "

Trung úy Obermeier quan sát rồi hỏi như than vãn :

- "Trời đất ! Sao tụi nó chậm lại như vậy. Làm như còn muốn kiếm hoa thơm cỏ lạ nữa ".

Bartlitz đáp bằng giọng nghiêm nghị:

- "Bởi vì họ không hiểu rõ ở mặt trận Nga phải hành động ra sao. Mà họ hiểu sao được? Người ta có dạy họ bao giờ đâu ! "

Nhiều bóng người khác từ trong rừng chạy ra, tiến thật mau. Họ đội mũ lông, tay mang Tiểu liên với những băng đạn lớn hình tròn. Bartlitz kêu lên:

- "Quân Nga.. ".

Một tràng trung liên Đức nổ vang. Những bóng người bổ nhào xuống đất. Có một vài bóng ngã sục xuống.

Trung úy Obermeier thất vọng nói :

- "Đồ ngu... bắn như thế để lộ mục tiêu rồi còn gì ".

Một chiến xa Nga quay pháo tháp. Có tiếng đại liên Nga nổ khô khan lẫn với tiếng trung liên Đức và rồi tiếng súng Đức im bật ngay. Một vài binh sĩ Đức đứng dậy giữa luồng ánh sáng đèn chiếu của chiến xa, tay giơ cao lên đầu. Nhưng đại liên Nga vẫn tiếp tục bắn và một vài khẩu tiểu liên cũng góp tiếng.

Binh sĩ Đức ngã gục người này tiếp người kia.

- "Trời ơi ! "

Bartlitz nhận định.

- "Bây giờ mình đã biết cái gì đang chờ mình rồi. Phải cố mà tiến lên. Bộ binh của nó chẳng mấy chốc sẽ tới. Nếu mình bị bắt... Trung úy hiểu chứ ? "

Cách đó năm, sáu chục bước, cùng lúc đó Wiedeck cũng nói với Trung-sĩ Hefe :

- "Bắt buộc mình phải vượt qua. Lúc này, trời còn tối nhưng cũng không được bao lâu nữa. Tụi nó đâu rồi ? "

Hefe đáp :

- "Tao cũng không biết".

- "Deutschmann ! Schwanecke, Moldets đâu? "

- "Tao làm sao biết được ! Chắc lụi nó còn ở phía sau... "

Vấn đề đó đối với Hefe không cần thiết. Điều ước mong duy nhất làm bận tâm là ra khỏi được cái lò sát sinh này, về được phía sau phòng tuyến Đức. Đúng thế, nhưng bằng cách nào đây ?

Wiedeck hỏi :

- "Tao có nên chạy về phía trước không ? "

- "Ừ, chạy đi, thử xem ! "

Trước khi băng mình đi, Wiedeck nhận thấy bên trái, về phía Gorki có một hàng dài khinh binh Nga. Không còn chậm trễ được nữa ! Cùng lúc đó, các chiến xa lại hoạt động.

Những chiến binh địch từ giao thông hào vọt lên, hét lớn, bắn ác liệt, và xông vào các vị trí quân Đức. Thế là, hỏa ngục khởi diễn. Pháo binh khai hỏa. Những khẩu trọng pháo chống chiến xa gầm hét. Những vệt lửa dài sáng rực trong đêm.

Hai... bốn... bảy chiến xa nổ tung và cháy như những bó đuốc vĩ đại nhưng các chiến xa khác vẫn tiến, máy nổ gầm gừ, nòng súng nhả đạn tới tấp.

Phía sâu trong rừng một chút tại một điểm vừa đủ nhìn thấy đồng bằng phía trước, Deutschmann và Schwanecke nằm sau một thân cây lớn bị chặt

gục, trong một vị trí tương đối an toàn.

Schwanecke nói:

- "Khi mà bộ binh của nó chưa tới thì ở đây mình cóc sợ gì cả. Chiến xa của nó chẳng làm gì được mình".

Deutschmann lầm bầm:

- "Quân địch đã tới những tuyến đầu của bên mình rồi".

- "Cái đó đã hẳn rồi. Mà còn tin tưởng ở gì nữa đây? Một số lơ thơ bên quân mình không thể nào chịu đựng nổi trận pháo kích này".

- "Mình phải làm sao bây giờ ? "

- "Hãy bình tĩnh! Để cha già Schwanecke này xử thế cho. Với hai thằng bọn mình, chiến tranh coi như đã hết. Tao có cảm tưởng đây là lần chót chúng mình chơi đóng trò chiến tranh ! "

Bên bìa rừng. Thượng sĩ nhất Krull nằm trong hố với Trung sĩ Kentrop cố gắng thu mình càng nhỏ bé lại càng tốt, thở hổn hển vì sợ hãi. Thôi thế là chết. Không thể nào ra khỏi nơi này ! Trung sĩ Kentrop nói:

- "Này, ông lớn, vững tâm lại một chút".

- "Thế là chết... thế là chết hết..."

- "Ê, đừng hốt hoảng! Hãy bình tĩnh chờ coi".

- "Thế là chết... chết... chết... "

Wiedeck là người đầu tiên vùng chạy về phía phòng tuyến Đức. Những đèn rọi đã chuyển hướng về phía trước. Bóng đêm trở lại tối đen dù bình minh sắp lên. Anh ta vừa chạy như một người điên, vừa nghĩ tới vợ, con rồi tự nhủ mình phải tiếp tục chạy dù tim có phải đập đến vỡ tung...

Trung sĩ Hefe nhìn theo anh ta, rồi đứng dậy và cũng vùng chạy. Trung úy Obermeier nói:

- "Ông hãy ở lại đây, ộng Bartlitz. Tôi đi đây ! "

Bartlitz đáp:

- "Thưa Trung úy, cho phép tôi đi trước".

- "Không, đó là quyền của tôi. Và... tôi rất buồn.. "

- "Vì sao? "

- "Vì chuyện chúng ta bị như thế này... tôi buồn vì thấy ông phải ở trong Tiểu đoàn trừng giới... Thưa Đại-Tá... "

- "Đừng nói chuyện đó nữa... Tôi không còn là Đại-Tá và tôi tin rằng tôi không mong mỗi được trở tại cấp bậc đó nữa".

- "Tôi đã hiểu để mến phục ông... tôi là... "

Một nụ cười thoáng trên môi Bartlitz:

- "Nếu tất cả sĩ quan đều như ông... tất cả những chuyện này đã chẳng xảy ra. Mà ông vừa gọi tôi là: Thưa Đại-Tá. Ông đã gọi thế một cách đứng đắn đấy chứ? "

- "Dạ... đúng như vậy ! "

- "Vậy thì, tôi ra lệnh cho ông để tôi đi trước. Trong quân đội xưa là phải như vậy: người cao cấp nhất đi đầu. Tạm biệt, anh bạn nhỏ... Anh hãy đi ra chỉ khi nào anh tin là thuận tiện nhất. Và đừng có quên điều này ít nhất phải có một người về được! Muốn sao thì sao, phải có một người trở về ! "

Ông đặt bàn tay lên vai viên Trung úy, đứng dậy và lao mình về phía trước, người cúi xuống, đôi chân loạng choạng, hai tay ve vẩy, thừa biết rằng mình khó thoát khỏi số phận đã định. Trung úy Obermeier chờ thêm vài phút. Những chiến xa Nga đã vượt qua phòng tuyến Đức. Những du kích quân và bộ binh Nga đã quét sạch giao thông hào phía sau họ. Họ không có bắt giữ tù binh. Mà gần như họ cũng chẳng tìm thấy tù binh mà bắt giữ. Binh sĩ Đức đã biết rõ ràng số phận dành cho họ nếu bị rơi vào tay du kích quân.

Trung úy Obermeier lao vào tuyết trắng, đi qua những hình thù nằm thẳng đuồn mới trước đây còn là binh sĩ dưới quyền ông, đi qua những xác chiến xa còn cháy đỏ. Trong đời ông, chưa bao giờ ông chạy nhanh như thế. Dịp may mắn để lần về phòng tuyến Đức thật quả nhỏ nhoi. Không phải ông không rõ điều đó nhưng ông phải lợi dụng lúc hỗn loạn, lợi dụng còn bóng tối. Khi bình minh lên rồi thì dịp may mắn đó tan như mây khói. Mà điều cần thiết là phải có một người trở về được.

Đột nhiên phía bên cạnh ông thấy một bóng đen lù lù tiến tới ông. Một chiến xa ! Chiếc đèn rọi nhỏ bật sáng... Chùm ánh sáng chiếu đúng vào

Obermeier sững sờ, cứng nhắc như pho tượng, hai tay đưa về phía trước như muốn bổ nhào xuống.

Nhảy vọt hai bước, ông ra khỏi luồng ánh sáng và vụt chạy ngoằn ngoèo

trong khi khẩu đại bên nổ đòn phía sau. Tim đập muốn vỡ lồng ngực, ông nghĩ tới một cái hố, trong khi mồ hôi chảy như suối trên mặt, phải tìm được một cái hố... một chỗ trú ẩn cá nhân... một lỗ bom... một giao thông hào...

Wiedeck cũng nhìn thấy chiếc chiến xa thuộc hậu đội địch quân đó. Anh nhảy vào chiếc hố đạn trọng pháo và cúi đầu xuống. Ở nơi đó, anh cảm thấy tương đối an toàn. Dù sao tụi binh sĩ trên chiến xa cũng không thể nhìn ra anh. Anh đã tới được vùng đất không người trước đây và đã vượt qua được một đoạn dài của con đường dẫn tới chỗ thoát hiểm.

Bất thành linh, một thân bình thật nặng đè ập lên anh. Có hai cánh tay ôm lấy vai anh. Anh kêu lên :

- "Bỏ tao ra, đồ con lừa ! "

Người kia nói :

- "Tao, Bartlitz đây. Xê ra một chút... Wiedeck đấy hả mà ? Đủ chỗ cho hai đứa mà".

- "Chỉ mong sao cho bọn nó không nhận ra mình".

Một lát sau, lại một người thứ ba rớt xuống chỗ hai người như bị bắn từ đâu tới. Wiedeck muốn ngừng đầu lên xem là ai nhưng có hai bàn tay chặn lại. Có tiếng nói rít lên :

- "Đừng có thò đầu ra".

- "Có phải Trung úy đó không ? "

- "Ừ, ngậm miệng lại ! "

Bartlitz thì thầm :

- "Rồi mình cũng lại gặp nhau".

- "Im lặng! "

Co quắp trong khoảng chật hẹp, họ lắng tai nghe. Có tiếng giầy xích sắt chiến xa kêu lách cách ở bên cạnh và tiếng máy rú lên. Luồng ánh sáng

của chiếc đèn rọi soi móc bóng đêm, ngừng lại trên lưng Obermeier hơi nhô lên khỏi mặt đất.

Viên Trung úy khẽ nói:

- "Nó tìm ra mình rồi".

Wiedeck nói:

- "Thế là phèo !.. ".

Trung úy Obermeier tiếp :

- "Chưa đâu. Nó không bắn... Nó muốn nghiền nát mình. Khi nào nó tới thật gần... "

Ông không nói nốt, hai người kia đã hiểu.

Tiếng xích sắt lách cách tới thật gần. Trung úy Obermeier kêu :

- "Nào ! "

Cả 3 người vọt ra khỏi hố và phân tán ngay tức thì.

Chiếc chiến xa đi qua trên miệng hố, ngừng lại và xoay mình tại chỗ. Nấp pháo tháp mở ra, mọi chiếc đầu thò lên. Lập tức khẩu đại liên bắt đầu khạc đạn.

Bartlitz trúng đạn trước nhất. Ông ta đột nhiên ngừng chạy và ngã gục.

Rồi đến lượt Wiedeck. Anh ngã sấp mặt xuống. Tay chân còn dẫy dựa một lát, thân hình giật lên hai, ba lần... rồi bất động. Không có một chỗ ẩn nào nữa. Trung úy Obermeier vừa chạy vừa cầu nguyện. Đạn đại liên cày tuyết quanh ông. Tiếng đại liên chợt im và một viên đạn trái phá nổ bên cạnh ném tung ông sang một bên. Vọt dậy, ông tiếp tục chạy. Một phát đạn nữa, lần này trúng cánh tay ông. Bọn Nga bắn trọng pháo. Ông trở thành mục tiêu di động tuyệt diệu đối với họ.

Viên đạn trái phá thứ ba nổ tung trúng ngay vào người ông.

Chương 19

Bá-Linh.

Ngược với mọi sự chờ đợi, chất actinite của Bác sĩ Deutschmann đã chứng tỏ các tác dụng. Julia tỉnh lại dần dần. Tim nàng đã đập khá hơn, tình trạng chung tiến triển khả quan trông thấy. Giáo sư Burger và bác sĩ Wissek đã theo dõi sự tiến triển đó với sự ngạc nhiên và hoài nghi. Họ đã trù tính những kế hoạch cho tương lai, những kế hoạch xoay quanh chất actinite. Một phát minh một ân phước.

Bác sĩ Kukill không rời khỏi đầu giường Julia, một lần đầu tỉnh lại được một vài phút, Julia đã nhìn thấy mặt ông ta với những nét mệt mỏi. Nhờ sự giao thiệp rộng, ông ta đã vận động mang từ Thụy sĩ về một chất thuốc mới của Auh-Mỹ gọi là chất "trụ sinh" để tiếp tục chữa trị cho nàng. Chất actinite đã dùng hết và người tìm trong phòng thí nghiệm của Deutschmaan những máy móc khả dĩ chế tạo được thêm nhưng hoàn toàn vô ích. Vậy thì phải gọi gấp Deutschmann trở về Bá-Linh để anh có thể tiếp tục khảo cứu và chế tạo chất thuốc kỳ diệu đó. Julia thì còu lâu mới có thể làm được công việc đó. Mặc dầu nàng đã thoát chết nhưng nàng vẫn còn phải nằm liệt giường hàng tuần, hàng tháng ; ấy là chưa kể còn lo bệnh tái phát.

Nhiều khả năng không thể ngờ tới đang đón chờ. Dù có mất một hay hai năm đi chăng nữa để đi tới việc sản xuất một số lượng lớn lao chất actinite thì việc chữa trị những bệnh nhiễm độc cũng sẽ tiến được một bước khổng lồ. Và chính những người binh sĩ sẽ được thụ hưởng trước nhất. Chiến tranh là vấn đề quan trọng trên hết, vì vậy không có gì lạ nếu những y sĩ nghĩ ngay tới những thương binh trước hết.

Khi Julia tỉnh lại và nhìn thấy bộ mặt của Bác sĩ Kukill cúi xuống, cặp mắt của nàng còn ngơ ngác lơ lơ chỉ mới nhận ra ông ta một cách mơ hồ.

Cặp môi nàng đung đập như không để lọt ra tiếng nào nghe được. Bác sĩ Kukill cúi sát xuống nữa và cuối cùng mới nghe thấy :

- "Có chuyện gì thế ? Tôi ở đâu... đây ? "

Ông đáp.

- "Bà đau nặng lắm. Nhưng bây giờ bà khá nhiều rồi ".
- "Có... có chuyện gì... xảy ra... với... "

- "Bà Julia, xin bà đừng nói. Bà ngủ đi. Cố gắng ngủ đi ! "

Hình như trí nhớ vụt trở lại với nàng. Nàng muốn ngồi dậy nhưng chỉ

thấy tấm thân tiều tụy run rẩy một lúc lâu.

- "Cuộc thí nghiệm... có... có...? "

- "Có. Thành công rồi. Bà hãy nghỉ ngơi đi. Tôi xin bà ! "

- "Thế ông đã... Thế ông đã... anh Deutschmann... "

- "Vâng. Tôi sẽ lo cho ông ấy trở về. Tôi xin hứa với bà. Tôi đã... tôi đã lo liệu vận động các nơi cần thiết. Bà đừng lo ngại gì cả. Và nếu bà muốn được ngủ yên (ông nuốt nước bọt) tôi sẽ nói cho bà biết một chuyện này khiến bà rất vui... "

- "Chuyện gì.. chuyện gì... thế ? "

Ông ta nói dối :

- "Tôi đã nói chuyện với ông nhà. Không, không phải như bà nghĩ đâu (Ông sợ hãi khi nhìn thấy Julia rung động), ông ấy vẫn còn ở bên Nga. Tôi đã điện thoại cho ông ấy, ông ấy bảo tôi là vẫn được mạnh khỏe và ông ấy... ông ấy dĩ nhiên rất mừng được trở về... "

- "Anh ấy... có... có biết... không? "

- "Không... Tôi không muốn làm ông ấy lo ngại, vẫn còn có thời giờ để cho ông ấy biết sau".

- "Xin nhờ ông... "

Nàng khép mi mắt lại và những lời nói tiếp biến thành tiếng thì thầm không thể hiểu nổi nhưng rồi ngay khi đó nàng lại mở mắt và nói rõ ràng trong khi một nụ cười mãn nguyện làm rạng rỡ khuôn mặt:

- "Xin nhờ ông... điện thoại lần nữa... bảo anh ấy... bảo anh ấy... rằng tôi rất sung sướng... rất sung sướng... "

Bác sĩ Kukill cố gượng nói :

- "Vâng, vâng, tôi sẽ điện thoại cho ông ấy. Tôi sẽ bảo ông ấy như vậy".

Nhưng Julia không còn nghe nữa. Nàng lại ngủ thiếp đi.

Lần này, phải làm gấp. Bác sĩ Kukill lại kêu gọi đến viên Sĩ quan mật vụ cao cấp để dẫn ông đến tổng đài điện thoại quân đội. Sau một giờ rưỡi, thì liên lạc được với Orcha nhưng không thể đi xa hơn. Đầu giây kia cho biết mặt trận hiện đang lộn xộn. Quân Nga đã chọc thủng phòng tuyến. Bộ tham mưu Sư Đoàn sắp phải rút lui. Thế mà lại còn có người ở Bá-Linh đòi nói chuyện với một anh Deutschmann nào đó tại cái xứ chắc chắn đã ở trong tay địch quân ! Tiểu đoàn trừng giới 999 à? Tình trạng của tiểu đoàn ra sao à ? Liệu người ta có để cho họ yên đừng quấy rầy không? Tiểu đoàn đó không còn nữa. Bị thanh toán rồi. Hết. Ai hơi đâu mà lo đến tiểu đoàn đó trong khi bao nhiêu Tiểu đoàn khác cũng đã bị tan tành ? Tại Orcha, lúc này, người ta còn có nhiều lo âu khác hơn. Đúng như thế, bị thanh toán ! Không còn có tin gì về tiểu đoàn đó nữa ! Chấm dứt ! Bác sĩ Kukill mặc ống nói và khẽ nói: Vậy rồi đó, bị thanh toán. Thanh toán, điều đó có nghĩa là bị giết hoặc bị bắt làm tù binh, cả hai trường hợp thì trên thực tế cũng chẳng khác gì nhau. Tính sao đây? Một điều chắc chắn là: Không nên nói cho Julia chuyện đó khi mà nàng chưa thoát khỏi nguy hiểm. Rồi sau đó hãy hay. Riêng đối với ông thì không còn điều gì đáng trách, ông đã làm tất cả mọi điều trong quyền hạn của ông. Ông đã sửa soạn con đường trở về Bá-Linh cho Deutschmann. Trở về một cách hợp pháp. Nếu... nếu Deutschmann bị chết thì ông không chịu trách nhiệm... Chắc chắn rồi Julia cũng khuây khỏa. Không phải là ngay lập tức đâu ! Nỗi buồn tang tóc sẽ kéo dài một, có thể là hai năm... nhưng thời gian sẽ hàn gắn mọi vết thương, ông sẽ chờ đợi. Ông sẽ tỏ ra là một người bạn tận tụy, ân cần và sẽ đưa nàng trở lại cuộc sống một cách không ngờ tới. Và rồi, nàng sẽ nhận ra là nàng đã hiểu lầm về ông... và rồi... ông nói với viên Sĩ quan đang ngả người trên ghế:

- "Lại đây".

Viên sĩ quan hỏi :

- "Thế nào ? "

Bác sĩ Kukill nhún vai.

- "Hình như đã bị thanh toán".

Ông không cần nói thêm điều gì khác, viên sĩ quan đã hiểu.

Những chiến xa Nga đã lăn bánh trong vùng Barsdovka.

Họ đã chọc thủng các vị trí của Đức, nhưng đồng thời với họ, những du kích quân ở trong rừng do Sergei và Tartoukine cầm đầu đã tràn vào làng.

Bác sĩ Bergen và y tá Kronenberg đã thoát được với một phần thương binh. Họ lao về phía hậu tuyến trên những chiếc xe vận tải cuối cùng, vừa ngỡ ngàng lại vừa yên tâm trước thái độ bình tĩnh của những pháo thủ khi họ đi qua các vị trí của những người lính này. Đây là những người đã từng chứng kiến nhiều cảnh khởi sự kinh hoàng như cảnh này. Quân Nga chọc thủng phòng tuyến à? Phiền phức thực đấy... nhưng rồi sao ? Rồi những đơn vị trừ bị đầu tiên đã hối hả tới để chuyển sang phản công. Bác sĩ Bergen cùng đoàn xe bị đẩy lui sang cạnh đường, nhìn những chiến binh của một tiểu đoàn xung phong trên xe đi qua, người nào mặt cũng bình tĩnh, thản nhiên, súng đặt trên đầu gối, mặc quân phục ngụy trang, đội nón sơn màu trắng, vừa hiền hòa lại vừa dễ sợ. Với đôi chút xấu hổ, Bác sĩ tự hỏi không biết cuộc chạy trốn của ông có chính đáng hay không. Điều đó đã được chứng minh.

Quân Nga không tiến tới Barsdovka nhưng quân du kích đã vào làng đó và như ở mọi nơi họ đã mang đến sự chết chóc và tàn phá, Bác sĩ Hansen đã ở lại nơi này với những thương binh không di tản được gồm những người thuộc tiểu đoàn của ông thêm một số khác thuộc một vài đơn vị bộ binh bị đẩy lui khỏi vị trí của họ. Họ nằm đầy một nửa kho lúa, mắt lo ngại nhìn ra cửa nơi quân Nga có thể tiến vào bất cứ lúc nào. Bác sĩ Hansen đi quanh các giường và ổ rơm, khuyến cáo mọi người bình tĩnh và tin tưởng, làm mọi người yên tâm vì sự hiện diện của ông.

Lá cờ Hồng Thập Tự treo ngoài cửa ra vào, im lìm vì trời không có gió. Thương binh đã nghe thấy từ lâu tiếng gầm rú của động cơ chiến xa và

những tiếng nổ rời rạc. Đột nhiên, họ nhận ra tiếng nói, tiếng la và những tràng tiếng cười.

Bác sĩ Hansen bắt đầu ra lệnh cho mọi người và ông từ từ đi ra cửa.

Khi ông mở cửa, người du kích đầu tiên mà ông gặp là Tartoukine. Tên này, tia mắt tàn nhẫn, nâng khẩu tiểu liên, nhả tràng đạn vào lá cờ Hồng Thập Tự treo cao trên đầu viên y sĩ. Hắn mỉm cười nhưng nụ cười lại tắt ngay, ở đây có lính Đức và trong đám đó, có thể có tên đó, kẻ thù bất cộng của hắn. Hoặc nó đã bị thương ? Điều đó không quan trọng !... Và nếu hắn không tìm ra được tên đó thì ít ra hắn cũng có thể xả nổi cảm hờn vào lũ Đức khốn kiếp này. Họ là những thương binh à?... Hừ ! Trước khi bị thương, họ đã bắn vào anh em hắn, đã giết anh em hắn, đã... Họ sẽ phải đền tội !

Người hắn hơi cúi xuống, súng đã sẵn sàng, hắn tiến về phía viên y sĩ nhỏ nhắn, mặt thản nhiên vẫn đứng chắn ngang lối vào kho lúa. Hắn vừa tiến bước

vừa bảo :

- "Ê, xê ra! "

Bác sĩ Hansen nhận ra tên giúp việc người Mông Cổ khi trước bèn nói :

- "À thì ra anh.. "

Nhưng Tartoukine nóng nảy ngắt lời :

- "Tránh ra mà! "

Bác sĩ Hansen đáp :

- "Không".

- "Không à ? "

Một nụ cười độc ác hiện trên môi anh du kích. Hắn nâng khẩu tiểu liên chĩa vào ngực viên y sĩ và nhắc lại:

- "Không hả ? "

Bác sĩ Hansen biết rõ sự đe dọa chết chóc đó. Tartoukine sắp bắn. Tuy nhiên Bác sĩ không cử động và trong giây phút ngắn ngủi đó, ông đã vượt được lên cả chính lòng mình. Ông sợ, sợ khủng khiếp, nhưng không hề để

lộ ra. Mặt lạnh lùng, pha chút khinh bỉ, ông nhìn thẳng vào Tartoukine đang mỉm cười trở lại...

Bỗng có tiếng thét từ ngoài đường :

- "Ngưng lại !"

Nụ cười của Tartoukine chợt tắt. Quay đầu lại, mắt giận dữ, hắn nhìn về phía tiếng nói.

Thủ trưởng Sergei lững thững tiến lại gần, khẩu tiêu liên cặp dưới nách, hỏi Tartoukine bằng tiếng Nga :

- "Mày định làm gì vậy ? "

Tên Mông cổ nhún vai không đáp. Sergei hỏi tiếp giọng gay gắt:

- "Ê ! nói đi ! mày định làm gì ? "

Tartoukine nói:

- "Nó không để cho tôi đi vào".

- "Và mày định giết nó, hả ? "

- "Nó là thằng Đức".

- "Thế không phải là mày đã biết nó từ lâu rồi sao ? "

Sergei hỏi tiếp mắt không rời khỏi Tartoukine làm tên này quay đi :

- "Sao? Mày không quen biết nó từ lâu rồi à? "

- "Có".

- "Thế mày coi như thế nào ? "

- "Nó là một tên Đức ! "

- "Còn mày thì một thằng ngu bần tiện ! Mày cũng chẳng hơn gì bọn Đức! Nó làm gì mày? Nó đã làm gì một người trong chúng ta? Không. Nó đã chữa cho dân quê ta khi họ đau ốm. Tao còn nhớ rõ chính nó băng bó cả cho mày nữa. Vậy mà mày muốn giết nó ? Xéo đi, đồ con heo ! Cút khỏi mắt tao ! "

Tartoukine răng nghiến chặt, bỏ đi.

Bác sĩ Hansen nói :

- "Xin cảm ơn ".

Sergei đáp, giọng còn đầy phần nộ :

- "Thôi được, tránh ra".

- "Ông định làm gì ? "

- "Tôi đã nói tránh ra ! "

Bác sĩ Hansen tránh sang một bên và nói:

- "Nếu ông không tới.. " .

Sergei sấp bước vào trong kho lúa, chợt dừng lại quay đầu nhìn ông thật lâu rồi hất đầu về phía chiếc cửa che khuất những thương binh và nói:

- "Nếu thế thì tất cả những người đó đều chết hết. Tôi biết rõ như vậy. Thường thường chẳng mấy ai can thiệp để ngăn chặn chuyện đó. Đó là điều xảy ra bên phía các anh cũng như bên tôi. Bây giờ đi theo tôi ! "

Tất cả những thương binh đều bị bắt làm tù binh, Bác sĩ Hansen đứng đầu sò.

...Chiến tranh cũng tràn qua căn lều của bà cụ Marfa. Những chiến xa diễu hành trước nhà bà cụ thành một hàng dài ảm đạm. Tania đứng sau cửa sổ nhìn chiến xa chạy qua. Nàng đau xót khôn tả suy nghĩ: "Họ đã bắt mất anh Michel, họ đã tàn phá hạnh phúc của ta.. ta thù ghét bọn họ... ta căm hờn bọn họ"!

Nhưng chính nàng cũng không hiểu rõ nàng thù ghét cái gì, Quân Đức? Quân Nga? Chiến tranh? Định mệnh của nàng?...Hay là nàng thù ghét sự yếu đuối và tình yêu của nàng đối với anh lính ngoại quốc? Nàng không quay lại khi cánh cửa đột nhiên mở phía sau nàng, để lọt một luồng gió lạnh ngắt, nhưng nàng biết ngay một cách chắc chắn ai đã vào nhà. Trong phút giây, nàng có chút hy vọng phi lý là mình đã lầm nhưng rồi tiếng nói của Sergei làm nàng hiểu rằng nàng sẽ không thoát khỏi số phận. Sergei hỏi bằng giọng hằn học:

- "Chính mày đó hả ? "

Tania gục trán vào cửa kính, không đáp.

- "Quay lại ! "

- "Để làm gì? Anh tới giết tôi thì cứ giết đi! "

- "Mày làm gì ở đây, trong nhà bọn Đức ? "

Giọng của Sergei run lên. Hắn bước nhanh lại gần, nắm vai nàng và buộc nàng xoay lại. Tania hỏi một cách châm biếm:

- "Bà cụ Marfa thành người Đức từ bao giờ đó nhỉ? "

Hắn im lặng, nhìn nàng với cặp mắt tàn nhẫn.

- "Thôi, anh giết tôi đi... đừng hỏi lời thôi ! "

- "Mày đã chạy theo nó hả? Mày đã ngủ với nó tại đây, trong khi chúng tao... (Hắn lắc nàng thật dữ dội) Tại sao mày làm thế? Tại sao ? "

Nàng nhắm mắt trả lời từ tốn:

- "Tôi yêu anh ấy. Anh không biết điều đó sao ? "

Sergei ngần ngừ. Phía ngoài vang lên tiếng la, tiếng cười bọn thuộc cấp của hắn tràn vào làng, những tên cuồng nhiệt đang đi tìm lính Đức, đang thèm khát tàn sát, thèm khát thấy máu đỏ. Hắn gần như cảm thấy ghét bọn chúng. Hắn là một sĩ quan và không thuộc cùng loại với bọn chúng. Dĩ nhiên là phải thù ghét quân Đức, phải đuổi họ đi... nhưng điều đó không loại bỏ những tình cảm nhân đạo. Đã đành cần phải trừng phạt những tên tội phạm và không có hình phạt nào là quá nghiêm khắc nhưng không nên tự làm điều gì mất cả danh dự... Ai là những tội phạm?... Thì chính Tania là một !

Cánh cửa lại mở kêu lách cách. Anh không lẽ Micha nhào vào bên trong, mắt long lanh, miệng tươi cười. Anh ta kêu lên :

- "Thưa đồng chí Trung úy, bọn Đức đã bị thanh toán hết. Chúng tôi đã đuổi hết bọn chúng... Bây giờ mình có thể rời đi ! "

Ngay lúc đó, anh ta nhận ra Tania và miệng anh há hốc một lúc rồi mới nói:

- "Mày? "

Tania rùng mình. Nàng sẵn sàng để chết nhưng khi nghe tiếng "Mày" đó, nàng cảm thấy ớn hơn là cả cái chết.

Micha lau mặt đầy mồ hôi và nói :

- "Thưa đồng chí Trung úy, đồng chí định sẽ xử nó sao? "

- "Mình sẽ xử như thế nào đây? "

Micha nói lớn nhưng cặp mắt anh ta không phản ánh sự tức giận mà anh ta cố tạo ra.

- "Nó đã phản bội bọn mình! "

- "Ừ... ừ... "

- "Đồng chí cho em mần thịt nó đi ! "

Tania lùì lại, lùì lại mãi cuối phòng. Chưa bao giờ nàng nhìn thấy cặp mắt nào ghê gớm hơn cặp mắt của hãn không rời khỏi nàng.

Nàng lẩm bẫm :

- "Không... Anh giết tôi đi, nhưng đừng làm như thế... đừng làm thế...

"

Micha nhắc lại:

- "Đồng chí cho em nhé? Đồng chí chờ gì nữa? Sự việc đã rõ ràng : Nó đã phản bội mình ! "

Sergei nói :

- "Ừ, sự việc đã rõ ràng.. ", rồi quay đi ra.

Đúng lúc đó, cuộc phản công của quân Đức khởi sự.

Cuộc phản công không sung mãn cho lắm, nhưng được thể hiện quyết liệt do sự sợ hãi và bản năng sinh tồn. Một số đơn vị trừ bị eo hẹp và một số khác được vội vã tập hợp tung ra phía trước với đại pháo xung phong, chống chiến xa và lựu đạn. Sự đe dọa đã rõ rệt. Nếu quân Nga chọc thủng được phòng tuyến, mở rộng đột phá khẩu, tiến sâu về phía tây thì những lực lượng quan trọng có thể bị bao vây và cả mặt trận lâm nguy. Vì vậy chính không quân cũng phải tham chiến với phóng pháo cơ nhào xuống thả bom và khu trục cơ yểm trợ cho bộ binh.

Quân Nga phải rút lui. Nhiều chiến xa bị cháy. Những chiếc khác quay đầu ngược lại phòng tuyến cũ và biến sau khu rừng trước đây là điểm xuất phát. Những cuộc cận chiến đẫm máu diễn ra trong khu dân cư, có khi từ nhà này sang nhà khác. Đám du kích của Sergei cuồng nhiệt nhưng ít huấn luyện, chịu thiệt hại nặng nề. Những tên sống sót cũ rút lui về khu vực rậm rạp, kín đáo miền Gorki.

Micha cùng với tiểu đội của hãn thoát chết mang theo cả Tania. Quân Đức tái chiếm các vị trí, càn quét chiến binh Nga-Sô. Gần tối thì tất cả đều yên tĩnh trở lại. Chỉ còn lại những bộ xương chiến xa và xe chở trọng pháo cùng những xác chết trên cánh đồng đánh dấu cuộc trận chiến dữ dội vừa xảy ra.

Thượng sĩ Krull có số hên. Khởi đầu cuộc phản công, ông ta nằm trong một hố đạn trái phá giữa những phòng tuyến đầu cũ. Cho tới lúc đó,

ông ta đã bò từng thước một, rất thận trọng và kiên nhẫn...chỉ vì một lẽ giản dị là ông sợ ngừng đầu lên, sợ lộ ra và sợ đứng dậy chạy như những người khác... Chính vì thế mà ông ta đã thoát.

Khi chiến xa và bộ binh Nga tràn tới, ông giả chết. Thình thoảng ông nghe thấy những bước chân rộn rã và tiếng nói. Ông ta không nhúc nhích ngay cả khi con quái vật bằng sắt lách cách bò sát bên ông. Một nỗi sợ hãi không thể tả làm ông tê liệt, gần như không dám thở nữa.

Hơn nữa ông cũng giống hệt một người chết với chiếc áo ngực trang nhuộm đầy máu. Đó không phải là máu ông mà là máu của Trung sĩ Kentrop, bị một đạn trái phá chém đứt gần nửa ngực. Với một sự cố gắng cuối cùng, Trung sĩ Kentrop đã lần tới được một hố đạn và chính tại nơi này Thượng sĩ Krull đã bò qua. Kentrop còn thoi thóp nhưng Thượng sĩ đẩy anh ta lên bờ hố và nằm im dưới thân thể đầy máu me đó một lúc trước khi tiếp tục bò đi. Đám quân Nga cuối cùng đã đi qua. Thượng sĩ Krull chờ rất lâu vẫn không thấy động tĩnh gì rồi mới liều mạng ngừng đầu lên. Cảnh đồng gần như trống rỗng. Hoàng hôn đã nhuộm xám tuyết và cả bầu trời, ông ta đợi cho trời tối hoàn toàn mới bắt đầu đi. Đôi chân trước đây mấy giờ làm ông đau đớn khủng khiếp, giờ trở thành vô tri giác, ông không còn sợ nữa, nhưng ông không đứng dậy chạy về phía giao thông hào Đức rất gần đó. Ông tiếp tục bò. Tới khi thấy mấy người binh sĩ thuộc Tiểu đoàn xung phong đứng vây quanh ông mới cố sức đứng dậy nhưng không nổi lại gục xuống, ngạc nhiên lẩm bẩm :

- "Có chuyện gì vậy nè ? Tại sao vậy nè ? "

Một anh lính đưa cho ông chút rượu mạnh và nói:

- "Bồ không sao cả, bồ lại trở về được với quân bạn rồi.

Rượu nóng rất cổ Thượng sĩ Krull. Ông ta lại thử đứng dậy nhưng vô phương. Đôi chân ông không mang nổi thân hình ông nữa".

Ông ta đã phơi người cả một ngày một đêm dưới trời lạnh ghê gớm nên đôi chân bị liệt cứng. Và sau đó ông đã bị cưa mất một chân.

Deutschmann và Schwanecke cũng thoát khỏi cuộc tàn sát khủng khiếp đó.

Khi những chiến xa Nga biến về phía Barsdovka và những làn sóng lính bộ binh tiến đến gần, hai người bò sâu vào rừng và vội vã bôi tuyết thành một hố sâu chui đại vào.

Schwanecke nói :

- "Thế là yên. Mình thành công rồi. Bây giờ mình có thể ngồi chờ".

Deutschmann hỏi :

- "Chờ đến bao giờ ? "

Schwanecke nhún vai đáp :

- "Chờ đến Tết Congo. Cho tới bao giờ yên ổn hết cả. Mà đã thấy đấy, bọn Nga chọc thủng phòng tuyến và nếu bọn nó ma lanh, sẽ cứ thế mà phóng một lèo tới Bá-Linh... "

- "Đừng có nói chuyện lảm cẩm ! "

- "Thế thì mà còn tin tưởng ở cái gì nào ?... Có thể là bọn nó không tiến được tới Bá-Linh vì quân mình cũng không ngu dại gì mà quân Nga thì cũng không tỏ ra ma lanh gì cho lắm. Bọn nó là những chiến binh giỏi nhưng trong cái này, mà hiểu rằng... (hắn chỉ vào đầu)... bọn nó cũng chẳng có gì đáng kể. Bọn nó lao đi, rồi lúng túng vất vả và bị diệt như những con ruồi, trong khi nếu là một tướng lĩnh giỏi sẽ phải thực hiện cuộc bao vây chiến thắng với tổn thất nhẹ, mà hiểu không? "

Deutschmann mệt mỏi nói :

- "Tao cóc phải là một tướng lĩnh".

Anh đang muốn được nghỉ ngơi, được yên tĩnh mà thằng cha lảm mồm này không chịu ngưng nói... Nó nói thế để làm gì không biết nữa ?

Schwanecke nói tiếp :

- "Đúng... và mà sẽ chẳng bao giờ là một tướng lĩnh. Mà có thể là một giáo sư có giá trị hoặc một vài công việc nào đại khái như vậy, nhưng không bao giờ mà là một tướng lĩnh".

- "Tao cóc cần".

Deutschmann lần tìm điều thuốc trong túi và toan châm hút. Chợt một cú đánh mạnh làm bay cả điều thuốc lẫn hộp quẹt xuống tuyết. Anh ngược mắt và

ngạc nhiên bắt gặp tia mắt đe dọa của Schwanecke.

- "Mày điên sao mà định hút thuốc ở đây? "

- "Tao... "

- "Câm mồm đi !... Mày thấy đó, chính vì những cái trò như thế mà mày không thể nào là một tướng lĩnh mặc dù cũng có những tướng lĩnh ngu xuẩn, mà không phải ít đâu ! Nếu mày hút thuốc ở đây, mày nghĩ xem sẽ xảy ra chuyện gì? "

- "Thôi được - Deutschmann nói và biết rằng Schwanecke có lý. Thế bây giờ mình làm gì đây ? Mày tính sao ? "

- "Chờ... khi bọn quân Nga này đi khá xa thì đoàn quân xa sẽ tới, mày hiểu không ? Bọn mới này là lính được quân vận gồm những thằng cha không nóng nảy như bọn lính tiền phong hoặc bọn du kích khốn kiếp. Lúc đó thì mình sẽ rõ được tình hình. Khi nào thuận tiện, mình sẽ giơ hai tay lên và ra hàng. Mày có tin rằng mấy anh lính già đó sẽ hãnh diện bắt được hai tù binh không ? "

- "Mày có biết bài Quốc Tế Ca chứ? "

- "Không, mà tại sao phải biết? "

- "Tao thì tao có biết nhưng không thuộc hết. Như thế cũng đủ rồi. Đây này mày hiểu không? Vừa tiến về phía bọn nó, giơ hai tay lên, mình sẽ cùng hát Quốc Tế Ca. Như thế làm mấy ông bạn đó yên tâm, bình tĩnh, và sẽ không bắn. Lẽ dĩ nhiên rồi, phải không? "

Schwanecke cười toác miệng và chính Deutschmann cũng không nín được mỉm cười.

Thế nhưng vào buổi trưa thì tình hình lật ngược. Trọng pháo nổ dữ dội hơn tại mặt trận và cứ mỗi lúc một gần hơn. Hai người lại nghe thấy tiếng chiến xa và nhìn rõ đạn trái phá Đức rớt xuống phòng tuyến cũ của Nga.

Schwanecke ngạc nhiên, nói :

- "Ừa ! Tao trở thành thằng ngu rồi sao ? Phải chăng bồ nhà đã tung ra cuộc phản công? "

Deutschmann nhận xét :

- "Tao thấy có vẻ hoàn toàn đúng như vậy.

Schwanecke bò ra tận ven rừng để xem xét tình hình. Khi hẳn thấy bộ binh cũng đổ xô trở lại, hẳn thành bối rối.

Hắn trở lại chỗ Deutschmann và nói :

- "Không xong rồi. Mình phải vào sâu trong rừng, nếu không mấy thẳng

cha đó tìm thấy mình và lúc này tụi nó sẽ lại càng không thích giữ tù binh mấy. Ai mà không biết vậy ? "

Khu rừng im lìm ngập đầy tuyết. Thỉnh thoảng một cành cây để rớt xuống một khối tuyết nặng. Tiếng động của chiến trường văng đến xa xa như từ một thế giới khác. Hơi thở của hai người đông lại trong khi họ vừa dỏng tai, vừa thở hỗn hển mở một con đường nhỏ dưới các lùm cây. Đêm đã xuống.

Schwanecke đi đằng trước chợt dừng lại như phỗng và nói:

- "Đứng lại ! "

- "Có gì thế ? "

Schwanecke quỳ gối xuống và thì thầm : "Hình như có mấy cái chòi".

Deutschmann bắt chước hắn và chính anh cũng nhận ra, qua đám cành lá, vòng ngoài mơ hồ của vài căn chòi trời lên trên đám tuyết giữa đám hàng đậu thưa.

- "Không biết có người ở không ? "

- "Làm sao tao biết được ! Phải lại coi... "

Deutschmann nói :

- "Ừ thì lại ! "

Schwanecke ngạc nhiên nhìn anh nhưng không nói gì. Hai người bò lại gần ven đậu và nhận rõ ra ba, bốn căn chòi.

Tất cả đều im lìm. Một sự yên lặng chết chóc bao quanh. Họ chỉ nghe thấy hơi thở và nhịp tim đập của chính mình.

Schwanecke bàn :

- "Có thể mình sẽ tìm ở đó được cái gì đó".

- "Mình đâu có thiếu thực phẩm".

- "Thêm chút phụ trội thì có hại gì đâu. Mày cũng không tin rằng ở đó có gì ăn à ?...Tuy nhiên, có thể... "

- "Sao ? "

- "Có thể... nếu những căn chòi đó bỏ không... mình sẽ có thể ở qua đêm? "

- "Ờ... tao không hiểu".

- "Tại sao lại không hiểu Nếu mình cứ ở ngoài trời mãi thì mình sẽ chỉ có dịp thoát hiểm với một tay chân bị đông cứng".

- "Đúng vậy ! "

- "Thế thì đi".

Trạng thái mê loạn xâm chiếm Deutchmann từ tối hôm trước nay đã thấy bớt. Anh đã tự bắt buộc mình không nghĩ đến cái chết của Julia và anh đã thực hiện được. Chính anh phải sống, bởi vì anh có một sứ mạng phải hoàn thành. Cái chết của Julia đã làm cho sứ mạng đó thêm khẩn thiết. Julia chẳng còn thể nào trở lại cuộc sống được nữa nhưng sự hy sinh của nàng phải có một ý nghĩa. Anh phải sống bằng mọi cách để tiếp tục công trình mà anh đã phải bỏ dở. Vì vậy, để cho bị bắt cầm tù là điều chua xót, gay cấn và nguy hiểm thực nhưng hình như có nhiều phần thuận lợi may mắn hơn là trở về sau phòng tuyến Đức. Ý nghĩ về các bạn đã bị giết trước đây làm anh rùng mình...

Thận trọng, hết sức chú ý không để lay động cành lá, kéo theo chiếc túi (chiếc kia anh đã vứt đi trong cuộc chạy trốn qua rừng), anh tiến lên. Schwanecke theo sau, tay sẵn sàng khẩu tiểu liên.

Các căn chòi đúng là bỏ trống.

Hai người mở cửa căn thứ nhất và Schwanecke đứng im lìm, đánh hơi trong không khí. Hắn nói:

- "Có người mới ở đây đi, Không quá hai ba giờ đâu".

- "Mày thấy gì mà nói vậy ? "

- "Tao cảm thấy... Một chuyện như thế bao giờ tao cũng cảm thấy ngay".

Bóng tối dày đặc hơn. Họ không tìm được món gì ăn trong căn chòi thứ nhất. Trong căn thứ nhì. họ thấy những cục than hồng còn vùi dưới tro của lò sưởi nhưng họ cũng chỉ tìm được ba, bốn chiếc túi rỗng.

Khi đi vòng góc căn thứ ba, căn chòi lớn nhất, thì họ gặp Tania. Schwanecke lúc đó đi trước, luôn luôn đề phòng nhưng đã bớt căng thẳng,

đứng sững lại. Hăn lăm bằm nói với Deutschmann đi phía sau và đưa cao nòng tiểu liên :

- "Kìa... có người nằm ! "

Deutschmann tiến lên cạnh hăn và cũng nhìn thấy thân hình nằm sắp sổng sượt đằng trước chiếc cửa đóng kín.

- "Này... này... Bác sĩ... "

Cả hai người cùng vùng chạy. Schwanecke lập lại :

- "Này. Bác sĩ... một người đàn bà ! "

Bộ tóc đeo quần chung quanh chiếc cổ giống như chiếc khăn quàng bằng lụa. Hai cánh tay buông thõng theo chiều thân mình, lòng bàn tay quay lên, ngón tay quắp lại như muốn nắm lấy vật gì trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời. Trên lưng của chiếc áo choàng lót lông có 4 lỗ tròn nhỏ... do đạn tiểu liên hăn thủng.

Schwanecke định thần trước. Hăn cúi xuống người chết, nắm vai và lật ngược lại một cách hết sức thận trọng làm như hăn ngại người chết sẽ đau đớn !

Deutschmann lão đảo. Anh lại gần người thiếu nữ và nhìn mặt. Nét mặt nàng thoải mái gần giống như mỉm cười. Bộ tóc màu hạt huyền càng làm nổi bật khuôn mặt xanh xao. Cặp môi hơi hé mở hình như còn muốn nói tên mà nàng đã thốt vào giây phút cuối cùng : Michel.

Deutschmann rên rĩ :

- "Tania... Tania tội nghiệp... "

- "Sao ? Mày biết cô này à ? "

Deutschmann gật đầu.

- "Có lẽ là... "

- "Phải ".

- "Này... này.. "

Deutschmann đứng lạng sững sờ rồi anh lùi dần như muốn tránh một áp lực không chống cự nổi, mặt anh trắng bệch như tờ giấy, cặp mắt mở rộng, đầy hãi hùng. Miệng anh hé ra nhưng không nghe một tiếng nào, thoát ra. Anh ngấm máu giấy gấn bằng một chiếc ghim rỉ sét trên ngực Tania.

Schwanecke gằn giọng :

- "Á! bọn khốn nạn ! "

Hắn cúi xuống đọc mẫu giấy trên có viết chữ Nga "con đĩ Đức" nhưng hắn không hiểu và hỏi:

- "Mày biết tiếng Nga thấy nó viết gì vậy? "

Không thấy trả lời, hắn quay lại nhìn Deutschmann và la lên :

- "Ê, Bác sĩ ! Mày sao vậy? Mày sao vậy? "

Deutschmann cứng ngắc. Anh cảm thấy chân tay nặng như chì. Mỗi cử động anh đều thấy đau đớn, cả thân xác anh đều đau đớn... nhưng anh không thể ngã xuống được, anh phải...

Anh nói :

- "Lại đây !"

Âm thanh tiếng nói của anh làm Schwanecke run nhưng hắn hiểu ngay và

đặt khẩu tiểu liên dựa vào tường căn chòi.

Hai người nâng thân thể thiếu nữ vừa mới chết không lâu vì hãy còn mềm và khiêng vào trong nhà.

Họ chôn Tania trong đất sét của căn chòi bằng một dụng cụ duy nhất là chiếc xẻng rỉ sét. Họ phải thay phiên nhau liên tiếp trong 3 giờ mới đào được chiếc huyệt đủ rộng và sâu. Trong suốt thời gian đó, không có ai nói một lời nào.

Chương 20

Bá-Linh.

Có tiếng còi báo động không tập và các bệnh nhân đã được đưa xuống hầm trú ẩn. Bác sĩ Kukill ngồi cạnh văng của Julia, nhìn nàng.

Mắt nhắm nghiền, nàng hỏi:

- "Ông có nói với anh ấy không?"

- "Không. À chưa... Tôi đã cố nhưng không liên lạc được. Ông ấy ở xa lắm..."

Có tiếng người rên. Mùi thuốc, mùi chất tẩy uế, mùi người bệnh đặc sệt hầm trú ẩn. Những nữ y tá đi thật khẽ giữa những băng ca để khít nhau. Những người còn đủ sức chen chúc dọc theo tường. Khi một quả bom nổ gần, những bức tường dày rung rinh. Hầu hết mọi người cầu nguyện....

Julia mở mắt nói:

- "Ông sẽ cố lần nữa chứ?"

- "Chắc hẳn rồi Nhưng bà đừng nói nhiều quá. Bà cố ngủ đi".

Nàng nhìn thẳng vào ông ta và nói :

- "Tôi cảm thấy đã khá nhiều lắm. Nhiều, nhiều lắm. Khi anh ấy trở về, tôi sẽ khỏi hẳn. Anh ấy sẽ trở về ngay, phải không ông Kukill? "

- "Vâng. Ông ấy sẽ trở về ngay".

Họ ở trong căn chòi gần ven dậu nhất và không đốt lửa sợ lộ mục tiêu. Trời lạnh nhưng bớt hơn ở ngoài. Hay ít ra thì họ cũng tưởng tượng như vậy. Schwanecke cầm miếng giẻ lau khẩu tiểu liên đặt trên đầu gối mặc dầu trời tối đen kịt khiến hẳn không thể nhìn thấy gì cả. Hẳn dùng ngón tay sờ chất thép và thỉnh thoảng ngược mắt về phía Deutschmann.

Hắn nói:

- "Ít ra mình cũng phải ngáo một chút chứ. Mình như thế này bao lâu rồi ? "

Deutschmann đáp với giọng rời rạc vô hồn :

- "Đêm thứ hai rồi".

- "Mày không muốn ngáo sao ?

- "Không. Mày muốn ngủ thì ngủ đi. Còn tao, tao sẽ thức".

Một lúc sau, khi Schwanecke đã nhắm mắt, đang mơ màng thì Deutschmann nói tiếp ;

- "Mày sẽ tiếp tục đi một mình, còn tao, tao trở lại".

Schwanecke giật mình kêu lên:

- "Cái gì ? "

- "Tao trở lại".

- "Vì sao ? "

- "Cũng bởi vì chuyện đò".

- "Ừ, tao hiểu mày, bồ ạ".

- "Thôi bây giờ mày ngủ đi".

- "Ừ. Tao sẽ đưa mày trở lại".

- "Lại đâu ? "

Schwanecke lẩm bẩm giọng ngái ngủ :

- "Trở lại với bọn khốn nạn đó ! Tao hiểu mày. Tao sẽ dẫn mày đến địa điểm mà mày chỉ còn phải chạy một quãng nữa".

- "Cái đó không cần thiết..."

- "Hừ... mày không thoát được... Một mình mày...Từ đây cho tới bia rừng

cũng không đi thoát đâu... Tao sẽ đưa mày đi...Bây giờ thì im mồm đi... im mồm đi".

Hai người qua một đêm và một ngày tiếp theo trong căn chòi. Vào xế trưa Deutschmann cũng thiếp đi trong giấc ngủ nặng nề vì kiệt quệ. Họ đã tìm được một túi hạt quì.

Schwanecke ngồi cạnh cửa sổ canh chừng, khẩu tiểu liên đặt trên đầu gối. Hắn vừa nhai hạt quì vừa nhổ vỏ. Thỉnh thoảng hắn nhìn Deutschmann nằm ngủ, đắp hai chiếc túi, mặt xám ngắt như một chiếc thây ma và hắn lắc

đầu. Đôi lúc, hắn đứng dậy tới kéo chiếc túi đắp lên tận cằm Deutschmann. Hắn làm công việc đó với vẻ ngượng nghịu, vụng về, nhưng những ngón tay to lớn của hắn có vẻ dịu dàng như những ngón tay của một người cha săn sóc cho đứa con. Hắn trở lại chỗ ngồi bên cửa sổ, miệng lẩm bẩm:

- "Một thằng gốc tội nghiệp. Mà là thằng giáo sư nhưng cũng là một thằng gốc thực đáng tội nghiệp..." "

Hai người lên đường trước khi trời tối.

Vị trí trên chiến tuyến thứ nhất của Nga rất yếu ớt. Trời thật lạnh và ngoài một vài tên lính canh thừa thớt, tất cả binh sĩ đã xuống hầm trú ẩn. Với thời tiết này khỏi lo một cuộc tấn công của Đức, đã từ lâu quân Đức không tấn công nữa. Họ chống cự lại thật gay go, thực như thế và cũng chỉ có thể thôi. Quân số của họ đã tan nát. Còn đâu những đoàn quân vĩ đại của năm đầu đã từng dũng mãnh tiến sâu về phía đông? Từ nay quân Đức chỉ nuôi một ước muốn duy nhất là người ta để cho họ được yên !

Deutschmann và Schwanecke chen nhau trong một hố đại bác.

Schwanecke thì thầm:

- "Mày có trông thấy chiếc xe thiết giáp ở đằng kia không ? "

- "Có. Chiếc bị phá đó hả ? "

- "Đúng đấy. Chiếc đó ở giữa hai chiến tuyến. Tao sẽ đưa mày đến đó rồi từ đó mày xoay trở một mình".

- "Đồng ý!".

- "Nào đi ! Phải bò... Hạ thật thấp mông dít xuống... Đi ! "

Hai người bò như vậy, chỉ nhìn thấy nhau trong khoảng vài thước tiến về phía những giao thông hào Nga và hình thù chiếc chiến xa bị phá hủy.

Mặt tuyết bị cày nát, không khí yên lặng và lạnh lẽo. Từng giọt mồ hôi lớn chảy dài trên mặt Deutschmann, chiếc áo sơ mi dính sát vào da.

Đã tới giao thông hào Nga.

Họ tìm được một chỗ mà bờ bị chiến xa san phẳng và tiếp tục tiến từng phân mét. Phía bên cạnh, cách chừng hai chục thước, họ nhận rõ một hình tròn xám... đầu của tên lính canh Nga đang hướng về phía khu đất không người. Thịnh thoảng một đốm ánh sáng đỏ rực lên. Schwanecke nghĩ : " Nó hút thuốc, thằng chó đẻ... nó không nghi ngờ gì cả... mình có thể bò

đến tận chỗ nó và... thẳng chó... nó sẽ không nghe thấy gì cả. Đằng sau hẳn, thân mình Deutschmann cọ mạnh xuống đất gây thành tiếng động mà hẳn nghĩ có thể cách xa một cây số còn nghe thấy. Nhưng tên lính canh không chú ý gì, rồi đầu tên lính biến mất. Schwanecke tự nhủ: "Lúc trở lại, mình sẽ phải qua nơi này... bây giờ không còn xa lắm nữa".

Còn cách chiếc chiến xa chừng 50 thước...còn 40 thước.

Schwanecke ngừng lại để chờ Deutschmann lên tới ngang hẳn. Rồi hẳn ghé miệng gần tai anh bạn :

- "Có thể có mìn đó. Phải đề phòng. Theo tao thật sát. Hiểu không ? "

Deutschmann gật đầu. Anh thở hốt hển.

- "Vậy thì đi ! "

Họ bò xa hơn, Schwanecke dò dẫm khu đất trước mặt. Không có mìn. Nhưng có thể có ở cách xa một thước. Có thể là trên cái ụ đất này. Ụ đất này phải vòng quanh nó luôn luôn ở chỗ trũng và đồng thời ghi sâu vào trí óc mọi chi tiết. Lúc trở lại, có lẽ hẳn không có đủ thì giờ để kiểm ra chỗ mìn... đây rồi !

Hẳn lại ngừng để chờ Deutschmann. Hẳn thì thầm với anh :

- "Đây... một trái mìn đây nè".

Hẳn đưa tay qua một chỗ tuyết hơi phồng lên với bề ngoài giống hết mọi nơi.

- "Tao cảm thấy, mày hiểu không ? Và đây này... ở bên mặt... lại một trái nữa. Mày phải coi chừng. Phải đi vào giữa hai trái... đi đi ! "

Chỉ còn hơn 15 thước nữa.

Tàn tích của hệ thống giây kềm gai hiện ra trong đêm.

Schwanecke tiếp tục hển, miệng thì thầm:

- "Cẩn thận đừng có đụng vào đó.

Deutschmann không nghe thấy hẳn nói. Tim anh đập thật mạnh. Anh nhìn về phía trước, đôi đế giày của Schwanecke thỉnh thoảng bị che lấp như qua một đám sương mù. Nhưng khi anh nhắm mắt hai, ba giây và đột nhiên mở mắt ra anh lại nhìn rõ. Anh nghĩ : "Minh sẽ nghỉ ngơi cạnh chiếc chiến xa... không biết còn cách xa bao nhiêu nữa" ? một thời gian bất tận nhưng

vẫn chia cách anh với hình thù chiếc chiến xa trên thực tế mỗi ngày một lớn dần.

Anh chạm mặt vào chiếc dây kềm gai lạnh ngắt và lùì lại. Anh không trông thấy chiếc giầy kềm và bất thần, anh nhận ra rằng đã mấy giây qua, anh không nhìn thấy gì cả và anh tiến đi như trong bóng tối nhạt nhòa. Anh tự nhủ, rằng nghiêng chặt : "Mình phải trấn tĩnh lại, mình phải..."

Thân hình Schwanecke luôn qua những giây kềm gai. Deutschmann cố gắng theo hẵn thật sát. Nhiều lần anh chạm vào một chiếc cọc hay sợi giầy kềm, còn Schwanecke vẫn qua đều. Hẳn quay lại, cười để lộ bộ răng trắng ỏn. Chiếc chiến xa bây giờ đã rất gần, chỉ còn cách 10 hay 15 thước là cùng.

Chợt Deutschmann cảm thấy một chân bị vướng chặt và anh nóng nảy rút chân để thoát ra. Tiếng những vỏ đồ hộp rỗng chạm vào nhau trong đêm yên lặng như những tiếng súng nổ.

Schwanecke, quay lại, hốt hoảng :

- "Đồ ngu !... Khẽ một chút !.. "

Nhưng Deutschmann không nghe thấy. Anh tiếp tục kéo một cách tuyệt vọng chiếc giầy kềm bị vướng vào quần. Những chiếc vỏ đồ hộp vẫn khua vang. Sau rồi anh cũng thoát được và tiếp tục bò lên. Nhưng ngay lúc đó, mặt trận như thức giấc.

Một khẩu đại liên Nga nổ ròn. Các giao thông hào hoạt động. Tiếng kêu, tiếng bước chân rộn rã. Tiếng súng nổ dồn dập hơn. Một khẩu bích kích pháo bắt đầu hoạt động. Những hỏa châu soi sáng vụt lên trời, chiếu tỏ ánh sáng trắng lợt trên khắp vùng đất chung quanh. Trong các trại quan Đức, binh sĩ cũng ra khỏi hầm trú ẩn và lên các thềm bắn. Giữa tất cả cơn cuồng nộ đó, hai người cố hết sức vùi sâu xuống tuyết.

Schwanecke rít lên về phía Deutschmann :

- "Bình tĩnh... bình tĩnh ! Nó bắn trên đầu mình, nó không nhìn thấy mình đâu... Bình tĩnh".

Những viên đạn soi sáng của các súng liên thanh Đức nối tiếp nhau như một chuỗi những hạt sáng rực rỡ. Ba hay bốn trái mìn nổ tung. Những hỏa châu lại vụt sáng trên nền trời. Rồi hỏa lực bớt dần, thêm ngập ngừng.

Schwanecke lặp lại:

- "Bình tĩnh... Bình tĩnh. Rồi nó êm ngay bây giờ đấy mà".

Chiếc chiến xa dành cho họ một nơi trú ẩn chắc chắn. Chỉ cần làm sao tới được nơi đó.

Nhưng rồi tiếng súng lại trở nên dữ dội. Pháo binh cũng gầm thét ở xa xa.

Quân Nga chắc đã nhìn thấy gì bởi vì tác xạ của họ thêm chính xác, tập trung vào nơi hai người đang ẩn nấp. Cả hai chắc không thể thoát khỏi trúng đạn bất cứ lúc nào.

Schwanecke quay đầu lại, thét lên :

- "Đứng dậy... chạy về phía chiến xa ! "

Như bị bắn tung lên, hấn vọt dậy nhảy mấy bước vượt khoảng cách giữa hấn và chiếc chiến xa, buồng mình rơi xuống, cuốn mình đi trong tuyết, lăn dưới khối thép khổng lồ, thờ hồn hển, nhưng cảm thấy được tương đối an toàn. Bây giờ thì trái đại bác cỡ lớn mới có thể chạm tới hấn.

Và hấn nhìn về phía sau.

Deutschmann vừa đứng dậy và chạy, người cúi gập xuống chung quanh bao phủ bởi những viên đạn chiếu sáng và những tiếng mìn nổ. Anh chỉ còn phải chạy vài bước nữa thì chợt Schwanecke nhìn thấy đạn đạo đó rục của một trái đạn lân tinh trúng vào ngang tầm mắt. Deutschmann đang lao đi ngừng sững lại và bị bắn tung lên cao về phía sau như thường lệ mỗi khi bị viên đạn vào đầu. Liên ngay đó, một trái mìn nổ tung bên cạnh làm anh ta biến mất trong đám bụi mù của tuyết, đất bắn tung đến tận chỗ Schwanecke nằm.

Hấn chùi mắt, giơ bàn tay lên mặt trong một cử chỉ tuyệt vọng rồi kêu lên:

- " Deutschmann !...Ê... Giáo Sư !...Giáo-Sư !... "

Không có tiếng trả lời.

Schwanecke ra khỏi nơi trú ẩn bò lên phía trước chẳng kể tới địa ngục nào loạn chung quanh hấn, Deutschmann rên rỉ. Tiếng kêu chỉ hơi văng vẳng thoát khỏi chiếc miệng rách nát của anh. Rồi anh la lên :

- " Đầu tôi. Karl!...Karl!... Karl !... "

- " Ờ... Tao đây... tao đây...tao đây... "

Rồi Schwanecke tới được chỗ anh và hãi hùng nhận ra một khoảng đầy máu phía trên miệng của Deutschmann không còn mũi, không còn mắt, không còn lông mày, chỉ còn những mẩu thịt những xương gãy và thấp hơn, một lỗ hồng ghê gớm, nơi thoát ra những tiếng rít, những tiếng kêu lọc ọc, những lời nói khó nghe rõ. Schwanecke luống cuống nhìn chung quanh hẳn. Nhưng quyết định nhanh chóng, hẳn kẹp Deutschmaun dưới cánh tay và kéo anh lại gần chiếc chiến xa, phía đối nghịch với giao thông hào của Nga.

Deutschmann kêu rên và những tiếng kêu của anh như những lưỡi dao đâm thọc vào óc Schwanecke.

Lúc đó hẳn mới nhìn thấy một vết thương khác và nói:

- " Lại còn đây nữa... Lại còn đây nữa... Trời ơi! "

Chân trái của Deutschmann kéo lê, hoàn toàn lật ngược và dài hơn chân phải nhiều. Chiếc quần bị xé rách và đẫm máu phía dưới đầu gối.

Schwanecke hỗn hển nói:

- " Tao sẽ đưa mày trở về, bác sĩ, tao sẽ đưa mày trở về, giáo sư. Đừng có lo! Tao sẽ đưa mày trở về".

- " Chân tao, chân tao sao thế... chân tao... "

- " Mày bị đập mạnh chút xíu thôi, giáo sư. Chờ tao một chút ! "

- " Chân tao... tao... tao.. "

Bàn tay lạnh lẽ, Schwanecke tháo giầy lủng Deutschmann và thắt chặt phía trên đầu gối bị thương. Rồi hẳn xé chỗ vải quần rách và nhắm mắt lại một lúc khi nhận ra vết thương khủng khiếp: chiếc chân Deutschbmann chỉ còn dính lại bằng hai ba sợi thịt. Vết thương đầu còn có thể chờ được, nhưng vết thương này có thể bị mất hết máu. Hẳn nói tiếp:

- " Tao sẽ đưa mày về, giáo sư. Chẳng có gì ghê gớm lắm... Tao sẽ đưa mày về. Đừng có lo! "

- " Ừ... nhưng không... mày còn phải... mày còn phải lộn trở lại... "

- " Xếp chuyện đó đi! "

- " Gói băng ! Gói băng đâu nhỉ ? "

- " Mày đau lắm hở giáo sư ? "

- " Ừ... mắt... "

Xạ thủ Nga tập trung hỏa lực của họ lên chiếc chiến xa nhưng Schwanecke không lưu ý tới. Hắn nói dối :

- "Mắt hả, đó chỉ là sức ép. Sức ép mà ! Mà biết cái đó mà, giáo sư. Không sao đâu !"

Vừa nói hắn vừa rút con dao trong túi mà hắn đã đánh cắp được trước đây. Hắn mở dao, mắt không rời khỏi chiếc chân của Deutschmann, vừa nói tiếp :

- " Tao buộc sơ sơ thôi mà, giáo sư. Đừng có lo, xong ngay đây. Rồi tao đưa mày về phòng tuyến của mình.. "

Deutschmann rên rĩ :

- " Mắt tao...mắt tao... "

- " Ừ... xong ngay đây".

Bằng hai ba lát dao nhanh nhẹn, Schwanecke cắt những mẩu thịt còn nối liền với chiếc chân.

Deutschmann rú lên nhưng công việc đã xong rồi.

Schwanecke nói :

- " Chỉ có một mẩu da mà, bồ ơi. Chỉ có một mẩu da thôi. Phải cắt bỏ nó đi, mày hiểu mà... mày hiểu mà... tao... xong rồi".

- " Ừ... ừ... mắt tao... "

Schwanecke cố gắng băng đoạn chân cụt còn lại, rồi dùng ngay cuộn băng của chính mình, hắn săn sóc vết thương mặt gần như không còn chảy máu nữa. Cặp mắt đã bị móc mất và xương mũi bị gãy. Tuy nhiên nhờ một phép lạ thực sự, óc hình như không bị thương. Những vết thương ở mặt trông vẫn ghê rợn nhưng chắc không sâu lắm

Khi đã xong Schwanecke đứng lom khom và thét lên về phía phòng tuyến Đức :

- " Đừng bắn nữa !..Đừng bắn nữa !..Một lũ ngu xuẩn !..Đừng bắn nữa !..."

Hắn cứ kêu như thế cho tới khi tiếng súng ngừng hẳn và lúc đó mới nói tiếp:

- " Bắn che cho tôi !... Ê ! Các anh nghe tôi không ! Bắn che cho tôi ! "

Quân Đức lại bắn nhưng hướng về phía phòng tuyến Nga.

Schwanecke vác Deutschmann đã ngất xỉu trên vai. Hắn chệnh choạng đứng lên và lại cúi xuống nhặt chiếc chân đã cắt kẹt vào nách. Rồi hắn chạy về phía giao thông hào Đức.

Hắn đi được nửa đường trong khi hỏa châu vẫn tiếp tục vọt lên thì chợt hắn thấy hình như thiếu cái gì và hắn phải mất một lát mới hiểu.

Tiếng súng đã im. Một sự im lặng nặng nề bao trùm, chỉ thỉnh thoảng bị gián đoạn bởi tiếng nổ của súng bắn hỏa châu.

Hắn suy nghĩ: "Thôi được, thôi được".

Hắn thong thả bước một trong đêm sáng rực rỡ, bóng hắn in lên nền trắng của tuyết. Hắn không để ý cả đến những trái mìn. Có lẽ... có lẽ hắn mong dẫm phải một trái. Mọi việc được giải quyết hết. Hắn trở lại, đang tiến về cái chết, hắn biết thế, nhưng hắn vẫn đi lên dù rằng hắn tin chắc Deutschmann cũng sẽ chết. Có thể là Deutschmann chết rồi như chiếc chân hắn cặp dưới nách. Nhưng hắn đã hứa rằng đưa anh ta trở về và hắn phải làm dù anh ta chết hay sống, đồng thời chính hắn cũng đi về phía cái chết của hắn.

Một Thiếu úy trẻ tuổi đón hắn khi hắn vượt mô đất ngăn đạn.

Hai y tá đợi sẵn với chiếc băng ca. Từ từ, thận trọng Schwanecke đặt Deutschmann lên chiếc băng ca.

Viên sĩ quan hỏi:

- " Còn sống không? "

Schwanecke nhún vai.

Viên Thiếu úy chỉ mẩu chân và hỏi tiếp :

- " Anh định làm gì với cái này? "

Schwanecke đặt nốt chiếc chân lên băng ca và nói :

- " À! Phải... Tôi đưa nó trở về... ông hiểu không... trở về trọn vẹn... "

Một y tá nói:

- " Nó vẫn còn sống".

Viên sĩ quan ra lệnh : "Mau lên" rồi quay hỏi Schwanecke:

- " Thực sự anh ở đâu trở về? "

Schwanecke trả lời :

- " Ở phía bên kia... Chúng tôi là... Tiểu đoàn tròng giới 999, thiếu úy rõ chứ? Bọn này làm một cuộc du ngoạn nho nhỏ.. "

- " Có... có... tôi hiểu !"

Viên Thiếu úy biết rõ tấn thảm kịch mà Đại đội 2 của Tiểu Đoàn đã trải qua. Có mỗi một người duy nhất đã trở lại với đôi chân bị đông cứng. Thêm hai anh này nữa, kể là ba...

Một câu chuyện thật buồn !

Ông nói :

- " Tôi sẽ cho đưa anh về hậu tuyến để anh có thể được nghỉ ngơi. Anh rất xứng đáng được nghỉ ngơi".

Deutschmann được chở ngay đi Babinitchi. Y sĩ của đơn vị trừ bị đang đồn trú tại đơn vị địa phương đó đã chích cho anh một mũi trừ phong đòn gánh và một mũi thuốc trừ ung độc, rồi lắc đầu hoài nghi khi một y tá ngược mắt hỏi ý ông. Ông nói khẽ :

- "Mất hai mắt và một chân... Tôi không tin rằng... nhưng mà biết đâu được. Anh đưa hộ tôi một ống moóc phin".

Tại trạm cứu thương Trung ương, viên y sĩ trưởng cho lệnh di tản ngay Deutschmann lúc đó đã hồi tỉnh trong giây lát.

Ông ta nói :

- " Ông sẽ được trở về bệnh viện Orcha, ông bạn đồng nghiệp. Tại đó họ sẽ lo liệu mọi việc cần thiết".

Deutschmann đưa tay lên mắt và sờ thấy cuộn băng dầy :

- "Mắt tôi sao thế này...và còn chân tôi nữa?... tôi không hiểu... "

- "Sao ? "

- " Tôi nhớ rằng..."

Viên y sĩ cầm bàn tay Deutschmann đặt xuống mền và nói :

- " Chiếc chân đã mất rồi. Và... còn về cặp mắt cũng không có gì ghê gớm lắm. Chúng tôi sẽ sửa lại cho ông. Giây thần kinh như không bị phạm phải, đó là điều chủ yếu".

Deutschmann lẩm bẩm :

-"Khi xưa... tôi cũng... tôi đã thường nói dối theo điệu đó. Thế còn... Schwanecke thì ra sao ? "

- " Ai ? "
- " Người đã... "
- " À phải ! Hãn rất khỏe mạnh theo như tôi được biết".
- " Hãn... người ta không... Hãn.. chứ ? "
- " Ông muốn nói gì ? "
- " Giờ hãn ở đâu ? "
- "Hình như hãn ở một Đại đội khác thuộc tiểu đoàn của ông".
- " Vâng... tôi..".

Deutschmann im lặng. Anh còn nói gì được nữa đây ?

Schwanecke đã đưa anh về, nhưng do đó mà hãn đã phải tự nộp mình. Trên lương tâm của anh, Deutschmann, anh phải mang nặng bao nhiêu đời sống con người ? Anh ta giết bao nhiêu người mà không hề phải nổ một tiếng súng ?... Julia... Tania... Schwanecke...

Anh cầu nguyện. Anh xin Thượng đế để cho anh chết, rồi anh nguyện rửa Thượng đế đã để cho anh sống...và lời nguyện rửa đó cũng lại là một lời cầu nguyện.

Schwanecke được dẫn về Đại đội gần nhất của Tiểu đoàn hãn, Đại đội 1, đại đội của Trung úy Wernher. Đại đội này bị quân Nga tấn công mạn sườn và chịu thiệt hại rất nặng nhưng không hoàn toàn bị tiêu diệt như Đại đội của Trung úy Obermeier.

Từ trong cửa sổ của căn lều, Trung úy Wernher nhìn thấy một Trung sĩ bộ binh dẫn giải Schwanecke đến. Ông đã được biết qua điện thoại thảm kịch xảy ra tại vùng đất không người, và ông đã yêu cầu viên Thiếu úy cho người dẫn giải Schwanecke về cho ông.

Viên Thiếu úy hỏi :

- "Sao thế ? Hay là anh chàng này có điều gì phạm đến lương tâm ? "
- "Phải! "
- "Hãn đã xử sự thật tuyệt vời... "
- "Tôi tin rõ điều đó".
- "Ông thực là một người kỳ cục !... Thôi được, đồng ý. Tôi sẽ cho một hạ sĩ quan dẫn giải hãn".

Trung úy Wernher nhìn rõ Schwanecke đi lại gần và thấy hắn ta đang cười ngạo. Tất cả Đại đội 2 chỉ còn lại có 3 người : một anh mù, một tên giết người và một thằng hèn. Thằng hèn này, theo người ta nói, bộc lộ nổi sung sướng được mất một chân bởi vì như thế hắn được vĩnh viễn rời khỏi chiến trường. Mất một chân thì ăn nhằm gì ?...Nhà nước sẽ trả cho hắn một món hưu bổng dư dả, hơn nữa đâu có cần thiết phải có đủ hai chân mới làm nổi nhiệm vụ một Thượng sĩ. Người ta cần những Thượng sĩ tốt với hai chân hoặc là một chân và nghề Thượng sĩ cũng không có gì là khó chịu miễn sao hắn được ở khá xa mặt trận.

Khi nghe tiếng gõ cửa, Trung úy Wernher lên tiếng :

- "Vào đi !"

Schwanecke lững thững tiến vào gian phòng. Khi nhận ra Trung úy Wernher, hắn vẫn giữ nụ cười như trước kia mỗi khi hắn gặp một người quen biết cũ ngoài phố... và hắn không chào. Hắn chỉ ngừng lại, miệng vẫn mỉm cười.

Trung úy Wernher cho người Trung sĩ đi ra, tránh không nhìn Schwanecke. Chiếc áo ngực trắng của hắn có vấy máu. Ngay trên mặt hắn cũng có một vài vết máu.

Trung úy bắt đầu nói :

- "Tôi... tôi đã biết rằng anh xử sự một cách tuyệt vời... Anh đã cứu Deutschmann... "

Schwanecke vẫn tiếp tục mỉm cười.

- "Tôi rất lấy làm buồn...Nhưng tôi đã nhận được lệnh phải bắt anh nếu anh trở lại và phải đưa anh về Orcha. Anh có điều gì cần nói không ? "

Schwanecke chỉ nhún vai, đầu hơi cúi, vẫn giữ nụ cười.

Trung úy Wernher đi ngang dọc một vài bước, chợt ngừng lại nhìn hắn lâu rồi hỏi :

- "Tại sao anh trở lại ? Anh có biết rằng... "

- "Lẽ dĩ nhiên là hiểu ! "

- "Vậy thì tại sao anh trở lại ? "

- "Thưa Trung úy, tôi khao khát được gặp Trung úy".

Trung úy Wernher không đáp lại lời châm biếm đó. Ông lẩm bẫm :

- "Anh... Deutschmann và Krull là những người duy nhất còn sống sót. Tất cả những người khác... cả Trung úy Obermeier.. ".

- "Krull, à ?... Hẳn ta.."

Nụ cười đã biến mất trên môi hẳn.

- "Phải. Ông ấy hiện ở bệnh viện Orcha".

- "Những thằng khốn nạn lại thường gặp may... "

- "Schwanecke ! Anh nói tới một Thượng sĩ nhất như thế à ? "

- "Và thế thì sao ? Có ai dám chắc là một Thượng sĩ nhất không phải là một thằng khốn nạn ? "

Trung úy Wernher không trả lời. Ông biết trả lời ra sao ? Bắt giữ người này, như vậy liệu còn nghĩa lý gì không ? Hơn nữa, hẳn không có lý hay sao ? Ông suy nghĩ : "Dù sao, mình cũng sẽ phải xài xể hẳn, đuổi hẳn ra ngoài". Nhưng ông không làm như vậy, ông biết rằng những biện pháp thường lệ không ăn nhằm gì đối với Schwanecke, ông hỏi :

- "Thực sự họ muốn anh cái gì ? Có phải...vì chuyện Trung úy Bevern ?"

Schwanecke nhún vai.

- "Có phải vì luật đối với những tội thường phạm không ?.. ".

Không có câu trả lời.

- "Họ sẽ làm gì anh ? "

Schwanecke để bàn tay lên cổ vừa kêu : "Sặt" !

Và hẳn càng cười toét miệng hơn. Trung úy Wernher bối rối. Người này

hiển nhiên chế diễu nổi đe dọa đang đè nặng xuống hẳn. Hẳn đã đưa Deutschmann, bạn hẳn, trở về, trong khi hẳn có thể đào ngũ lập công với bọn Nga rằng : "Tôi, là một người bị đầy đọa... Người ta đưa tôi vào tiểu đoàn trừng giới này bởi vì tôi là một người Cộng Sản... Hoan hô Staline". Thế mà hẳn lại trở về. Một chuyện phi lý !

Trung úy nói :

- "Tôi sẽ cho tạm giam anh đêm nay. Ngày mai anh sẽ được chuyển về Orcha. Ở đó.. ".

Rồi chính ông cũng nhún vai như muốn nói : "Tôi làm gì được đây ? Vô phương. Tôi rất lấy làm tiếc, nhưng tôi phải tuân lệnh.. ".

Schwanecke hỏi giọng nửa đùa nửa thực :

- "Và nếu tôi bỏ đi ? "

- "Anh bỏ đi à? Anh muốn nói gì ? "

- "Tôi muốn nói... Tôi chuồn, tôi trốn. Thưa Trung úy, Trung úy biết rằng tôi nổi tiếng về môn đó. Vua vượt ngục ! Không có tường nào là quá dày, không có chấn song nào là quá vững... Cái đó được đăng cả trên báo nữa".

- "Thật sao ?"

- "Đúng như thế. Lẽ ra tôi có thể vào làm trong gánh xiếc. Ông biết đó, như những thằng cha người ta trói lại và nó tự cởi ra được... Có hôm tôi đã được xem trò đó... Tôi có thể làm đúng như thế, lời hứa danh dự... Hấp! Biển...Thế là không còn Schwanecke, không còn thằng cha ti tiện đó...Hắn nói tiếng: Ti tiện như có vẻ thích thú".

Trung úy Wernher ra cửa gọi người gác và nói:

- "Tôi không khuyên anh làm điều đó. Người ta sẽ bắn anh ngay. Đừng có mà dại dột ! "

Schwanecke nói tiếp miệng vẫn mỉm cười :

- "Không ai có thể bắt được tôi. Chỉ là một trò ảo thuật nho nhỏ. Hấp ! Không thấy gì nữa. Như cái tài của ông chú tôi mà cô tôi đã có lần nói đến. Cái đó người ta gọi là sự biến hóa... ông ấy tới. Ông ấy nói: "Chào - thế rồi ông ấy biến mất dù tôi cố nắm lấy ông ta mà không được. Một nhân vật thuộc gia đình Schwanecke... Tôi, tôi cũng làm như thế.. ".

Trung úy Wernher để mặc hắn nói vì đã nhận ra nguyên cớ. Đó là do nỗi lo âu khiến hắn nói những lời như vậy. Hắn cố tình che đậy nỗi lo âu đó. Nhưng sáng hôm sau thì viên Trung úy sẽ bắt buộc phải nhớ lại những lời đó, từng câu, từng tiếng. Khi hai người lính vào dẫn Schwanecke ra, Trung úy nói:

- "Thôi bây giờ anh đi ra. Trước hết hãy tắm rửa đi đã".

Schwanecke đáp :

- "Vâng".

Hắn còn ngoái lại nhìn Trung úy Wernber như muốn chứng tỏ giữa hai người đã có một sự bí mật nào đó.

Ngay đêm sau khi Schwanecke trở về tiểu đoàn, đã xảy ra hai việc mà cả Trung úy Wernher, Thượng sĩ Đại đội, Thiếu úy Sĩ quan trực không ai giải thích nổi, hai việc mà người ta còn nói tới mãi tô điểm thêm, phong phú hóa thêm huyền thoại bao quanh Schwanecke.

Bình nhì Schwanecke đã biến mất khỏi căn phòng giam. Đồng thời cũng mất luôn khẩu súng lục của Thượng sĩ, và ba băng đạn đặt ở bàn giấy đại đội cùng một con dao dài của nhà bếp. Trung úy Wernher áp dụng biện Pháp an ninh đã đặt hai lính gác, một ở đằng trước, một ở đằng sau căn nhà. Vào lúc đổi phiên 2 giờ sáng, người ta khám phá ra hai lính gác bất tỉnh nằm ở trong phòng... Schwanecke đã lấy khẩu súng trường của một anh lính và đạn dược của cả hai.

Trong khi bàn tán về biến cố khó hiểu này, mấy anh lính nháy mắt với nhau và nói :

- "Có lẽ nó muốn tung ra một cuộc tấn công. Trước đó, không một ai trong bọn họ dám tin rằng Schwanecke sẽ biến mất và họ sẽ chẳng bao giờ gặp lại hắn nữa".

Cuộc điều tra phát giác được các sự kiện sau đây : "Bằng một công trình lâu dài và tỉ mỉ vì sợ lính canh chú ý, Schwanecke đã tháo hai tấm ván ngăn phòng giam, luồn qua lỗ hổng nhỏ hẹp đó và lần lượt đánh ngã xiui hai lính gác (cả hai anh này bị đau đầu mất mấy ngày nhưng không hề oán trách Schwanecke). Hắn kéo hai người vào trong rồi lẳng lặng lên văn phòng, bẻ cửa sổ vào lấy khẩu súng lục. Rồi hắn xuống bếp có lẽ để kiểm thực phẩm Nhưng thực phẩm lại để trong tủ khóa và người đầu bếp ngủ ngay cạnh. Đối với hắn chuyện đó không phải là một trở ngại không vượt nổi, tuy nhiên giờ đổi phiên gác sắp tới, nên chắc hắn đã tính bỏ đi dù không lấy được thực phẩm".

Trung úy Wernher hỏi ông Thượng sĩ đang sửng sờ :

- "Cục c... vậy thế ông không nghe thấy gì sao ? "

- "Thưa Trung úy, không".

- "Ông ngủ cạnh bàn giấy mà !... không biết thằng cha nó đi đâu ?"

Schwanecke không thể đi ra chiến tuyến vì sẽ bị phát giác tức khắc. Hãn cũng không thể đi Orcha vì như thế chẳng khác gì tự tử. Chỉ còn có một điều bắt

buộc : Theo tụi du kích.

Trung úy Wernher điện thoại báo cáo sự việc cho Đại úy Barth.

Đại úy chửi thề :

- "Mẹ kiếp ! "

Trung úy Wernher nhận ra ở đầu dây một giọng thán phục và đoán được nụ cười của Đại Úy. Nếu đúng thế thì quả thực cũng có điều đáng cười và... đáng khóc. Đối phó cách nào với một thằng cha như vậy ?

- "Cậu sẽ làm gì đây, Wernher ? "

- "Tôi phải làm gì bây giờ ? "

- "Chẳng làm gì cả. Thiết lập một báo cáo".

- "Có nên có lòng kiêu hãnh không ? "

- "Có ích gì chẳng ? Tôi không tin".

- "Thưa Đại úy, tôi cũng không tin. Chắc chắn hãn đã vào rừng... Nơi đó thi sao làm tìm thấy hãn được ? Mặt khác, chúng ta sẽ đụng cả một Tiểu đoàn quân du kích. Tôi dám cuộc mọi giá là hãn trốn ở đó ! "

- "Cậu sẽ thắng cuộc chắc chắn, Wernher ạ. Thằng cha chì quá, hả ? "

Chương 21

Thực sự, Schwanecke đã vào rừng Gorki nơi kẻ tử thù của hắn cũng ở đó Tarinukine.

Micha, ngồi trước chiếc hầm, hút thuốc và dỏng tai về phía Anna ở dưới đáy hầm, đang lúng cụng với những dụng cụ làm bếp. Trước đó một giờ, Trung úy thủ trưởng Sergei đã qua đây và nói :

- "Các đồng chí, ba ngày nữa chúng ta sẽ tấn công. Lần này ta sẽ đuổi quân Đức như những con chó. Nếu các đồng chí mà được thấy tất cả những gì tập hợp ở phía sau kia... Ba trăm dàn đại pháo Staline, ít ra là hai trăm chiến xa và pháo binh nhiều chưa bao giờ tôi trông thấy như vậy"!

Lời nói như điệu nhạc rót vào tai Micha. Anh đã quên câu truyện Tania. Không ai nói đến tên nàng nữa coi như một điều cấm kỵ nhưng mọi người đều biết rằng kẻ nào phản bội đều phải chết như vậy. Sau khi đuổi xong quân Đức, Micha sẽ cưới Anna, hiển nhiên là không đẹp lắm nhưng tin tưởng hoàn toàn.,.

Mãi suy tư, anh không nghe cũng không thấy một người đang bò lại gần ở phía san anh và mắt không rời anh.

Chính là Schwanecke.

Hắn đã thấy nhiều hầm của du kích nhưng chưa thấy hầm nào thuận lợi như chiếc này vì ở rất xa những chiếc khác.

Schwanecke đã lẩn vào rừng để trốn. Quân Nga rồi thế nào cũng tấn công mặt trận Đức. Du kích quân cũng sẽ di chuyển. Hắn tính toán chờ toán quân Nga phía sau tới và sẽ ra đầu hàng. Chỉ cần làm sao chịu đựng nổi tới lúc đó. Hắn võ trang đầy đủ, có thực phẩm dư dả. Có thể hắn sẽ phải đào một chiếc hầm như quân du kích. Trong tương lai hắn sẽ đánh cắp thêm thực phẩm để sống.

Cái đói đang hành hạ bản. Hăn nhin ăn đã ba ngày và không thể kéo dài hơn được nữa vì trời lạnh. Hăn vừa gặp chiếc hầm này trên đường đi. Tại sao hăn không thử...

Micha rít một hơi thuốc ống vố, phác một cử chỉ khoan khoái.....và thế là rồi đời. Anh ngã sấp xuống tuyết, muốn kêu lên, muốn dẫy dựa, nhưng có cảm tưởng như thân thể bị cắt làm đôi. Anh rên lên một hai tiếng và trút hơi thở cuối cùng. Schwanecke ngồi lên người anh cho tới khi thân mình anh hoàn toàn duỗi thẳng. Rồi hăn rút con dao dài ở lưng Micha ra và nhanh nhẹn khám túi của anh ta. Một chiếc nhẫn với thuốc lá.

Tốt! Một chiếc hộp đựng trà xanh... chẳng có gì ăn được cả ! Đột nhiên hăn im lìm. Có tiếng đàn bà vừa hát nhỏ ở dưới hầm. Như vậy là chưa hết. Lại còn phải giết một người đàn bà nữa. Nhưng trong hầm trú ẩn, chắc chắn là có thực phẩm.

Ngay lúc đó, Tartoukine đi vào, qua chiếc dậu thấp.

Tiếng càn cây gãy làm Schwannecke quay lại. Tartoukine !

Hai người yên lặng nhìn nhau. Rồi tên Mông Cổ lên tiếng :

- "A !.. Thì ra mà... "

Schwannecke mỉm cười.

Tartoukine lăm lăm :

- "Tao biết rằng ta sẽ tìm được mà và tao sẽ giết mà... "

- "Nói xạo hoài !... Thử coi ! "

Lần này, Schwannecke chẳng muốn đánh nhau bằng dao chút nào. Tartoukine nguy hiểm quá sức. Tuy nhiên, hăn buộc lòng phải dùng cách đó bởi vì hăn đã đặt khẩu súng trường cách xa mấy thước để khỏi vướng víu khi tấn công Micha. Còn khẩu súng lục, hăn nhét sâu mãi dưới áo khoác ngoài. Tartoukine chắc chắn sẽ không để hăn có thì giờ rút súng. Vậy thì phải chiến đấu bằng dao mà hăn có sẵn trong tay và cũng để đề phòng con đàn bà ở dưới hầm. Người ta đã biết nữ du kích ghê gớm như thế nào ! Một con dao găm dài cầm trên bàn tay từ lúc nào, Tartoukine lại nói :

- "Tao đã thề giết mà... Tao đã thề giết mà... "

Schwannecke nói :

- "Thì mần đi !.. "

- "Tao sẽ giết mày.. "

- "Mày cứ nói xạo hoài, đồ con khỉ da vàng ! "

Cặp mắt của hai người như mất hẳn tinh thần.

Tartoukine tiến dần lại mấy bước. Tiếng người đàn bà vẫn còn nghe thấy, nhưng cả hai cùng chú ý tới. Họ từ từ xoay quanh, như hai con beo lớn rình lúc thuận tiện. Schwanecke nhớ lại đã coi một phim có một anh da trắng và một anh da đỏ cùng đối diện nhau như thế, tay lăm lăm cầm dao... Kỷ niệm làm hắn mỉm cười. Dĩ nhiên là anh da trắng đã thắng. Những lần này ai sẽ là anh trắng ?

Tất cả những cái đó như một sự ngu dại vĩ đại vô nghĩa !

Cuốn phim, Tartoukine, khu rừng, xác chết bên cạnh, tiếng người đàn bà từ dưới đất đưa lên và cả hắn nữa. Phải, tất cả cái đó là ngu xuẩn mơ hồ. Hắn vừa làm gì trong tất cả chuyện đó ? Có điều gì thực đáng tức cười !

Cả hai lần lượt nhẩy xổ vào nhau, xô nhau và đâm lẫn nhau bằng lưỡi dao. Rồi cả hai lại ngã xuống, lăn lộn trên nền đất, gằm lên, rên la... hấp hối.

Tartoukine là người chết trước.

Schwanecke chống tay run rẩy nhìn cái thân xác co quắp, miệng hép không khí, đôi mắt trợn ngược và cuối cùng thở hắt ra.

Đúng là một sự ngu dại vĩ đại ! Thực ra, tại sao hắn lại giết nó ?

Hắn không đau đớn lắm nhưng cảm thấy quá yếu đuối. Đôi tay hắn không còn sức, hắn ngã sấp xuống, nhưng vừa rên rĩ vừa nghiêng rặng, hắn cố gắng lật ngửa lại. Hắn không muốn chết nằm sấp như thế. Một người đàn ông chết phải nằm ngửa, hai tay khoanh lên ngực như hắn đã trông thấy chú hắn chết như vậy khi bị giết bằng một viên đá đập vào đầu trong một cuộc đánh lộn. Nhưng mà cái đó cũng lại khôi hài nữa ! Hắn nghe thấy tiếng cửa mở, những bước chân lại gần. Chiếc cửa đó là chiếc cửa của gia đình hắn ở Hambourg. Nhưng bước chân đó là bước chân của mẹ hắn trở về nhà đêm khuya. Chắc hẳn bà ta lại say. Nếu bà ta đưa một người nhân tình về thì hắn lại phải nhường chiếc giường và vào ngủ trong bếp. Nhưng mà sao hắn cảm thấy mệt mỏi quá ! Kìa, không, không phải mẹ hắn... mà là một người đàn bà nào khác mà hắn chưa từng thấy bao giờ. Tại sao bà ta lại

cúi xuống nhìn hấn với vẻ mặt hết sức giận dữ thế nhỉ ? Thật là ngu xuẩn ! Nhưng mà đúng, chính là mẹ hấn... Tại sao bà ta lại la hét như vậy ? Khuôn mặt biến mất, tiếng la hét vẫn còn, rồi khuôn mặt lại hiện ra, lại có cả một bàn tay cầm con dao nữa... Bà ta định làm gì với con dao đó ? Thực là ngu xuẩn !

Anna găm lên như một con thú bị tử thương và cô ta cầm dao đâm tới tập người đó, người đã giết mất Micha của cô và Tartoukine, người nhìn cô với cặp mắt diều cợt, người có miệng cười rộng và châm biếm trên khuôn mặt kia. Cô ta chém vùi vào khuôn mặt nhưng không sao làm biến mất nụ cười diều cợt dù rằng người xa lạ đó đã chết và dù bằng khuôn mặt đó chỉ còn là một đồng thịt máu,

Chiếc tàu hỏa quân y chở Deutschmann về Bá-Linh đi bằng qua xứ Ba-Lan. Trên đường đi anh nghe thấy những thương binh khác nhắc tên các ga và tiếng những người nữ y tá Hồng Thập Tự đứng bên ngoài cửa tàu tặng cà phê, nước trà bánh trái.

Những thương binh khác hỏi anh :

- "Cậu có khát không ? Cậu có muốn uống trà không ? Anh gật đầu không nói. Anh suy nghĩ : "Mình đã mù, mình đã mất một chân... sống để làm gì" ? "

Một người hỏi :

- "Ngày mai bọn mình sẽ tới Bá-Linh. Cậu có thích không ? "

Tại sao anh lại thích được ? Tuy nhiên anh cũng phác một cử chỉ tán đồng.

Mình sẽ làm gì khi ở nhà thương ra ? Người ta sẽ cho mình một số lương hưu bổng chết đói. Người ta sẽ đẩy mình trên chiếc xe lăn trong khi mình chẳng thấy ngày mà cũng chẳng thấy đêm... Nếu Julia còn sống, mình còn có thể đọc cho nàng biết, còn có thể suy nghĩ, vẫn còn làm việc được !

Nhưng, không ! Làm sao mình có thể buộc nàng phải sống cạnh một kẻ tàn tật như mình. Mà nghĩ đến chuyện đó làm gì ? Nàng chết rồi. Tania cũng chết rồi. Schwanecke thì theo như thực tế, chắc cũng đã chết, cả

Trung úy Obermeier, Bartlitz, Wiedeck nữa... Tại sao mình còn sống sót làm gì ?

Bá-Linh...

Bây giờ anh nằm trong bệnh viện. Đã bao lâu rồi ? Các nữ y tá nói rằng đã 4 tuần. Nhưng chắc hẳn phải lâu hơn nhiều... 4 năm... 40 năm... Thời gian như một nguồn nước chảy vô tận mà anh đang sống trong đó, gần như nằm được trên đầu ngón tay. Và anh vẫn cứ ở mãi mãi trong đó, giữa nguồn nước chảy hững hờ làm anh muốn phát điên.

Hôm nay là thứ năm, theo lời cô y tá. Và còn gì nữa? Cái đó để làm gì nhỉ ? Thứ năm, thứ sáu, thứ bảy...ngày nào thì cũng như ngày nào ! Anh nghe đồng hồ điểm 4 giờ chiều. Chung quanh anh là ban ngày nhưng anh chỉ nhìn thấy đêm đen. Với anh, ba giờ chiều hay ba giờ đêm thì cũng vậy. Anh sống trong bóng tối với những suy tư, những kỷ niệm... A, nếu chỉ cần làm sao cho tư tưởng, kỷ niệm đó tan biến được ! Anh nghe tiếng cửa khẽ mở lách cách. Ai vào giờ này ? Cô nữ y tá Erna, bác sĩ Bolz... hay là ông bạn cũ, bác sĩ Wissek, người đã tới thăm anh ngay sau hôm anh về tới bệnh viện ?

Anh lắng tai nghe. Không có tiếng chân bước, không có tiếng đồ vật hay ly tách kêu mỗi khi cô y tá vào, cũng không có lời nói thường lệ của bà giám thị khi tới thăm : "Chào ! bệnh nhân của chúng ta ra sao ? Bà này tên là Hyaziutba, tên gì mà kỳ cục" !

Anh hỏi :

- "Ai đó ? Có ai đó không ? "

Bác sĩ Wissek, bác sĩ Kukill và... Julia đang đứng ngoài cửa.

Gần như sững sờ, kinh ngạc, họ nhìn hình thù nằm dài trên giường, đầu quấn băng lớn, đôi môi xám ngoét trên chiếc cằm nhọn, đôi bàn tay da trắng bệnh như da người chết, ngón tay đang sờ lằn trên chiếc mền.

Bác sĩ Kukill cúi đầu. Ông suy nghĩ : " Một người mù... một người tàn tật... một phế nhân mù lòa... Tội nghiệp. Nhưng bà ta đã gặp được chồng, còn trong tình trạng nào thì đối với bà ta không đáng kể ! Ông quay đi ra, chậm rãi, kéo lê từng bước, lưng gù xuống....

Ông chẳng còn gì để tìm kiếm ở nơi này. Tất hy vọng của ông đã tan biến vĩnh viễn. Ông đã thấy ánh mắt của Julia nhìn người nằm trên giường và đã cảm thấy hết sức rõ ràng rằng mình là một người thừa,

Deutschmann lập lại : "Ai đó" ? Lần này, giọng anh run run lo ngại.

- "Em đây... em đây... (Julia vừa nói vừa bám vào khung cửa)... Em... Julia đây, anh Einst".

Đến lượt Bác sĩ Wissek cũng đi ra. Ông khép cửa thật khẽ và đứng sau cửa lắng nghe cho tới khi ông thấy tiếng bước chân chạy nhanh về phía giường. Ông mỉm cười...

Cuộc đời hai người đó rồi sẽ ra sao ? Cuộc thử thách có quá sức của họ không ? Liệu họ có đủ sức bền bỉ để chịu đựng và chiến thắng được những cảnh ghê gớm khủng khiếp của hiện tại, từng giờ, từng phút ? Và cả những nỗi khủng khiếp của dĩ vãng ?... Tương lai đòi hỏi họ phải có những hy sinh vĩ đại, nhất là riêng phần Julia ! Vậy mà...

Họ vẫn sống. Cuộc sống phải chăng là điều quan trọng nhất trên trái đất này ? Tình yêu liệu có thể vượt được mọi trở ngại không ? Kể cả những trở ngại có vẻ như không bao giờ vượt nổi ?

Có thể có với điều kiện tình yêu đó phải đủ mức cao cả, nồng nhiệt để sẵn sàng cho đi hết, cho đi hoài mà khi nhận lại dù là nhỏ nhất hết sức cũng coi như

nhận được một ân huệ. Với điều kiện đó, tình yêu có thể vượt được hết.

Và Bác sĩ Wissek, trước khi đi ra, đã nhìn thấy đôi mắt Julia rục rờ một tình yêu như vậy.

Vào một buổi sáng mùa đông ảm đạm, Đại úy Barth đến bệnh Orcha và lại gần giường của Thượng sĩ Krull. Trên tay, ông cầm một chiếc hộp giấy cứng nhỏ đựng Chiến Công Bội Tinh đệ nhất và đệ nhị hạng cùng một băng tuyên dương mới gửi tới Tiểu Đoàn còn để trắng nhưng đêm qua đã được điền tên viên Thượng sĩ nhất. Một Thiếu úy vừa mới ra trường, người phụ tá mới của Đại úy Barth, rụt rè đứng sau Tiểu Đoàn Trưởng, nhìn

Thượng-sĩ Krull với vẻ thán phục. Thượng sĩ hôm nay mặc chiếc áo ngoài bảnh nhất và ngồi ngay ngắn trên giường.

Nhiều khuôn mặt xanh xao, yếu đuối, nghiêm trang hay tươi cười từ các giường khác theo dõi diễn tiến.

Đại-úy nói bằng giọng hình như pha chút tránh móc :

- "Ông là người sống sót cuối cùng của Đại đội 2..."

Nhưng Thượng sĩ Krull không lưu ý. Đôi mắt ông như dán chặt vào chiếc hộp giấy. Ông nhìn tất cả như qua một màn mây hồng và từ đó tiếng nói của Đại-úy Barth văng tới rất xa xôi.

Chiến Công Bội-Tinh !

Đại-úy nói tiếp :

- "Chiến Công Bội-Tinh đệ nhất hạng ân thưởng cho Đại-Đội 2 trong cuộc tham chiến cuối cùng và tôi trao lại cho ông. Thượng sĩ cho tôi rõ, làm sao ông có thể làm nổi được ? "

Thượng sĩ Krull lắp bắp :

- "Cái chi ?... Cái chi, thưa Đại-úy ? "

- "À phải, tôi muốn hỏi làm thế nào mà ông có thể trở về được".

Từ cuối phòng có tiếng hỏi:

- "Nhưng ông ấy có đi không đã chứ ? "

Một vài thương binh cười khúc khích.

Thượng sĩ Krull đáp :

- "Thưa Đại úy, tôi gặp may. Tôi... (ông ta cố tìm một chữ thích hợp)... tôi chỉ làm bốn phận và tôi đã trở về sau khi hoàn tất nhiệm vụ. Thưa Đại Úy, thực không dễ dàng gì, bọn Nga đã phải.. ".

Đại Úy Barth ngắt lời ông bằng một cử chỉ nóng nảy. Thượng sĩ Krull làm ông chán ngán, ông nhìn chiếc huy chương rồi lại nhìn chiếc áo ngoài của viên Thượng sĩ chỉ mang duy nhất có một huy hiệu huấn luyện viên thể dục. Rồi ông nói :

- "Vậy tôi trao cho ông Chiến Công Bội Tinh đệ nhất và đệ nhị hạng... (ông cầm chiếc huy chương gài lên áo Thượng sĩ)... để tưởng thưởng về hành động dũng cảm trước quân thù và cũng vì ông là người sống sót duy nhất của đại đội 2..."

Vẫn cúi xuống Krull, ông nói thong thả với vẻ châm biếm rõ rệt :

- "Thế là ông thành một vị anh hùng ! "

Rồi ông ngừng phất dậy, không lưu ý đến đám thương binh yên lặng nhìn ông, ông nói với viên Thiếu-úy đang ngạc nhiên vì cảnh vừa qua:

- "Anh cố liên lạc với căn cứ tiếp vận ở Posen. Yêu cầu họ gửi binh sĩ cho mình thành lập Đại- đội 2. Cái đó không thiếu được... ".....

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)